Nascuți di
(6)

BRĂȚĂ
DOLIU

Brandon Sanderson

SERIA NĂSCUȚI DIN CEAȚĂ
VOLUMUL 6

BRĂȚĂRILE DOLIULUI

Traducere din limba engleză de
Iulian Bocai
EDITURA TREI
2022

Titlu Original: The Bands of Mourning, (2016)

Pentru Ben Olsen,
cel care suportă o grămadă de scriitori nebuni drept
prieteni şi mai găseşte timp să ne îndrepte cărțile

PROLOG

— Telsin! a strigat Waxillium ieşind din baraca de antrenament.

Întorcând privirea, Telsin a tresărit şi s-a ghemuit la pământ. Sora lui Waxillium avea şaisprezece ani şi era cu un an mai mare decât el. Părul ei lung şi negru încadra un nas mic, borcănat şi buze zeflemitoare; dungi colorate în V străbăteau partea din față a veşmintelor ei terrisiene tradiționale. Îi veneau ca turnate, aşa cum lui nu-i stăteau niciodată. Când le purta Telsin, păreau elegante. Waxillium se simțea de parcă ar fi fost îmbrăcat într-un sac.

— Du-te, Asinthew! a spus ea, înaintând încetişor în marginea barăcii. O să pierzi recitarea de seară.

— N-or să-şi dea seama c-am plecat. Nu verifică niciodată.

Înăuntrul barăcii, Maestrul Tellingdwar ținea predica despre cuviincioasa purtare terissiană. Obediență, umilință şi „demnitatea respectuoasă", cum îi ziceau ei. Vorbea cu elevii mai tineri; cei deja mari, ca Waxillium şi soră-sa, trebuiau să exerseze meditația.

Telsin s-a îndepărtat în grabă, traversând zona împădurită din Elendel cunoscută sub numele simplu de Satul. Pentru o clipă, Waxillium s-a simțit nelalocul său, apoi a grăbit pasul după ea.

— O să ai probleme, i-a spus, prinzând-o din urmă.

Au ocolit trunchiul unui stejar enorm.

— Tu o să-mi faci mie probleme.

— Şi? a zis ea. Care-i faza cu tine şi regulile?

— Nu-i nicio fază. Doar...

Ea a luat-o ţanţoşă prin pădure. Băiatul a urmat-o oftând; la un moment dat s-au întâlnit cu alţi trei tineri terrisieni, două fete şi un tip înalt. Kwashim, una dintre copile, l-a măsurat pe Waxillium din cap până-n picioare. Era zveltă şi cu pielea măslinie.

— Tu l-ai adus?

— S-a ţinut după mine, a spus Telsin.

Waxillium i-a zâmbit încrezător lui Kwashim, apoi şi lui Idashwy, cealaltă fată. Avea ochi mari şi era de-o vârstă cu el. Pe Armonie... ce frumoasă era! L-a văzut cum o măsoară din ochi şi-a clipit de câteva ori, după care şi-a ferit privirea cu un surâs rezervat pe buze.

— O să ne pârască, a spus Kwashim, încercând să-i devieze atenţia de la fată. Ştii că aşa e.

— Ba nu, s-a răstit Waxillium.

Kwashim l-a săgetat cu privirea.

— Vezi că e posibil să pierzi orele de seară. Cine mai răspunde la toate întrebările? O să fie o tăcere de mormânt în clasă şi nimeni n-o să-l mai linguşească pe profesor.

Forch, băiatul înalt, stătea chiar în penumbră. Waxillium nu s-a uitat la el, nu i-a căutat privirea. „Nu ştie, aşa-i? Nu-i cu putinţă să ştie.” Forch era cel mai mare dintre ei, dar rareori deschidea gura să îngaime ceva.

Era născut-binar, la fel ca Waxillium, dar niciunul dintre ei nu folosea prea mult Allomanţia. În Sat, zona lor terrisiană, Feruchimia, era binecuvântată. Faptul că şi el, şi Forch erau Monedăzvârlitori nu prea conta pentru terrisieni.

— Hai să mergem, a zis Telsin. Gata cu cearta. Oricum n-avem mult timp la dispoziţie. Dacă frate-meu vrea să vină şi el, atunci asta e.

Au urmat-o pe sub coroanele copacilor, cu tălpile păşind pe frunze foşnitoare. Cu atâta verdeaţă în jur, puteai să uiţi că eşti în mijlocul imensului oraş. Strigătele oamenilor şi zgomotul copitelor potcovite pocnind pe pietrele cubice ale pavajului veneau de undeva din depărtare şi parcă nici mirosul fumului nu se mai simţea. Terrisienii se străduiau să ţină zona lor de oraş calmă, liniştită, paşnică.

Lui Waxillium ar fi trebuit să-i placă.

Grupul celor cinci tineri a ajuns curând la Pavilionul Sinodului, unde bătrânii terrisieni îşi aveau birourile. Telsin le-a făcut semn să aştepte, în timp ce se grăbea spre o fereastră ca să tragă cu urechea. Waxillium s-a oprit privind speriat în jur. Se înserа, pădurea era tot mai întunecată, dar *oricine* putea să treacă pe-acolo şi să-i găsească.

Nu-ţi mai face atâtea griji, şi-a spus. Trebuia să ia şi el parte la poznele lor, ca soră-sa. Atunci aveau să creadă că e unul de-ai lor. Nu-i aşa?

Sudoarea i s-a prelins pe obraji. În apropiere, fără nicio grijă, Kwashim stătea rezemată de un copac; un rânjet i s-a lăţit pe buze când a văzut cât de speriat era. Forch aştepta în penumbră; ghemuit, fir-ar rugina să fie! – la câtă emoţie adunase în el, ar fi putut la fel de bine să treacă drept copac. Waxillium a aruncat o privire spre Idashwy şi ochii ei mari. Fata s-a înroşit şi s-a întors.

Telsin s-a strecurat înapoi.

— E înăuntru.

— Ăla e biroul bunicii, a spus Waxillium.

— Fireşte, a zis Telsin. A fost chemată la birou pentru nu ştiu ce urgenţă, nu-i aşa, Idashwy?

Fata a încuviinţat tăcută.

— Am văzut-o pe bătrâna Vwafendal trecând pe lângă odaia mea de meditaţie.

Kwashim a zâmbit.

— Aşa că n-o să fie atentă.

— Să fie atentă la ce?

— La Poarta de Tinichea, a spus Kwashim. Putem să ieşim în oraş. O să fie şi mai uşor decât de obicei.

— Decât de obicei? a întrebat Waxillium, uitându-se îngrozit ba la Kwashim, ba la soră-sa. Aţi mai făcut asta?

— Fireşte, a răspuns Telsin. E greu să găseşti ceva bun de băut în Sat. Dar sunt nişte baruri mişto două străzi mai încolo.

— Tu, oricum, eşti un străin, a comentat Forch ridicându-se.

Vorbea uşor, chibzuit, de parcă fiecare cuvânt cerea o atenţie specială.

— De ce să-ţi pese dacă plecăm? Uite, tremuri. De ce ţi-e frică? Oricum tu ţi-ai trăit aproape toată viaţa acolo.

Eşti un străin, i-au spus. Cum de reuşea soră-sa să-şi găsească un locşor în oricare grup? De ce trebuia să rămână el mereu pe dinafară?

— Nu tremur, a răspuns Waxillium. Nu vreau să am probleme, asta e tot.

— O să ne pârască, a zis Kwashim.

— Ba nu.

Cel puţin, nu pentru asta, oricum, s-a gândit Waxillium.

— Hai să mergem! a spus Telsin, conducând trupa prin pădure înspre Poarta de Tinichea, un nume pretenţios pentru un loc care nu era decât o altă stradă – deşi e drept că strada aia avea şi o arcadă de piatră unde apăreau sculptate simbolurile terrisiene ale celor şaisprezece metale.

Dincolo de poartă se afla o cu totul altă lume. Lămpi de gaz strălucitoare de-a lungul străzilor, vânzători de ziare care se întorceau acasă seara cu ziarele nevândute subraţ. Muncitori care se îndreptau spre barurile gălăgioase ca să tragă o duşcă. Nu cunoscuse niciodată lumea aceea cu adevărat; crescuse într-un conac de lux plin de haine scumpe, caviar şi vin.

Ceva din viața aceea simplă îl atrăgea. Poate că urma să găsească ceva acolo. Un detaliu care îi tot scăpa. Un amănunt, un lucru pe care toți ceilalți păreau să-l aibă, dar el nici nu putea să-l numească.

Ceilalți patru tineri au rupt-o la fugă, trecând de clădirea cu ferestrele fumurii unde Waxillium şi Telsin, singura lui soră, zăboveau de obicei noaptea ca să citească. Terrisienii nu angajau paznici la intrările pe domeniilor lor, dar stăteau de veghe.

Waxillium n-a înaintat niciun pas, nu încă. S-a uitat în jos, suflecându-şi mânecile robei ca să lase la iveală brățările de metal pe care le purta la încheietură.

— Vii? a strigat Telsin la el.

N-a răspuns.

— Fireşte că nu vii, nu vrei să ai probleme.

Telsin i-a dus pe Forch şi Kwashim mai departe. În schimb, Idashwy a rămas în urmă. Fata cea tăcută i-a aruncat o privire nedumerită.

Pot să fac asta, s-a gândit Waxillium. *Nu e mare lucru.* În urechi i-a răsunat zeflemeaua soră-sii şi atunci şi-a impus să facă un pas înainte şi-a ajuns lângă Idashwy. A simțit un ghem în stomac, dar a mers umăr la umăr alături de ea, bucurându-se de zâmbetul fetei.

— Ce era aşa urgent? a întrebat-o pe Idashwy.

— Ce?

— Chestia urgentă care-a chemat-o pe bunica.

Idashwy a ridicat din umeri, scoțându-şi peste cap roba terrisiană; gestul l-a şocat, până a înțeles că pe sub ea purta o fustă şi-o bluză convenționale. Fata şi-a aruncat roba în tufiş.

— Nu ştiu mare lucru. Am văzut-o pe bunica ta alergând spre pavilionul Sinodului şi l-am auzit pe Tathed întrebând ceva. Despre un fel de criză. Aveam de gând să ieşim oricum

în seara asta, aşa că m-am gândit că ăsta ar fi un moment potrivit.

—Şi chestia urgentă..., a spus Waxillium, privind peste umăr.

— Ceva despre nu ştiu ce căpitan de poliție care venea s-o interogheze.

Un *polițist?*

— Hai să mergem, Asinthew, i-a spus ea, luându-l de mână. Bunică-ta o să-l mănânce cu fulgi cu tot pe intrus. Poate că deja e în drum spre noi.

A încremenit.

Idashwy se uita la el. Ochii ei frumoşi şi căprui nu-l lăsau să gândească.

— Haide, l-a îndemnat ea. Nici nu e o infracțiune să te furişezi. Tu oricum ai *trăit* afară paisprezece ani.

Rugina naibii!

— Trebuie să plec, a spus el, apoi s-a întors pe călcâie şi a pornit-o spre pădure.

Idashwy a rămas pe loc. Waxillium a intrat în pădure, alergând spre Pavilion. *Ştii că acum* o *să creadă că eşti un laş,* s-a auzit spunând. *Toți* o *vor crede.*

Waxillium s-a lăsat la pământ lângă fereastra bunicii, cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept. S-a lipit de zid şi, într-adevăr, putea să audă ceva prin fereastra deschisă.

— Şi noi supraveghem, comisare, a zis bunica Vwafendal dinăuntru. Doar ştii asta.

Waxillium a îndrăznit să se ridice puțin, trăgând cu ochii peste pervaz ca s-o vadă pe bunică stând la biroul ei, adevărata întruchipare a probității terrisiene, cu părul ei împletit şi hainele imaculate.

Bărbatul care stătea în fața ei îşi ținea pălăria de comisar sub braț, în semn de respect. Era un bătrân cu mustăți căzute, iar insigna de pe piept arăta că e şi căpitan, şi detectiv. Rang înalt. Persoană importantă.

Da! s-a gândit Waxillium, căutându-şi carneţelul în buzunar.

— Terrisienii se supraveghează singuri, a spus el, pentru că rareori au nevoie de poliţie, a spus comisarul.

— Nici acum n-au nevoie de ea.

— Informatorul meu...

— Acum aveţi informator? a întrebat bunica. Credeam că a fost un pont anonim.

— Anonim, da, a spus comisarul, punându-i o bucată de hârtie pe birou. Dar e mai mult decât un pont.

Bunica lui Waxillium a ridicat biletul. Waxillium ştia ce scria pe el. Chiar el îl trimisese comisarilor.

O cămaşă care miroase a fum, atârnând în spatele uşii.

Cizme murdare de noroi ce se potrivesc cu urmele care au fost găsite lângă clădirea incendiată.

Canistre de ulei în cufărul de sub pat.

Lista conţinea o serie de indicii care-l incriminau pe Forch pentru incendierea sălii de mese cu câteva săptămâni înainte. Waxillium a fost încântat să vadă că poliţiştii îi luaseră descoperirile în serios.

— E tulburător, a spus bunica, dar nu văd nimic pe lista asta care să vă dea dreptul să interveniţi pe teritoriul nostru, căpitane.

Comisarul s-a aplecat, rezemându-şi braţele de marginea biroului, ca s-o înfrunte.

— Nu ne-aţi refuzat ajutorul aşa de repede când am trimis o brigadă de pompieri ca să stingă focul.

— Accept ajutor oricând e vorba de salvat vieţi, a adăugat bunica. Dar n-am nevoie de ajutor când trebuie să-i azvârl în închisoare. Mulţumesc.

— E pentru că Forch ăsta e binar? Vă e teamă de puterile lui?

Ea i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Bătrână Vwafendal, a spus el, respirând adânc. Aveți un criminal în comunitate...

— *Dacă avem,* a zis ea, o să ne ocupăm de individul ăsta singuri. Am vizitat casele de tristețe şi nimicire pe care voi le numiți *închisori,* Căpitane. N-o să accept ca unul de-ai mei să ajungă acolo pe baza unor invenții anonime venite prin poştă.

Comisarul a oftat şi s-a îndreptat din şale. Cu un pocnet, a mai pus încă ceva pe birou. Waxillium şi-a mijit ochii să vadă, dar comisarul acoperise obiectul cu mâinile.

— Ştiți câte ceva despre incendii, Bătrână Vwafendal? a întrebat comisarul. Noi o numim crimă însoțitoare. De obicei e folosită ca să acopere un furt, să mascheze o fraudă sau ca act de agresiune inițială. Într-un asemenea caz, focul este doar un mesager. Cel mai bun lucru care se poate întâmpla e că va incendia din nou ceva. Cel mai rău... ei bine, o să urmeze ceva şi mai teribil, Bătrână. Ceva ce-o să regretați cu toții.

Bunica a strâns din buze. Comisarul a ridicat mâna, lăsând la vedere obiectul. Era un glonte.

— Ce e asta?

— Un suvenir.

Bunica l-a azvârlit de pe masă, aruncându-l de peretele în spatele căruia se ascundea Waxillium. Băiatul a tresărit şi s-a ghemuit iarăşi la pământ, cu inima zvâcnindu-i în piept.

— Nu vă aduceți instrumentele morții în locul acesta, l-a repezit bunica.

Waxillium s-a întors la fereastră tocmai la timp ca să-l vadă pe comisar punându-şi pălăria pe cap.

— Când băiatul ăla o să dea din nou foc la ceva, a murmurat el, trimiteți după mine. Să sperăm că n-o să fie prea târziu. O seară bună.

A plecat fără să mai spună nimic. Waxillium s-a lipit şi mai mult de zidul clădirii, temându-se ca nu cumva comisarul să se uite înapoi şi să-l vadă. N-a făcut-o. Bărbatul a mers înainte pe cărare, făcându-se nevăzut în umbrele amiezii.

Dar Bunica... n-a crezut. Nu putea să vadă? Forch comisese o crimă. Aveau să-l lase în pace, pur şi simplu? De ce...

— Asinthew, a spus bunica, folosind numele terrisian al lui Waxillium, aşa cum făcea întotdeauna. Vrei să vii încoace, te rog?

A simțit cum e cuprins imediat de panică, apoi de ruşine. S-a ridicat.

— De unde ştiai? a întrebat el prin fereastră.

— Reflecția din oglinda mea, băiete, a spus ea, ținând o cană de ceai cu amândouă mâinile şi fără să-şi întoarcă privirea spre el. Ascultă-mă, te rog, dacă vrei.

Mohorât, a ocolit clădirea şi a intrat pe uşa pavilionului de lemn. Împrejur mirosea a baiț, tocmai se apucase să-l aplice. Încă mai avea baiț sub unghii.

A intrat în cameră şi-a închis uşa.

— De ce...

— Stai jos, Asinthew, a spus uşor.

S-a dus la birou, dar nu s-a aşezat pe scaunul pregătit pentru oaspeți. A rămas în picioare, chiar acolo unde stătuse comisarul.

— Scrisul tău, şopti bunica, arătând spre hârtia pe care o lăsase comisarul. Nu ți-am spus că problema cu Forch e sub control?

— Tu spui multe lucruri, bunico. Eu cred când am dovezi.

Vwafendal s-a aplecat în față. Din cana pe care o ținea în mâini ieşea abur.

— Of, Asinthew, a adăugat ea, credeam că vrei cu adevărat să te integrezi în locul ăsta.

— Da.

— Atunci, de ce tragi cu urechea la fereastra mea, în loc să faci meditațiile de seară?

Roşu la față, şi-a întors privirea.

— Calea terrisiană înseamnă *ordine,* copile, a afirmat bunica. Există motive pentru care avem reguli.

— Şi să incendiezi clădiri nu e împotriva regulilor?

— *Fireşte* că e, a adăugat bunica. Dar Forch nu e responsabilitatea ta. Am vorbit cu el. Îi pare rău. Delictul lui e greşeala unui puşti fără direcție şi care petrece prea mult timp singur. Le-am cerut celorlalți să şi-l facă prieten. Va face penitență pentru delictul său, dar în felul nostru. Ai prefera să-l vezi putrezind în puşcărie?

Waxillium a ezitat, apoi a oftat, lăsându-se în scaunul din fața biroului bunicii.

— Vreau să ştiu ce e bine, a şoptit el, şi apoi s-o fac. De ce e aşa de greu?

Bunica s-a încruntat.

— E uşor să-ți dai seama ce e bine şi rău, băiete. Dar recunosc că a alege să urmezi ceea ce ştii că trebuie să faci e...

— Nu, a spus Waxillium.

Apoi a ezitat. Nu era înțelept s-o întrerupi pe bunica V. Nu țipa niciodată, dar îi simțeai mereu dezaprobarea, aşa cum puteai să simți că vine o furtună. A continuat pe un ton mai împăciuitor.

— Nu, bunica. Nu e uşor să ştii ce e bine.

— E legea scrisă a căilor noastre. Ți se predă în fiecare zi la lecții.

— Asta e doar o voce, a spus Waxillium, o filosofie. Sunt atât de multe...

Bunica s-a întins peste birou şi i-a acoperit mâna cu a ei. Avea pielea caldă de cana fierbinte de ceai.

— Of, Asinthew, a spus ea. Înțeleg cât de greu trebuie să-ți fie. Copil din două lumi.

Două lumi, s-a gândit el imediat, *şi nicio casă.*

— Dar trebuie să ții cont de ce eşti învățat, a continuat bunica. Mi-ai promis că o să ne respecți regulile câtă vreme eşti aici.

— Am încercat.

— Ştiu. Tellingdwar şi ceilalți instructori raportează lucruri bune despre tine. Zic că înveți materia mai bine decât oricine, că parcă ai fi trăit aici toată viața! Sunt mândră de efortul tău.

— Dar ceilalți copii nu mă acceptă. Am încercat să fac ce mi-ai spus – să fiu mai terrisian decât oricine, să dovedesc că ăsta e sângele meu. Dar copiii... N-o să fiu niciodată unul de-ai lor, bunico.

— *Niciodată* e un cuvânt pe care-l folosesc mai ales tinerii, dar pe care rareori îl înțeleg, a adăugat ea, sorbind din ceai. Ghidează-te după reguli. O să-ți aducă pacea. Dacă unii sunt ranchiunoşi din cauza zelului tău, lasă-i să fie. Poate că, prin meditație, se vor împăca cu ei înşişi.

— Ai putea... oare să le porunceşti câtorva dintre ei să se împrietenească şi cu mine? a întrebat el, ruşinat de cuvintele acelea de om slab. Aşa cum ai făcut cu Forch?

— O să văd, a spus ea. Acum du-te. N-o să raportez această indiscreție, Asinthew, dar promite-mi, te rog, că vei renunța la obsesia asta pentru Forch şi vei lăsa pedepsele în seama celor din Sinod.

Waxillium s-a ridicat şi imediat piciorul i-a alunecat pe ceva. S-a aplecat. Era glonțul.

— Asinthew? a întrebat bunica.

A ascuns glonțul în palmă când s-a ridicat şi s-a grăbit să iasă.

— Metalul e viața ta, a spus Tellingdwar în fața barăcii, ajungând la ultimele părți ale recitării de seară.

Waxillium medita îngenuncheat, ascultând predica. De jur împrejur, rânduri de terrisieni paşnici se închinau reverenţioşi, oferind rugi Prezervării, zeul antic al credinței lor.

— Metalul e sufletul tău, a spus Tellingdwar.

Atâtea lucruri perfecte în lumea aceea tăcută. De ce simțea Waxillium că întina locul acela doar cu prezența lui? Că erau toți parte a unei pânze de tablou imaculate, iar el, doar o pată, undeva jos de tot?

— Tu ne *prezervi,* a spus el, ai tăi suntem.

Un glonț, a gândit Waxillium uitându-se la bucata de metal pe care încă o ținea în palmă. *De ce a lăsat un glonț ca semn de aducere aminte*? *Ce vrea să zică*? Părea un simbol ciudat.

Recitarea s-a terminat, tinerii, copiii şi adulții s-au ridicat să se dezmorțească. Au schimbat impresii între ei, voioşi şi comunicativi, dar se apropia ora închiderii, aşa că cei tineri trebuiau să o pornească spre casă sau, în cazul lui Waxillium, spre cămin. El, oricum, a rămas îngenuncheat.

Tellingdwar a început să adune rogojinile pe care stătuseră oamenii. Îşi purta capul ras; roba lui era galbenă, cu portocaliu deschis. Cu brațele încărcate de rogojini, s-a oprit când a văzut că băiatul nu plecase cu ceilalți.

— Asinthew, eşti bine?

Waxillium a dat din cap obosit, ridicându-se în picioare, pe care le simțea amorțite de la cât stătuse în genunchi. S-a îndreptat spre ieşire şi s-a oprit.

— Tellingdwar?

— Da, Asinthew?

— A existat vreodată vreo crimă violentă în Sat?

Supraveghetorul cel scund a înlemnit, strângând rogojinile şi mai tare în brațe.

— De ce întrebi?

— Din curiozitate.

— Nu trebuie să-ți faci griji, s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Tellingdwar a strâns în grabă şi restul de rogojini. Poate că altcineva ar fi evitat întrebarea, dar Tellingdwar se ştia cel mai sincer dintre toți. O virtute terrisiană clasică – pentru el, a evita o întrebare era la fel de rău ca a minți.

— Nu mă surprinde că încă se vorbeşte despre asta, a spus Tellingdwar. Au trecut cincisprezece ani şi sângele ăla tot nu se şterge, presupun. Iar ce se zvoneşte nu e adevărat. A fost asasinată o singură persoană. Era o femeie, omorâtă de bărbatul ei. Amândoi terrisieni.

A ezitat.

— Eu i-am cunoscut.

— Cum a omorât-o?

— Chiar vrei să ştii?

— Păi, zvonurile...

Tellingdwar a oftat.

— Cu o armă. O armă din afară. Nu ştim de unde a luat-o.

Tellingdwar a dat din cap, punând rogojinile într-un teanc dintr-o parte a camerei.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fim surprinşi. Oamenii sunt la fel peste tot, Asinthew. Trebuie să ții minte asta. Nu te crede mai bun decât alții doar pentru că porți roba.

Tellingdwar transforma orice conversație într-o lecție. Waxillium i-a făcut un semn din cap şi a dispărut în noapte. S-a auzit un tunet venind de sus, prevestind ploaia, deşi încă nu se lăsase ceața.

Oamenii sunt la fel peste tot, Asinthew. Atunci, care era scopul lucrurilor pe care le predau acolo, dacă nu puteau

să-i facă pe oameni să înceteze să se mai comporte ca nişte monştri?

A ajuns la căminul băieților, scufundat în tăcere. Tocmai se sunase stingerea, iar, ca să-şi ceară scuze de la supraveghetor, Waxillium a schițat un semn din cap, şi a luat-o grăbit pe hol înspre dormitorul său de la parter. Tatăl lui Waxillium insistase să i se dea o cameră numai pentru el, pentru că avea sânge nobil. Asta nu făcuse decât să-l separe şi mai mult de ceilalți.

Şi-a dat jos roba şi a deschis dulapul. Vechile lui haine încă atârnau acolo. Ploaia a început să bată în fereastră, în timp ce-şi punea nişte pantaloni şi-o cămaşă ce i se păreau mai confortabile decât nenorocitele alea de robe. Şi-a ajustat lampa şi s-a întins pe pat, deschizând o carte.

Afară cerul chiorăia ca un stomac flămând. Waxillium a încercat să citească timp de câteva minute, apoi a aruncat cartea într-o parte – aproape răsturnând lampa – şi s-a ridicat în picioare. S-a dus la fereastra care şiroia de apă. Din cauza stratului gros de frunze, ploaia cădea în şuvoaie doar pe alocuri. A întins mâna şi-a stins lampa.

Se uita cum plouă, iar mintea îi pulsa de gânduri. În curând trebuia să ia o decizie. Înțelegerea dintre bunică şi părinți prevedea că trebuie să petreacă un an întreg în Sat şi mai rămăsese doar o lună. După aceea, avea să aleagă dacă rămâne sau pleacă.

Ce-l aştepta afară? Fețe de masă albe, oameni încrezuți şi fonfăiți şi multă politică.

Dar aici? Camere tăcute, meditație şi plictis.

O viață pe care o detesta şi-o viață de rutină plicticoasă. Zi după zi şi...

Oare cineva se foia printre copaci?

Waxillium şi-a ciulit urechile, lipindu-şi fața de geamul rece. Chiar părea că cineva străbătea pădurea înghețată, se zărea umbra unei siluete de o înălțime obişnuită, uşor

încovoiată şi care purta un sac pe umeri. Forch s-a uitat spre cămine, dar apoi şi-a continuat drumul prin beznă.

Deci se întorseseră. Le luase mai puțin decât se aşteptase. Cum voia Telsin să intre în cămin? Să se cațere pe fereastră şi apoi să susțină că veniseră acasă înainte de închidere, dar că supraveghetorul pur şi simplu nu-i văzuse?

Waxillium aştepta, întrebându-se dacă o să le vadă şi pe fete; dar n-a văzut nimic. Doar pe Forch, dispărând în întuneric. Încotro se ducea?

Un alt incendiu, s-a gândit Waxillium imediat. Dar Forch nu putea s-o facă pe aşa o ploaie, nu?

Waxillium s-a uitat la ceasul care ticăia încet pe perete. Trecuse o oră de la închidere. Nu-şi dăduse seama că petrecuse atâta timp holbându-se la ploaia de-afară.

Forch nu e treaba mea, şi-a spus ferm. S-a întors în pat, dar imediat dădea iar ture prin cameră. Asculta ploaia, temător, neputând să înceteze să se foiască.

Stingerea...

Ghidează-te după reguli. O să-ți aducă pacea.

S-a oprit lângă fereastră. Apoi a deschis-o şi-a sărit afară, cu picioarele goale afundându-i-se în pământul ud, alunecos. A luat-oînainte, cu apa şiroindu-i pe față, prelingându-i-se pe spate. Pe unde oare o luase Forch?

A ghicit, trecând pe lângă arborii uriaşi ca nişte monoliți sculptați, în timp ce răpăitul ploii şi vuietul apei înecau orice alt sunet. O urmă de cizmă lângă rădăcina unui copac i-a dovedit că se afla pe drumul cel bun, deşi trebuise să se aplece mult ca s-o vadă. Rugină! Se întuneca tot mai mult.

Şi-acum? Waxillium s-a întors în loc. *Uite,* şi-a zis. *Depozitul.* Era un vechi cămin, rămas gol, unde terrisienii păstrau mobila şi covoarele în plus. Avea să fie ținta perfectă a unui incendiu, nu-i aşa? Se aflau acolo suficiente obiecte

inflamabile şi nimeni nu putea să se aştepte la aşa ceva pe ploaie.

Şi totuşi, bunica a vorbit cu el, s-a gândit Waxillium, năpustindu-se sub stropii de apă, cu picioarele reci călcând pe frunze şi muşchi. *O să ştie c-a fost el.* Nu-i păsa? Chiar ținea morțiș să creeze probleme?

Waxillium s-a îndreptat către vechiul cămin, o construcție monotonă, de trei etaje, care se înălța în noaptea adâncă şi neagră, cu şuvoaie de ploaie scurgându-se de pe streşini. Waxillium a încercat uşa, era descuiată, fireşte; doar se aflau în Sat. S-a furişat înăuntru.

Pe podea se vedea o pată de apă. Cineva intrase acolo cu puțin timp înainte. A mers de-a buşilea, luându-se după urme, până a ajuns la casa scării. A urcat primele trepte, apoi şi pe celelalte. Oare ce se găsea acolo sus? A ajuns la ultimul etaj şi-a văzut o lumină. Waxillium s-a furişat pe holul acoperit în centru de un covor şi s-a apropiat de ceva; în cele din urmă, şi-a dat seama că pe o masă dintr-o odăiță înțesată de mobilă şi cu draperii grele şi negre la ferestre se afla o lumânare pâlpâitoare.

Waxillium s-a apropiat de lumânare. Flacăra tremura, plăpândă şi solitară. De ce oare o lăsase Forch acolo? Ce era...

Ceva greu l-a izbit în spate. A urlat de durere, împins în față de izbitură şi împiedicându-se de două scaune adunate grămadă. Din spatele lui se auzea tropăit ca de cizme pe podea. Waxillium a reuşit să se arunce într-o parte, rostogolindu-se pe jos, tocmai când Forch izbea un vechi stâlp de lemn de nişte scaune, făcându-le bucăți.

Waxillium s-a ridicat în picioare, cu durere în umeri. Forch s-a întors spre el, cu fața ascunsă de umbre.

Waxillium s-a dat înapoi.

— Forch! E în regulă! Vreau doar să vorbim!

A tresărit când a simțit peretele în spate.

— Nu trebuie să...

Forch a venit spre el cu toată puterea. Waxillium a urlat şi s-a repezit pe hol.

— Ajutor! a strigat, cu Forch după el. Ajutor!

Waxillium avusese de gând să o ia spre scări, dar ceva îl întorsese din drum. S-a izbit cu umărul de uşa de la capătul coridorului. Uşa aia ducea spre sala de şedinţe de sus, în cazul în care clădirea aceea era făcută după acelaşi plan ca al lui. Şi poate, cine ştie, ducea şi la alte scări?

A deschis uşa pătrunzând într-o odaie luminată. Mese vechi stăteau grămadă unele peste altele, lăsând în centru un spaţiu deschis, ca o scenă.

În mijloc, sub lumina câtorva zeci de lumânări, un băieţel de vreo cinci ani stătea legat de o bucată de lemn întinsă între două mese. Cămaşa îi fusese tăiată şi zăcea pe podea. Strigătele îi erau înăbuşite de o bucată de cârpă, iar el încerca – neputincios – să se elibereze din legături.

Waxillium încremeni privindu-l pe băiat, linia de cuţite strălucitoare aşezate pe o masă din apropiere, dârele de sânge scurgându-se din crestăturile de pe pieptul copilului.

— Drace! a şoptit Waxillium.

Forch a venit din spate, apoi a închis uşa în urma lui.

— Drace! a repetat Waxillium, făcând ochii mari. Forch, ce naiba e în neregulă cu tine?

— Nu ştiu, a răspuns băiatul uşor. Trebuie să văd ce e înăuntru, ştii?

— Ai plecat cu fetele, a adăugat Waxillium, ca să ai un alibi. Dacă nu e nimeni în camera ta, vei putea spune c-ai fost cu ele. O infracţiune mai mică, să-ţi ascundă adevărata crimă. Rugină blestemată! Soră-mea şi celelalte nu ştiu că te-ai strecurat înapoi aici, nu? Sunt afară, bete, şi nici nu mai ţin minte că ai plecat. Vor jura că erai...

Waxillium s-a oprit când Forch a ridicat privirea, cu lumina lumânărilor jucându-i în ochi şi faţa lipsită de expresie. Ţinea nişte cuie în mână.

Aşa-i, Forch e un...

Waxillium a urlat, aruncându-se spre un maldăr de mobilă tocmai când cuiele au ţâşnit din palma lui Forch, împinse de Allomanţia lui. Au lovit obiectele din jur ca grindina, izbindu-se de mesele de lemn, picioarele de scaun şi podea. O durere năprasnică i-a săgetat lui Waxillium braţul când s-a dat îndărăt.

A urlat din nou şi, adăpostindu-se, şi-a dus mâna la braţ. Unul dintre cuie îi sfâşie carnea, chiar lângă cot.

Metal. Avea nevoie de metal.

Trecuseră luni de zile de când arsese oţel. Bunica voia să-l vadă îmbrăţişându-şi partea terrisiană. Şi-a ridicat braţele, dar n-avea nimic pe ele. Brăţările lui...

Le-ai lăsat în cameră, idiotule, s-a gândit Waxillium. A căutat prin buzunarele de la pantaloni. Mereu păstra câte ceva...

Un săculeţ de solzi de metal. L-a scos, îndepărtându-se de Forch, care răstrurna mese şi scaune ca să ajungă la el. Undeva în spate, se auzeau scâncetele băieţelului.

Lui Waxillium îi tremurau degetele încercând să deschidă săculeţul, dar metalul i-a sărit imediat din palmă în partea cealaltă a camerei. S-a întors disperat spre Forch, care chiar atunci trăgea o bară de metal de pe masă şi-o arunca spre el.

Waxillium a încercat să se ferească, dar a reacţionat cu întârziere. Bara aruncată l-a nimerit în piept, împingându-l în spate. Forch s-a împiedicat şi a mormăit ceva. Nu avea antrenament cu Allomanţia lui şi nu se pregătise. Împingerea l-a azvârlit înapoi tot atât cât pe Waxillium.

Totuşi, Waxillium s-a izbit de perete şi a simţit ceva frângându-se înăuntrul lui. A tras aer în piept, privirea i s-a

înnegurat şi a căzut în genunchi. Încăperea părea să se clatine.

Sacul! Ia sacul!

A căutat peste tot pe podea, abia dacă mai era în stare să gândească. Avea nevoie de metal! Degetele lui însângerate l-au simțit. Nerăbdător, a luat săculețul şi l-a deschis. Şi-a dat capul pe spate ca să arunce solzii.

Dar o umbră a coborât peste el, lovindu-l în stomac. Osul rupt din trupul lui a cedat complet şi Waxillium a țipat de durere; abia dacă reuşise să-şi arunce puțin metal în gură.

Forch i-a luat săculețul din mână, împrăştiind solzii, apoi l-a ridicat.

Tânărul părea mai bine făcut decât ar fi trebuit să fie. De parcă ar fi folosit o metalminte. O parte frenetică a minții lui Waxillium încerca să Împingă brățările, dar metalminţile Feruchimice erau teribil de greu de înduplecat cu Allomanție. Împingerea lui nu era suficient de puternică.

Forch l-a îmbrâncit pe Waxillium pe fereastra deschisă, ținându-l de gât. Ploaia îl uda şi se chinuia să respire.

— Te rog... Forch...

Forch i-a dat drumul.

Waxillium simțea apa plutind în aer.

Trei etaje mai jos, dincolo de crengile arțarilor, frunzele ude se împrăştiau.

Oțelul prindea viață înăuntrul lui, trăgând linii albastre dinspre pieptul său înspre surse apropiate de metal. Toate se aflau deasupra, niciuna dedesubt. Nu putea să Împingă în nimic ca să se salveze.

În afară de o bucățică de metal din buzunarul de la pantaloni.

Waxillium a împins-o cu disperare, răsucindu-se prin aer. I-a țâşnit prin buzunar, în jos pe picior, tăind o linie în pantaloni, înainte să fie propulsată înspre pământ de

greutatea lui. Waxillium s-a zbătut în aer, încetinind de îndată ce bucata de metal a atins solul.

S-a prăbuşit pe cărarea udă cu picioarele – pe care le simțea zvâcnind de durere – înainte. A căzut; ameţit, dar viu. Împingerea îl salvase.

Ploaia îi uda fața. A aşteptat, dar Forch n-a mai coborât ca să-l termine. Tânărul închisese obloanele, înfricoşat că cineva are să vadă lumina lumânărilor.

Pe Waxillium îl durea tot corpul. Umerii, de la prima lovitură, picioarele, de la căzătură, pieptul, de la bara de metal – oare câte coaste îşi rupsese? Stătea în ploaie, tuşind, apoi s-a rostogolit, ca să vadă bucata de metal care-i salvase viața. A găsit-o uşor, urmându-i linia Allomantică; a săpat prin noroi, ca să scoată ceva din pământ.

Era glonțul comisarului. Ploaia îi spăla mâinile şi curăța metalul. Nici nu mai ținea minte când îl băgase în buzunar.

Într-un caz ca ăsta, focul e doar un avertisment...

Trebuia să caute ajutor. Dar băieţelul din odaia de sus deja sângera. Cuțitele îi fuseseră smulse.

Vine ceva şi mai teribil, Bătrână. Ceva ce-o să regretați cu toții.

Brusc, Waxillium îl ura pe Forch. Ăsta era un loc perfect. Liniştit. Frumos. Întunericul n-avea ce să caute acolo. Dacă Waxillium era o pată pe pânza aceea albă, Forch era o groapă cu smoală.

Waxillium a strigat, ridicându-se în picioare şi năpustindu-se prin uşa din spate a vechii clădiri. A urcat două scări cu privirea înceţoşată de durere, înainte să deschidă uşa de la sala de şedințe. Forch stătea chiar deasupra copilului, ținând în mână un cuțit însângerat. S-a întors uşor, lăsîndu-l pe Waxillium să-i vadă doar o latură a chipului.

Waxillium a aruncat glonțul între ei, cu cartuşul strălucind în lumina lumânărilor, apoi a împins cu toată puterea. Forch s-a întors şi-a împins şi el.

Reacția a fost imediată. Glonțul s-a oprit în aer, la câțiva centimetri de fața lui Forch. Amândoi au fost azvârliți înapoi, dar Forch s-a prins de câteva mese, echilibrându-se. Waxillium fusese izbit de zidul de lângă uşă.

Forch a zâmbit şi, trăgându-şi puterea din metalminte, muşchii i s-au umflat. A tras o altă bară de metal de pe masa de cuțite şi-a aruncat-o spre Waxillium, care a urlat, împingând-o, ca nu cumva să-l strivească.

Dar nu era suficient de puternic. Forch a continuat să împingă, iar Waxillium avea prea puțin oțel. Bara a fulgerat văzduhul, împingându-se în pieptul lui Waxillium şi lipindu-l de perete.

Timpul s-a oprit în loc. Un glonț a rămas suspendat chiar în fața lui Forch, s-au luat la încăierare pe metalul care, bucată cu bucată, îl strivea pe Waxillium. Pieptul îi fierbea de durere şi atunci din gură i-a țâşnit un țipăt.

Avea să moară acolo.

Vreau doar să fac ceea ce trebuie. De ce e aşa de greu?

Forch a făcut un pas în față, rânjind.

Waxillium se holba la glonțul care strălucea ca aurul. Nu putea să respire. Dar glonțul ăla...

Metalul este viața ta.

Un glonț. Trei părți metal. Vârful.

Metalul este sufletul tău.

Cartuşul.

Tu ne prezervi...

Şi nodul din spate. Locul pecare-l lovea ciocanul pistolului.

În acelaşi moment, în ochii lui Waxillium, totul s-a împărțit în trei linii, trei părți. Le-a văzut pe toate deodată.

Şi, pe măsură ce bara de metal îl strivea, a renunţat la două dintre ele.

A Împins în nodul acela din spate. Glonţul a explodat. Cartuşul a zburat îndărăt, Împins de Allomanţia lui Forch, în timp ce glonţul a ţâşnit în faţă, neatins, şi s-a înfipt în craniul lui Forch.

Waxillium a căzut la pământ, bara de metal fusese îndepărtată. S-a prăvălit pe podea, trăgând aer în piept; apa de ploaie îi picura de pe faţă pe podeaua de lemn.

Ca prin ceaţă, a auzit nişte zgomote. Oameni care răspundeau ţipetelor, apoi sunet de împuşcături. S-a străduit să se ridice în picioare, şchiopătând prin cameră, ignorând vocile de terrisieni, femei şi bărbaţi, care urcau scările. A ajuns la copil şi i-a smuls legăturile, eliberându-l. În loc să fugă, copilul a început să plângă şi l-a apucat pe Waxillium de picior, strângându-l tare.

Oameni au năvălit în cameră. Waxillium s-a aplecat, a luat cartuşul de pe podeaua udă, apoi s-a ridicat şi a dat piept cu ei. Cu Tellingdwar, cu bunică-sa, cu bătrânii. Le-a citit oroarea pe feţe şi-a ştiut în acel moment că aveau să-l urască pentru că adusese violenţa în satul lor.

Să-l urască pentru că avusese dreptate.

S-a aşezat lângă cadavrul lui Forch şi-a strâns cartuşul în mână, ţinând cealaltă palmă pe creştetul copilului care tremura.

— O să-mi găsesc propria cale, le-a spus.

Douăzeci şi opt de ani mai târziu

Uşa ascunzătorii s-a izbit de perete, iscând o mică explozie de praf. O ceaţă ca un zid s-a lăsat în jurul bărbatului ce-o deschisese cu piciorul, conturându-i silueta: o mantie de ceaţă cu ciucuri fâlfâind încă de la mişcarea bruscă, şi o puşcă de război într-o parte.

— Foc! strigă Migs.

Băieții au început să tragă. Opt oameni, înarmați până în dinți, trăgeau în silueta cețoasă din spatele baricadei lor, aflată înăuntrul barului. Gloanțele bâzâiau ca insectele, dar nu-l loveau pe bărbatul cu mantia lungă. Loveau zidul, făceau găuri în uşă şi scoteau aşchii din toc. Tăiau cărări prin ceață, dar polițistul – o pată neagră în penumbră – nu făcu niciun gest.

Migs trăgea foc după foc, cu disperare. A golit un pistol, apoi pe-al doilea, apoi şi-a scos puşca şi a tras cât a putut de repede. Cum ajunseseră acolo? Cum se putuse întâmpla aşa ceva, fir-ar rugina să fie? Nu trebuia să se fi întâmplat una ca asta.

— N-are rost! a strigat unul dintre băieți. Ne va omorî pe toți, Migs!

— De ce stai acolo? a urlat Migs la omul legii. Haide odată! a țipat, trăgând de încă două ori. Ce nu pricepi?

— Poate că vrea să ne distragă atenția, a spus unul dintre băieți, ca să vină altcineva prin spate.

— Hei, asta...

Migs a ezitat, uitându-se spre cel ce vorbise. Avea fața roşie. O pălărie de birjar, rotundă şi simplă, ca un melon, dar mai plată în partea de sus. Cine era tipul ăla? se gândea, numărându-şi echipajul.

Nouă?

Băiatul de lângă Migs zâmbea, şi-a dus mâna la pălărie, după care i-a dat una în față.

Se terminase foarte repede. Tipul cu melon i-a culcat la pământ pe Slink şi Guillian într-o clipită. Apoi, brusc, s-a înființat lângă alți doi, din colțul celălalt, lovindu-i cu nişte bastoane de lemn. Când s-a întors – bâjbâind după arma care-i scăpase –, polițistul a sărit peste baricadă, cu ciucurii fâlfâindu-i, şi l-a lovit pe Drawers în bărbie. Polițistul s-a întors, țintindu-şi puşca îndreptată spre alți doi bărbați.

Şi-au lăsat armele pe jos. Migs, transpirat tot, a îngenuncheat lângă o masă răsturnată. Aştepta împuşcăturile.

Dar n-au venit.

— Suntem pregătiţi, căpitane! a strigat poliţistul.

O trupă de comisari a dat buzna pe uşă, tulburând ceaţa. Afară, lumina dimineţii începuse oricum să le alunge. Fir-ar rugina să fie! Chiar se ascunseseră acolo toată noaptea?

Poliţistul şi-a coborât puşca spre Migs.

— Poate că vrei să laşi arma aia din mână, prietene! a spus el ca într-o banală conversaţie.

Migs a ezitat.

— Împuşcă-mă, poliţaiule! Am comis prea multe nefăcute.

— Ai împuşcat doi comisari, a spus bărbatul, cu degetul pe trăgaci. Dar o să supravieţuiască, n-o să fii spânzurat. Asta dacă pot să fac eu ceva în legătura cu asta. Aşa că lasă arma.

Le spusese aceleaşi lucruri şi când erau în faţa clădirii, dar acum Migs le-a crezut.

— De ce? s-a pomenit întrebând. Ai fi putut să ne omori pe toţi fără probleme. *De ce?*

— Fiindcă, a început omul legii, ca să fiu sincer, nu prea meriţi să fii omorât.

I-a zâmbit ca unui prieten.

— Am deja destule pe conştiinţă. Lasă arma. O s-o rezolvăm noi cumva.

Migs a coborât arma şi s-a ridicat, apoi i-a făcut semn lui Drawers să rămână la pământ, căci acesta se ridica ţinând o armă în mână. Bărbatul şi-a lăsat şi el arma la podea.

Omul legii s-a întors, sărind peste baricadă cu un salt Allomant şi băgându-şi puşca cu ţeavă scurtă în tocul de la picior. I s-a alăturat şi tânărul cu melon, fluierând încetişor.

Părea să-i fi luat lui Guillian cuțitul preferat, căci mânerul de fildeş îi ieşea din buzunar.

— Sunt ai tăi, Căpitane! a spus polițistul.

— Nu rămâi să-i arestezi, Wax? a întrebat căpitanul, întorcându-se.

— Nu, din păcate, a răspuns polițistul. Trebuie să mă duc la o nuntă.

— A cui?

— A mea, din nefericire.

— Ai venit la un raid în dimineața nunții tale? a întrebat căpitanul.

Polițistul, Waxillium Ladrian, s-a oprit în uşă.

— În apărarea mea, ideea nu mi-a aparținut.

A mai dat o dată din cap înspre oamenii legii şi infractorii prezenți, apoi a ieşit în ceață.

PARTEA ÎNTÂI

1

Waxillium Ladrian s-a grăbit pe treptele barului transformat în ascunzătoare, trecând de polițiştii în uniforme maro care se fâțâiau de colo colo. Ceața se ridica, zorii anunțând sfârşitul rondului de noapte. Şi-a pipăit brațul, unde un glonț lăsase o gaură în manşeta cămăşii dintr-o latură a brațului. Îl simțise sfâşiindu-i tunica.

— Băi! s-a auzit Wayne, care venise lângă el. Ce plan bun a fost ăsta, nu-i aşa?

— A fost planul tău dintotdeauna, a spus Wax. Cel în care eu sunt momeala.

— Nu e vina mea că oamenilor le place să te împuşte, prietene, a zis Wayne când s-au apropiat de trăsură. Ar

trebui să te bucuri; îți folosești talentele, așa cum spuneau bătrânii mei că trebuie făcut.

— Aș prefera ca talentul meu să nu fie acela de a-i atrage pe unii să mă împuște.

— Ei, folosești ce ai, a spus Wayne, aplecându-se peste marginea trăsurii când Cob, birjarul, a deschis ușa pentru Wax. De-asta am eu mereu bucăți de șobolan în supă.

Wax s-a uitat la trăsură, cu pernele ei fine și tapet bogat, dar nu s-a urcat în ea.

— O să fii bine? a întrebat Wayne.

— Firește că da, a spus Wax. E a doua căsătorie. Sunt antrenat.

Wayne a rânjit.

— Așa merge? Fiindcă, din proprie experiență, știu: căsătoria iese tot mai prost cu cât o faci mai des. Asta, și să rămâi în viață.

— Wayne, ai fost aproape profund.

— La naiba, eu căutam să fiu mai degrabă inteligent.

Wax a rămas pe loc, privind înăuntrul trăsurii. Birjarul și-a dres glasul; încă-i ținea ușa deschisă.

— E un știreang frumușel, ce să mai zic, a spus Wayne.

— Nu fi melodramatic, a spus Wax, aplecându-se ca să urce.

— Lord Ladrian! s-a auzit o voce din spate.

Wax s-a uitat peste umăr și-a văzut un bărbat înalt în costum și cu papion făcându-și loc printre niște comisari.

— Lord Ladrian, a repetat bărbatul, îmi puteți oferi câteva clipe?

— Ia-i pe toți, a spus Wax. Dar fără mine.

— Dar...

— O să ne vedem acolo, a spus Wax, dând din cap spre Wayne.

A lăsat un cartuș să-i cadă din mână, apoi s-a Împins în aer. De ce să mai piardă timpul cu trăsura?

Cu oțelul arzându-i uşor în stomac, s-a împins lângă un felinar din apropiere şi apoi s-a înălțat şi mai sus în văzduh. Elendel se vedea sub el, un oraş minunat, plin de funingine, cu fum ieşind dintr-o sută de mii de case şi fabrici. Wax s-a susținut pe schela de oțel a unei clădiri neterminate din apropiere, apoi a făcut o serie de salturi peste al Patrulea Octant.

A trecut peste trăsuri de închiriat, rânduri de vehicule aşteptând cumințI, muncitori matinali privindu-l cum trecea pe deasupra lor. Unul îl arătase cu mâna – poate că mantaua de ceață îi atrăsese atenția. Curierii Monedăîmpingători nu reprezentau ceva neobişnuit în Elendel, iar oamenii care zburau nu prea mai surprindeau pe nimeni sau o făceau foarte rar.

Alte câteva salturi l-au dus spre o serie de depozite îngrămădite unul după altul. Pe Wax îl cuprindeau fiorii la fiecare salt. Era uimitor cât de mult putea încă să-i placă. Vântul în față, clipa de imponderabilitate pe care-o trăia cu fiecare săritură.

Dar, imediat, şi datoria, şi gravitatea s-au făcut simțite. A părăsit cartierul industrial şi-a apucat-o pe drumuri mai elegante, pavate cu smoală şi pietriş, ca să creeze suprafețe mai fine pentru maşinile alea nenorocite cu motor. A găsit uşor din vedere biserica Supraviețuitorului, cu domul ei înalt de oțel şi sticlă. În Weathering, ar fi fost îndeajuns o simplă capelă de lemn, dar în Elendel nu era suficient de mare.

Fusese construită ca să le permită credincioşilor să vadă noaptea cețurile. Wax credea că dacă voiau să vadă cețurile, ar fi putut la fel de bine să iasă afară. Dar poate că el era un cinic. La urma urmei, domul – făcut din bucăți de sticlă cu suporți de oțel, ca o portocală secționată – se putea deschide ca să lase ceața să năvălească înăuntru la ocazii speciale.

A aterizat pe un turn de apă de pe acoperişul unei clădiri vecine. Poate că pe vremea când fusese construită, domul bisericii fusese suficient de înalt cât să se ridice deasupra clădirilor dimprejur. Ar fi avut un profil frumos. Acum, clădirile erau tot mai înalte şi biserica părea pipernicită pe lângă ce crescuse în jur. Wayne ar fi văzut o metaforă în asta. Una vulgară, probabil.

A stat pe turnul de apă, care se ridica deasupra bisericii. Ajunsese, în sfârşit. A simţit cum începe să i se zbată ochiul şi cum durerea îi invadează trupul.

Cred că te iubeam chiar şi-n ziua aceea. Atât de ridicol şi totuşi sincer...

Cu şase luni în urmă, apăsase pe trăgaci. Îi zvâcnea încă în urechi împuşcătura.

Şi-a îndreptat spatele, revenindu-şi în fire. Îşi mai vindecase rana o dată. Putea s-o mai facă. Şi dacă asta îi lăsa cicatrici în inimă, atunci poate că de aceea chiar era nevoie. A sărit de pe turnul de apă, apoi a încetinit, Împingându-se într-un cartuş.

A coborât în stradă, pe lângă un şir lung de trăsuri. Oaspeţii aşteptau – Supravieţuitorii ţineau să facă nunţile fie dimineaţa în zori, fie cât mai târziu, noaptea. Wax a salutat în trecere câţiva oameni şi nu s-a putut abţine să nu-şi scoată puşca din toc şi să şi-o reazeme de umăr când a sărit pe trepte şi-a deschis uşa din faţă cu o Împunsătură de oţel.

Steris se fâţâia prin foaier, purtând o rochie albă şi elegantă pe care o alesese pentru că revistele scriau că e la modă. Cu părul împletit şi machiată profesionist, era chiar drăguţă.

A zâmbit când a văzut-o. Stresul şi nervozitatea i-au dispărut.

Steris a ridicat privirea de îndată ce-a intrat, apoi s-a grăbit spre el.

— Şi?

— Nu m-au omorât, a spus el, aşa că e bine.

Femeia s-a uitat la ceas.

— Ai întârziat, a spus ea, dar nu foarte mult.

— Îmi... pare rău?

Ea insistase să se ducă la raid. Chiar plănuise tot. Aşa era viaţa cu Steris.

— Sunt sigură că ai încercat, a spus Steris, luându-l de mână.

Era caldă şi tremura puţin. Poate că era o femeie rezervată, dar nu lipsită de emoţii, aşa cum credeau unii.

— Raidul? a întrebat ea.

— A fost bine, n-au fost victime.

S-a dus cu ea într-o cameră laterală, unde Drewton, valetul, aştepta lângă o masă pe care se afla costumul lui alb de nuntă.

— Înţelegi că ducându-mă la un raid în dimineaţa nunţii mele nu fac decât să încurajez şi mai mult imaginea pe care şi-o fac oamenii despre mine.

— Care imagine?

— Cea de tip dur, a spus el, dându-şi jos mantia de ceaţă şi întinzându-i-o lui Drewton. Un bădăran necivilizat din Ţinuturile Necruţătoare care înjură în biserică şi merge înarmat la petreceri.

S-a uitat la puşca lui, pe care o aruncase pe canapea.

— Îţi place să te joci cu percepţiile oamenilor despre tine, nu? Vrei să-i faci să se simtă nesiguri, ca să nu ştie la ce să se aştepte.

— E una dintre puţinele plăceri care mi-au mai rămas, Steris.

I-a zâmbit când Drewton a început să-i dea jos vestonul. Apoi i-a scos şi cămaşa, dezbrăcându-l până la piele.

— Văd că mă incluzi şi pe mine printre cei pe care încerci să-i incomodezi.

— Lucrez cu ce am, a spus Wax.

— De-asta ai mereu bucăți de şobolan în supă?

Wax a ezitat, întinzându-i hainele lui Drewton.

— Ți-a spus-o şi ție?

— Da. Sunt tot mai convinsă că încearcă replicile astea mai întâi pe mine.

Steris şi-a încrucişat brațele.

— Mare secătură.

— Nu vrei să pleci cât să mă schimb? a întrebat Wax amuzat.

— O să ne căsătorim în mai puțin de-o oră, Lord Waxillium, a spus ea. Cred că suport să te văd cu pieptul gol. Deşi, tu eşti cel care urmează *Calea.* Ruşinea face parte din sistemul tău de credințe, nu din al meu. Am citit despre Kelsier. Din ce-am citit, mă îndoiesc că i-ar păsa dacă...

Wax şi-a desfăcut nasturii de la pantaloni. Steris a roşit, înainte să se întoarcă cu spatele la el. A continuat să vorbească, cu vocea tulburată.

— Cel puțin ai fost de acord cu o ceremonie.

Wax a zâmbit, aşezându-se pe scaun în chiloți şi lăsându-l pe Drewton să-l bărbierească repede. Steris a rămas în loc, ascultând. În cele din urmă, când Drewton îi ştergea crema de ras de pe față, Steris l-a întrebat:

— Ai pandantivele?

— I le-am dat lui Wayne.

— Ai... *ce?*

— Credeam că-ți doreai un mic scandal la nuntă, a spus Wax, ridicându-se şi punându-şi alți pantaloni de la Drewton.

Nu mai purtase alb de când se întorsese din Ținuturile Necruțătoare. Era mai uşor să te păstrezi curat afară, ceea ce însemna că merita să porți alb.

— M-am gândit că s-ar putea să meargă.

— Voiam un scandal *plănuit,* Lord Waxillium, s-a răstit Steris. Nu e supărător dacă e înțeles, pregătit şi controlat. Wayne e tocmai opusul lucrurilor ăstora, n-ai zice?

Wax s-a încheiat la nasturi şi Drewton i-a luat cămaşa de pe umeraşul din apropiere. Steris s-a întors imediat când a auzit sunetul, cu brațele încrucişate încă la piept, şi a spus imediat, refuzând să admită că fusese incomodată:

— Mă bucur că am făcut copii.

— Ai făcut copii la pandantivele noastre de nuntă?

— Da.

Şi-a muşcat uşor buza.

— Şase seturi.

— Şase?

— Celelalte patru n-au ajuns la timp.

Wax a zâmbit încheindu-se la cămaşă, apoi lăsând valetul să se ocupe de manşete.

— Eşti unică, Steris.

— Tehnic, şi Wayne e la fel – ruină, de asemenea, dacă tot veni vorba. Dacă te gândeşti bine, nu e cine ştie ce compliment.

Wax şi-a pus bretelele, apoi l-a lăsat pe Drewton să-i potrivească gulerul.

— Nu pricep, Steris, a spus el, încercând să stea nemişcat în fața valetului. Te pregăteşti atât de bine în caz că lucrurile o iau razna – de parcă ai şti sigur că viața e imprevizibilă.

— Aşa, şi?

— Şi viața *e* imprevizibilă. Singurul lucru pe care-l faci pregătindu-te pentru deranj este să te asiguri că altceva o să se întâmple aiurea.

— E un punct de vedere cam fatalist.

— Aşa păţeşti dacă trăieşti în Ținuturile Necruțătoare.

S-a uitat la ea: era minunată în rochia ei, cu brațele încrucişate, bătând cu arătătorul de la mâna dreaptă pe brațul stâng.

— Mă... simt mai bine dacă încerc, a spus Steris în cele din urmă. Dacă totul merge prost, măcar m-am străduit. Are sens ce zic?

— De fapt, cred că are.

Drewton s-a dat un pas în spate, mulțumit. Costumul venea cu o cravată neagră elegantă şi cu vestă. Era tradițional, Waxillium le prefera aşa. Papioanele erau pentru negustori. Şi-a pus fracul, cu cozile atârnându-i peste picioare. După un moment de ezitare, şi-a pus şi tocul de armă şi a băgat-o pe Răzbunare în el. Purtase arma şi la prima nuntă, de ce nu şi la a doua? Steris a încuviințat.

Pantofii i-a încălțat ultimii. Erau noi. Incredibil de incomozi.

— Am întârziat destul? a întrebat-o pe Steris.

Ea s-a uitat la ceasul din colț.

— Aveam de gând să ieşim peste două minute.

— Minunat, a spus, luând-o de braț. Asta înseamnă că putem să fim spontani şi să ajungem mai devreme. Bine, mai devreme la întârziere.

Ea s-a prins de brațul lui, lăsându-se condusă de-a lungul camerei alăturate spre intrarea în dom şi biserică. Drewton îi urma.

— Eşti... sigur că vrei să facem asta? a întrebat Steris, oprindu-l înainte să intre pe culoarul dinspre dom.

— Ai vreo ezitare?

— Absolut deloc, a spus Steris imediat. Uniunea asta e benefică pentru casa şi statutul meu.

I-a luat mâna lui Wax în mâinile ei.

— Dar, Lord Waxillium, a zis ea uşor, nu vreau să te simți prins, mai ales după ce ți s-a întâmplat anul ăsta. Dacă vrei să te retragi, o să accept.

Felul în care-l prinsese de mână când îi vorbea spunea însă cu totul altceva. Dar ea nu părea să observe. Privind-o, Wax a căzut pe gânduri. Când fusese de acord cu căsătoria, o făcuse din datorie față de propria lui casă.

Acum simțea că emoțiile i se schimbă. Felul în care stătuse alături de el în toate lunile în care fusese în doliu... Felul în care-l privea acum...

Fir-ar Rugina şi Ruina, chiar îi era *dragă* Steris! Nu era dragoste, dar el nici nu credea c-are să mai iubească vreodată. Era de ajuns.

— Nu, Steris, a zis el. Nu m-aş retrage. N-ar... fi corect față de casa ta şi de banii pe care i-ai cheltuit.

— Banii n-au...

— E în regulă, a spus Wax, strângând-o uşor de mână. Mi-am revenit după calvar. Sunt suficient de puternic să fac asta.

Steris a deschis gura să-i răspundă, dar cineva a ciocănit în uşă şi Marasi şi-a băgat capul înăuntru, ca să verifice. Cu păr negru şi chipul cu trăsături mai blânde şi mai rotunde decât ale lui Steris, Marasi era dată cu ruj roşu-aprins şi purta o ținută de femeie progresistă: fustă plisată şi jachetă cu nasturi, strânsă pe corp.

— În sfârşit, a comentat ea. Oamenii au început să se agite. Wax, e cineva aici care vrea să te vadă. Am încercat să-l alung... dar...

A intrat în cameră şi-a lăsat uşa deschisă, lăsând să se vadă acelaşi bărbat suplu şi-n costum maro, stând în anticamera care dădea înspre dom împreună cu fetele cu cenuşa.

— Tu, a zis Wax. Cum ai ajuns aici înainte de Wayne?

— Nu cred că prietenul tău mai vine, a răspuns bărbatul.

A intrat în încăpere trecând pe lângă Marasi şi i-a făcut semn din cap, apoi a închis uşa, lăsându-le pe dinafară pe

fetele cu cenuşa. S-a întors şi i-a aruncat lui Wax o bucată de hârtie făcută cocoloş.

Când Wax a prins-o, s-a auzit un zăngănit. A despăturit ghemotocul şi-a găsit cele două pandantive. Pe hârtie scria: *Mă duc să mă îmbăt până nu mai pot să mă piş drept. Căsătorie fericită şi chestii-trestii.*

— Ce imagini frumoase foloseşte, a spus Steris, luând pandantivul lui Wax în mâna înmănuşată în timp ce Marasi se aplecase peste umărul lui ca să citească biletul. Măcar n-a uitat de pandantive.

— Mulțumesc, i-a răspuns Wax bărbatului în uniformă maro, cum vezi, sunt cam ocupat să mă însor. Orice vrei de la mine, poate...

Fața bărbatului a devenit transparentă, lăsând la iveală oasele craniului şi coloana vertebrală.

Steris a amuțit.

— Sfinte Doamne, a şoptit ea.

— Sfânt pe dracu', a înjurat Wax. Spune-i lui Armonie să folosească pe altcineva de data asta. Sunt ocupat.

— Spune-i... lui Armonie..., s-a bâlbâit Steris, cu ochii cât cepele.

— Din păcate, asta e parte din problemă, a spus bărbatul în costum maro, cu pielea revenindu-i la normal. Armonie a fost cam distras în ultima vreme.

— Cum poate Dumnezeu să fie distras? a întrebat Marasi.

— Nu suntem siguri, dar ne-a îngrijorat. Am nevoie de tine, Waxillium Ladrian. Am o misiune care ți se va părea interesantă. Îmi dau seama că te duci la ceremonie, dar dacă ai avea puțin timp după aceea...

— Nu, a spus Wax.

— Dar...

— *Nu.*

Wax a tras-o pe Steris de braț, deschizând uşile, şi-a ieşit pe lângă Marasi, lăsându-l pe kandra singur. Trecuseră şase luni de când creaturile alea îl manipulaseră, se jucaseră cu el şi-l minţiseră. Şi rezultatul? O femeie îi murise în braţe.

Nemernicii.

— Chiar a fost unul dintre Nemuritorii-fără-Chip? a întrebat Steris, privind peste umăr.

— Da, şi nu vreau să am nimic de-a face cu ei, din motive evidente.

— Bine, pace, a spus, ridicându-şi braţele. Ai nevoie de o clipă să-ţi tragi sufletul?

— Nu.

— Eşti sigur?

Wax s-a oprit. Ea a aşteptat, iar el a tras aer în piept uşor, alungându-şi din minte scena în care îngenunchease singur pe pod, cu Lessie în braţe. O femeie pe care n-o cunoscuse niciodată cu adevărat.

— Sunt bine, i-a zis lui Steris, strângând din dinţi. Dar Dumnezeu ar fi trebuit să ştie să nu mă caute. Mai ales azi.

— Ai o viaţă... cu adevărat ciudată, Lord Waxillium.

— Ştiu, a spus el, pornind din nou, trecând cu ea de ultima uşă, cea care dădea spre dom. Eşti gata?

— Da, mulţumesc.

Oare avea lacrimi în ochi? Părea să fie emoţionată, aşa cum n-o mai văzuse niciodată.

— Dar tu eşti bine? a întrebat el.

— Da, a răspuns Steris. Iartă-mă. Doar că... e mai minunat decât mi-am închipuit.

Au împins uşile care dădeau spre domul strălucitor, unde lumina soarelui scălda încăperea şi pe cei care se aflau înăuntru. Cunoştinţe. Rude îndepărtate. Cusătorese şi forjori din stirpea sa. Wax l-a căutat pe Wayne şi a fost surprins că nu l-a găsit acolo, deşi citise biletul. El reprezenta singura lui familie adevărată.

Fetele cu cenuşa s-au răspândit, presărând fire de pulbere pe covorul care fusese întins de-a lungul peretelui exterior al domului. Wax şi Steris au început să păşească ceremonios, ca să fie văzuți de oaspeți. Sărbătorile Supraviețuitorilor n-aveau muzică, doar câteva coşuri pentru jăratic, în care fuseseră aruncate frunze verzi, ce răspândeau până-n tavan un fum care ar fi trebuit să reprezinte ceața.

Fumul se înalță în vreme ce cenuşa cade, s-a gândit el, aducându-şi aminte de cuvintele preotului din tinerețe, pe vremea când participa la ceremoniile Supraviețuitorilor. Au dat ocol mulțimii. Măcar familia lui Steris se prezenta bine, împreună cu tatăl ei – bărbatul cu față roşie care l-a salutat cu pumnul ridicat când au trecut pe lângă el.

Wax a zâmbit. Lessie ar fi vrut asta. Glumiseră de nenumărate ori despre ceremonia lor de urmaşi ai Căii, care se terminase cu o aventură călare, ca să scape de gloata furibundă. I-a spus atunci că într-o zi avea să-i ceară să o facă cum trebuie.

Cristal strălucitor. O mulțime tăcută. Sunete de paşi pe covorul scârțâitor, acoperit de cenuşă gri. Zâmbetul i-a umplut fața şi a privit în lături.

Fireşte că era la braț cu femeia nepotrivită.

Aproape că s-a împiedicat. *Idiotule,* s-a gândit. *Concentrează-te.* Ziua asta era importantă pentru Steris; putea măcar să încerce să n-o strice. Sau poate să n-o strice într-un fel la care ea însăşi nu se aşteptase. Orice ar fi însemnat asta.

Din păcate, pe măsură ce dădeau ocol domului, se simțea tot mai prost. Îl apucase greața, transpira, se simțea rău, ca atunci când fusese nevoit să fugă de câte un criminal, ştiind că lăsa oameni nevinovați pradă pericolului.

Toate astea l-au obligat să recunoască un adevăr greu de acceptat. Nu se simțea pregătit. Nu era vina lui Steris sau a

locului. Pur şi simplu, nu se simțea pregătit pentru aşa ceva.

Căsătoria asta însemna să renunțe la Lessie.

Dar era captiv şi trebuia neapărat să fie puternic. A strâns din dinți şi s-a urcat cu Steris pe podium, unde preotul stătea între două etajere ce susțineau vaze de cristal cu flori de Marewill. Ceremonia aceasta provenea din vechea credință Larsta, din cartea *Credințe Regăsite* a lui Armonie, un volum din Cuvintele Întemeierii.

Preotul pronunța cuvintele, dar Wax nu putea să-l asculte. Totul părea amorțit, iar el strângea din dinți, cu privirea drept în față, încordat. Găsiseră un preot mort chiar în biserica aceea. Omorât de Lessie, în clipa în care înnebunise. N-ar fi putut să facă ceva pentru ea, în loc să-l trimită pe el la vânătoare? N-ar fi putut să-i spună?

Putere. *N-avea* să fugă. N-avea să fie laş.

O ținea pe Steris de mână, dar nu putea s-o privească. În schimb, şi-a ridicat fața în sus ca să vadă cerul prin vitraliile domului. Aproape întregul cer era strivit de clădiri. Zgârie-nori de-o parte şi de alta, ferestre ce străluceau în soarele dimineții. Turnul de apă acoperea şi el o bucată de cer, dar pe măsură ce-l privea, parcă se mişca...

Se mişca?

Wax a privit îngrozit când picioarele imensului cilindru din metal al turnului de apă au început să se îndoaie, de parcă ar fi vrut să îngenuncheze, deversându-şi povara uşor într-o parte. Vârful i s-a rupt, şi tone de apă în valuri înspumate au pornit să curgă.

A tras-o pe Steris înspre el, cu brațul prinzând-o bine de talie, apoi a rupt un al doilea nasture de la vestă şi l-a lăsat jos. A Împins în acel nasture de metal, lansându-se cu Steris departe de podium, în timp ce preotul țipa, uluit.

Apa s-a prăbuşit peste dom, care, pentru o sutime de secundă, s-a îndoit, înainte ca o secţiune să se frângă cu totul şi să lase apa să se reverse înăuntru.

2

— Chiar vă simţiţi bine, milord? a întrebat Wax, ajutându-l pe Lord Drapen, comisar-şef al celui de-al Şaselea Octant, să ajungă la trăsură.

Apa aluneca pe lângă ei în şuvoaie, spre un pârâu din rigole.

— Mi-a stricat cel mai bun pistol, îţi dai seama, a spus Drapen. Va trebui să-l dau să fie curăţat şi uns!

— Trimiteţi-mi mie cheltuielile, milord, a zis Wax, ignorând faptul că un pistol bun nu putea fi stricat de puţină – de acord, multă – apă. Wax l-a predat pe bătrân birjarului, cu o figură resemnată, înainte să se întoarcă spre uşa bisericii şi să urce iar treptele. Covorul se simţea fleşcăit sub picioare. Sau poate avea apă în pantofi.

A trecut pe lângă preotul care se certa cu agentul de la firma de asigurări Erikell – venit să pregătească un prim raport pentru clipa în care biserica avea să ceară achitarea daunelor – şi-a intrat în domul principal. O singură bucată de sticlă mai rămânea prinsă în balamalele de deasupra, iar turnul de apă căzut gâtuia cerul – picioarele de pe partea cealaltă nu se clintiseră şi îl împiedicaseră să se răstoarne cu totul.

A trecut de bănci răsturnate, petale rupte din florile de Marewill şi gunoaie. Apa picura – singurul sunet care se mai auzea în dom în afară de ecoul vocii preotului. Wax şi-a deschis drum până la podium. Steris stătea pe margine, cu rochia udă lipită de corp şi fire de păr scăpate din coafura

de nuntă prinse de obraji. Rămase cu brațele încrucişate pe genunchi, privind podeaua.

Wax s-a aşezat lângă ea.

— Data viitoare când o să ne ia potopul, o să încerc să-mi aduc aminte că e o idee proastă să sari în sus.

Şi-a scos batista din buzunar şi a stors-o.

— Ai încercat să te dai şi-n spate. Dar n-a fost suficient de repede, Lord Waxillium.

El a mormăit.

— Pare să fi fost o simplă problemă structurală. Dacă în schimb a fost o încercare de asasinat... ei bine, a fost nereuşită. Nu era suficientă apă acolo ca să ne pună-n pericol. S-a rănit doar Lordul Steming, care a căzut şi s-a lovit la cap când s-a ridicat de pe scaun.

— Atunci n-a fost decât un accident, a zis Steris.

Ea s-a aşezat cu spatele pe podium, pe covorul ud.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta.

A oftat.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva Cosmerul întreg vrea să te copleşească, Lord Waxillium?

— Cosmerul? Adică Armonie?

— Nu, nu de El vorbesc, a spus Steris. Ci despre hazardul cosmic, care joacă zaruri de fiecare dată când fac eu ceva. E ceva poetic în toate astea.

Şi-a închis ochii.

— Fireşte că nunta avea să fie distrusă. Câteva tone de apă căzând prin acoperiş? De ce n-am văzut-o? E aşa de incredibil, că trebuia să se întâmple. Măcar preotul a scăpat cu viață de data asta.

— Steris, a spus Wax, punându-şi mâna pe brațul ei. O s-o rezolvăm, o să fie bine.

Şi-a deschis ochii, privindu-l.

— Mulțumesc, Lord Waxillium.

— Pentru ce, mai exact?

— Pentru că eşti drăguţ. Pentru că eşti dispus să mă suporţi. Înţeleg că nu e tocmai plăcut.

— Steris...

— Să nu-ţi imaginezi că mă denigrez singură, Lord Waxillium, a spus ea, ridicându-se şi trăgând aer în piept, şi te rog să nu crezi că sunt prost dispusă. Sunt ce sunt şi o accept. Dar nu-mi fac iluzii în privinţa a ce crede lumea despre mine. Mulţumesc, aşadar, că nu m-ai făcut să mă simt aşa cum nu au reuşit alţii.

A ezitat. Cum răspundeai la aşa ceva?

— Nu e cum spui, Steris. Eu cred că eşti încântătoare.

— Şi-atunci, de ce strângeai din dinţi când a început ceremonia? Mă strângeai de braţ aşa de tare, de parcă ai fi atârnat de marginea unui pod, încercând să-ţi salvezi viaţa.

— Eu...

— Îţi pare rău că nunta noastră s-a amânat? Chiar poţi spune asta? Şi te rog să fii onest, ca un om al legii, Lord Waxillium.

Drace. Se încurcase. Ştia că doar câteva cuvinte banale ar fi putut să schimbe cursul conversaţiei sau s-o detensioneze, dar nu le găsea, deşi le căuta jenant de mult timp; dacă ar mai fi adăugat ceva după ce se mai şi bâlbâise, ar fi sunat preţios.

— Poate că da, a spus el zâmbind. Data viitoare când încercăm să ne căsătorim va trebui să mă relaxez cumva înainte.

— Mă îndoiesc că e o idee bună să vii beat la ceremonie.

— N-am spus că m-aş îmbăta. Poate fac nişte meditaţie terrisiană înainte.

L-a ţintit cu privirea.

— Încă mai vrei să ne căsătorim?

— Fireşte.

Atât timp cât nu se întâmpla chiar atunci.

— Presupun că ai o rochie de rezervă?

— Două, a recunoscut ea, dându-i voie s-o ridice în picioare. Şi am mai rezervat o dată pentru nuntă peste două luni. La altă biserică, în caz că asta explodează.

El a mormăit ceva.

— Zici că eşti Wayne.

— Ei, lucrurile chiar tind să explodeze în jurul tău, Lord Waxillium.

Femeia a ridicat privirea spre dom.

— Presupun că e un lucru cu totul nou pentru tine să te simți ud leoarcă.

Marasi rămăsese în afara bisericii inundate, cu mâinile la spate, şi cu blocul de notițe atârnându-i cu greutatea obişnuită în buzunarul hainei. Câțiva comisari – toți caporali – priveau în jur de parcă ei se aflau la conducere. Chestia asta era importantă într-o criză: statisticile arătau că oamenii intrau mai puțin în panică dacă se afla prin preajmă vreun reprezentant al autorității îmbrăcat în uniformă.

Fireşte, exista şi-un procent mai mic dispuşi să se panicheze în prezența reprezentantului autorității. Fiindcă oamenii sunt oameni şi există mereu posibilitatea ca unii să fie foarte ciudați. Sau ca toți să fie ciudați, atunci când circumstanțele se conjugă cu felul lor de nebunie.

Acestea fiind spuse, în ziua aceea, Marasi vâna un fel de nebunie foarte special. Încercase mai întâi în restaurantele din apropiere, dar era prea evident. A căutat apoi în canale, la cantina săracilor şi, deşi n-ar fi vrut-o, a întrebat şi-un furnizor de *noutăți.* N-a avut succes, deşi – în trecere – a primit vreo trei feluri de complimente pentru fundul ei.

În cele din urmă, rămasă fără idei, s-a dus să verifice dacă individul se hotărâse să fure furculițele de la micul dejun organizat pentru nuntă. În sala de mese, vizavi de

biserică, l-a găsit pe Wayne în bucătărie purtând o jachetă albă şi o pălărie de bucătar-şef. Mustra câțiva ucenici care decorau tarte cu glazură de fructe.

Privindu-l, Marasi s-a oprit în pragul uşii, bătând cu creionul în carnetul de notițe. Wayne nu vorbea normal, ci se fandosea cu o voce nazală şi un accent pe care nu ştiai de unde să-l iei. Poate din est? În unele oraşe din zona aceea se foloseau accente ciudate.

Bucătarii nu-i puneau la îndoială autoritatea. Făceau tot ce le cerea şi-i suportau cu stoicism sudalmele când gusta din supe şi-i certa pentru incompetență. Dacă o văzuse pe Marasi, nu s-a dat de gol, ci doar şi-a şters mâinile pe o cârpă, cerând să vadă legumele pe care le aduseseră băieții cu aprovizionarea în dimineața aceea.

În cele din urmă, Marasi a intrat în bucătărie, ferindu-se de un ajutor de bucătar mărunțel, care căra o oală aproape cât ea de mare; s-a apropiat de Wayne.

— Am văzut salată mai proaspătă în pubela de gunoi! îi spunea el unuia dintre băieți. Şi vrei să spui că ăştia sunt struguri? Sunt atât de copți, c-au început să fermenteze. Şi... ah, salut, Marasi! a zis de data asta pe o voce normală şi jovială.

Băiatul cu aprovizionarea s-a făcut nevăzut.

— Ce faci? a întrebat Marasi.

— Fac supă, a răspuns Wayne, ridicând o lingură de lemn ca să-i arate.

În apropiere, câțiva dintre bucătari s-au uitat la el uimiți.

— Afară cu voi! le-a spus pe o voce de bucătar-şef. Trebuie să mă pregătesc! Valea!

Au plecat, lăsându-l cu un rânjet pe față.

— Îți dai seama că dejunul a fost anulat, nu? a întrebat Marasi, rezemându-se de masă.

— Fireşte.

— Atunci de ce...

S-a întrerupt, urmărindu-l cum îşi îndeasă o tartă în gură şi rânjeşte.

— Trebuia să mă asigur că se ţin de promisiuni şi plegăteşte ceva de mâncale, a fonfănit el mestecând, cu fărâmituri căzându-i de pe buze. Am plătit pentru chestiile astea. Bine, în fine, Wax a plătit. Oricum, nu înseamnă că, dacă s-a anulat nunta, noi nu mai avem motive să sărbătorim?

— Depinde ce sărbătoreşti, a spus Marasi, deschizându-şi carneţelul. Şuruburile de prindere ale stâlpilor turnului de apă sigur au fost slăbite. Drumul de jos era suspect de liber, iar câţiva huligani, din cu totul alt octant, au oprit traficul provocând o încăierare în mijlocul străzii.

Wayne a mormăit, scotocind prin dulap.

— Urăsc carneţelul ăla al tău.

Marasi a oftat, închizând ochii.

— Cineva ar fi putut să fie rănit, Wayne.

— Ba nu, nu e aşa, cineva chiar *a fost* rănit. Tipul ăla gras şi fără păr.

Marasi a început să-şi maseze tâmplele.

— Îţi dai seama că acum sunt comisar, Wayne. Nu pot să ignor stricăciunile făcute dinadins.

— E, nu-i aşa rău, a spus Wayne. O să plătească Wax.

— Şi dacă cineva ar fi fost rănit? Dacă ar fi fost rănit serios, vreau să zic.

Wayne tot căuta un răspuns.

— Băieţii s-au lăsat puţin duşi de val. *Vedeţi cum inundaţi biserica aia,* le-am spus. Am vrut ca preotul, când deschide dimineaţa, să descopere că i-au explodat ţevile şi că apa a pătruns peste tot. Dar băieţii s-au aprins niţel, asta e.

— Băieţii?

— Nişte prieteni.

— Sabotori.

— Nuu, a spus Wayne. Crezi că ar putea să pronunțe cuvântul ăla?

— Wayne...

— I-am caftit, Marasi, a zis Wayne. Mă jur.

— O să-şi dea seama şi singur, a adăugat Marasi. Ce-o să faci?

— Te-nşeli, a intervenit Wayne, ieşind din dulap cu un borcan mare de sticlă. Wax are o slăbiciune pentru lucrurile astea. În sinea lui, el o să fie mulțumit c-am oprit nunta. O să-şi dea seama c-am fost eu, adânc în subcontinența lui, şi-o să plătească pagubele, indiferent ce spune asesorul. Şi n-o să zică nimic, nici n-o să investigheze. Stai să vezi.

— Nu ştiu...

Wayne a sărit pe tejgheaua de bucătărie, apoi a lovit cu mâna locul de lângă el. Ea l-a privit o clipă, apoi a oftat şi s-a aşezat alături.

I-a întins borcanul.

— Ăla e sherry de gătit, Wayne.

— Da, a spus, la ora asta restaurantele nu servesc decât bere. Trebuie să fii creativ.

— Sunt sigură că s-ar găsi nişte vin...

A luat o înghițitură.

— În fine, a zis Marasi.

Şi-a coborât borcanul de la gură şi şi-a dat jos boneta de bucătar, aruncând-o pe tejghea.

— Da' de ce eşti aşa de fandosită azi? Mă gândeam că o să urli de bucurie şi-o să alergi ca nebuna pe străzi culegând flori sau ceva. Nu se însoară cu ea. Cel puțin, nu încă. Mai ai o şansă.

— Nu vreau nicio şansă, Wayne. A luat decizia.

— Ce vorbe sunt astea? a întrebat el. Ai renunțat? Aşa a făcut Războinicul în Ascensiune? Ă?

— Nu, de fapt, a spus Marasi. S-a dus la bărbatul pe care-l voia, i-a luat cartea din mână şi l-a sărutat.

— Vezi, aşa se face!

— Dar Războinicul în Ascensiune s-a dus şi-a omorât-o şi pe femeia pe care Elend voia s-o ia de nevastă.

— Ce, serios?

— Da.

— Oribil, a spus Wayne aprobator, apoi a mai tras o duşcă de sherry.

— Şi asta nu e tot, a continuat Marasi, rezemându-se de tejghea, cu mâinile la spate. E şi mai oribil. Se zice că i-a şi scos intestinele Lordului Legiuitor. Am văzut scena asta desenată în câteva manuscrise cu anluminuri.

— E cam explicită pentru o povestire religioasă.

— De fapt, toate sunt aşa. Cred că trebuie să bage multe lucruri interesante acolo, ca să-i facă pe oameni să citească restul.

— Hă.

Nu părea să-i vină a crede.

— Wayne, tu ai citit vreun text religios?

— Fireşte.

— Serios?

— Da, multe dintre lucrurile pe care le citesc au şi texte religioase în ele. „Damnarea." „Iadul." „Ticălos băşinos şi pupincurist."

Ea l-a privit fără expresie.

— Ultima e din Mărturia lui Hammond. Zău. Bine, toate literele sunt de-acolo, oricum.

A mai luat o înghiţitură. Wayne putea să întreacă pe oricine la băutură. Fireşte, asta se întâmpla pentru că se putea conecta la metalmintea lui ca să se vindece şi să ardă efectele alcoolului în câteva clipe, şi-apoi s-o ia de la capăt.

— Uite, a continuat el, asta e ce trebuie să faci. Să fii ca Doamna Născută-din-Ceaţă. Să te pui pe omorât, ‘nţelegi? Nu da înapoi. Ar trebui să fie al tău şi trebuie ca lumea să ştie.

— Să mă... pun pe omorât?

— Sigur.

— Pe soră-mea.

— Ai putea să fii politicoasă, a spus Wayne. Adică s-o laşi pe ea să atace prima sau ceva de genu'.

— Nu, mulțumesc.

— Nu trebuie să fie omorât pe bune, Marasi, a spus Wayne, sărind jos de pe tejghea. Poate să fie la figurat. Dar ar trebui să lupți. Nu-l lăsa să se căsătorească cu ea.

Marasi şi-a lăsat capul pe spate, uitându-se la setul de polonice care atârna deasupra tejghelei.

— Eu nu sunt Războinicul în Ascensiune, Wayne, a spus ea. Şi nici nu vreau să fiu. Nu vreau să conving lumea, să o fac să mă asculte. Chestia asta e pentru sălile de judecată, nu se potriveşte în dormitor.

— Vezi, eu cred că unii oameni ar zice...

— Ai grijă.

— ...ăsta e un fel minunat de a te gândi la tot felul de chestii.

Aluat o gură de sherry.

— Nu sunt o creatură torturată şi abandonată, Wayne, a spus Marasi, zâmbind la reflexia ei distorsionată într-un polonic. Nu aştept să vină cineva să decidă dacă merit sau nu să fiu fericită. Nu e nimic acolo. Dacă asta e din pricină că nu simte absolut nimic pentru mine sau că e rodul încăpățânării lui, tot nu-mi pasă. Eu am trecut peste.

A coborât privirea, uitându-se în ochii lui Wayne.

El şi-a lăsat capul într-o parte.

— Heh, tu vorbeşti serios, nu?

— Sigur.

— Ai trecut peste..., a spus el. Pe rugină! Poți să *faci* asta?

— Fireşte.

— Heh. Crezi că ar trebui... ca... eu... cu Ranette?

— Wayne, dacă e cineva pe lume care are nevoie să înțeleagă când să se dea bătut, tu eşti ăla. Treci peste. Pe bune.

— O, am înțeles, a spus el, trăgând iar o duşcă. Dar nu mai ştiu pe unde am lăsat înțelegerea asta, a mai spus, privind sticla. Eşti sigură?

— Are o prietenă, Wayne.

— E doar o fază, a mormăit el. Una care-a ținut cinşpe ani...

A pus borcanul jos, apoi a oftat şi s-a dus la dulap, de undea scos o sticlă de vin.

— O, Păstrarea mă-sii, a spus Marasi. A fost acolo tot timpul?

— Are gust mai bun dacă bei ceva cu gust de detergent de vase înainte, a spus Wayne, apoi a tras de dop cu dinții.

Era destul de impresionant, trebuia să recunoască.

I-a pus şi ei un pahar, apoi şi-a turnat lui.

— Să trecem peste!? a întrebat el.

— Sigur, să bem pentru trecutul peste.

Şi-a ridicat paharul şi-a văzut o siluetă reflectându-se în sticla lui.

A tras aer în piept, răsucindu-se şi ducând mâna la poşetă. Wayne doar şi-a ridicat paharul spre nou-venit, care a ocolit tejgheaua încetişor. Era bărbatul în costum maro şi cravată. Nu, nu bărbatul. Kandra.

— Dacă ai venit să mă convingi pe mine ca eu să-l conving pe el, a spus Wayne, ar trebui să ştii că nu m-ascultă decât când e foarte beat.

A dat paharul peste cap.

— Cred că de-asta a trăit aşa de mult.

— De fapt, a spus kandra, n-am venit pentru tine.

S-a întors spre Marasi, înclinând capul.

— Prima mea alegere pentru misiunea aceasta mi-a respins cererea. Sper că nu te deranjează că eşti a doua alegere.

Marasi şi-a simțit inima cum începe să-i bată mai tare.

— Ce vrei?

Kandra a zâmbit.

— Spuneți-mi, doamnă Colms, ce ştiți despre natura Învestiturii şi Identității?

3

Măcar Wax avea un schimb de haine care nu erau ude – costumul pe care-l purtase la rondul de noapte. Aşa că era uscat când a oprit trăsura în fața Casei Ladrian. Steris se întorsese la tatăl ei ca să-şi revină.

Wax şi-a lăsat ziarul deoparte şi l-a aşteptat pe Cob, noul birjar, să sară jos şi să-i deschidă uşa. Exista un entuziasm frenetic în mişcările bărbatului mărunt, de parcă ar fi ştiut că Wax folosea trăsura doar de ochii lumii. Ar fi fost mult mai uşor să zboare spre casă Împingându-se în linii de oțel, dar tot aşa cum un lord chiar nu putea să fie văzut peste tot, Împingerea-în-oțel pe timpul zilei era prea mult pentru unii dintre membrii neamului său. Şeful unei familii nu se purta aşa.

Wax i-a făcut un semn din cap lui Cob şi i-a întins ziarul. Cob a rânjit: îi plăceau ziarele.

— Ia-ți restul zilei liber, i-a spus Wax, ştiu că abia aşteptai festivitățile de nuntă.

Rânjetul lui Cob s-a lăbărțat, apoi a încuviințat şi s-a urcat înapoi în trăsură, ca să se ocupe de aceasta şi de cai înainte să plece. Cel mai probabil avea să-şi petreacă ziua la curse.

Wax a oftat, urcând treptele spre casă. Era una dintre cele mai frumoase vile din oraş – fastuoasă, cu piatră lucrată, lemn de esenţă tare şi cu marmură elegantă. Asta nu o împiedica să fie o închisoare. Doar că era una foarte frumoasă.

Wax n-a intrat. În schimb, a rămas pe trepte o vreme, înainte să se întoarcă şi să se decanteze. A închis ochii şi-a lăsat tumultul zilei să se aşeze în el.

Se pricepea să-şi ascundă cicatricele. Fusese împuşcat de aproape zece ori deja, câteva dintre rănile alea chiar erau urâte. În Ţinuturile Necruţătoare, învăţase să se ridice în picioare şi să-şi vadă de drum, indiferent ce se întâmpla.

Pe-atunci, părea că lucrurile sunt mai simple. Nu mereu uşoare, dar simple. Şi unele cicatrici continuau să-l doară. Păreau, de fapt, să se înrăutăţească odată cu timpul.

Cu piciorul ţeapăn, s-a ridicat cu un geamăt şi-a continuat în sus pe trepte. Nimeni nu i-a deschis uşa şi nimeni n-a venit să-i ia haina. Menţinea doar câţiva angajaţi în casă – doar ce credea necesar. Dacă ar fi avut prea mulţi servitori, ar fi umblat după el, îngrijorându-se dacă ar fi făcut ceva de unul singur. Părea că ideea că el ar fi fost capabil să se descurce îi făcea pe ei să se simtă în plus...

Wax s-a încruntat, apoi şi-a scos-o pe Răzbunare din tocul de la şold şi-a ridicat-o în dreptul capului. Nu putea să spună ce-l îndemnase să facă asta. Auzi paşi venind de sus, când ştia că le-a dat zi liberă servitorilor. Un pahar pe masă, cu puţin vin rămas pe fund.

A scos o fiolă mică de la curea şi-a înghiţit conţinutul – fulgi de oţel în whisky. Metalul a ars în el cu o căldură familiară, radiind dinspre stomac, şi nişte linii albastre au început să apară în jur. Se mişcau cu el în timp ce înainta, de parcă ar fi fost legat cu o mie de aţe subţiri.

A sărit, Împingându-se în modelele de metal din podeaua de marmură, ridicându-se de-a lungul scării până la

balconul de la etajul doi, cel de deasupra intrării mari. A alunecat uşor peste balustradă, aterizând cu puşca în mână. Uşa de la birou a tremurat uşor, apoi s-a deschis.

Wax s-a furişat înăuntru.

— O clipă, eu...

Omul în costum maro a înghețat când a simțit arma lui Wax lipindu-i-se de tâmplă.

— Tu, a spus Wax.

— Sunt ataşat de craniul ăsta, a spus kandra. Este din secolul şase, pe când vegetația nu era verde. E capul unui negustor de metale din Urteau, al cărui mormânt a fost mutat şi protejat când s-a reconstruit Armonie. E vechi, dacă vrei. Dacă-mi laşi o gaură în el, o să fiu foarte trist.

— Ți-am zis că nu sunt interesat, a mârâit Wax.

— Da, şi-am înțeles, Lord Ladrian.

— Atunci de ce eşti aici?

— Fiindcă am fost invitat, a spus kandra.

A întins mâna şi a prins țeava puştii între degete, împingând-o uşor într-o parte.

— Aveam nevoie de un loc în care să vorbim. Asociatul tău a venit cu propunerea, fiindcă – din câte înțeleg – servitorii sunt plecați.

— Asociatul meu?

Atunci s-a auzit un râset de sus.

— Wayne.

L-a privit pe kandra, apoi a oftat şi şi-a băgat arma înapoi în toc.

— Tu care eşti? TenSoon, tu eşti?

— Eu? a întrebat kandra, râzând. TenSoon? De ce, m-auzi cum gâfâi?

A chicotit, făcându-i semn lui Wax să intre în propriul birou, de parcă i-ar fi făcut o mare favoare.

— Sunt VenDell, dintr-a Şasea. Mă bucur să te cunosc, Lord Ladrian. Dacă vrei să mă împuşti, te rog fă-o în piciorul stâng, nu-mi plac deloc oasele alea.

— N-o să te împuşc, a spus Wax, trecând de kandra.

Cineva trăsese perdelele şi coborâse draperiile groase, cufundând camera în întuneric complet, în afară de câteva lămpi electrice. De ce să fi tras draperiile? Îi era kandrei teamă că o să fie văzuți?

Wayne s-a lăsat în fotoliul lui Wax, cu picioarele pe masa de cocktail, servindu-se dintr-un castronaş cu nuci. O femeie stătea în aceeaşi poziție în fotoliul alăturat, purtând pantaloni înguşti, cu mâinile la ceafă. Avea alt corp decât ultima oară când o văzuse, dar postura ei – şi înălțimea – îi spuneau că trebuie să fie vorba de MeLaan.

Marasi inspecta nişte echipament vechi aşezat pe un piedestal, undeva în spatele camerei. Era o cutie cu lentile mici în față. S-a îndreptat de spate de îndată ce l-a văzut şi i s-au înroşit obrajii, cum i se întâmpla des.

— Scuze, a spus. Aveam de gând să mergem la mine să vorbim, dar Wayne a insistat...

— Aveam nevoie de nişte nuci, a adăugat Wayne, cu gura plină. Când mi-ai zis să vin încoace, mi-ai spus că pot să mă simt ca acasă, prietene.

— Încă nu mi-e foarte clar de ce ați avea nevoie de un loc în care să vorbiți, a spus Wax. Am spus că nu vreau să ajut.

— Chiar aşa, a spus VenDell din uşă. Din moment ce nu erai disponibil, am recurs la alte opțiuni. Doamna Colms a fost suficient de generoasă să-mi asculte propunerea.

— Marasi? a întrebat Wax. Te-ai dus la Marasi?

— Ce? a întrebat VenDell. Te surprinde? A fost foarte importantă în învingerea lui Miles O-Sută-de-Vieți. Să nu mai vorbesc despre ajutorul ei în timpul răscoalelor lui Paalm.

Wax s-a uitat la kandra.

— Încerci să mă convingi pe altă cale, nu-i aşa?

— Ia te uită cine e cu nasul pe sus, a spus MeLaan din fotoliu.

— E mereu cu nasul pe sus, a spus Wayne, spărgând o nucă. Dar mai ales pentru că-şi roade unghiile. L-am văzut făcând-o.

— E aşa ridicol, a spus Marasi, că ar vrea să-i ajut eu?

— Scuze, nu asta am vrut să spun, a spus Wax, întorcându-se spre ea.

— Atunci, ce-ai vrut să spui?

Wax a oftat.

— Nu ştiu, Marasi. A fost o zi lungă. Am fost împuşcat, mi s-a vărsat un turn de apă în cap şi nunta mea s-a dus pe apa Sâmbetei. Acum Wayne aruncă coji de nucă pe fotoliul meu. De fapt, cred că am nevoie să beau ceva.

S-a dus spre barul din capătul camerei. Marasi l-a privit, şi, când a trecut pe lângă ea, i-a şoptit:

— Îmi faci şi mie una? Fiindcă toate chestiile astea mă înnebunesc.

A zâmbit, scoţând nişte whisky single-malt, turnând câte un pahar pentru fiecare. VenDell a dispărut pe uşă, dar s-a întors în câteva minute cu o bucată de echipament pe care a conectat-o la aparatul ciudat. A tras un fir de la aparat la una dintre lămpile din cameră, scoţând becul şi înşurubând acolo capătul firului.

Ar fi fost copilăros să plece, aşa că Wax s-a sprijinit de perete şi-a sorbit din whisky, rămânând tăcut, în timp ce VenDell îşi pornea maşinăria. Pe perete a apărut o imagine.

Wax a înlemnit. Era o imagine – ca un evanotip, doar că proiectată pe perete şi foarte mare. Arăta Câmpul Renaşterii din mijlocul oraşului Elendel, unde se aflau mormintele lui Vin şi Elend Venture. Nu mai văzuse niciodată ceva ca imaginea aia. Părea să fi fost creată doar din lumină.

Marasi a tras aer în piept.

Wayne a aruncat o nucă în ea.

— Ce? a întrebat când ceilalți l-au săgetat cu privirea. Voiam să văd dacă e reală.

A ezitat, apoi a aruncat o altă nucă. Nuca a lăsat o umbră pe imagine când a trecut printre perete şi aparat. Deci chiar era lumină.

— Proiector de imagini, a spus VenDell. I se spune *evanoscop.* La anul pe vremea asta, o să fie foarte răspândite.

A făcut o pauză.

— Armonie spune că dacă asta ni se pare incredibil, atunci chiar o să ni se ardă metalele de tot când imaginile vor începe să se mişte.

— Să.se mişte? a spus Wax, făcând un pas în față. Şi cum ar face asta?

— Nu ştim, a spus MeLaan cu un rânjet. I-a scăpat din greşeală, dar nu vrea să ne spună mai mult.

— Cum reuşeşte Dumnezeu să-i lase ceva să-i scape din greşeală? a întrebat Marasi, holbându-se la imagine.

— Cum am spus, a zis VenDell, a fost destul de distras în ultimul timp. Am încercat să aflăm mai multe despre imaginile mişcătoare, dar până acum n-am aflat nimic. Mereu face aşa – spune că e foarte important să descoperim lucrurile singuri.

— Ca un pui care iese din ou, a adăugat MeLaan. Spune că dacă nu facem efortul să învățăm de unii singuri, nu vom fi suficient de puternici ca să supraviețuim evenimentelor ce vin.

A lăsat cuvintele să umple camera şi Wax a avut un schimb de priviri cu Marasi.

— Mda, a zis Marasi, cam sinistru. A mai spus ceva despre Trell?

Wax şi-a încrucişat brațele. Trell. Era un zeu din vechile mituri, cu mult înainte de Catacendre. De fapt, cu mult

înainte de Lordul Legiuitor. Armonie îi memorizase religia, laolaltă cu multe altele, în zilele în care fusese muritor.

Marasi era obsedată de zeul ăsta, dar în mod nejustificat. Wax nu ştia sigur dacă Marasi avea dreptate când spunea că acel cult al lui Trell fusese implicat în ce i se întâmplase lui Lessie, dar ţepuşele pe care le descoperiseră... nu păreau făcute din niciun metal cunoscut vreodată de oameni.

Kandra le confiscase. Wax fusese atât de trist că deja i le luaseră când şi-a revenit.

— Nu, a spus VenDell. N-am nicio informaţie nouă despre ţepuşe, dacă asta întrebi. Dar sarcina pe care o am pentru tine ţi-ar putea da alte informaţii, doamnă Colms. Să zicem doar că suntem îngrijoraţi de intruziunea unui alt zeu în acest domeniu.

— Hei, a spus MeLaan, ce trebuie să facă o fată ca să obţină şi ea un pahar de whisky din ăla?

— Soră, a spus VenDell, umblând la aparat ca să facă imaginea mai strălucitoare, eşti o reprezentantă a lui Armonie şi-a iluminării Lui.

— Da, a spus MeLaan, şi sunt tragic de trează.

Wax i-a adus un pahar, iar ea i-a rânjit în semn de mulţumire.

— Cavalerie, a spus ea, ridicând paharul.

— Manipulare, a zis VenDell. Domnişoară Colms, ţi-am vorbit mai devreme despre Învestitură şi Identitate. Ţi-am promis o explicaţie, iat-o.

A apăsat un buton, schimbând imaginea de pe perete: era o listă de metale Feruchimice, cu atributele şi natura lor. Nu era reprezentarea frumoasă, artistică pe care Wax o vedea adesea în imaginile tradiţionale: era mult mai puţin sofisticată, dar şi mult mai detaliată.

— Proprietăţile principale ale Feruchimiei sunt bine înţelese, a spus VenDell, făcând un pas în faţă şi folosind o trestie lungă ca să arate spre o secţiune a listei. Tradiţia

terrisiană le-a explorat de cel puțin o mie cinci sute de ani. Armonie a lăsat explicații detaliate despre ele în Cuvintele Întemeierii.

— La fel, abilitățile aşa-zisului cadran metalic al listei au fost cunoscute şi discutate, testate şi definite. Cunoaşterea noastră nu e la fel de completă – nu ştim, de pildă, de ce amintirile ținute într-o metalminte se degradează de îndată ce le scoți din ea sau de ce folosirea vitezei mentale provoacă foame, dar totuşi avem multă experiență în zona asta.

A făcut o pauză şi a indicat cu arătătorul un grup de metale şi abilități din josul listei. Noroc, Învestitură, Identitate şi Conexiune. Wax s-a aplecat în față. Vorbiseră despre acestea în anul pe care-l petrecuse în sat, dar doar ca parte a catehismului Feruchimiei şi credințelor terrisiene. Nimeni nu-i spusese ce fac cu adevărat puterile acelea. Erau considerate ca fiind dincolo de înțelegere, ca Dumnezeu sau Timpul.

— Crom, a spus VenDell, nicosil, aluminiu, duraluminiu. Acestea nu sunt metale cunoscute de majoritatea anticilor. Doar în ultimul timp au devenit comune, datorită mijloacelor metalurgice moderne.

— Comune? a întrebat Wayne. Cu un singur glonț de aluminiu aş putea cumpăra un costum de mama focului şi să-mi mai rămână bani şi pentru o pălărie sau două.

— În fine, a spus VenDell, comparat cu cantitatea de aluminiu din lume de dinainte de Catacendru, metalul ăsta e comun. Rafinăriile de bauxită, procesele chimice moderne, toate ne-au dat acces la metale la un nivel care n-ar fi fost posibil înainte. Autobiografia ultimului obligator explică faptul că prima bucată de aluminiu a fost culeasă dinăuntrul Munților de Cenuşă.

Wax a înaintat de-a lungul conului de lumină răspândit de maşină.

— Şi ce fac?

— Cercetările sunt în curs, a spus VenDell. Oamenii cu abilitățile astea sunt foarte rari şi abia în ultimul deceniu am avut suficient metal ca să putem experimenta. Reconstruirea societății a fost un proces... obositor.

— Dar eraţi vii şi înainte. În vremea Războinicului în Ascensiune.

VenDell s-a întors, ridicând din sprâncene.

— Într-adevăr, deşi n-am cunoscut-o niciodată. Doar TenSoon o ştia.

— Cum era viața atunci? a întrebat Marais.

— Grea, a răspuns VenDell. Era... grea.

— Avem goluri în amintire, a adăugat MeLaan uşor. De când ne-au fost scoase țepuşele. O parte din noi era în ele. Sunt lucruri pe care n-o să le mai recuperăm niciodată.

Wax a luat o gură de whisky. Exista un soi de gravitate în orice discuție cu un kandra, care venea din conştiința faptului că mulți dintre ei fuseseră în viață cu mult înainte ca Lumea de Cenuşă să se sfârşească. Erau creaturi antice.

Poate că Wax n-ar fi trebuit să fie surprins de impertinența lor. Pentru kandra şi el, şi oricine altcineva nu erau decât nişte copii.

— Identitatea, a spus VenDell, plesnindu-şi trestia de perete şi aruncând o umbră peste imagine. Lord Ladrian, ar putea un alt Feruchimist să-ți folosească metalminţile?

— Fireşte că nu, a răspuns Wax, toată lumea ştie asta.

— De ce?

— Pentru că... sunt ale mele.

Feruchimia era simplă, elegantă. Umple-ți metalmintea cu un atribut timp de-o oră – ca greutatea lui Wax sau sănătatea şi vindecarea lui Wayne – şi puteai să foloseşti atributul acela timp de o oră. Sau puteai întrebuința o explozie de putere, una foarte intensă, dar care să dureze puțin.

— Puterea Allomanției şi Feruchimiei împreună, a spus VenDell, se numeşte Învestitură. E foarte important, pentru că în Feruchimie, Învestitura unui individ e legată de persoana lui. Noi îi zicem Identitate.

— M-ai făcut curios, a spus Wax, urmărind în continuare imaginea, în timp ce VenDell se întorcea la aparat. De unde ştie? Metalminţile mele... mă recunosc?

— Într-un fel, a spus VenDell, schimbând imaginea cu cea a unui Feruchimist care trage putere depozitată într-o metalminte.

Muşchii femeii erau de două, trei ori mai mari decât în mod normal şi ridica un cal deasupra capului.

— Fiecare bărbat şi fiecare femeie are un aspect spiritual, o bucată din ei înşişi care există în cu totul altă dimensiune. Puteţi să-i spuneţi suflet. Învestitura voastră este legată de sufletul vostru – ar putea chiar să fie o parte din el, aşa cum sângele e o parte din corpul vostru.

— Deci dacă o persoană şi-ar putea depozita Identitatea, a spus Marasi, aşa cum face Waxillium cu greutatea lui...

— O vreme ar putea să existe fără ea, a răspuns VenDell. O tabula rasa, ca să zic aşa.

— Deci, ar putea să folosească metalmintea oricui? a întrebat Marasi.

— Posibil, a venit răspunsul.

Le-a mai arătat câteva imagini cu Feruchimişti care-şi folosesc abilităţile, înainte să ajungă la o imagine cu un set de brăţări. Erau bucăţi simple de metal, ca nişte apărători late, care trebuiau purtate pe antebraţe, pe sub haine. Era imposibil să ştii din ce tip de metal erau făcute fără să vezi culoarea, dar aveau câteva vechi scrijelituri terrisiene pe ele.

— Unii au experimentat cu ideea voastră, a spus VenDell, şi rezultatele de început sunt promiţătoare. Un Feruchimist care poate să folosească metalminţile oricui e intrigant, însă nu revoluţionar. Societatea noastră e plină de indivizi cu

abilități extraordinare – asta n-ar face decât să fie o altă varietate. Nu, ce mă interesează pe mine este opusul, doamnă Colms. Dacă un Feruchimist ar putea să renunțe la orice Identitate, apoi ar umple metalmintea altuia cu un atribut. Putere, să zicem. Ce s-ar întâmpla atunci?

— Ar crea o metalminte fără cheie? a întrebat Marasi. Una pe care s-o poată accesa alt Feruchimist?

— Posibil, a spus VenDell. Sau mai există vreo altă posibilitate? Majoritatea oamenilor care trăiesc acum au în ei măcar o parte sânge de Feruchimist. Se poate cumva ca o metalminte cum e cea pe care o descriu să fie folosită de toți?

Înțelegerea s-a aşezat în mintea lui Wax ca un metal ce arde încet. De pe scaunul de lângă aparat, s-a auzit un fluierat uşor de-ale lui Wayne.

— Oricine ar putea să fie Feruchimist, a spus Wax.

VenDell a încuviințat.

— Învestitura – abilitatea de a arde metale sau de a accesa metalminți – este unul dintre lucrurile pe care le poate depozita Feruchimia. Lord Waxillium... Reprezintă arte pe care abia începem să le înțelegem. Dar secretele lor ar putea să schimbe lumea.

— În vechime, Ultimul Împărat a descoperit un metal care l-a transformat într-un Născut-din-ceață. Un metal pe care-l putea arde oricine, aşa se spune. Asta indică o posibilitate ascunsă; e ceva mai puțin intensă decât puterea Împăratului, dar, totuşi, incredibilă. Dacă ar putea cineva să manipuleze Identitatea şi Învestitura pentru a crea nişte brățări care dau abilitățile Feruchimică şi Allomantică oricui le poartă? Ai putea să faci din orice persoană un Născut-din-ceață sau un Feruchimist, sau amândouă în acelaşi timp.

Camera a amuțit.

O nucă a lovit capul lui VenDell.

El s-a întors imediat spre Wayne, săgetându-l cu privirea.

— Scuze, a spus Wayne. Mi-e greu să cred că cineva poate să fie aşa melodramatic, aşa că m-am gândit că poate nu eşti real. Trebuia să verific, înţelegi?

VenDell şi-a frecat fruntea, oftând a enervare.

— E de-a dreptul fascinant, a recunoscut Wax. Dar, din păcate, e şi imposibil.

— De ce? a întrebat VenDell.

— Nici măcar nu ştii cum sau dacă funcţionează, a spus Wax, arătând spre ecran. Şi chiar dacă ţi-ai da seama, ai avea nevoie de un Feruchimist complet. Cineva cu cel puţin două puteri feruchimice, fiindcă ar avea nevoie să-şi stocheze identitatea într-o metalminte împreună cu un alt atribut feruchimic. Rugină! Ca să faci ce-ai propus tu acum câteva clipe, adică să creezi Allomanţi, ai avea nevoie de cineva care este deopotrivă Născut-din-ceaţă şi Feruchimist complet.

— E adevărat, a spus VenDell.

— Şi de când nu s-a mai născut un Feruchimist complet?

— De foarte multă vreme, a spus VenDell. Dar ăsta nu e singurul fel în care se poate face asta.

Wax a ezitat, apoi s-a uitat la Marasi. Ea a încuviinţat, şi el s-a dus în partea cealaltă a camerei, ca să tragă panoul de lemn care-i ascundea seiful din perete. A introdus combinaţia şi a scos cartea pe care i-o trimisese Ochi-de-fier.

S-a întors, ridicând-o.

— Hemalurgie? Armonie o urăşte. Am citit ce-a spus despre asta Lordul Născut-din-ceaţă.

— Da, a spus VenDell. Hemalurgia e... problematică.

— În parte, pentru că n-am fi existat fără ea, a adăugat MeLaan. Nu e un lucru tocmai amuzant să ştii că au trebuit să fie omorâţi oameni ca să te facă pe tine conştient.

— Crearea de noi ţepuşe e o practică oribilă, a fost de acord VenDell. N-avem de gând să facem aşa ceva ca să experimentăm cu Identitatea. În schimb, aşteptăm. Un Feruchimist complet o să se nască la un moment dat – mai ales în elita terrisiană care se chinuie din greu să-şi conserve puritatea de sânge. Din păcate... nu toată lumea o să fie la fel de reţinută ca noi. Există oameni care sunt foarte aproape de a înţelege cum foncţionează toate lucrurile astea.

Unchiul meu, s-a gândit Wax, privind cartea pe care o ţinea în mâini. Din câte-şi dădea seama, Edwarn – omul căruia i se spunea Domnul Costum – încerca să producă Allomanţi. Ce-ar fi putut el să facă cu Hemalurgia, dacă ar fi ştiut despre ea?

— Trebuie să rămânem cu un pas înaintea celor care vor s-o folosească pentru a face rău, a spus VenDell. Trebuie să experimentăm şi să vedem cum ar funcţiona metalminţile astea libere de Identitate.

— Ar fi periculos, a spus Wax. Combinarea puterilor este incredibil de periculoasă.

— Spune cel Dublu-născut, a observat MeLaan.

— Eu sunt în siguranţă, a spus Wax, privind-o. Puterile mele nu se suprapun, sunt din metale diferite.

— Poate că nu se suprapun, a spus VenDell, dar tot fascinante sunt, Lord Waxillium. Orice combinaţie de Allomanţie şi Feruchimie are efecte imposibil de anticipat.

— De ce-mi vine să-ţi dau un pumn în faţă chiar şi când spui lucruri care sunt menite să ajute? a întrebat Wax.

— Niciunul dintre noi n-a putut să rezolve problema asta, a zis MeLaan, aşteptând să-i arunce Wayne o nucă. E unul dintre marile mistere ale *cosmerului.*

— Haide, haide, Lord Ladrian, a spus şi VenDell, ridicându-şi mâinile în aer. Aşa se vorbeşte cu cineva care poartă mâinile strămoşului tău?

— Mâinile? a întrebat Wax. Vorbeşti metaforic?

— A, nu, a răspuns VenDell. Breeze mi-a zis că le pot lua eu după ce moare. Are nişte metacarpuri excelente. Le folosesc numai la ocazii speciale.

Wax a rămas nemişcat câteva clipe, cu cartea în mâini, încercând să înţeleagă ce-i spusese kandra. Strămoşul său, primul Lord Ladrian, consilierul zeilor... Îi dăduse mâinile creaturii ăsteia.

Cumva, era ca şi cum ar fi dat mâna cu cadavrul lui Breeze. S-a holbat la pahar, surprins să-l vadă gol, şi şi-a mai turnat nişte whisky.

— A fost o lecţie foarte interesantă, a spus Marasi. Dar iertaţi-mă, Sfinţenia Voastră, încă nu mi-aţi explicat ce vreţi de la mine.

VenDell a schimbat imaginea. Un bărbat cu păr lung şi negru şi pieptul gol, purtând o mantie care se întindea la infinit în urma lui. Braţele – ridicate în faţa lui – erau învelite în brăţări lucrate minuţios, în modele complicate. Wax recunoştea iconografia, dar nu şi imaginea. Rashek. Primul Împărat.

Lordul Legiuitor.

— Ce ştii despre brăţările de doliu, doamnă Colms? a întrebat VenDell.

— Metalminţile Lordului Legiuitor, a spus Marasi ridicând din umeri. Relicve mitologice, cum sunt cuţitele Doamnei Născute-din-ceaţă sau Lancea Fântânilor.

— Sunt patru indivizi care, din câte ştim, au avut puterea Ascensiunii. Rashek, Supravieţuitorul, Războinicul în Ascensiune şi Lordul Armonie însuşi. Ascensiunea lui Armonie i-a oferit o cunoaştere precisă şi profundă a artelor metalice. Se crede că Lordul Legiuitor a primit aceeaşi informaţie. A înţeles Identitatea ca abilitate feruchimică şi cunoştea metalele ascunse. De fapt, chiar le-a dat aluminiul inchizitorilor săi.

VenDell a schimbat imaginea – era o ilustrație mai detaliată a brațelor învelite în brățările de metal.

— E curios că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu Brățările Doliului. Când Lordul Legiuitor a căzut, TenSoon încă nu se alăturase Războinicului în Ascensiune; el jură că le-a auzit pomenite, dar are goluri de memorie şi nu ne poate spune când şi unde.

— Mitologia din jurul Brățărilor e foarte bogată; există mituri despre ele de dinainte de Catacendru, şi în orice cârciumă de la colț de stradă veți găsi pe cineva spunând alte poveşti – le inventează ca să se amuze. Dar au toate o temă în comun – dacă porți Brățările Lordului Legiuitor, vei primi şi puterile lui.

— Asta e invenție, a adăugat Wax. O chestie pe care toată lumea şi-o doreşte, aşa că se spun poveşti despre ea. Nu înseamnă nimic.

— Serios? a întrebat VenDell. Nu e important că folclorul spune că Brățările au tocmai puterea despre care ştiința abia acum şi-a dat seama că poate fi reunită?

— E coincidență, a răspuns Wax. Şi doar pentru că ar fi putut să creeze ceva, nu înseamnă că a şi făcut-o, şi doar pentru că tu crezi că Identitatea funcționează aşa cum spui, nu înseamnă că ai dreptate. În plus, Brățările ar fi fost distruse când Armonie a recreat lumea. Şi să nu mai spun că ar fi fost o prostie ca Lordul Legiuitor să creeze arme pe care altcineva le-ar fi putut folosi împotriva lui. VenDell a mai apăsat un buton al aparatului. Imaginea s-a schimbat; de data asta, era un evanotip cu o pictură murală. Arăta o încăpere, cu un podium în formă de piramidă chiar în centru. Pe piedestalul din mijloc se aflau două brățări dintr-un metal delicat, ondulat, întors în spirale.

Doar o pictură murală. Dar părea să fie o imagine a Brățărilor de Doliu.

— Ce e asta? a întrebat Marasi.

— Unul dintre fraţii noştri, a spus MeLaan, ridicându-se în scaun, un kandra pe nume ReLuur a făcut imaginea asta.

— Brăţările de Doliu îl fascinau, a spus VenDell. ReLuur şi-a petrecut ultimele două secole căutându-le. S-a întors recent în Elendel cu un aparat de evanotipuri în rucsac şi cu imaginile astea.

VenDell a mai schimbat o dată imaginea: acum apărea o placă mare de metal, prinsă de un perete şi inscripţionată cu litere stranii.

Wax şi-a mijit ochii.

— Nu ştiu limba asta.

— Nimeni n-o ştie, a spus VenDell. Ne e complet necunoscută, nu e legată de nicio rădăcină terrisiană, imperială sau orice altceva. Nici măcar limbile vechi din arhivele lui Armonie n-au vreo legătură cu scrierea asta.

Wax s-a simţit cuprins de un fior pe măsură ce imaginile se succedau. Încă o imagine cu scrierea necunoscută. O statuie care-l arăta pe Lordul Legiuitor cu o lance lungă. Părea să fie acoperită de zăpadă. O altă imagine cu pictura murală, de data aceasta mai detaliată; brăţări cu mai multe metale împletite. Nu erau brăţări pentru un feruchimist ca Wax, ci pentru un feruchimist total.

Doar o pictură murală, da. Dar era convingătoare.

— ReLuur credea că Brăţările există, a spus VenDell. Susţine că le-a văzut, deşi în aparatul lui nu sunt imagini cu brăţările adevărate. Tind să-l cred.

VenDell i-a arătat o altă imagine, a unei picturi murale diferite. Înfăţişa un bărbat stând pe un vârf de munte, cu mâinile ridicate deasupra capului şi cu o lance care plutea chiar deasupra lor, la care nu putea să ajungă. Un cadavru stătea culcat la picioarele lui. Wax s-a dus în faţă, intrând în proiecţia de lumină până când a ajuns chiar în dreptul imaginii, privind porţiunea de sus, pe care corpul lui n-o obturase. Faţa omului din mozaic era ridicată şi ea în sus,

cu ochii întorşi spre cer şi gura uşor deschisă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce deținea.

Purta brățările.

Wax s-a întors, dar, cum stătea chiar în lumină, n-a putut să vadă nimic în cameră.

— Vrei să-mi spui că fratele vostru, ReLuur, chiar a găsit Brățările Doliului?

— *A* găsit ceva, a spus VenDell.

— Unde?

— Nu ştie, a spus VenDell uşor.

Wax a ieşit din lumină, încruntându-se. Se uita când la VenDell, când la MeLaan.

— Ce? i-a întrebat.

— Îi lipseşte o țepuşă, a spus MeLaan. Din câte ne dăm seama, a fost acostat înainte să se întoarcă, undeva în munții de lângă Ținuturile Necruțătoare din Sud.

— Nu putem să obținem un răspuns limpede de la el, a spus VenDell. Un kandra fără o țepuşă... nu prea mai sunt sănătoşi. Ştii şi tu.

Wax s-a înfiorat, de parcă un gol imens şi-ar fi schimbat poziția în corpul lui.

— Da.

— Aşadar, doamnă Colms, a adăugat VenDell, îndepărtându-se de maşină. Aici intervii tu. ReLuur a fost... este... unul dintre cei mai buni kandra. Unul de-a treia generație, e un explorator, un expert al corpurilor şi un geniu. Ar fi o mare pierdere pentru noi dacă ar muri.

— Noi nu ne putem reproduce, a afirmat MeLaan. Numărul nostru e limitat. Cei de-a treia generație, ca ReLuur... sunt părinții noştri, modelele noastre. Conducătorii noştri. Sunt prețioşi.

— Am vrea să recuperezi țepuşa, a spus VenDell. De la oricine ar fi luat-o. Asta o să-i redea înapoi sănătatea şi, sperăm noi, amintirile.

— Cu cât rămâne mai mult timp fără ea, cu atât amintirea lui o să fie mai vagă, a comentat MeLaan.

— Aşa că, poate înţelegi cât de urgent e pentru noi, a intervenit VenDell. Şi de ce am găsit că se cuvine să-l întrerup pe Lordul Ladrian într-o zi care fără îndoială pentru el era foarte importantă. Când ReLuur s-a întors, îi lipsea un braţ întreg şi jumătate din piept. Deşi nu vrea – sau nu poate – să ne spună de unde a luat aceste imagini, poate să-şi aducă aminte că a fost atacat în Noul Seran. Credem că cineva l-a prins acolo într-o ambuscadă şi i-a furat artefactele pe care le descoperise.

— Au ţepuşa lui, a spus MeLaan, cu vocea tensionată. E încă acolo. Trebuie să fie.

— Staţi, staţi, a spus Marasi. De ce nu-i daţi o nouă ţepuşă? Aveţi destule cât să faceţi cercei din ele, precum cel pe care i l-aţi dat lui Waxillium.

Cei doi kandra au privit-o de parcă ar fi fost nebună, dar Wax nu înţelegea de ce. I se părea o întrebare excelentă.

— Nu înţelegi natura acestor ţepuşe, aproape că s-a răstit VenDell. În primul rând, nu avem „destule" Binecuvântări kandra. Cerceii de care vorbeşti sunt făcuţi din vechi ţepuşe de inchizitori şi abia dacă mai au putere în ele. Unul o fi fost suficient pentru scurta cascadorie a Lordului Waxillium acum şase luni, dar n-ar fi deloc suficiente ca să vindece o kandra.

— Da, a spus MeLaan. Dacă ar fi mers, am fi folosit ţepuşele vechi ca să facem copii noi. Nu puteam; o Binecuvântare kandra trebuie creată într-un fel foarte specific.

— Am încercat ceva asemănător, a recunoscut VenDell. TenSoon... a renunţat la una dintre ţepuşele lui ca să-i ofere fratelui căzut câteva momente de luciditate. A fost foarte dureros pentru el şi – din păcate – n-a rezolvat nimic. ReLuur n-a făcut decât să ţipe, implorându-ne să-i găsim

țepuşa. A refuzat-o pe-a lui TenSoon câteva secunde mai târziu. Dacă încerci să foloseşti țepuşa altcuiva când n-o ai pe-a ta, asta poate să provoace schimbări serioase de personalitate, memorie şi temperament.

— Lessie, a spus Wax, cu vocea răguşită. Ea ... ea-şi schimba țepuşele frecvent.

— Şi fiecare a fost o țepuşă creată anume pentru ea, a spus VenDell. Nu fuseseră folosite de alte kandra. Şi în plus, Lord WaXillium, n-ai putea spune că era foarte stabilă. Trebuie să ne credeți, am făcut tot ce puteam. Cel puțin aici.

— MeLaan va merge în Noul Seran ca să facă investigații şi să ia țepuşele lui ReLuur înapoi. Doamnă Colms, ai vrea să o însoțeşti şi să ne ajuți să recuperăm mintea fratelui nostru? Putem să vorbim cu superiorii noştri din Comisariat şi să ne asigurăm că vei primi o misiune de teren, una clandestină. Dacă poți recupera țepuşele lui ReLuur, vom putea găsi răspunsuri.

VenDell s-a uitat la Wax.

— N-o să fie o vânătoare sălbatică a nu şti cărui artefact imposibil. Noi vrem să ne recuperăm prietenul. Orice indicii găsiți despre locul în care s-a dus în căutările lui şi unde-a făcut imaginile alea ar fi bine primite. Sunt câțiva oameni de investigat în Noul Seran, nobili de care ReLuur e obsedat, deşi nu vrea să ne spună de ce.

Wax a studiat ultima imagine. Era tentantă. Artefactele mistice ca artefactele mistice, dar ca cineva să atace şi aproape să omoare unul dintre Nemuritorii-fără-față? Asta era şi mai interesant.

— O să mă duc, a spus Marasi din spate. O fac, dar... nu mi-ar strica nişte ajutor. Waxillium?

O parte din el ar fi vrut să meargă. Să scape de petreceri şi serate dansante, de angajamentele politice şi de întâlnirile de afaceri. Kandra ar fi şti ut asta, Armonie, la fel.

S-a simțit cuprins de furie la gândul acela. O vânase pe Lessie şi nu-i spuseseră.

— Misiunea asta pare făcută pentru abilitățile tale, Marasi, s-a pomenit spunând. Mă îndoiesc că ai nevoie de mine. Eşti capabilă şi mă simt prost că am sugerat altceva, fie şi accidental. Dacă vrei companie, poate că Wayne ți-ar putea acorda nişte protecție suplimentară. Mi-e teamă însă că eu...

Imaginea de pe perete a licărit şi s-a preschimbat într-un oraş cu cascade imense. Noul Seran? Nu fusese niciodată acolo. Străzile erau pline de verdeață şi oamenii se plimbau pe străzi în costume maro cu dungi şi rochii uşoare şi albe.

— A, am uitat, a spus VenDell. Mai era o imagine în cele aduse înapoi de ReLuur. Am descoperit-o la sfârşit, fiindcă celelalte erau bine împachetate, aşteptând să fie developate. Bănuim că imaginea asta a fost făcută în Noul Seran, chiar înainte de atac.

— Şi de ce mi-ar păsa? a întrebat Wax. E...

S-a oprit, simțind un fior de gheață când a recunoscut un chip din imagine. A intrat iarăşi în conul de lumină, lipindu-şi mâna de peretele alb, încercând – în zadar – să simtă imaginea.

— Imposibil.

Se afla între doi oameni care o țineau cu putere de brațe, de parcă ar fi obligat-o să meargă împotriva voinței ei. O țineau prizonieră chiar în lumina zilei. Se uita peste umăr spre cameră când fusese făcut evanotipul. Probabil că era unul dintre noile modele, care nu mai aveau nevoie ca persoana să stea nemişcată.

Femeia avea cam patruzeci de ani, era slabă, dar bine făcută, cu păr lung şi negru ce încadra un chip pe care – deşi trecuseră ani de zile – Wax îl recunoştea foarte bine.

Era Telsin, sora lui.

4

Două ore după ciudata întâlnire, Wayne umbla prin vila lui Wax, uitându-se în spatele tablourilor, ridicând vazele. Unde ținea lucrurile alea bune?

— E ea, Steris, se auzea Wax de la parterul casei, nu foarte departe. Şi bărbatul ăla cu spatele întors, care-o ține de braț, ar putea să fie unchiul meu. Ei sunt implicați în chestia asta. Trebuie să mă duc.

Mereu i se păruse uimitor lui Wayne cum pot bogații să decidă ce e valoros şi ce nu. A inspectat o ramă de fotografie care era făcută din aur pur. De ce le păsa tuturor de chestiile astea strălucitoare? Aurul putea face câteva lucruri amuzante dacă ştiai Feruchimie, dar nu era bun de nimic în Allomanție.

Ei bine, bogaților le plăcea. Aşa că plăteau o groază de bani pe el şi asta-l făcea valoros. Nu exista niciun alt motiv.

Cum decideau că e valoros? Se strângeau toți laolaltă, fasonați în costume şi rochii şi spuneau *Hai să mâncăm icre şi să le facem să fie foarte scumpe. Asta o să le prăjească creierele, o să vedeți.* Apoi ar fi râs cu râsul lor de oameni bogați şi-ar fi aruncat nişte servitori de pe clădiri ca să vadă cum arătau corpurile strivite jos.

Wayne a pus fotografia la loc. Refuza să joace după regulile bogaților. Avea să decidă de unul singur valoarea lucrurilor. Iar rama aia era urâtă. Nu ajuta nici că verii lui Steris, care apăreau toți în evanotip, arătau ca nişte peşti.

— Atunci ar trebui să te duci, Lord Waxillium, a spus Steris. De ce-ți faci griji? Putem să amânăm ce alte datorii avem.

— Mă umple de furie, Steris!

Chiar şi din hol, Wayne putea să audă în vocea lui că se plimba agitat.

— Nici ei, nici Armonie nu şi-au cerut măcar o dată scuze pentru ce mi-au făcut. VenDell a bătut degajat apropouri despre ce i-am făcut lui Lessie, spunând că a fost o *cascadorie.* M-au folosit. Lessie încerca doar să mă elibereze de kandra, în felul ei. Acum vin înapoi, nu spun nimic despre ce-am pierdut şi se aşteaptă să încep să le fac iar pe plac.

Bietul Wax. Chestia aia îl afectase rău de tot. Şi Wayne putea să vadă de ce. Totuşi, o scuză? Oamenii care sunt ucişi în potop aşteaptă scuze de la Dumnezeu? Dumnezeu face ce vrea. Nu poți decât să speri să nu ajungi să-l înfurii. Ca tipul mătăhălos care stă de pază la club şi care are o soră frumoasă.

Armonie nu era singurul zeu, oricum. La asta se gândea Wayne în ziua aia.

După câteva clipe de tăcere, Wax a continuat pe o voce mai joasă:

— Trebuie să mă duc. Chiar şi după tot ce-au făcut, dacă unchiul meu e implicat în chestia asta... dacă pot s-o elibereze pe Telsin... trebuie să mă duc. Mâine seară o să fie o reuniune a elitelor politice din oraşele îndepărtate în Noul Seran. Guvernatorul Aradel e îngrijorat şi oricum ar fi vrut să trimită un reprezentant. Îmi oferă o scuză să ajung în oraş. Marasi poate să caute țepuşa lipsă şi eu pot să-l vânez pe unchiul meu.

— Atunci aşa facem, a spus Steris. O să plecăm imediat?

Wax a făcut o pauză.

— Noi?

— Am presupus... adică, dacă o iei pe soră-mea, ar arăta foarte ciudat dacă nu te-aş însoți.

Lui Wayne i s-a părut că o aude cum roşeşte.

— Nu vreau să par încrezută. Poți să faci ce vrei, fireşte, dar...

— Nu, a spus el. Ai dreptate. Ar arăta ciudat dacă aş merge singur. Reuniunea o să aibă şi o recepție, nu vreau să sugerez... Adică...

— Pot să vin, dar să nu-ți stau în drum.

— Ar putea să fie periculos. Nu pot să ți-o cer.

— Dacă simți că asta trebuie făcut, atunci aş fi bucuroasă să-mi asum riscul.

— Eu...

Ruginā. Cei doi se simțeau stânjeniți ca unul care intră dezbrăcat în biserică. Wayne a scuturat din cap, ridicând una dintre vazele de la intrare. Era ceramică bună, cu un model întortocheat. Poate că ar fi mers pentru ofranda lui.

Cineva a bătut la uşă şi Wayne a pus vaza la loc. Nu era corect. A luat una dintre flori şi-a schimbat-o cu un ciorap din buzunarul din spate. la te uită. Avea o bucată de argintărie în celălalt buzunar. De la micul dejun? Da, de-acolo. Aşezaseră masa pentru el, cu numele lui şi tot. Asta însemna că argintăria era a lui.

A pus furculița, cuțitul şi lingura înapoi în buzunar şi şi-a pus floarea la ureche, apoi a ieşit pe uşă, ajungând la ea chiar înainte de majordom. A mijit ochii la el – mai avea puțin până-şi pierdea cumpătul şi i-ar fi venit să-i omoare pe toți – apoi a deschis uşa.

De cealaltă parte era kandra. Costumul lui era acum şi mai puțin maro decât înainte.

Wayne a arătat înspre el.

— Doar ce-am scăpat de tine!

Trecuseră... cât? Două ore de când plecase?

— Bună ziua, tinere, a spus kandra. Adulții sunt acasă?

Darriance l-a dat la o parte pe Wayne cu politețe şi i-a făcut semn lui VenDell să intre.

— Vă aşteaptă, domnule.

— Domnul Ladrian mi-a spus să vă las să intraţi, a spus majordomul, arătând spre sufragerie.

— Mulţumesc, a spus VenDell, pornind spre cameră.

Wayne l-a prins repede din urmă.

— Frumoasă floare, a spus kandra. Îmi dai mie scheletul când mori?

— Scheletul..., a spus Wayne, pipăindu-şi capul.

— Eşti Creator-de-Sânge, nu? Te poţi vindeca singur? Oasele Creatorilor-de-Sânge sunt foarte interesante, fiindcă timpul pe care-l petreceţi bolnavi creează tot felul de ciudăţenii în încheieturi şi oase, care sunt foarte distincte. Mi-ar plăcea să-ţi folosesc scheletul, dacă nu te superi.

Luat prin surprindere, Wayne s-a oprit în loc. Apoi a alergat pe lângă el, în încăperea în care vorbeau Steris şi Wax.

— Wax, tipul ăsta nemuritor spune iarăşi lucruri ciudate.

— Salutări, Lord Ladrian, a zis VenDell, intrând şi ţinând în mâini un dosar. Biletele, împreună cu toate lucrurile pe care le-am putut obţine de la ReLuur. Te avertizez că majoritatea însemnărilor nu sunt foarte limpezi.

Wayne s-a uitat la barul lui Wax. Poate ceva de-acolo ar fi mers pentru ofranda lui.

— N-am spus că o să merg, i-a zis Wax nemuritorului. Mă obligaţi să intru în chestia asta ca pe un mieluşel.

— Da, a spus nemuritorul.

A întins din nou dosarul.

— Aici e o listă de oameni menţionaţi de ReLuur. O să ţi se pară interesant că listează câţiva, inclusiv femeia care organizează petrecerea la care te trimit, şi care a avut interacţiuni cu unchiul tău.

Wax a oftat, apoi a luat dosarul. I-a făcut semn lui Steris, care se ridicase să facă o plecăciune.

— Logodnica mea. Dezbăteam dacă să mă însoţească sau nu.

— Am făcut pregătiri pentru orice decizie, a spus VenDell. Deşi o să arate mai puțin suspect dacă te duci şi tu, doamnă Harms, n-o să-ți pot garanta siguranța.

— Ar fi de mare ajutor dacă ne-ai însoți tu, VenDell, a comentat Wax. Ne-ar trebui un Născut-din-metal în plus.

VenDell a făcut ochii mari şi s-a albit la față, de parcă i-ar fi spus cineva că i s-a născut un copil cu două nasuri.

— Să plec pe teren? Eu? Lord Ladrian, te asigur că nu vrei asta.

— De ce nu? a întrebat Wax, rezemându-se de perete. Eşti imposibil de omorât şi poți să-ți schimbi forma după cum vrei.

— Stai, a spus Wayne, întorcându-se de la bar. Poți să te transformi în orice? Într-un iepuraş?

— Animalele foarte mici sunt foarte dificile, fiindcă avem nevoie de o anumită masă ca să ne țină funcțiile cognitive şi...

— Iepuraş, a spus Wayne. Poți să fii un iepuraş?

— Dacă e necesar.

— Deci despre asta era cartea aia nenorocită.

VenDell a oftat, privindu-l din nou pe Wax.

— MeLaan poate să facă orice transformări e nevoie. Eu onorez Primul Legământ, Lord Ladrian. În plus, munca pe teren nu mi se potriveşte. E prea multă...

A fluturat din mâini.

— Prea multă ce? a întrebat Wax, încruntându-se.

— Prea mult orice, a spus Ven Dell, deşi lui Wayne nu i-a scăpat privirea pe care i-a aruncat-o iepuraşul ăla ruginit chiar atunci.

Wayne a scuturat din cap, încercând să deschidă bufetul de la bar. Era închis. Ce încredere avea Wax în el!

— Sora mea te va întâmpina la stație, a spus VenDell. Linia şaptesprezece, în patru ore.

— Patru ore? a întrebat Steris. Trebuie să trimit după fete. Şi valetul! Şi...

Şi-a dus mâna la frunte, palidă.

— Şi trebuie să fac o listă.

— O să fim acolo, VenDell, a spus Wax.

— Excelent, a zis kandra, cotrobăind prin buzunare.

Wayne a devenit mai interesat, până când a scos doar un cercel fără strălucire, simplu, învechit.

—Ți-am adus unul dintre astea.

— Nu, mulțumesc.

— Dar dacă ai nevoie să...

— Nu, mulțumesc, a repetat Wax.

S-au privit cu un aer tensionat, de parcă s-ar fi acuzat unul pe altul că răspândesc un miros insuportabil în cameră.

— Bine, bine, a spus Wayne, care pornise spre uşă. Ne vedem la stație.

— Nu-ți faci bagajele? a strigat Steris după el.

— Am rucsacul în cameră, a spus Wayne. Sub pat. Eu sunt mereu gata de drum. Nu ştii niciodată când apare o neînțelegere.

S-a întors iarăşi, şi-a luat pălăria din cuier, şi-a pus-o pe cap şi s-a repezit la uşa din față.

I-a lăsat să discute, să se certe, cu iepuraşii lor nemuritori cu tot. Avea lucruri care trebuiau făcute. Bine, unul singur.

Wayne avea o sarcină.

Fluiera coborând scările. Era o melodie simplă, uşoară şi cunoscută, cu un ritm care-l acompania în minte. Ba-bum, ba-bum, ba-bum. Rapid, energic. A alunecat pe stradă, dar s-a pomenit că nu-i mai place floarea de la ureche. Nu era o ofrandă potrivită pentru zeul cu care voia să se întâlnească. Prea evidentă, prea moale.

A învârtit-o în degete, gânditor, fluierându-şi melodia. Dar nu i-a venit nicio idee mai bună. Zona era prea elegantă, cu vile şi grădini şi oameni care tundeau gardurile vii. Străzile nici măcar nu miroseau a bălegar de la cai. Era greu să gândeşti într-un asemenea loc; toată lumea ştia că cele mai bune idei îți veneau pe aleile lăturalnice şi-n mahalale. Locuri în care creierul trebuia să fie alert, chiar panicat – unde nemernicul de creier ştia că, dacă nu se trezeşte bine şi produce nişte geniu pe loc, ai fi putut la fel de bine să fii înjunghiat, şi-atunci ce s-ar alege de el?

Să-ți ții creierul ostatic în fața propriei prostii – aşa se făceau lucrurile. Wayne şi-a făcut drum spre un canal apropiat şi-a căutat un gondolier plictisit.

Stimate domn, şi-a spus el. *Stimate domn. Da, aşa era.* Vorbeşte de parcă n-ai putea să respiri bine. Cu accent înalt de Primul Octant, cu puțină terrisiană. Accent de om bogat. Foarte bogat.

— Tu, barcagiule! a strigat el, făcând semn cu mâna. Hei! Grăbeşte-te, rogu-te, nu am timp prea mult.

Barcagiul a împins barca mai aproape.

— Repede, mai repede, stimate domn! a strigat Wayne. Spune-mi, cât mă costă să te închiriez pentru toată ziua?

— Pentru o zi? a întrebat barcagiul.

— Da, da, a zis Wayne, sărind în barcă. Am nevoie de serviciile dumneavoastră toată ziua.

Wayne s-a aşezat fără să mai aştepte un răspuns.

— Înainte, haide! Până la canalul dintre patru şi cinci, faceți dreapta la Centru, apoi spre est la Poarta de Fier. Prima oară ne oprim la al Cincilea Octant. Se bazează pe mine, să ştiți!

— Toată ziua, a spus barcagiul, dornic. Da, domnule... ăăă, lord.

— Ladrian, a răspuns Wayne. Waxillium Ladrian. Nu ne mişcăm. De ce nu ne mişcăm?

Barcagiul a început să împingă barca; era atât de fericit că obținuse multe ore de muncă, că a uitat să ceară banii înainte.

— Cincizeci, a spus în cele din urmă.

— Ce?

— Cincizeci. Pentru toată ziua.

— Da, da, în regulă, a spus Wayne.

Hoț puturos, s-a gândit. *Încerci să înşeli un cetățean respectabil şi un şef de casă nobiliară şi mai ştiu eu ce, doar pentru că e puțin distrat?* Ce se întâmplă cu lumea asta? Când bunicul Ladrian fusese şeful casei, oamenii ştiau ce înseamnă respectul. Păi, un barcagiu în zilele alea s-ar fi înecat în canal înainte să ceară mai mult decât se cuvine.

— Dacă nu vă supărați, Lord, a spus barcagiul. Şi nu vreau să vă jignesc... Dar hainele dumneavoastră.

— Da? a întrebat Wayne, potrivindu-şi hainele din Ținuturile Necruțătoare.

— E ceva în neregulă cu ele?

— În neregulă? a întrebat Wayne, cu un accent atât de plin de nobilă indignare, că aproape sângera. În neregulă? Omule, tu nu urmăreşti moda?

— Eu...

— Thornton Delacour însuşi a creat hainele astea! a spus Wayne. Inspirate din Ținuturile. Necruțătoare. E la înălțime, dacă-ți zic! La înălțime! Un Monedăîmpingător n-ar putea să se înalțe mai mult de-atât!

Wayne s-a lăsat pe spate, cu brațele încrucişate.

Barcagiul a tăcut cu înțelepciune. După vreo zece minute, timpul sosise.

— Acum, a spus Wayne, ca pentru sine, va trebui să oprim la docul din Glimmering Point. Şi apoi, o cotitură pe Centura Stansel.

Şi-a lăsat accentul să se schimbe puțin, luând ceva din limba vorbită în Clănței, o mahala. Era un accent molâu, de

parcă ar fi avut gura plină de bumbac. Oamenii de-acolo foloseau cuvântul *cotitură* pentru aproape orice. Era un cuvânt recognoscibil. *Cotiiiiituuură.* Suna a ceva vulgar.

— Lord?

— Da? a întrebat Wayne. O, mă ocup de îndatoririle zilnice. Nepotul meu se căsătoreşte, poate c-ai auzit de nuntă, tot oraşul vorbeşte. Am atâtea treburi. Da, într-adevăr, ziua asta o să fie toată o *cotitură.*

Era un accent de golan, dar doar o urmă firavă, ca lămâia într-un lichior fierbinte. L-a lăsat să alunece chiar pe sub accentul de aristocrat.

Barcagiul părea să se simtă inconfortabil.

— Ați spus Centura Stansel. Aia nu e o zonă prea arătoasă.

— Trebuie să angajez nişte muncitori, a spus Wayne absent.

Barcagiul a continuat să împingă barca, dar acum era agitat. Bătea din picior, împingea prăjina mai repede, ignora saluturile colegilor care treceau pe lângă el. Ceva nu se potrivea. Îl angaja pentru o întreagă zi? O sumă neruşinată? Poate că era o înscenare. Pretindea că e lord, apoi îl atrăgea în mahalale ca să-l jefuiască...

— Lord, a spus bărbatul. Tocmai ce mi-am dat seama... Trebuie să mă întorc. Nu pot să fiu închiriat toată ziua. Maică-mea o să aibă nevoie de mine.

— Ce prostie e asta? a întrebat Wayne. N-am timp de bolboroselile tale, băiete. Şi nici de altă barcă. O să-ți dublez suma.

Acum, bărbatul chiar era speriat.

— Scuze, lord, a zis, trăgând barca pe marginea canalului. Îmi pare rău. Nu pot s-o fac.

— Măcar du-mă până la Stansel...

— Nu! a strigat bărbatul. Nu, nu pot. Trebuie să plec.

— Ei bine, s-a bosumflat Wayne, coborând din barcă. Niciodată n-am mai fost tratat în asemenea manieră. Şi nici măcar n-am ajuns la jumătatea drumului public.

— Îmi pare rău, lord! a zis bărbatul cât de repede putea. Scuze!

Wayne şi-a dus mâna la pălărie, a rânjit şi-a verificat semnul de pe felinar. Exact unde vrusese să ajungă, şi fără să plătească un sfanţ. A început să fluiere şi a pornit de-a lungul canalului, uitându-se după o ofrandă mai bună. Ce-ar fi putut zeul să vrea?

„Poate chestia aia?" s-a gândit, urmărind o coadă de oameni aşteptând lângă căruciorul bătrânului Dent, de pe marginea drumului, vrând să cumpere nişte cartofi prăjiţi. Suna bine.

Wayne s-a dus până acolo.

— Ai nevoie de ajutor, Dent?

Bătrânul şi-a ridicat privirea, ştergându-şi fruntea.

— Cinci sfanţi punga mică, opt aia mare, Wayne, Şi nu mânca din marfa mea, că-ţi tai degetele şi ţi le prăjesc.

Wayne a rânjit, băgându-se în spatele căruciorului în timp ce bărbatul se întorcea la coşul cu jar aprins ca să se ocupe de nişte cartofi puşi la prăjit. Wayne a luat banii clienţilor – şi n-a mâncat multă marfă – până când a ajuns şi ultimul bărbat aflat la rând, un tip îmbrăcat elegant, într-o jachetă de uşier. Poate că lucra la unul dintre hotelurile de mai jos. Primeau bacşişuri grase acolo.

— Trei mari, a spus bărbatul.

Wayne a luat cartofii, a primit banii bărbatului, după care a ezitat.

— De fapt, a zis Wayne, ţinând o bancnotă, ai mărunt? Avem prea multe bancnote mari.

— Cred că da, a spus bărbatul, căutând printr-un portofel frumos din piele de ţipar.

— Grozav, uite una de douăzeci.

— Am două de cinci şi zece de unu, a spus bărbatul, aşezându-le jos.

— Mulţumesc, a răspuns Wayne luându-le nehotărât. De fapt, cred că am destule. Poţi să mi-o dai pe-aia de zece pe care am văzut-o în portofel?

— Bine.

Wayne i-a dat o mână de monede şi a luat bancnota de zece.

— Hei, a spus bărbatul. Aici sunt doar şapte.

— Hopa, a zis Wayne.

— Ce faci, Wayne? a întrebat bătrânul Dent. Mai e mărunţiş în cutia aia de jos.

— Serios? a întrebat Wayne, uitându-se. Rugină. În fine, mai bine dă-mi bancnota de douăzeci înapoi, ei?

I-a numărat tipului înapoi treisprezece sfanţi şi i-a vărsat monedele şi bancnotele în palmă.

Bărbatul a oftat şi i-a înmânat lui Wayne o bancnotă de douăzeci.

— Poţi să-mi dai nişte sos pentru cartofi?

— Sigur, sigur, storcând nişte sos lângă cartofi. E un portofel frumos ăla, ce-ai vrea pentru el?

Bărbatul a ezitat, privindu-şi portofelul.

— O să-ţi dau asta, a spus Wayne, luând floarea de la ureche şi înmânându-i-o împreună cu o bancnotă de zece.

Bărbatul a ridicat din umeri şi i-a întins portofelul gol, luând bancnota şi băgând-o în buzunar. A aruncat floarea.

— Eşti idiot, a spus bărbatul, plecând cu cartofii lui.

Wayne şi-a aruncat portofelul în aer şi l-a prins iarăşi.

— L-ai înşelat pe tip, Wayne? a întrebat Bătrânul Dent.

— Ce?

— L-ai făcut să-ţi dea cincizeci şi i-ai dat înapoi patruzeci.

— Ce? a întrebat Wayne, băgându-şi portofelul în buzunarul de la spate. Ştii doar că nu pot să număr până acolo, Dent. În plus, i-am mai dat zece la sfârşit.

— Pentru portofel.

— Nup, a spus Wayne. Floarea era pentru portofel. Bancnota era pentru că nu ştiu cum s-a făcut că aveam o bancnotă de zece în plus, foarte inocent.

A zâmbit, a luat o pungă de cartofi şi-a plecat să colinde.

Portofelul era frumos. Urma să-i placă zeului. Toată lumea avea nevoie de portofele, nu? L-a scos şi l-a deschis şi închis de mai multe ori, până când a observat că una dintre laturi era uzată.

Rugină! îl înşelase! N-avea să fie o ofrandă deloc cuvenită! A scuturat din cap, mergând pe promenada canalului. Doi puşti stăteau pe margine, ţinând mâinile întinse ca să primească bani. De undeva de departe se auzea cântecul melancolic al unui menestrel. Wayne era aproape de Breakouts, o mahala pricopsită – a simţit mirosul în aer. Din fericire, aroma care se răspândea dintr-o brutărie apropiată reuşea să-l acopere.

— Uite care e faza, i-a zis unui ţânc, o fată pe la şapte ani, coborându-se pe vine. Eu n-am trudit suficient.

— ... domnule? a întrebat fata.

— În vechile poveşti de aventuri, trebuie să trudeşti. E ca atunci când călătoreşti, dar te mai pomeneşti în plus şi cu o boală. Dureri de cap, chestii d-astea, poate te doare spatele.

— Puteţi... să-mi daţi o monedă, domnule?

— N-am monede, a spus Wayne, gândindu-se. Drace, în poveştile alea mereu dau bani ţâncilor, nu? Ca să se vadă că-s eroi, gen. la aşteaptă puţin.

S-a ridicat şi a dat buzna în brutărie, cu un aer eroic. Femeia din spatele tejghelei tocmai scotea o tavă de chifle cu carne din cuptor. Wayne şi-a pus furculiţa pe tejgheaua

simplă de lemn, lăsând-o să stea acolo de parcă ar fi fost o sabie legendară.

— Câte chifle primesc pentru asta? a întrebat el.

Brutăreasa s-a încruntat, privindu-l, apoi luând furculița, pe care a întors-o între degete.

— Domnule, a spus ea, ăsta e argint.

— Deci... cât de multe? a întrebat Wayne.

— O grămadă.

— O grămadă e suficient, bunule negustor.

Câteva secunde mai târziu ieşea din brutărie ținând trei pungi mari de hârtie, fiecare plină cu câte zece chifle. Negustorul insistase să-i dea şi nişte mărunțiş, pe care acum l-a aruncat în palma copiilor, apoi a ridicat un deget în aer, lăsându-i gură cască.

— Trebuie să munciți pentru astea.

— Cum, domnule?

— Luați astea, a spus, lăsând pungile jos. Duceți-vă şi dați pâinile din ele de pomană.

— Cui? a întrebat fata.

— Oricui are nevoie de ele, a spus Wayne. Dar fiți atenți. Nu mâncați mai mult de patru voi înşivă, da?

— Patru? a întrebat fata. Doar pentru mine?

— Bine, cinci, dar negociezi prea dur, trişoare mică.

I-a lăsat în urmă uluiți, şi a început să danseze pe marginea canalului, trecând de menestrelul care cânta la o chitară veche.

— Ceva mai vioi, menestrele! a strigat Wayne, aruncând lingura de argint în pălăria bărbatului, care aştepta bani pe caldarâm.

— Ia să văd, a spus bărbatul. Ce e asta? a mijit el ochii. O lingură?

— Negustorii sunt disperați după lucrurile astea, se pare! a spus Wayne. O să-ți dea juma de sută de chifle cu pâine

pentru una, şi nişte mărunţiş. Acum zi-mi *Ultima respiraţie,* menestrele!

Bărbatul a ridicat din umeri şi-a început să fredoneze melodia. Ba-bum, ba-bum, ba-bum. Repede, energic. Wayne se legăna înainte şi-napoi, cu ochii închişi. *Sfârşitul unei epoci,* s-a gândit. *Un zeu ce trebuie împăcat.*

A auzit doi puşti râzând; a deschis ochii şi i-a văzut aruncând oamenilor pe lângă care treceau chifle cu carne. Wayne a zâmbit, apoi a luat o cotitură pe marginea canalului, care era acoperit de un strat subţire de mâzgă alunecoasă. A reuşit să înainteze vreo trei, patru metri înainte să-şi piardă echilibrul şi să cadă.

Iar asta, firește, l-a azvârlit drept în canal.

Tuşind, s-a tras pe marginea apei. Ei, poate că isprava avea să treacă drept *trudă.* Dacă nu, probabil că era o răsplată poetică, având în vedere ce-i făcuse lui Wax în dimineaţa aia.

Şi-a scos pălăria, apoi s-a întors cu spatele la apă. Pe-acolo trebuia să meargă. Cu ochii în faţă, cu spatele întors spre trecut. N-are sens să-ţi bagi nasul în lucruri care nu mai contează. Şi-a văzut de drum, lăsând o dâră de apă în urma lui şi învârtind în degete ultima bucată de argintărie, cuţitul. Asta nu era ofranda potrivită pentru aventura lui, era aproape sigur, dar care ofrandă era?

S-a oprit la cel mai apropiat pod, apoi a dat un pas înapoi. Un bărbat scund, purtând o uniformă pe care n-o recunoştea, mergea pe o stradă din apropiere ţinând în mână un carneţel. Maşinile erau parcate aiurea, urcate pe trotuare doar pe jumătate. Bărbatul în uniformă se oprea la fiecare, scriind câte ceva în carnet.

Wayne s-a ţinut după el.

— Ia ascultă, i-a spus el bărbatului. Ce faci?

Bărbatul în uniformă a ridicat privirea, apoi şi-a coborât-o înapoi în blocul de notiţe.

— S-a dat un nou ordin urban în privința parcării maşinilor, care spune că trebuie parcate ordonat, şi nu pe trotuare, ca astea.

— Deci...

— Aşa că scriu numerele de înmatriculare ale fiecăreia, a spus bărbatul. O să dăm de proprietari şi-o să-i amendăm.

Wayne a fluierat.

— E malefic.

— Prostii, a spus bărbatul. Aşa e legea.

— Deci eşti revizor?

— Ofițer responsabil cu amenzile, a spus bărbatul. Până luna trecută mi-am trecut vremea inspectând bucătării. Chestia asta e mult mai productivă, crede-mă. E...

— E grozav, a spus Wayne. Ce vrei pentru carnețelul ăla?

Bărbatul l-a privit.

— Nu e de dat.

— Am portofelul ăsta frumos, a spus Wayne, ridicându-l în aer.

Picura apă din el.

— L-am curățat recent.

— Vedeți-vă de drum, domnule, a spus bărbatul. Nu sunt...

— Dar asta? a spus Wayne, scoțând un cuțit.

Bărbatul a sărit înapoi speriat, lăsând să-i cadă carnetul din mâini. Wayne l-a luat, lăsând cuțitul jos.

— Bun schimb, mersi, la revedere.

A plecat în fugă.

—Hei! a strigat bărbatul, fugind după el. Hei!

— Nu te poți răzgândi! a strigat Wayne, cu mâna pe pălăria udă, alergând de-i scăpărau călcâiele.

— Vino înapoi!

Wayne s-a repezit pe strada principală, de-a lungul canalului, trecând de un cuplu de bătrâni care stăteau pe treptele casei, chiar la intrarea în mahala.

— Ăla e băiatul lui Edip, a spus unul dintre ei. Mereu intră în câte un necaz.

Bărbatul a primit o chiflă cu carne în față câteva clipe mai târziu.

Wayne l-a ignorat, ținându-se de pălărie şi fugind din răsputeri. Revizorul era hotărât însă. S-a ținut după Wayne vreo zece străzi înainte să încetinească şi apoi să se oprească, sprijinit cu mâinile în genunchi. Wayne a rânjit şi s-a ascuns după un ultim colț înainte să se rezeme cu spatele de cărămizile unei clădiri, chiar lângă o fereastră. Rămăsese şi el fără aer.

Probabil o *să facă* o *plângere,* s-a gândit Wayne. *Sper să nu fie prea mare amenda pe care* o *să-l pună pe Wax* s-o *plătească.*

Ar trebui să găsească ceva să ducă înapoi în semn de părere de rău. Poate Wax avea nevoie de un portofel.

Wayne a auzit mişcare lângă el şi s-a întors să vadă o femeie cu ochelari privindu-l curioasă. Ținea în mână un pix şi, aproape de fereastră, pe un birou, se vedea o scrisoare neterminată.

Wayne a salutat-o ridicând pălăria şi i-a luat pixul din mână.

— Mulțumesc, a spus, deschizând caietul şi notând câteva cuvinte. Când ea a început să țipe, i-a aruncat pixul înapoi şi şi-a văzut de drum.

Ultima destinație, casa zeului, nu se afla la mare distanță. A cotit pe o stradă cu copaci de-o parte şi alta, apoi s-a întors la dreapta şi a văzut că era chiar în fața lui. Noul templu al zeului. Se mutase acolo cu câteva luni în urmă.

A respirat adânc, alungându-şi muzica din cap. Trebuia făcut în tăcere. S-a strecurat atent pe culoarul lung până la uşa din față. Acolo, a pus încet carnețelul pe mânerul uşii. N-avea curaj să bată. Ranette era o zeiță geloasă, se ştia că-

mpuşcă oameni; pentru ea, divinitatea era ca un mandat de guvernator. Dacă comisarii nu găseau câteva cadavre în pragul ei în fiecare săptămână, începeau să se întrebe dacă nu cumva e ceva în neregulă.

Wayne a plecat. A zâmbit, imaginându-şi reacţia lui Ranette când ar fi deschis uşa, şi era aşa aiurit, încât a fost cât pe-aci să se ciocnească pe alee de Ranette în persoană.

S-a dat înapoi. Avea păr un şaten perfect, dat pe spate ca să-i lase descoperit chipul minunat, pe care încă se putea citi vremea petrecută în Ţinuturile Necruţătoare. O siluetă fantastică, rotundă exact unde trebuie. Înaltă. Mai înaltă decât Wayne. Aşa că avea spre ce să ridice privirea.

— Wayne! Ce făceai la uşa mea?

— Eram...

— Idiotule, a spus, împingându-se pe lângă el. Sper că n-ai stricat-o. Spune-i lui Wax că tocmai ce i-am livrat cordoanele. Nu trebuie să trimită oameni să mă verifice.

— Cordoane? a întrebat Wayne. Ce cordoane?

A ignorat întrebarea, bombănind.

— Jur că o să te împuşc, vierme mic ce eşti.

A privit-o cum se îndepărtează, a zâmbit, şi şi-a văzut de drum.

— Ce e asta? a auzit-o întrebând în urma lui.

El a continuat să meargă.

— Wayne! a strigat la el. O să te împuşc chiar acum, jur. Spune-mi ce-ai făcut.

El s-a întors.

— E doar un dar, Ranette.

— Un carnet? a întrebat ea, răsfoindu-l.

El şi-a băgat mâinile în buzunarele de la pantaloni şi a ridicat din umeri.

— Să scrii în el, a spus. Mereu scrii chestii, te gândeşti la ele. M-am gândit că nu ţi-ar strica un caiet în plus. Ideile

alea probabil că ți se înghesuie în cap, are sens să ai nevoie de locuri în care să le aduni.

— De ce e ud?

—Scuze, a spus, am uitat şi l-am pus în buzunar un moment. Dar l-am scos imediat. M-am luat la bătaie cu zece comisari pentru carnetul ăla, să ştii.

Ea l-a frunzărit, cu ochi mijiți şi bănuitori, până când a ajuns la ultima pagină.

— Asta ce e? a spus, ridicând carnetul şi citind cuvintele pe care le scrisese el pe ultima pagină. *Mulțumesc şi la revedere?* Ce e în neregulă cu tine?

— Nimic nu e în neregulă, a spus Wayne. M-am gândit că a venit timpul.

— Pleci?

— Pentru o vreme, dar nu asta înseamnă cuvintele alea. Sunt sigur că o să ne revedem. Poate că adesea, cine ştie. Adică eu o să te văd, dar nu o să ne mai vedem din nou, înțelegi?

L-a privit câteva clipe, apoi s-a relaxat.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— În sfârşit.

— Trebuie să te maturizezi odată şi odată, nu? Am descoperit că... ei bine, dacă un bărbat vrea ceva, nu înseamnă că e şi adevărat, ştii?

Ranette a zâmbit. Parcă trecuse multă vreme de când o văzuse zâmbind. S-a dus la el şi el nici măcar n-a tresărit când i-a întins mâna. Era mândru de sine.

A luat-o de mână, ea i-a ridicat-o pe-a lui şi a sărutat-o pe dosul palmei.

— Mulțumesc, Wayne.

Wayne a zâmbit şi i-a dat drumul, întorcându-se să plece. A făcut un pas, dar a ezitat şi s-a întors pe celălalt picior, aplecându-se din nou spre ea.

— Marasi zice că ieşi cu nu ştiu ce fată.

—... da.

Wayne a încuviințat.

— Nu vreau să spun ceva greşit, având în vedere că sunt aşa domn şi matur şi d-astea. Dar nu poți să dai vina pe mine că intru la idei când aud una ca asta. Aşa că... presupun că nu există nicio şansă ca noi trei...

— Wayne.

— Nu mă deranjează dacă e grasă, Ranette. Îmi plac fetele la care ai de ce s-apuci.

— *Wayne.*

El a privit-o, văzând expresia ei aprigă.

— Bine, a spus. Bine. Ok. Da. Când o să ne amintim cu drag de toată *conversaționalizarea* asta şi de acest rămas-bun memorabil, hai să uităm c-am zis ultima parte.

— O să mă străduiesc.

El a zâmbit, şi-a dat jos pălăria şi-a făcut o plecăciune pe care o învățase de la un portar de-a şasea generație la balul doamnei ZoBell, în al Patrulea Octant. Apoi şi-a îndreptat spatele, şi-a pus din nou pălăria pe cap şi i-a întors spatele. A început să fluiere, îndepărtându-se.

— Ce e cântecul ăla? l-a întrebat. Îl ştiu.

— *Ultima respirație,* a spus el fără să se întoarcă. Pianofortele ăla o cânta când ne-am întâlnit prima oară.

A dat colțul şi nu s-a mai întors să privească înapoi. Nici măcar n-a verificat prin cătarea unei puşti dacă se uita după el. A simțit că are un pas mai vioi şi s-a dus la cea mai apropiată intersecție, aruncând portofelul gol într-o gură de canal. O trăsură de închiriat a oprit nu după mult timp, şi birjarul s-a uitat într-o parte, a văzut portofelul şi s-a aplecat să-l ia.

Ieşind de pe alee, Wayne s-a repezit şi el la portofel, aruncându-se după el şi rostogolindu-se pe pământ.

— E-al meu, eu l-am văzut primul!

— Prostii! a zis birjarul, lovindu-l pe Wayne cu biciul. Eu l-am scăpat, vagabondule. Al meu e!

— Serios? a întrebat Wayne. Ce e în el?

— Nu sunt obligat să-ți răspund.

Wayne a rânjit, ridicând portofelul.

— Să-ți zic cum facem. Ți-l dau, cu tot ce e în el, dacă mă duci la gara din al Patrulea Octant.

Birjarul l-a privit, apoi a întins mâna.

Jumătate de oră mai târziu, trăsura a tras în fața gării – o clădire mohorâtă cu turnuri ascuțite şi ferestre mici, de parcă ar fi vrut să-i tachineze pe cei dinăuntru, lăsându-i să vadă doar o fărâmă de cer. Wayne stătea pe scaunul lacheului, din spate, cu picioarele legănându-se. Trenurile cu aburi treceau prin apropiere, venind lângă platforme ca să înghită alți pasageri.

Wayne a sărit de pe scaun, l-a salutat pe birjarul nemulțumit, care părea conştient că fusese fraierit, şi a intrat prin uşile deschise. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a uitat în jur până i-a văzut pe Wax, Marasi şi Steris stând între un morman de valize, cu servitori aşteptând să le care la primul semn.

— În sfârşit! a spus Wax. Wayne, trenul face îmbarcarea. Unde-ai fost?

— Să duc o ofrandă unei zeițe frumoase, a spus el, ridicând privirea spre tavanul înalt al clădirii. De ce crezi c-au făcut locul ăsta aşa mare? Nu e ca şi cum trenurile vin vreodată aici, ei?

— Wayne? a întrebat Steris, încrețindu-şi nasul. Eşti beat?

A încercat să vorbească precum un bețivan.

— Fireşte că nu. De ce... de ce-aş fi beat la ora asta?

A privit-o cu ochi leneşi.

— Eşti un nesuferit, a spus, făcându-i semn unei servitoare. Nu pot să cred că ai riscat să întârzii doar ca să tragi o duşcă.

— N-a fost doar o duşcă, a comentat Wayne.

Când trenul a tras la peron, s-a urcat împreună cu ceilalți – Steris şi Wax ceruseră un vagon întreg pentru toți. Din păcate, fiindcă îl închiriaseră în ultima clipă, vagonul fusese aşezat la capăt de tot şi Wayne a trebuit să împartă o cameră cu lacheul Herve. Drace. Ştia sigur că bărbatul sforăie. Urma să doarmă în altă parte sau să rămână treaz. Drumul spre Noul Seran n-avea să fie foarte lung. Ajungeau înainte de răsărit.

De fapt, când trenul s-a pus în mişcare, a ieşit pe fereastra compartimentului şi s-a urcat pe acoperiş. A stat acolo, fluierând încet, privind oraşul Elendel, cu vântul răsfirându-i părul. De pe şine se înălța o melodie simplă, familiară, delicată, însoțită de ritmul ba-bum, ba-bum, ba-bum. Repede... energic.

S-a aşezat acolo, uitându-se la cer, la nori, la soare.

Privind drept în față şi cu spatele la trecut.

PARTEA A DOUA

5

Prin fața ochilor i se succedau imaginile, iar Wax fu uimit să vadă cât de populate erau teritoriile la sud de Elendel.

Era uşor să nu mai ştii câți oameni trăiau în oraşele din afara capitalei. Calea ferată tivea un râu suficient de lat cât să înghită oraşe întregi din Ținuturile Necruțătoare. Sate, orăşele şi chiar oraşe mai mari se găseau răsfirate de-a

lungul drumului, că trenul abia dacă stătea cinci minute înainte să ajungă la următorul. Între aşezările urbane, livezi care se întindeau în depărtare. Câmpuri de grâu se legănau şi dansau. Totul era verde şi viu, împrospătat de ceaţa de seară.

Wax s-a întors la fereastră şi-a cotrobăit în pachetul pe care i-l trimisese Ranette. Înăuntru, într-o cutie pluşată, strâmtă, se găsea o puşcă cu două ţevi. Lângă ea, în mici firide, trei sfere, fiecare înfăşurată cu un cordon subţire.

La sfere şi cordoane se aşteptase. Puşca era o surpriză.

Experimentarea cu încărcături foarte puternice, scria pe un bilet, *şi cu gloanţe enorme, pentru oprirea de koloşi pur sânge şi de brute. Te rog testează. Va avea nevoie de o greutate suplimentară din partea ta ca să poată fi folosită. Reculul ar trebui să fie groaznic.*

Fir-ar Rugina şi Ruina, cartuşele pentru chestia asta erau groase cât o mână de om. Era ca un tun. A ridicat unul în mână exact când a pornit trenul din staţie. Nu se întunecase încă, dar ferestrele din oraş străluceau cu lumini electrice.

Lumini electrice. A lăsat cartuşul, studiindu-le. Oraşele exterioare aveau electricitate?

„Fireşte că au, idiotule", s-a gândit imediat după aceea. De ce n-ar avea? Căzuse în aceeaşi capcană pentru care pe vremuri se amuzase pe seama altora. Începuse să creadă că tot ce e important, la modă sau incitant se întâmpla numai în Elendel. Atitudinea asta îl enervase pe când trăia în Ţinuturile Necruţătoare. Trenul a oprit să lase câţiva pasageri şi să ia şi mai puţini, ceea ce l-a surprins, având în vedere că peronul era plin. Aşteptau alt tren. S-a aplecat într-o parte ca să vadă mai bine pe fereastră. Nu... oamenii se înghesuiau, ascultând pe cineva care ţipa ceva ce Wax nu putea auzi. Când s-a ţipt să citească o pancartă, un individ a

aruncat cu un ou, care a izbit trenul aproape de fereastra sa.

S-a dat înapoi. Trenul a pornit din nou; rămăsese în gară doar foarte puțin din timpul normal de aşteptare. Când a ieşit din gară, a fost lovit iar cu ouă. Wax a apucat în sfârşit să vadă ce scria pe pancarte. JOS CU OPRESIUNEA ELENDEL!

Opresiunea? S-a încruntat, legănându-se când trenul a luat curba, privind aplecat mulțimea de oameni de pe peron. Câțiva săriseră pe calea ferată şi gesticulau furioşi.

— Steris? a întrebat el, punând lucrurile înapoi în cutia de la Ranette. Ai dat atenție situației din oraşele exterioare?

Nu s-a auzit niciun răspuns. S-a uitat spre logodnica lui, care stătea de cealaltă parte a culoarului, pe scaun, ținând o pătură pe umeri. Nu părea să fi observat nici oprirea, nici ouăle. Îşi ținea nasul atât de aplecat deasupra cărții, că ar fi putut să şi-l prindă între coperte dacă ar fi închis-o.

Landre, servitoarea, se dusese să-i pregătească patul, iar Wayne cine ştie pe unde se băgase. Aşa că erau amândoi singuri.

— Steris?

Niciun răspuns. Wax şi-a aplecat capul, încercând să citească cotorul şi să vadă ce-o fascina atât, dar învelise volumul într-o copertă de stofă. S-a dat într-o parte, şi-a văzut că o citea cu ochi căscați de curiozitate. Dădea pagina repede.

Wax s-a încruntat, ridicându-se şi aplecându-se peste culoar ca să vadă una dintre pagini. Steris l-a văzut, s-a speriat şi-a închis cartea imediat.

— O, a exclamat ea. Ai zis ceva?

— Ce citeai?

— Istoria Noului Seran, a spus Steris, băgându-şi cartea sub braț.

— Păreai şocată de ce citeşti.

— Păi nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar numele de Seran are o istorie oribilă. Ce voiai să mă întrebi?

Wax s-a dat în spate.

— Am văzut o mulţime pe peron. Părea să fie furioşi pe Elendel.

— O, mda. Ia să vedem. Oraşele de afară... situaţia politică.

Părea să aibă nevoie de câteva minute ca să-şi revină. Ce citise în istoria aia de era aşa năucitor?

— Nu mă miră, nu sunt fericiţi, şi cred că din motive evidente.

— Te referi la taxare? Aşa de supăraţi sunt?

S-a uitat pe fereastră, dar erau prea depărtaţi ca să mai vadă mulţimea.

— Îi taxăm doar foarte puţin, ca să menţinem infrastructura şi guvernul.

— Ei ar spune că n-au nevoie de guvernul nostru, pentru că oraşele lor au autonomie administrativă. Waxillium, mulţi din Bazin cred că Elendel se comportă de parcă guvernatorul nostru ar fi un soi de împărat – ceva ce-ar fi trebuit să se încheie când Lordul Născut-din-ceaţă a renunţat la tron după un secol la conducere.

— Dar taxele noastre nu-l plătesc pe guvernatorul Aradel, a spus Wax. Plătesc pentru Comisariat, care face ordine pe docuri şi pentru întreţinerea căilor ferate.

— Tehnic, aşa e, a zis Steris. Dar apoi toate bunurile sunt taxate când intră în Elendel folosind aceleaşi râuri şi căi ferate pe care noi le administrăm cu banii lor. Ai văzut că nu există aproape nicio cale ferată ca să lege oraşele în afară de Elendel? Cu excepţia tronsonului de la Doriel, toţi cei care vor să meargă dintr-un oraş într-altul trebuie mai întâi să treacă prin Elendel. Vrei să vinzi metale în Tathingdwel? Trebuie să treci prin Elendel.

— Un sistem de nod feroviar are sens, a spus Wax.

— Dar ne şi permite să taxăm toate bunurile care sunt transportate de-a lungul întregului bazin. Cei din oraşele de afară cred că, în felul ăsta, le taxăm de două ori. Întâi, prin impozitele cu care menţinem căile ferate, apoi a doua oară, când îi obligăm să treacă totul prin oraş. Au făcut presiuni de ani de zile să construim nişte căi ferate care să dea ocol Bazinului, dar au fost mereu refuzaţi.

— I-auzi, a spus Wax, rezemându-se de spătar.

— Cu râurile e la fel de prost, a spus Steris. Nu controlăm noi pe unde trec, fireşte. Dar toate curg spre Elendel, aşadar controlăm traficul fluvial. Sunt drumuri între oraşe, dar sunt foarte ineficiente comparate cu traficul feroviar şi cel fluvial, aşa că tarifele puse de Elendel stabilesc preţurile în tot Bazinul. Putem să fim siguri că orice bun produs în oraş nu va avea competitori la preţ şi putem oferi stimulente pentru bunurile pe care nu le producem ca să poată fi vândute la preţ redus în oraş.

Wax a dat uşor din cap. Ştia câte ceva despre asta şi auzise despre doleanţele oraşelor din afară. Dar mereu citise ziarele din Elendel despre situaţia existentă; când a auzit lucrurile prezentate cu atâta claritate de către Steris, s-a mirat că putuse să fie atât de orb.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent, poate c-ar trebui să vorbesc cu Aradel despre asta.

— Există motive pentru care Elendel face ce face, a spus Steris, lăsând cartea din mână şi ridicându-se ca să dea jos un bagaj.

Wax s-a uitat la carte şi-avăzut că-şi marcase pagina la care rămăsese. S-a întins spre ea, dar o smucitură a trenului a aruncat-o pe Steris înapoi pe scaun şi valiza i-a rămas peste carte.

— Lord Waxillium?

— Scuze, continuă.

— Guvernatorul şi Senatul încearcă să menţină o singură naţiune în Bazin, în loc s-o lase să se fragmenteze în mai multe oraşe tip stat. Folosesc economia ca să împingă oraşele exterioare să accepte conducerea de la centru în schimbul scăderii accizelor. Chiar şi Aradel, care e un liberal moderat, a acceptat că e un lucru bun pentru întreg Bazinul. Fireşte, familiilor aristocratice nu le pasă atât de mult de unitate, cât să profite de monopolul comercial.

— Şi presupun că şi eu am avut de câştigat de pe urma politicilor ăstora?

— De câştigat? Practic, prosperi de pe urma lor, Lord Waxillium. Fabricile tale de textile şi uzinele metalurgice ar avea de suferit dramatic fără taxele astea. Ai votat să le menţii de două ori şi să le creşti o dată.

— Da?

— Bine, eu am votat, a spus Steris. Mi-ai spus să veghez asupra intereselor familiei când votez la...

— Da, ştiu, a spus Wax, oftând.

Trenul se legăna pe şine, cu bufnituri ritmice. Wax s-a întors cu spatele la fereastră, dar nu treceau printr-un oraş şi totul se întunecase. Nu era ceaţă în seara aia.

— S-a întâmplat ceva, Lord Waxillium? a întrebat Steris. De câte ori vorbim despre politică sau finanţele familiei, devii rezervat.

— Fiindcă uneori sunt un copil, Steris, a spus Wax. Te rog, continuă-ţi instrucţia. Sunt lucruri pe care trebuie să le ştiu. Nu lăsa prostia mea să te descurajeze.

Steris s-a aplecat în faţă şi şi-a lăsat mâna pe braţul lui.

— Ultimele luni au fost dificile. Poţi să fii iertat că nu te-ai interesat de politică pe cât ar fi trebuit.

El privea în continuare pe fereastră. După prima moarte a lui Lessie, fusese pierdut. Era hotărât să nu mai reacţioneze astfel vreodată şi se concentrase asupra muncii cu poliţia.

Făcea orice ca să se țină ocupat şi să se ferească de apatia care-l cuprinsese când o pierduse prima oară.

— Tot prost am fost. Poate că e chiar mai mult la mijloc. N-am simțit niciodată vreun interes pentru politică, nici măcar când încercam să-mi fac datoria. S-ar putea să mă depăşească.

— În lunile pe care le-am petrecut împreună, am ajuns să cred că eşti o persoană foarte inteligentă. Problemele pe care le-ai rezolvat, răspunsurile pe care am observat că le găseşti... Sunt cu totul şi cu totul remarcabile. Sigur eşti capabil să te ocupi de propria familie. Îmi cer scuze, dar nu cred că mintea ta, ci lucrurile spre care te îndrepți, astea reprezintă problema.

Wax a zâmbit, privind-o.

— Steris, eşti o încântare. Cum ar putea cineva să creadă vreodată că eşti o ființă plictisitoare?

— Dar sunt plictisitoare.

— Nici vorbă.

— Şi când te-am rugat să mă ajuți să-mi pregătesc lista de lucruri pentru călătorie?

Lista avusese douăzeci şi şapte de pagini.

— Tot nu pot să cred c-ai băgat toate lucrurile alea în bagaje.

— Toate..., a spus Steris, clipind cu îndoială. Lord Waxillium, n-am adus toate lucrurile alea cu noi.

— Dar ai făcut o listă.

— Ca să mă gândesc la ce-am putea avea nevoie. Când ceva merge prost, mă simt mai bine ştiind că m-am gândit că s-ar fi putut întâmpla. În felul ăsta, dacă descoperim c-am uitat ceva, o să mă simt bine ştiind că mi-am dat seama c-am fi putut avea nevoie de acel lucru.

— Dar dacă n-ai adus toate lucrurile, atunci ce e în toate cutiile astea? L-am văzut pe Herve muncindu-se să le urce în tren.

— O, a spus Steris, deschizând valiza pe care o coborâse. Socotelile casei, fireşte.

Şi-ntr-adevăr, înăuntrul valizei se găsea un teanc mare de registre contabile.

— Călătoria asta a fost neplănuită, a explicat Steris, şi trebuie să pregătesc raportul de contabilitate pentru bănci până luna viitoare. Casa Ladrian şi-a revenit după risipa făcută de unchiul tău – dar trebuie să menţinem nişte registre bine întocmite ca să convingem creditorii că suntem solvenţi, altfel nu vor lucra cu noi.

— Avem contabili, Steris, a spus Wax.

— Da, asta e treaba lor, a răspuns ea. Eu doar o verific – nu poţi să *predai* munca altcuiva fără să te asiguri că e făcută cum se cuvine. În plus, n-au adunat trei sfanţi în trimestrul ăsta.

— Trei? a întrebat Wax. Dintr-un total de cât?

— Din cinci milioane.

— Au greşit ceva, a spus Wax. Din cinci *milioane.* Totuşi, nu e rău.

— Respectă pragul de precizie cerut de bancă, a comentat Steris, dar tot e neatent. Cifrele astea arată cum ne prezentăm lumii, Lord Waxillium. Dacă vrei să laşi în urmă impresia pe care o au oamenii despre Casa Ladrian şi despre indulgenţele pe care şi le permite, eşti de acord, atunci, că avem responsabilitatea să ne prezentăm... Iar ai început s-o faci.

Wax a tresărit, îndreptându-şi spatele.

— Iartă-mă.

— Ai o privire distantă, a spus Steris. Nu vorbeşti tu mereu despre responsabilitatea oamenilor de a respecta legea?

— E cu totul altceva.

— Dar responsabilitatea faţă de familia ta...

— ... de-asta sunt aici, Steris, a zis Wax. De-asta m-am întors în primul rând. O recunosc. Sunt de acord cu ea.

— Doar că nu-ți place.

— Unui om nu trebuie să-i placă datoriile pe care le are. Trebuie doar să le facă.

Ea şi-a aşezat mâinile în poală, studiindu-l.

— Hai să-ți arăt ceva.

S-a ridicat, întinzându-se după o altă valiză din compartimentul de deasupra.

Wax a profitat de momentul acesta ca să scoată cartea din ascunzătoare. A dat la pagina pe care o însemnase, curios să vadă ce anume o captivase atât la Noul Seran.

A fost complet şocat când a văzut că nu sunt descrieri istorice, ci schițe anatomice. Cu analize elaborate ale... reproducerii umane?

În compartiment s-a lăsat tăcerea. Wax a ridicat privirea şi-a văzut-o pe Steris holbându-se oripilată la el. S-a făcut roşie ca racul la față şi s-a rezemat de speteaza scaunului, acoperindu-şi fața cu mâinile şi gemând cu putere.

— Ăăă, a îngăimat Wax. Bănuiesc că... hm...

— Cred că o să vomit, a spus Steris.

— N-am vrut să mă bag unde nu trebuie, Steris. Te comportai aşa de ciudat, şi erai aşa de fascinată de carte...

Ea a gemut din nou.

Wax s-a ridicat, căutându-şi stânjenit cuvintele în vagonul care zbânțuia pe şine.

— Deci, nu ai nicio experiență... În treburile astea, presupun.

— Tot cer detalii, a spus Steris, rezemându-se de spătarul scaunului şi ridicând privirea în tavan. Dar nimeni nu-mi spune nimic. O să te descurci tu, îmi spun ei, făcându-mi cu ochiul. Corpul ştie ce să facă. Dar dacă al meu n-o să ştie? Dacă o să greşesc?

— M-ai fi putut întreba.

— Da, şi n-ar fi fost deloc stânjenitor, a spus Steris, închizând ochii. Ştiu ce e de făcut, nu sunt idioată. Dar trebuie să am un urmaş. E vital. Cum aş putea să fac asta dacă n-am nicio informație? Am încercat să vorbesc cu nişte prostituate...

— Stai, serios?

— Da, trei doamne foarte drăguțe; le-am scos la ceai, dar s-au blocat când au descoperit cine sunt, au devenit foarte protectoare şi n-au vrut să-mi dea detalii. Cred că le amuzam. Ce e aşa de amuzant să fii nemăritată? Îți dai seama că am aproape treizeci de ani?

— Eşti cu un picior în mormânt, evident, a spus Wax.

— E uşor să glumeşti când eşti bărbat, l-a repezit ea. Nu-ți expiră termenul ca să-ți aduci utila contribuție.

— Tu valorezi mai mult decât priceperea de a face copii, Steris.

— Da, mai am şi banii.

— Şi tot ce reprezint eu pentru afacerea asta este titlul meu, a spus Wax. E valabil de ambele părți.

Steris s-a liniştit, respirând uşor cu buzele întredeschise. În cele din urmă, a deschis un ochi.

— Şi mai poți să şi tragi în tot felul de chestii.

— Orice femeie cumsecade caută asta la un bărbat.

— Crima este o îndeletnicire cât se poate de tradițională. Are o istorie onorabilă.

Wax a zâmbit.

— De fapt, dacăvrei să fii cu *adevărat* tradițional – până la perechea Imperială –, femeia e cea însărcinată cu crima într-un cuplu.

— În orice caz, îmi pare rău pentru tirada asta. Nu era cazul. O să mă străduiesc să fiu eu însămi după consumarea căsătoriei.

— Nu spune prostii, a comentat Wax. Îmi place de tine în asemenea momente.

— Îți place când femeile sunt necăjite?

— Îmi place când văd ceva nou la tine. E bine de ştiut că oamenii au laturi diferite.

— Ei bine, a spus, luând cartea, o să-mi continui cercetarea altă dată. Nunta noastră a fost amânată.

Asta trebuia să fie noaptea, şi-a dat el seama. Noaptea nunții. Ştia, fireşte, dar acum, că se gândea la asta, se simțea... cum? Uşurat? Trist? Şi una, şi alta?

— Dacă te linişteşte, a zis Wax, în timp ce ea băga cartea în valiză, n-o să fim nevoiți să... ne vedem foarte frecvent, mai ales după ce se naşte un copil. Nu cred că ai nevoie ca studiile să se întindă mai mult de câteva sesiuni.

A văzut-o cum se pleoşteşte imediat ce şi-a terminat fraza, cu umerii căzuți şi capul lăsat în podea. Era întoarsă cu spatele la el, căutând prin poşetă, dar a văzut-o imediat.

Drace. Ce chestie stupidă să-i spui, nu? Dacă Lessie ar fi fost acolo, l-ar fi călcat pe deget pentru chestia asta. A simțit că i se face rău, apoi şi-a dres glasul.

— A fost nechibzuit din partea mea, Steris, regret.

— Adevărul n-ar trebui să fie niciodată greşit, Lord Waxillium, a spus ea, îndreptându-şi spatele şi uitându-se la el, din nou stăpână pe sine. Aşa a fost gândită această căsătorie, ştiu foarte bine. Eu am scris contractul.

Wax a străbătut culoarul, apoi s-a aşezat lângă ea, vârându-şi mâna într-a ei.

— Nu-mi place să te aud vorbind aşa. Nici pe mine. A devenit o obişnuință să pretindem că relația asta nu e decât despre titluri şi bani. Dar, Steris, când a murit Lessie...

Vocea i s-a gâtuit, şi-a trebuit să tragă aer în piept înainte să continue.

— Toată lumea voia să vorbească cu mine. Să-mi spună ceva. Să bălmăjească despre cum ştiau ei că mă simt. Dar tu m-ai lăsat să plâng. Şi tocmai de asta aveam nevoie. Mulțumesc.

I-a întâlnit privirea, apoi l-a prins de mână.

— Ce suntem noi doi şi ce o să facem cu viitorul nostru nu trebuie stabilit de o foaie de hârtie. Sau, în fine, de un teanc întreg de foi de hârtie.

— Contractul ăla nu trebuie să ne pună limite.

— Scuze, dar eu credeam că ăsta era exact scopul contractului. Să definească limite şi să le impună.

— Şi scopul vieţii e tocmai să împingă limitele alea, a spus Wax, să le spargă.

— E o poziţie cam ciudată, a zis Steris, pentru un om al legii.

— Deloc, a adăugat Wax.

S-a gândit o vreme, după care a trecut iarăşi la locul lui şi-a umblat în cutia de la Ranette, scoţând de-acolo una dintre sferele de metal legate cu cordon lung.

— Recunoşti chestia asta?

— Am văzut că te uitai la ea mai devreme.

Wax a încuviinţat.

— A treia versiune a aparatului cu cârlig, precum cel de care ne-am folosit ca să urcăm în turnul ZoBell. Priveşte.

A ars oţel şi-a Împins în sferă. Sfera i-a sărit din mână, îndreptându-se spre bara suportului de bagaje, cu cordonul după ea, ţinut în mână de Wax. Când a ajuns la suport, Wax a Împins într-o linie subţire şi albastră scoasă la iveală de simţurile sale Allomante. Linia ducea la o încuietoare ascunsă în sferă; era ca aceea din puşca lui, care dezactiva siguranţa. Două cârlige secrete au ieşit din sferă; a tras de cordon şi a observat cu surprindere cum cârligele se blocau, prinzându-se de suportul de bagaje.

Mult mai *util decât celelalte variante,* s-a gândit Wax, impresionat. A Împins a doua oară, şi mecanismul s-a decuplat, retrăgând cârligele. Mingea a căzut pe canapea, lângă Steris, şi Wax a tras-o înapoi cu cordonul.

— Inteligent, a spus Steris. Şi cum se leagă asta de conversaţie?

Wax a împins iarăşi sfera, dar de data asta n-a declanşat mecanismul. În schimb, a ţinut bine de cordon, lăsându-l liber pe o lungime de un metru. S-a oprit în aer, plutind. Tot împingea sfera în sus, dar ţinea şi de cordon, iar astfel sfera nu cădea.

— Oamenii, a zis Wax, sunt ca nişte fire, Steris. Şerpuim, când într-o parte, când în alta, căutând mereu ceva nou de făcut. Asta e natura umană, să descopere ce e ascuns. Putem să facem multe lucruri, să mergem în multe locuri.

Şi-a schimbat poziţia pe scaun, mutându-şi centrul de greutate, care-a făcut sfera să se rotească în sus.

— Dar dacă nu sunt limite, a spus el, ne încurcăm. Imaginează-ţi o sută de fire din astea plutind prin cameră. Legea a fost inventată ca să ne oprească pe noi să le limităm altora libertatea de a explora. Fără lege, nu există libertate. De-asta sunt eu ce sunt.

— Şi vânătoarea? a întrebat Steris, cu adevărat curioasă. Nu te interesează?

— Fireşte că da, a spus Wax, zâmbind. Face parte din descoperire, din căutare. Să afli cine ce a făcut. Să ştii secretele, răspunsurile.

Mai era ceva, fireşte – partea pe care Miles îl obligase pe Wax s-o recunoască. Oamenii legii nutreau faţă de cei care încălcau legea o furie perversă, aproape o gelozie. Cum îndrăznesc oamenii ăştia să scape? Cum îndrăznesc să meargă în locuri unde nimeni n-are voie să se ducă?

A lăsat sfera să cadă şi Steris a ridicat-o, privind-o cu meticulozitate.

— Vorbeşti despre răspunsuri, secrete şi căutări. Atunci, de ce urăşti politica atât de tare?

— Poate pentru că e tocmai opusul descoperirii şi înseamnă să stai închis într-o cameră şi să auzi lumea lamentându-se.

— Nu, a spus Steris. Orice întâlnire e un mister, Lord Waxillium. Care sunt motivaţiile lor? Ce minciuni îţi spun şi ce adevăruri ai putea descoperi?

I-a aruncat sfera înapoi, apoi i-a luat valiza şi aşezat-o pe o măsuţă de cocktail din centrul compartimentului.

— Şi cu socotelile casei e la fel.

— Socotelile casei, a spus el pe un ton egal.

— Da! a răspuns Steris.

A pescuit valiza, scoţând un registru.

— Uite, vezi.

A deschis registrul şi-a arătat spre o intrare.

S-a uitat la pagină, apoi la ea. „Atâta entuziasm”, s-a gândit, „Dar... registre?”

— Trei sfanţi, a zis. Tabelele diferă doar cu trei. Îmi pare rău, Steris, e o sumă lipsită de importanţă. Nu văd...

— Nu e lipsită de importanţă, a spus ea, ducându-se lângă el. Nu vezi? Răspunsul trebuie să fie undeva în registrul ăsta. Nu eşti curios să-l găseşti? Reprezintă misterul a ce s-a întâmplat cu ei.

I-a făcut semn, entuziastă.

— Presupun că mi-ai putea arăta cum să caut, a spus el.

Lui nu-i plăcea ideea, dar ea părea fericită.

— Uite, a adăugat ea, întinzându-i un registru, apoi luând un altul.

— Vezi bunurile primite. Compară datele şi plăţile cu cele din registru! Eu o să studiez costurile de întreţinere.

El s-a uitat la fereastra uşii, aşteptându-se să-l găsească pe Wayne acolo, tăvălindu-se pe jos de râs. Dar Wayne nu era prezent. Şi nici nu era o glumă ce i se întâmpla. Steris şi-a luat propriile registre şi s-a năpustit asupra lor cu nesaţul unui om flămând care atacă o friptură.

Wax a oftat, s-a aşezat bine în scaun şi-a început să se uite peste cifre.

6

Marasi s-a oprit la imaginea monstrului.

Era după-amiază; oamenii din vagonul restaurant vorbeau şuşotit în jurul ei, trenul tocmai cotea, deschizându-şi drumul spre frumoase privelişti, iar ea rămăsese concentrată asupra imaginii. O schiță în linii abrupte, grosolane, care reuşeau cumva să transmită ideea unei morți teribile. Majoritatea paginilor din dosarul de la VenDell erau pline de procese-verbale cu răspunsuri la întrebări – sau, mai des, cu întrebări fără răspuns – ale acelui kandra care fusese rănit.

Dar desenul era diferit. O schiță nelucrată, folosind două culori ca să înfățişeze o imagine teribilă. O față roşie şi arzătoare, o imagine distorsionată, coarne şi țepuşe peste tot pe margine. Însă ochi negri, ca nişte viduri pe pielea roşie. Arăta ca un monstru gândit să sperie copiii, ceva scos direct dintr-un coşmar.

În josul paginii scria ceva.

Schița lui ReLuur a creaturii descrise în 8/7/342. Ieri.

Pe următoarea pagină se găsea interviul.

VenDell: Mai descrie-ne o *dată ce-ai văzut.*

ReLuur: Bestia.

VenDell: Da, bestia. Păzea brățările?

ReLuur: Nu. Nu! Afost înainte. A căzut din cer.

VenDell: Din cer?

ReLuur: Din întunericul de deasupra. Vine din vid. N-are ochi. Se uită la mine! Se uită la mine acum!

Interogatoriul a fost amânat cu o oră, timp în care ReLuur a scâncit, neconsolat, într-un ungher. Când a început din nou să răspundă, a desenat schița asta fără să i-o cerem, mormăind despre ce văzuse. E în neregulă ceva cu ochii creaturii. Poate țepuşele?

Țepuşe. Marasi şi-a scos geanta de sub masă, scotocind prin ea, în timp ce cuplul de la masa de alături râdea zgomotos, cerând încă o sticlă de vin. Marasi a dat la o parte un pistol cu două țevi şi a scos o carte subțire, o copie a celei pe care Ochi-de-Fier i-o dăduse lui Waxillium.

A găsit acolo descrierea pe care o căuta, cuvinte scrise de Lordul Născut-din-Ceață, Lestibournes. *Din câte am putut să-mi dau seama, Hemalurgia poate să creeze absolut orice rescriindu-i aspectul Spiritual. Dar, drace, până şi Lordului Legiuitor i-a fost greu* s-o *facă. Koloşii lui erau mari soldați – adică puteau să mănânce țărână şi alte lucruri ca să rămână* în *viață –, dar îşi petreceau ziua omorându-se unii pe alții din cine ştie ce motive şi detestau faptul că nu mai sunt oameni. Kandra sunt mai buni, dar se transformă în grămezi de gelatină dacă nu mai au țepuşe – şi nu se pot reproduce singuri.*

Cred că n-ar trebui experimentat prea mult cu aspectul ăsta Hemalurgic. Este nefolositor; există un milion de modalități de a face ceva greşit şi un singur fel în care poate să iasă ceva bine. Foloseşte doar puterile de transfer şi o *să fie mai bine, crede-mă.*

Era ciudat să citeşti cuvintele Lordului Născut-din-Ceață şi să ți se pară atât de fireşti. Era Supraviețuitorul Flăcărilor, guvernatorul care condusese omenirea timp de un secol, ghidându-i pe drumul dificil de reconstrucție a civilizației. Părea atât de normal. Într-o secțiune, recunoscuse că-i ceruse lui Breeze, consilierul zeilor, să-i

scrie discursurile. Aşa că toate cuvintele faimoase, toate citatele şi toate inscripţiile atribuite lui erau invenţii.

Nu era prost, fireşte. Cartea era plină de profunzime. Teribilă profunzime. Lordul Născut-din-Ceaţă spunea că ar fi trebuit adunaţi cei Născuţi-din-Metal care erau bătrâni sau sufereau de boli incurabile şi să li se ceară să se sacrifice ca să se poată face aceste... ţepuşe, care în schimb aveau să fie folosite pentru a crea indivizi foarte puternici.

Oferea argumente solide în carte. N-ar fi fost aşa de tulburătoare dacă ar fi fost uşor de respins. A studiat descrierile experimentelor Hemalurgice, încercând să ignore cuplul gălăgios de lângă ea. Să fi fost schiţa aia desenul unui nou monstru Hemalurgic, precum cei pe care-i întâlnise Wax sub Elendel? Creaţi de Set sau poate chiar rezultatul unui experiment greşit? Sau era cumva legată de Trell cel Efemer, zeul cu un metal necunoscut?

În cele din urmă, a renunţat să se mai gândească la ei şi s-a concentrat asupra sarcinii mai importante. Cum putea să găsească Ţepuşele lui ReLuur? Fusese rănit într-o explozie care-i – smulsese o parte din corp şi, obligat să fugă, îşi lăsase carnea şi ţepuşa în urmă.

Carnea de kandra rămânea în forma ei umană de îndată ce se îndepărta de corp, aşa că cei care-au curăţat locul după explozie probabil c-au aruncat-o, nu? Trebuia să afle dacă oamenii omorâţi în explozia aceea fuseseră îngropaţi undeva. Desigur, dacă Set ştia ce să caute în corpul unui kandra, atunci probabil că luaseră deja ţepuşa. Imaginea aceea şi posibilitatea ca ei să experimenteze cu Hemalurgia făcea scenariul ăsta posibil. Încă o pistă potenţială. Şi...

Aia era vocea lui Wayne? Marasi s-a întors spre cuplul care râdea. Cu siguranţă, Wayne li se alăturase şi vorbea amical cu perechea de beţivi, îmbrăcaţi într-o elegantă ţinută de seară. Ca de obicei, Wayne era în pantaloni şi

haine din Ţinuturile Necruţătoare, cu o pelerină de praf atârnată de cuierul de lângă masă.

Văzând-o pe Marasi, a zâmbit, iar înainte de a-şi lua rămas-bun, a dat peste cap un pahar din vinul celor doi. Trenul a trecut peste un dâmb, care-a făcut farfuriile să zăngănească pe mese; Wayne s-a strecurat pe scaunul din faţa lui Marasi, tot numai zâmbet.

— Furi vinul altora? a întrebat Marasi.

— Nu, a spus el. Ei beau vin spumant. Eu abia dacă-l suport. Fur accente. Oamenii ăştia sunt din Noul Seran. Trebuie să văd cum vorbesc oamenii acolo.

— A. Tu ştii că e civilizat să-ţi scoţi pălăria în spaţiile închise, nu?

— Sigur.

I-a făcut un semn ducându-şi mâna la pălărie, apoi s-a rezemat de spătarul scaunului şi-a reuşit cumva să-şi pună picioarele pe măsuţa dintre ei.

— Ce faci aici? a întrebat el.

— În vagonul restaurant? a adăugat Marasi. Voiam un loc în care să mă pot întinde.

— Wax ne-a închiriat un vagon întreg, femeie, a zis Wayne, făcând semn unui chelner, căruia, ducându-şi mâna la gură, i-a dat de înţeles că vrea ceva de băut. Avem şase compartimente numai pentru noi.

— Poate că voiam să văd oameni.

— Şi noi ce suntem?

— În cazul tău, am ceva îndoieli.

Wayne a rânjit, apoi i-a făcut cu ochiul când chelnerul şi-a făcut în sfârşit apariţia.

— Voiaţi..., a început chelnerul.

— Alcool, a spus Wayne.

— Vreţi să fiţi puţin mai precis, domnule?

— Mult alcool.

Chelnerul a oftat, apoi s-a uitat la Marasi şi a privit-o cum scutură din cap.

— Nimic pentru mine.

A plecat.

— Nu vreau spumant! a strigat Wayne după el, lucru care i-a făcut pe ceilalți pasageri să-l săgeteze cu privirea.

Apoi s-a întors iarăşi spre Marasi.

— Deci? O să răspunzi? De cine te ascunzi, Marasi?

A rămas tăcută câteva clipe, simțind legănatul ritmic al trenului.

— Pe tine te deranjează vreodată că eşti în umbra lui?

— A cui, a lui Wax? Bine, s-a mai îngrăşat, dar nu e chiar imens.

A rânjit, dar zâmbetul i-a dispărut de pe față când ea nu i-a răspuns. Şi, într-un moment solemn, complet impropriu lui, şi-a dat jos picioarele de pe masă şi s-a sprijinit în coate, aplecându-se spre femeie.

— Nu, a spus el, gândindu-se. Nu mă deranjează. Dar mie nu-mi pasă dacă oamenii mă văd sau nu. Câteodată viața e mai uşoară dacă nu se uită, 'nțelegi? Îmi place s-ascult.

A urmărit-o cu privirea.

— Eşti supărată că n-a crezut c-o să poți face asta singură?

— Nu, a spus ea... Nu ştiu, Wayne. Am studiat Dreptul – am studiat marii legiuitori – pentru că voiam să devin ceva ce alții credeau că n-o să pot deveni. Am primit slujba la secție şi mi s-a părut că am reuşit ceva, dar Aradel a recunoscut că a fost interesat să mă angajeze pentru că voia pe cineva care să se apropie şi să stea cu ochii pe Waxillium. Kandra l-au vrut pe el în misiunea asta, o ştim amândoi, şi au aranjat întâlnirea cu mine doar ca să încerce să-l convingă. La secție, de câte ori reuşesc să fac ceva, toată

lumea crede că m-a ajutat Waxillium. Parcă nu sunt decât un soi de apendice al lui.

— Dar nu eşti asta deloc, a spus Wayne. Eşti importantă. Ne ajuți mult. Plus, tu miroşi bine, nu a sânge sau alte chestii.

— Minunat, habar n-am ce-ai spus.

— Apendicitele nu miros bine, a spus Wayne. Şi sunt cam scârboase. I-am scos unui tip una odată.

— Vrei să spui un apendice?

— Sigur, a ezitat el. Aşa că...

— Nu e acelaşi lucru.

— Da. Am crezut că foloseai o metaforă, din moment ce oamenii n-au nevoie de apendicite.

Marasi a oftat, lăsându-se în spătar şi frecându-şi ochii. De ce vorbea din nou cu Wayne despre chestia asta?

— Înțeleg. Ştiu ce simți, Mara. Wax... e copleşitor, nu?

— E greu să dai vina pe el, a spus Marasi. E eficient şi nu cred că-şi dă seama că te copleşeşte. Rezolvă lucruri, de ce să mă deranjeze? Fir-ar Rugina, Wayne, i-am studiat viața, admirându-l pentru ce face. Ar trebui să mă simt norocoasă că fac parte din existența lui. Şi chiar mă simt, în mare.

Wayne a dat din cap.

— Dar tu vrei să fii tu.

— Exact!

— Nimeni nu te obligă să rămâi cu noi, a spus Wayne. Din câte-mi dau seama, Wax şi-a petrecut mult timp încercând să te împiedice să te implici.

— Ştiu, ştiu. Dar... odată mă gândeam că o să pot face ceva important de una singură.

A respirat adânc, apoi a continuat.

— E cam stupid, ştiu, dar tot se simte frustrant. O să facem treaba asta, găsim țepuşa, şi ne întoarcem la kandra –, apoi o să-i mulțumească tot lui Waxillium.

Wayne a dat gânditor din cap.

—Am cunoscut odată un tip, a spus el, lăsându-se pe spate, cu picioarele din nou pe masă, care credea că e o idee bună să-i ducă pe alții cu el la vânătoare. Oameni de la oraş, ştii? Care n-au văzut în viața lor ceva mai mare decât un şobolan gras. În Ținuturile Necruțătoare sunt lei. Chestii fioroase, cu mulți dinți şi...

— Ştiu ce e un leu, Wayne.

— În fine, Chip – aşa-l chema – a printat nişte fițuici, dar a împrumutat şi bani de la o fată ca să printeze fițuicile. Aşa că ea s-a gândit că trebuia să primească o parte din bani de îndată ce-l plăteau oamenii pentru excursii. Ei bine, au venit primii bani şi ei s-au certat şi ea l-a înjunghiat fix în toc, dacă-nțelegi ce vreau să spun. Aşa că ăsta iese în stradă sângerând, şi acolo l-au găsit polițaii şi i-au spus că e interzis să omori lei. Există o lege, 'nțelegi, fiindcă sunt nu ştiu ce comoară naturală sau mai ştiu eu ce. În fine, l-au luat pe Chip şi l-au băgat la închisoare, unde i-au închis gratiile – din greşeală – peste ruginitele lui degete. I-au frânt mâna bine de tot şi acum nu-şi mai poate îndoi degetele.

I-a venit băutura, o sticlă de whisky şi-un pahar mic. L-a luat, spunându-i chelnerului să-l treacă pe nota de plată a lui Waxillium, apoi şi-a turnat puțin.

— Şi ăsta e sfârşitul? a întrebat Marasi.

— Ce? a întrebat Wayne. Vrei să i se mai întâmple ceva bietului om? Eşti chiar sadică, Marasi, sadică rău.

— N-am vrut să spun...

A respirat adânc.

— Are povestea asta vreo relevanță pentru situația în care mă aflu eu?

— Nu prea, a răspuns Wayne, luând o gură de whisky şi scoțând apoi din buzunar o cutiuță de lemn, din care trase o gumă de mestecat rotundă. Dar ascultă ce-ți zic: lui Chip îi merge prost. De câte ori mă gândesc că am o viață

mizerabilă, îmi aduc aminte de el şi-mi spun: Wayne, măcar nu eşti falit, fără sculă şi încă poţi să te scobeşti în nas cum trebuie. Şi mă simt mai bine.

I-a făcut cu ochiul, şi-a aruncat guma în gură şi-apoi a plecat de la masă. I-a făcut cu mâna lui MeLaan, care purta o rochie frumoasă din dantelă şi o pălărie cu boruri mari. O femeie normală ar fi avut nevoie de un corset foarte special ca să se poată îmbrăca astfel, dar kandra probabil că îşi sculptase corpul cum voise. Ceea ce era teribil de nedrept.

Marasi se holba la notele ei. Wayne o lăsase şi mai zăpăcită, lucru nu foarte neobişnuit, dar poate că exista ceva înţelepciune în ce spunea el. S-a cufundat iarăşi în cartea ei, dar, în scurt timp, a început să moţăie. Se făcuse târziu, soarele apusese cu totul şi n-aveau să ajungă decât peste câteva ore. Aşa că a pus teancul de hârtie înapoi în dosarul mare.

În timp ce făcea asta, ceva a alunecat afară din dosar. Marasi s-a încruntat, ţinându-l ridicat. Era un săculeţ de stofă. În el se găsea un cercel mic terrisian şi un bilet.

În caz că ai nevoie, Waxillium.

A căscat, băgându-l la loc în săculeţ, şi-a ieşit din vagon. Vagonul pe care-l închiriase Waxillium era la două vagoane distanţă, în capătul trenului. Se ţinea bine de balustrade când trecea pe platformele dintre vagoane, cu vântul bătându-i în faţă. Un muncitor feroviar scund aştepta acolo, urmărind-o pe platformă. N-a comentat nimic de data asta; ultima oară îi ceruse să nu mai iasă, spunându-i că-i aduce el mâncare dacă are nevoie.

Următorul vagon era clasa întâi, cu o serie de compartimente private. Marasi a trecut pe sub becurile electrice. Ultima oară când luase trenul, luminile fuseseră cu gaz, lămpi cu flăcări strălucitoare, sigure. Îi plăcea progresul, dar astea nu păreau de încredere – pâlpâiau la fiecare oprire.

A păşit în ultimul vagon, apoi a trecut de propria cameră şi s-a dus spre cea în care Waxillium şi Steris îşi luaseră cina, ca să vadă ce fac. Amândoi se aflau încă acolo, în mod surprinzător. La Waxillium se aşteptase, dar Steris nu rămânea trează nopţile.

Marasi a deschis uşa, băgând capul înăuntru.

— Waxillium?

Bărbatul îngenunchease pe podea, banchetele erau acoperite de registre şi hârtii. Citea atent ceva şi i-a făcut un semn să aştepte când a vrut să-l întrebe ce face.

Marasi s-a încruntat. De ce...

— Aha! a exclamat Waxillium, ridicându-se. L-am găsit.

— Ce? a întrebat Steris. Unde?

— La bacşişuri.

— M-am uitat la bacşişuri.

— Unul dintre muncitorii de la docuri şi-a adus raportul mai târziu, a spus Waxillium, luând hârtia şi întinzându-i-o lui Steris. I-a dat patru sfanţi unui băiat de la docuri ca să ducă un mesaj şi-a cerut să fie plătit. Şefal de doc i-a dat banii şi, a completat un bilet, dar l-a scris pe *patru* ca pe un *trei,* şi aşa l-au înregistrat contabilii.

Steris se uita la el cu ochii căscaţi.

—Nemernicule, a spus ea, lăsând-o pe Marasi şi mai nedumerită.

N-o auzise niciodată vorbind aşa.

— Cum ţi-ai dat seama?

Waxillium a rânjit, încrucişându-şi braţele la piept.

— Wayne ar spune că sunt genial.

— Wayne are inteligenţa unei muşte, a spus Steris. În comparaţie cu el, toată lumea e genială. Eu...

S-a întrerupt – abia acum băgase de seamă că Marasi se afla acolo. A clipit şi a adoptat o expresie mai rezervată.

— Marasi, bine ai venit. Nu stai jos?

— Pe ce? a întrebat Marasi.

Toate scaunele erau acoperite de registre şi foi.

— Pe bagaje? Astea sunt *socotelile* casei?

— Am găsit un sfanț pierdut, *a* spus Waxillium. E ultimul, de fapt, ceea ce înseamnă că eu am găsit două în seara asta, iar Steris, doar unul.

Marasi s-a holbat la Steris, care începuse să-i facă loc să stea. S-a uitat la Waxillium, care radia de bucurie cu o foaie de hârtie în mâini, privind-o de parcă ar fi fost cine ştie ce metal pierdut recuperat din cine ştie ce labirint.

— Un sfanț pierdut, a spus Marasi. Grozav. Poate că găseşti ceva şi-n astea.

I-a întins paginile primite de la VenDell. Mă duc să dorm câteva ore.

— Hmm? a spus Waxillium. Sigur, mersi.

A lăsat foaia jos, ezitând, şi a luat dosarul.

— Să te uiți şi la desenul cu monstrul, a spus Marasi. Şi asta tot în dosar era.

Marasi i-a aruncat săculețul cu cercelul şi a ieşit pe coridor.

S-a dus în camera ei, simțind din nou cum trenul încetineşte. Alt oraş? Sau poate iar au traversat oile linia ferată? Acum ar fi trebuit să fie partea cea mai frumoasă a călătoriei. Păcat că era aşa întuneric afară.

S-a dus la uşa ei – prima din vagon – şi s-a uitat pe fereastră spre restul trenului; a văzut cu surprindere că acesta plecase fără ei; locomotiva era acum departe. A rămas cu gura căscată şi apoi uşa de la celălalt capăt al vagonului s-a deschis.

Bărbatul care stătea pe platformă a scos o armă şi-a început să tragă pe coridor.

7

— Ei bine, cred că ai dat dovadă de un talent ieşit din comun pentru munca asta, Lord Waxillium, aşa cum presupun că am sugerat.

Wax a încetat s-o asculte pe Steris.

Trenul încetinea.

Se auzea un pufăit, dar tot mai slab.

Uşa s-a deschis.

Wax a început să ardă oţel.

Steris continua să vorbească, iar el încuviinţa absent, o parte din el era prezentă în conversaţie din inerţie, în vreme ce restul corpului devenea tot mai alert. A auzit un clic şi s-a Împins în stânga, apoi în dreapta – în latura metalică a trenului – ca să nu se mişte. Când glonţul a străbătut coridorul, Împingerea lui l-a izbit de perete.

Fugi. Împingerea lui a deschis uşa. A lăsat cercelul jos – la dracu' şi cu VenDell – şi s-a Împins în dreapta, în scheletul metalic al trenului. Asta l-a făcut să se năpustească înspre stânga, pe coridor. S-a izbit de peretele în care Împinsese glonţul, cu Răzbunare în mână, şi l-a nimerit pe bărbatul de pe coridor direct în frunte.

Marasi a ţipat. Steris şi-a scos capul pe coridor, cu ochii cât cepele. Nu era o mişcare foarte deşteaptă, dar ea nu luase parte de prea multe ori la schimburi de focuri.

— Mulţumesc, a spus Marasi.

El a încuviinţat uşor din cap.

— Du-ţi sora la adăpost.

S-a strecurat pe lângă ea şi a ieşit pe mica platformă – doar că fuseseră decuplaţi şi rămăseseră în câmp. Un grup

format din trei bărbați veneau călare pe lângă vagonul care încetinea şi se uitau la el nedumeriți.

Cai? s-a gândit Wax. *Pe bune?*

La lumina lunii – care strălucea puternic, căci nu erau nori şi Ruptura Roşie se vedea jos de tot, la orizont – puteai să vezi că bărbații poartă veste peste cămăşi şi pantaloni. Erau mai mulți, galopau în fruntea trenului. Ăsta nu era un atac obişnuit asupra vagonului său, ci un jaf în toată regula.

Trebuia să fie rapid.

S-a Împins în platforma din spate şi-a scăzut din greutate.

Cei trei tâlhari din apropiere au început să tragă, dar Împingerea lui Wax l-a ridicat în aer deasupra gloanțelor şi greutatea scăzută a făcut cavântul să-l împingă în spate, pe capota vagonului. A aterizat, şi-a crescut greutatea şi-a lovit pe unul dintre cei călare.

Bandiții rămaşi au luat-o la fugă, dând pinteni cailor şi strigând:

— Allomant! Allomant!

La naiba, s-a gândit Wax, nimerind un alt bărbat, timp în care celălalt s-a ascuns în spatele unui pâlc de copaci. A ieşit din raza de acțiune a pistolului şi-avea să se alăture celorlalți.

Wax a sărit pe platformă şi s-a grăbit să traverseze coridorul. Camera în care stătuse cu Steris era goală, dar observase nişte linii albastre pâlpâitoare în încăperea alăturată. Marasi îi băgase pe toți în compartimentul servitorilor.

— Jaf, a spus Wax, deschizând uşa, speriind servitorii, pe Marasi şi pe Steris.

Mulți stăteau pe podea, deşi Marasi se afla la fereastră, privind afară. Steris era aşezată pe banchetă, nu părea să se fi pierdut cu firea.

— Jefuitori? a întrebat Steris. Serios acum, Lord Waxillium, chiar trebuie să nu-ți abandonezi hobby-ul niciunde?

— Au pornit după restul trenului, a spus Wax, arătând în altă direcție. Primii hoți probabil că şi-au dat seama că ăsta e vagon privat şi or fi crezut că e plin de bogătaşi, aşa că l-au decuplat. Dar ceva e în neregulă.

— În afară de oamenii care încearcă să ne omoare? a întrebat Marasi.

— Nu, a spus Steris, în experiența mea ăsta e un lucru cât se poate de normal.

— Ce e în neregulă, a adăugat Wax, e că sunt pe cai.

Ceilalți l-au privit cu ochi mari.

— Jafurile de tren călare sunt parcă din revistele de istorie, a spus Wax. Nimeni nu face aşa ceva vreodată. Ce rost ar avea să-ți pui viața în pericol ca să te sui într-un tren în mişcare, când poți pur şi simplu-să opreşti vehiculul, aşa cum făceau Efemerii.

— Deci răufăcătorii noştri..., a început Marasi.

— Sunt nişte începători, a spus Wax. Sau au citit prea multă literatură proastă. În fine, tot periculoşi par a fi. Nu pot să vă las aici, în caz că se întorc după voi. Aşa că băgați capul la cutie şi țineți-vă bine.

— Țineți-vă bine? a spus Herve. De ce...

Wax s-a întors pe coridor, apoi a trecut în capătul acestuia. După ce-a verificat intrarea, a sărit pe şine în spatele vagonului, care, în sfârşit, se oprise. Apoi şi-a folosit metalmintea şi şi-a crescut greutatea.

Mult.

Pietrişul a început să-i scapere sub picioare pe măsură ce devenea mai greu. A strâns din dinți, şi-a ars metalul şi a împins. Vagonul s-a pus în mişcare de parcă ar fi fost izbit de un alt vagon. Împingerea lui l-a făcut să înainteze pe

şine, iar Wax a putut să respire. Nu-l dureau muşchii, dar se simţea de parcă s-ar fi lovit de un zid.

Şi-a eliberat metalmintea, reîntorcându-se la greutatea sa obişnuită şi s-a Împins în şine ca să se ridice. Aproape că era să-şi piardă o cizmă.

S-a mai Împins o dată în şine, luându-se după vagon. *Nu e pe cât de rapid aş vrea,* s-a gândit, lăsându-se la pământ şi crescându-şi din nou greutatea. Vagonul s-a legănat când l-a împins din nou, după care a sărit după el, repetând procesul acesta de trei ori ca să-i crească viteza. Şi-n cele din urmă, s-a Împins o ultimă dată, punându-şi umărul în partea din spate a vagonului şi folosindu-se de Allomanţie, pe şinele dinapoia lui, ca să-i dea şi mai multă energie.

Pământul trecea pe sub el ca prin ceaţă, traverse şi traverse de lemn, şinele de oţel ca un şir continuu de metal, care părea să iasă din pieptul lui. A gemut şi s-a întors cu spatele la peretele trenului. Împingerea continuă ameninţa să-l strivească, fiindcă nu-şi putea creşte greutatea fără să rupă şinele în două.

Au trecut pe lângă un grup de cai, păziţi de câţiva tineri. Erau caii de rezervă ai bandiţilor. Wax a ridicat puşca şi-a tras câteva focuri în aer, dar caii erau prea bine dresaţi ca să se sperie.

A Împins şi mai tare, părându-i-se că aude focuri de armă din faţă. Câteva momente mai târziu, vagonul lui s-a izbit de tren. Wax a slăbit Împingerea şi-a căzut pe platformă; îl durea spatele. Dar vagonul se cuplase automat, iar acum era din nou legat de restul trenului.

S-a uitat în vagon, apoi s-a strecurat înăuntru, trecând pe lângă încăperea în care se ascundeau ceilalţi. În compartimentul său, a pus-o pe Răzbunare înapoi în toc. Şi-a luat trusa de arme.

— Waxillium? a întrebat Marasi, intrând în compartiment.

— L-ai văzut pe Wayne? a întrebat Wax.

— Era în restaurant cu ceva timp în urmă.

— Înseamnă că e deja în luptă. Dacă-l vezi, spune-i că o să încep cu partea din față şi-o să-mi fac drum spre spate.

Wax a închis un pistol Sterrion după ce l-a încărcat, apoi pe celălalt.

— Înțeles, a spus Marasi, ezitând. Eşti îngrijorat.

— N-au măşti.

— N-au...

— Jefuitorii poartă măşti, a zis Wax.

A pregătit şi al doilea pistol, apoi şi-a legat cureaua. După ce-a mai încărcat-o o dată, a vârât-o pe Răzbunare în tocul de pe umăr.

— Şi oamenii care nu poartă măşti?

— Nu le pasă dacă sunt văzuți sau nu.

S-a uitat la ea.

— Sunt deja răufăcători şi n-au nimic de pierdut. Oamenii de genul ăsta omoară cu uşurință. E evident şi că n-au mai încercat să jefuiască un tren până acum. Ori sunt foarte, foarte disperați, ori cineva i-a pus s-o facă.

Marasi s-a albit la față.

— Nu crezi că atacul e o coincidență.

— Dacă e, o să mănânc pălăria lui Wayne.

A pus ochii pe puşca pe care i-o trimisese Ranette, apoi şi-a legat un alt toc pe coapsă şi a prins-o acolo. A mai luat şi două dintre sferele cu şnur. În cele din urmă, a scos de sus o altă geantă cu puşti şi i-a aruncat-o lui Marasi.

—Ai grijă de Steris, i-a spus. Vezi dacă-l poți găsi pe Wayne. Verifică şi-n următoarele vagoane, dar nu veni mai departe dacă întâmpini rezistență. Ține-te şi tu tare şi protejează oamenii.

— Da.

S-a dus pe hol, dar de îndată ce-a ieşit a fost atacat de o rafală de gloanțe. A înjurat. Nu era nevoie decât de un glonț

de aluminiu – pe care nu putea să-l împingă – şi ar fi fost mort.

A respirat adânc, apoi s-a uitat repede după colţ şi-a văzut patru bandiţi pe platforma din spate a următorului vagon.

Au tras din nou. S-a dat în spate şi a văzut liniile albastre ale gloanţelor care distrugeau pereţii de lemn şi tocul uşii. Niciunul nu părea să fie de aluminiu.

— Vrei să-i distrag? a întrebat Marasi.

— Da, te rog, a spus Wax, crescându-şi greutatea şi împingând în tocul ferestrei, pe care a proiectat-o într-un copac din partea cealaltă a trenului.

— Trage de câteva ori în timp ce plec, apoi numără până la douăzeci înainte să încerci să le distragi atenţia.

— Aşa fac.

Wax s-a aruncat pe fereastră. A tras imediat cu Răzbunare un glonţ în pământ, ca să aibă în ce să se împingă pentru a se ridica în aer. Marasi a tras câteva focuri înăuntru, sperând ca hoţii să creadă că împuşcătura lui tot dinăuntru venise.

Ridicându-se sus de tot, cu vântul făcându-i părul şi costumul să-i fluture, a tras un al doilea glonţ în pământ, dar ceva mai departe şi l-a folosit ca să se împingă în dreapta, chiar deasupra trenului.

Nu a coborât, ci s-a împins în cuiele din acoperiş ca să se mute ceva mai în faţă. A plutit deasupra propriului vagon, în care intraseră cei patru bandiţi, aterizând pe vagonul restaurant, al treilea din urmă.

Când s-a întors iarăşi spre partea din spate, numărase deja până la douăzeci. O secundă mai târziu, a auzit focuri dinspre Marasi. Ăsta era semnul lui; Wax s-a lăsat între vagonul restaurant şi cel al tâlharilor. Aproape c-a aterizat peste un bandit, care ieşea din al doilea vagon de la capăt –

lucru la care nu se aşteptase. Wax a scos arma, dar bărbatul surprins l-a lovit în stomac.

Wax a gemut, crescându-şi greutatea. Platforma de sub el s-a tensionat, dar când l-a împins pe tâlhar cu umărul, l-a azvârlit fix pe şine. Bărbatul îi lăsase uşa deschisă, şi putea să tragă direct în spatele prietenilor lui din celălalt capăt, care erau prea concentraţi asupra lui Marasi ca să-l vadă.

Wax n-a tras însă; a Împins metalul pe care-l purtau ei. Oamenii s-au rostogolit de pe platformă, căzând printre vagoane. Unul s-a prins de balustradă. Wax l-a împuşcat în mână, apoi s-a întors cu arma îndreptată spre vagonul restaurant.

Oamenii dinăuntru au tresărit, se ascundeau sub mese, se văitau. Rugină... Fără bandane sau alte semne care să-i identifice, n-ar fi putut să găsească bandiţii atât de repede. Şi-a format micul său cerc care excludea toate metalele din jur, mai puţin propriile arme. Nu era perfect – fusese împuşcat de câteva ori folosindu-l –, dar ajuta.

S-a întors şi a intrat în al doilea vagon dinspre capăt, cel în care se aflau bandiţii, căutând duşmani din uşă-n uşă, cu cercul lui de metal făcând clanţele să tremure. Acolo se ascundeau pasagerii de la clasa întâi şi niciunul nu părea rănit.

În vagonul lui Wax, Marasi a ieşit din compartiment ţinând una dintre pălăriile preferate ale lui Wax. Marasi a ridicat din umeri când Wax a văzut-o găurită peste tot.

— Dacă-l găsesc pe Wayne, o să-l trimit la tine, i-a spus el, luând o fiolă de metal de la curea.

Dar n-a făcut decât să-şi ude degetele; găsise fiolele sparte.

Drace. Tâlharul care-l lovise îi spărsese fiolele. A sărit repede înapoi peste spaţiul dintre vagoane, intrând iarăşi în cel privat.

— Am nevoie de metal, i-a explicat el lui Marasi.

S-a dus spre compartimentul lui, dar a ezitat o clipă când o mână a ieşit din cel vecin, ţinând o fiolă mică.

— Steris? a întrebat, îndreptându-se spre ea.

Femeia încă stătea pe bancheta pluşată, deşi acum era ceva mai palidă la faţă decât înainte.

— Fulgi de oţel în suspensie, a spus, scuturând fiola.

— De când umbli tu cu astea după tine? a întrebat Wax, luând-o.

— De vreo şase luni. Am pus una în poşetă, în caz că o să ai nevoie de ea.

Şi-a ridicat cealaltă mână, în care mai avea două.

— Pe-astea două le am fiindcă sunt compulsivă.

El a rânjit, apucându-le pe toate trei. A dat-o pe prima peste cap, înecându-se aproape.

— Ce dracu' e asta?

— În afară de oţel? a întrebat Steris. Ulei de ficat de cod.

S-a uitat la ea cu ochi mari.

— Whisky-ul nu e bun la sănătate, o soţie trebuie să aibă grijă de sănătatea soţului.

A oftat şi-a mai băut una, iar pe ultima şi-a pus-o la curea.

— Ai grijă de tine, o să mă duc să verific trenul.

A plecat, ieşind pe uşa din spate, Împingând în şine şi lansându-se în aer, într-un arc de cerc.

Tot ţinutul dimprejur se întindea în faţa lui, scăldat în lumina lunii. Partea de sus a Bazinului, lângă munţii Seran, avea forme de relief mai variate decât zona din nord. Aici, cât vedeai cu ochii, numai dealuri, şi tot mai înalte.

Râul Seran îşi deschidea drum drept printre dealuri, formând uneori canioane şi defileuri. Calea ferată era cea mai la înălţime, tăind vârfurile dealurilor, deşi în câteva locuri fusese nevoie s-o treacă peste râu, pe nişte poduri mari cu zăbrele.

Trenul avea opt vagoane cu pasageri, câteva vagoane de marfă şi un vagon restaurant. A început să coboare, concentrându-se pe un vagon din față, de unde venea sunet de împuşcături. Când a aterizat chiar în spatele vagonului, cineva tocmai atunci a ieşit pe platformă.

Spărgător de bănci înarmat, s-a gândit, văzând uniforma bărbatului. Trenul aducea bani de salarii într-un vagon de marfă care fusese făcut să pară că transportă o încărcătură obişnuită. A ce mirosea aerul? Formaldehidă? Paznicul părea un gură-cască, iar, în câteva secunde, un altul s-a lovit de el din spate.

Amândoi au fost răpuşi imediat de câteva focuri de armă ce-au venit dinăuntrul vagonului. Wax s-a lăsat pe platformă lângă cei doi împuşcați. Unul încă mai mişca. Wax a îngenuncheat şi a mişcat mâna unuia, aşezându-i-o deasupra unei găuri de glonț din umăr.

— Apasă cu putere, i-a zis, peste sunetul bufuiturilor de tren. O să mă întorc după tine.

Bărbatul a dat din cap fără vlagă. Wax a respirat adânc şi a intrat în vagonul de marfă, unde au început să-l ardă imediat ochii. Se mişcau oameni înăuntru, purtând măşti ciudate şi încercând să deschidă un seif mare din centru. Vreo cinci paznici morți zăceau pe podeaua vagonului.

Wax a început să tragă, culcând la pământ câțiva dintre tâlhari, apoi s-a împins iarăşi afară şi-n sus când ceilalți s-au adăpostit şi-au început să răspundă cu focuri de arme. A aterizat pe un vagon vecin, a pus-o pe Răzbunare înapoi în toc – nu mai avea gloanțe – şi a scos un pistol Sterrion.

S-a pregătit să se lase iarăşi jos, ca să mai doboare câțiva bandiți, dar o explozie dinăuntrul vagonului l-a făcut să se oprească. A fost o detunătură mică, dar tot i-a făcut urechile să țiuie. A tresărit şi-a aterizat pe platformă, de unde a văzut câteva siluete mişcându-se prin fumul dinăuntru,

ghemuite lângă seiful pe care-l goleau. Alții au început să tragă în el.

S-a dat într-o parte, apoi a împins uşa de la vagon şi a închis-o, blocând focul lor cu metalul blindat al uşii. A luat paznicul rănit în brațe şi l-a tras în vagonul de pasageri din spate. Acesta era tot un vagon cu compartimente private, deşi de clasa a doua, cu spații de pasageri largi, unde se strângeau mai mulți oameni.

Acum era gol; pasagerii, auzind împuşcăturile, fugiseră în partea opusă a trenului. Dar el tot a verificat fiecare compartiment. L-a rezemat pe rănit de un perete şi i-a legat rana cu o batistă, strângând-o bine.

— Banii..., a zis paznicul.

— Au luat banii, a răspuns Wax. Nu merită să riscăm mai multe vieți doar ca să-i oprim.

— Dar...

— I-am văzut bine pe câțiva, a spus Wax, şi sper că şi tu. O să le facem portretul, o să-i vânăm, şi-o să-i prindem în capcană aşa cum vrem noi. Oricum, dacă pleacă acum, am putea avea timp să ajutăm pe câțiva dintre prietenii tăi dinăuntru.

Paznicul a încuviințat uşor.

— Nu i-am putut opri. Au aruncat sticle prin fereastră... Apoi au smuls uşile. Uşi de oțel, care-au fost Împinse în cameră şi scoase din balamale de parcă ar fi fost făcute din carton.

Wax s-a înfiorat. Aşadar, bandiții aveau şi ei Născuți-din-Metal. Wax s-a uitat înapoi la vagonul de transport şi-a văzut uşa pe care o închisese; era din nou deschisă. Un bărbat slab stătea pe platformă, purtând o haină lungă şi sprijinindu-se într-un baston. Făcea semne, vorbind cu insistență şi împingând un alt bandit spre vagonul în care se afla Wax. Era o matahală de om, o brută de doi metri şi jumătate.

Minunat.

— Intră aici! i-a spus Wax paznicului, deschizând spațiul pentru bagaje din podeaua compartimentului. Ține capul la cutie.

Paznicul s-a târât în spațiul îngust, dar suficient de mare cât să încapă o persoană – chiar şi cu câteva bagaje în plus. Wax a scos amândouă pistoalele, ghemuindu-se în uşa compartimentului. Trenul continua să se legene şi tocmai atunci luă o curbă. Nu se oprise. Oare conductorul nu ştia de atac sau spera să ajungă teafăr în următorul oraş?

Ruginā, vagonul de transport îl obligase să-şi schimbe părerea cu totul. Poate că diversiunea asta nu-i era destinată lui. Dar de ce să nu oprească pur şi simplu trenul şi să-l jefuiască în pustie? Prea multe întrebări pentru care n-avea timp. Trebuia să omoare un bandit. Trebuia să ia bruta prin surprindere, să-l doboare repede. Dacă era Născut-din-Metal, surpriza avea să fie...

Ceva s-a rostogolit pe coridor şi s-a oprit pe podea chiar lângă Wax, în fața uşii în care se ghemuise. Un mic cub de metal. A sărit înapoi, temându-se să nu explodeze, dar nu s-a întâmplat nimic. Ce era?

Şi-apoi şi-a dat seama, îngrozit până-n măduva oaselor, că nu mai ardea metal. Nu mai era nimic în el care să poată arde.

Rezervele sale de oțel dispăruseră cumva.

Marasi a tras de trei ori cu puşca, făcându-i pe bandiții din vagonul celălalt să se adăpostească. Impresionant, s-a gândit ea, întinzându-i lui Steris puşca pentru a o încărca din nou. Până atunci folosise doar o armă de antrenament. Cu alea nu trăgeai decât un glonț o dată, reîncărcând-o după fiecare împuşcătură, dar puşca lui Waxillium avea o roată de cartuşe care se întorcea singură, ca un revolver.

Steris i-a întins puşca înapoi şi Marasi a țintit din nou, aşteptând să-şi mai iţească vreun bandit capul. S-a ascuns chiar în spatele uşii compartimentului de servitori, iar tâlharii nu avansau deloc spre ea.

Cineva din apropiere a spus ceva. Marasi s-a uitat în încăpere; vorbea Drewton. Marasi şi-a scos dopurile de urechi.

— Ce? a întrebat ea.

— Alea sunt dopuri de urechi.

— Nu arată a dopuri de urechi? a întrebat ea, trăgând un foc.

Drewton şi-a dus mâinile la urechi. Într-adevăr, în camera aceea mică, împuşcătură era suficient de zgomotoasă să o facă să se supere pe Drewton că o pusese să-şi dea jos dopurile.

— Le aveați la dumneavoastră? a întrebat Drewton.

— Nu eu, Steris.

Aşa se părea. Marasi fusese puțin surprinsă când Steris scosese o pereche pentru ea, apoi – cu o față cu totul senină – îi întinsese una şi lui Marasi.

— Deci vă aşteptați să se întâmple aşa ceva?

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Marasi, uitându-se înspre bandiți.

Părea uluit.

— Şi chestiile astea se întâmplă des?

— Tu ai spune că se întâmplă des, Steris? a întrebat Marasi.

— Ce? a întrebat Steris, scoțându-şi un dop. Ce-ai spus?

Marasi a mai tras o dată, apoi a ridicat privirea.

— Valetul vrea să ştie dacă chestiile astea ni se întâmplă des.

— Ție mai mult decât mie, a comentat Steris, ca şi cum ar fi purtat o conversație firească. Dar când Lordul Waxillium e în preajmă, parcă se tot întâmplă lucruri.

— Lucruri? a spus Drewton. Se întâmplă? Ăsta e un jaf ruginit de tren!

Steris l-a privit pe valet cu o figură neîngrijorată.

— Tu n-ai întrebat despre viitorul tău patron înainte să începi să lucrezi cu Lordul Waxillium?

— Ştiam că e interesat de comisariatul poliției. Aşa cum unii lorzi sunt interesați de muzica simfonică sau de chestiunile civile. Mi s-a părut ciudat, dar, în cele din urmă, demn de un aristocrat. Nu era ca şi cum ar fi jucat la teatru sau ceva de genul.

Au amuțit în partea ailaltă, s-a gândit Marasi, bătând nervos cu mâna în țeava puştii. Oare aveau să încerce să mai treacă o dată pe sus? Încă mai curgea sânge de la una dintre găurile din tavan lăsate când încercaseră ultima oară.

Într-o parte, Steris îşi arăta dezaprobarea față de cuvintele lui Drewton. Nu-şi făcuse temele, ceea ce era un păcat de neiertat în ochii ei. Ce putea să fie mai rău decât să intri într-o situație fără s-o fi analizat meticulos?

— O să... o să se întoarcă? a întrebat Drewton.

— De îndată ce se termină, a spus Steris.

— Ce să se termine?

— După ce-i omoară pe toți, sper, a spus ea.

Marasi era surprinsă de setea de sânge a lui Steris. Fireşte, nu mai era aceeaşi de când fusese răpită în urmă cu optsprezece luni. Nu era ca şi cum ar fi fost traumatizată, dar se schimbase.

— Nu mai vor să ne omoare, a spus Drewton. S-au retras?

— Poate, a răspuns Marasi.

Dar cel mai probabil nu e aşa.

— Să mergem să ne uităm? a întrebat Drewton.

— Noi?

— Păi, tu, a spus el, potrivindu-şi gulerul. Schimb de focuri. Nu mă aşteptasem la schimb de focuri. De obicei, servitorii sunt ținuți departe de asemenea extravaganțe, nu?

— De obicei, a răspuns Marasi.

— Mai puțin atunci când a sărit casa în aer, a adăugat Steris.

— Mai puțin, aşa-i.

— Şi... ştii ce, a spus Steris.

— Mai bine să n-aducem vorba despre asta.

— Să aducem vorba despre ce? a întrebat Drewton.

— Nu-ți face griji, a spus Marasi, uitându-se la Steris.

Serios. Dacă tipul nu se interesase deloc înainte să se angajeze la el...

— Staţi, a spus Drewton, încruntându-se. Ce s-a întâmplat cu valetul de dinainte al lordului Waxillium?

Iar se mişca ceva pe hol. Marasi şi-a ridicat puşca, gata să tragă. Însă femeia care venea pe coridor nu era un bandit, ci o bătrână într-o rochie de voiaj. Un bandit se afla în spatele ei, cu arma ațintindu-i tâmpla.

Marasi l-a împuşcat chiar în frunte.

A rămas apoi uimită, uluită de sine însăşi, şi aproape că a lăsat arma să-i cadă din mână. Din fericire, un alt bandit, văzând că totul eşuase, a rupt-o la fugă afară din vagon, alergând spre partea din față a trenului.

Rugină! Marasi a simțit sudoarea prelingându-i-se pe tâmple. Trăsese repede, fără să se gândească. Biata ostatecă stătea acolo, plină de sângele celui ucis. Marasi ştia cum e să fii în situația ei. Da, ştia.

Lângă ea, Drewton a scăpat câteva înjurături care l-ar fi făcut şi pe Armonie să roşească.

— La ce vă gândeaţi? a întrebat-o. Aţi fi putut lovi femeia.

— Statisticile... Statisticile spun... a început Marasi. Hai mai taci din gură!

— Ce?

— Gura!

S-a ridicat, ţinând puşca în mâinile care-i tremurau, îndreptându-se spre următorul vagon.

Femeia şi-a găsit soţul – viu – şi plângea în braţele lui. Marasi a trecut de cadavrul banditului, apoi s-a uitat iarăşi spre tavan, unde se găsea un alt cadavru. Ura partea asta. După un an şi jumătate petrecut alături de Waxillium, tot îi venea greu să omoare oameni. Era tulburător şi era mai mare păcatul! Dacă trebuia să împuşti pe cineva, asta însemna că societatea deja dăduse greş.

Marasi şi-a făcut curaj şi a verificat toate compartimentele vagonului de clasa întâi, stabilind că banditii se retrăseseră. Unul dintre pasagerii de la clasa întâi spunea că are antrenament cu armele de foc şi i-a dat o puşcă, punându-l să se asigure că nu se mai întoarce niciunul.

De-acolo a înaintat în vagonul restaurant, verificând pasagerii, liniştindu-i. Împuşcăturile veneau din faţă de tot. Waxillium îşi făcea treaba. Eficient, violent. Următorul vagon – al patrulea – era unul de clasa a doua, ticsit de oameni. I-a verificat şi pe aceia.

Între două vagoane, a găsit patru oameni împuşcaţi. Unul mort, altul grav rănit, aşa că s-a întors să vadă dacă Steris avea cumva echipament medical la ea sau bandaje. Nu era foarte probabil să aibă, dar era Steris la urma urmei. Cine ştie ce planuri îşi făcuse?

Marasi a trecut de Drewton, care stătea bosumflat pe un scaun la clasa întâi, întrebându-se cum un servitor expert

ca el ajunsese în mijlocul unei zone de război. Steris nu se afla în compartimentul servitorilor. Nici în cel pe care-l împărțea cu Waxillium.

Tot mai speriată, Marasi a căutat prin camerele de la clasa întâi. Nu era acolo. S-a gândit într-un sfârşit la bărbatul pe care-l lăsase de pază.

— Femeia aia? a spus el. Ba, domnişoară. A trecut pe-aici acum câteva minute, urcând mai sus în tren. Ar fi trebuit s-o opresc? Părea să fie foarte hotărâtă.

Marasi a oftat. Steris se strecurase pe lângă ea când verifica vagonul de clasa a doua. Frustrată, şi-a luat puşca şi a pornit după soră-sa.

Rezervele de metal ale lui Wax se terminaseră.

Wax a îngenuncheat, complet uluit. Era imposibil. Cum... pe Armonie!

S-a întors şi-a văzut că banditul ăla imens intrase în vagon. Uşile vibrau în jurul lui, de parcă cineva ar fi vrut neapărat să le deschidă dinăuntru. Wax s-a repezit pe coridor şi şi-a ridicat puşca, dar i-a fost smulsă din mâini de o Împingere. Imediat după aceea, Wax însuşi a fost împins înapoi cu metalul de la curea. S-a izbit de peretele opus, chiar lângă o uşă închisă.

A gemut de durere. Cum? Cum...?

A scuturat din cap, deschizând cataramele ca să scape de cureaua de arme. A căzut la podea, lăsându-şi centura, armele şi fiola de metal lipite de perete, în timp ce bruta se repezea spre el.

Wax s-a ferit de prima lovitură şi l-a lovit fix în coaste. Parcă izbise într-un zid de oțel. S-a dat înapoi, *dar rugină!* trecuseră ani de zile de când se luase la încăierare ultima oară cu cineva, şi era şi mai lent acum. Croşeul de dreapta al uriaşului l-a prins când a încercat să-i pocnească una în față.

A văzut o explozie de lumină şi a simţit durere în obraz. Lovitura l-a izbit de peretele lateral. Rugină! Unde era Wayne? Bruta s-a năpustit iarăşi, şi Wax s-a ferit, dar abia a reuşit să-i ardă una, două, trei lovituri scurte în faţă.

Uriaşul a zâmbit. Uşile din jur încă vibrau – era Monedăîmpingător, evident, folosind un cerc precum cel pe care-l folosise Wax. Împingea puţin chiar şi în metalminţile pe care Wax le purta pe braţe şi care nu erau afectate de Allomanţie.

Bărbatul ar fi putut să încheie confruntarea în orice moment luând o bucată de metal şi aruncând-o în el, dar prefera lupta corp la corp.

Într-adevăr, uriaşul şi-a ridicat pumnii şi i-a făcut semn lui Wax, rânjind, invitându-l să mai încerce o dată.

„La dracu' cu astea."

Wax s-a întors şi s-a izbit cu umărul de uşa unui compartiment, îndreptându-se spre fereastră.

— Hei! a strigat bărbatul din spate, hei!

Wax a sărit pe fereastră şi şi-a mărit greutatea. S-a izbit de geam cu umărul – cu braţele acoperindu-i faţa, şi a spart-o, căzând afară peste marginea de metal a tocului, de care a reuşit să se prindă în ultimul moment.

Avea degetele pline de sânge de la sticla spartă şi s-a tras în sus, ridicându-se pe tocul ferestrei şi apoi în sus pe tren, până a ajuns pe acoperiş. Vântul sufla cu putere şi-a fost şocat să vadă că nu se afla singur acolo. La patru vagoane distanţă, un grup de oameni înarmaţi se îndrepta spre faţa trenului, cărând ceva greu şi mare. *Pe toate metalele pierdute, asta ce mai era?*

— Hei! a spus banditul uriaş, urcându-se şi el pe marginea vagonului.

Wax a oftat, apoi l-a pocnit în faţă când încerca să se tragă sus. Omul a mârâit. Wax l-a mai lovit o dată, apoi l-a

călcat pe mână. Omul s-a holbat la Wax, apoi a coborât din nou pe fereastră şi înăuntrul vagonului.

Poţi să baţi pe oricine, spunea mereu Wayne, *atâta vreme cât nu-i laşi să reacţioneze cum trebuie.*

Capul brutei a apărut câteva clipe mai târziu din spatele vagonului, urcând de pe platformă, unde exista o scară. Wax s-a repezit la el, gata să-l lovească, dar a fost prea lent. Uriaşul ţinea ceva în mână.

Una dintre curelele lui Wax. La naiba.

Bărbatul a rânjit, scoţând din toc puşca enormă de la Ranette. Sub ei, trenul tocmai ieşea dintr-o pădure peste un pod care se ridica la sute de metri deasupra unui râu.

Bruta a vrut să ridice puşca şi să tragă.

Excelent.

Wax s-a lăsat jos când bărbatul a apăsat pe trăgaci, şi reculul imens al armei l-a luat complet prin surprindere. Arma a ţâşnit dintre degetele lui, proiectându-se în faţă şi căzând printre vagoane. Omul a urlat, ducându-şi mâna la piept.

Wax l-a lovit drept în piept. Bărbatul a mormăit, dându-se în spate, dar reuşind să se oprească înainte să cadă de pe tren. Lui Wax nu-i păsa. El voia de fapt cureaua, care căzuse la picioarele uriaşului. Acolo erau cele două sfere cu fir ale lui Ranette şi o singură fiolă de metal.

Wax a scos-o, legându-şi din nou centura la brâu. Fiola îi tremura în mâini. A prins-o bine, dar Împingerea brutei l-a proiectat înapoi, făcându-l să alunece pe acoperiş. A căzut în genunchi, prinzându-se de marginea trenului.

Monedăîmpingătorul continua să Împingă. Wax se ţinea de acoperiş cu mâna stângă, dar mâna dreaptă – în care ţinea fiola – o putea mişca cu dificultate. Bruta a început să înainteze, rânjind. Cu fiecare pas, Împingerea lui era şi mai puternică.

Wax a strâns din dinți. Tăieturile de pe degete erau superficiale, deşi îl înțepau rău şi sângele îl făcea să alunece. S-a sforțat, încercând să-şi ridice fiola la gură, dar fără succes.

Sferele lui Ranette. Atârnau amândouă de cureaua de la brâu. Putea să le folosească? Cum? Sub ele, trenul intrase deja pe pod.

Tâlharul avansa; încerca acum să-şi strângă degetele într-un pumn, ca să-l lovească, deşi avea degetul mare rupt. În spatele lui, ceva se mişca pe scară. O siluetă! Wayne!

Nu. A văzut țeava unei puşti pe măsură ce înainta. Wayne n-ar fi avut o puşcă. Marasi?

Steris a apărut chiar în marginea acoperişului, cu părul fluturând în vânt. Se uita când la tâlharul uriaş, când la Wax, şi-apoi a părut să țipe, deşi zgomotul era prea mare ca s-o poată auzi. S-a pus în poziție, ținând în mână tocmai puşca lui Ranette.

O, nu.

— Steris! a strigat el.

Bruta s-a întors, văzând-o chiar când îşi ducea arma la umăr, cu ochii mari şi fusta lipită de corp.

A apăsat pe trăgaci. A tras mai degrabă la nimereală, dar a reuşit să-l nimerească pe bărbat în umăr, împroşcând sânge în toate părțile. Bărbatul a gemut, slăbindu-şi Împingerea.

Din păcate, teribilul recul al armei – menită să fie folosită tocmai pentru a lupta cu Allomanții – a aruncat-o pe Steris în spate.

Chiar pe buza trenului.

8

Wax a sărit şi el pe marginea trenului şi şi-a dus fiola la gură.

Steris se prăvălea în adânc, spre râu. A smuls dopul cu dinţii şi şi-a vărsat în gură conţinutul fiolei. Ulei de cod şi fulgi de metal pe limbă. I s-a părut că pierde timpul numai înghiţindu-le.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Putere.

Wax a ţipat, arzând oţel şi Împingându-se în şine, ridicându-se tot mai sus. S-a repezit după ea ca prin ceaţă, izbindu-se de ea în aer, prinzând-o şi Împingându-se în puşca ce cădea înaintea lor.

Puşca a lovit apa, iar ei au încetinit imediat. Cum vâscozitatea apei era mai ridicată, puteai să Împingi într-un obiect care se scufundă.

O secundă mai târziu, puşca a căzut pe fundul râului şi amândoi au rămas suspendaţi la un metru deasupra apei. O linie slabă, solitară, ducea de la Wax la puşcă.

Steris respira greu, gâfâit. Se ţinea de el; a clipit, apoi a privit apa de jos.

— Ce e *în neregulă* cu arma aia? a spus ea.

— E făcută pentru mine, a spus Wax, când îmi cresc greutatea, tocmai pentru că atunci pot să ţin piept reculului.

S-a uitat sus, spre trenul care dispărea. Trenul traversase râul, dar acum trebuia să încetinească şi să coboare în zig-zig nişte dealuri din partea cealaltă, unde ieşea din ţinuturile înalte ca să pătrundă spre Noul Seran.

— Ţine asta, i-a cerut lui Steris, dându-i cureaua lui şi scoţând cele două sfere din ea. La ce te gândeai? Ţi-am zis să stai în vagon.

— De fapt, *nu* mi-ai spus. Mi-ai ordonat să stau în siguranță.

— Așa, și?

— Așa, și? Din experiență, știu că cel mai sigur loc într-o bătălie e lângă tine, Lord Waxillium.

El a mormăit ceva.

— Ține-ți respirația!

— Ce? De ce...

A țipat când el a împins în suporții de oțel ai podului și au intrat amândoi în apă. Se scufundau în apa rece ca gheața, dar Wax continua să împingă, coborând în adânc până și-a găsit arma – ușor de găsit, după liniile albastre – plutind în mâzga de pe fund. Cu urechile pulsând de la presiune, a apucat arma, înlocuind-o cu una dintre sferele lui Ranette, și-apoi s-a împins în sus.

Au ieșit din râu, uzi leoarcă, iar Wax i-a ridicat în aer până unde-i permitea ancora; i-a dat lui Steris să-i țină pușca. De-acolo, s-a împins într-unul dintre suporți, lansându-se mai sus și într-o parte. Încă o împingere în direcția opusă i-a trimis în cealaltă direcție și-a reușit, în acest fel, să ajungă deasupra podului.

Unghiul acestor mișcări i-a îndepărtat însă de șine. Când au ajuns deasupra podului, a trebuit să arunce cealaltă sferă a lui Ranette, care-a căzut în spațiul îngust dintre traversele podului. A declanșat cârligele, pentru ca împingerea de dedesubt, împreună cu firul care-i ținea în loc, să-i ajute să facă un arc de cerc în aer.

A aterizat pe șine, cu Steris udă leoarcă într-un braț și cordonul de la sferă în cealaltă mână. O și vedea pe Ranette rânjind când avea să-i spună cât de bine a mers. A retras cârligele și sfera înapoi în palmă, strângând de cordon.

Lui Steris îi clănțăneau dinții; a privit-o când a terminat de strâns firul, așteptându-se s-o vadă speriată și mohorâtă.

Dar, deşi era udă din cap până-n picioare, avea un rânjet prostesc pe faţă şi ochii plini de entuziasm.

Wax nu s-a putut abţine să zâmbească când şi-a băgat sfera la curea şi şi-a legat centura iarăşi la brâu, punându-şi puşca în toc.

— Ţine minte, Steris, că lucrurile astea n-ar trebui să ţi se pară amuzante. Ar trebui să fie plictisitoare. Mi-a spus asta o femeie pe care o ştiu bine.

— Un bărbat afon, a spus Steris, tot poate să se bucure de muzica unui cor, chiar dacă n-ar putea niciodată să cânte.

— Nu mă păcăleşti pe mine, draga mea, a spus Wax. Nu mai merge. Tocmai te-ai suit pe un tren în mişcare şi ai împuşcat un bandit, salvându-ţi logodnicul.

— Se potriveşte unei femei să arate o urmă de interes pentru hobby-urile soţului ei. Deşi cred c-ar trebui să fiu indignată, fiindcă asta e a doua oară în ultima vreme când ajung udă leoarcă din cauza ta, Lord Waxillium.

— Parcă ai spus că prima oară n-a fost vina mea.

— Da, dar apa asta e două ori mai rece, aşa că adaugă la cealaltă.

El a zâmbit.

— Vrei să aştepţi aici sau să mă însoţeşti?

— Să te însoţesc?

A arătat spre stânga. Jos de tot, trenul ajunsese la drumul în zigzag de la poalele dealului, îndreptându-se în timp ce se apropia de ultima curbă, înainte să o ia spre sud. Ea a deschis ochii larg, apoi s-a prins bine de el.

— Când aterizăm, i-a spus el, găseşte un loc unde să te ascunzi.

— Am înţeles.

A respirat adânc, apoi a sărit, desenând un arc înalt pe cerul nopţii. Au trecut de oraş, căzând ca o pasăre de pradă spre partea din faţă a trenului.

Wax a încetinit şi, Împingându-se uşor în locomotivă, au coborât amândoi pe tenderul de cărbuni. În cabina din faţa lor, un bandit ţinea un pistol la tâmpla mecanicului de locomotivă. Wax i-a dat drumul lui Steris, apoi s-a întors şi a încărcat puşca – aruncând cartuşele consumate în aer şi Împingându-le, ca să le trimită prin spatele cabinei, drept în ceafa banditului. Acesta a căzut peste manetele de control.

Wax era cât pe-aci să fie azvârlit înapoi când trenul s-a oprit, încetinind cu totul. S-a întors, luând-o pe Steris de braţ. La dreapta lui, mecanicul speriat a tras de manete încercând să facă oprirea mai lină. Cu Steris lipită de el, Wax a sărit în spatele locomotivei, unde au aterizat lângă mecanic şi banditul mort.

— Ce fac ăştia? a întrebat el, dându-i drumul lui Steris, apoi îngenunchind ca să ia pistolul banditului.

— Au un soi de aparat, a zis mecanicul, arătând cu mâna. Îl instalează între tenderul de cărbuni şi primul vagon. Mi-au împuşcat fochistul când a încercat să mă apere, nemernicii.

— Unde e următorul oraş?

— E Ironstand! Ne apropiem. În câteva minute.

— Du-ne acolo cât de repede poţi şi cheamă medicii şi poliţia locală de îndată ce ajungem.

Bărbatul a încuviinţat nerăbdător. Wax a închis ochii şi-a respirat adânc, ca să se orienteze.

Ultima împingere. Haide.

La jumătatea trenului, Marasi avea un motiv să-l blesteme pe Waxillium Ladrian. Bine, unul în plus, pe care l-a adăugat pe listă.

Deşi ar fi trebuit s-o găsească pe Steris, şi-a petrecut aproape tot timpul vorbind cu pasageri îngrijoraţi, care aveau nevoie de alinare. Se pare că banditii trecuseră prin vagoanele ticsite, luând de la oameni şi puţinii bani ce-i

aveau la ei. Oamenii erau speriați, supărați şi căutau să fie consolați de cineva care să aibă autoritate.

Marasi se străduia, aşezându-i pe bănci, încercând să vadă dacă nu cumva vreunul era rănit serios. A ajutat să bandajeze un tânăr care se opusese bandiților şi acum avea o rană de împuşcătură în coaste. Ar fi putut să supraviețuiască!

Pasagerii ar fi văzut-o pe Steris trecând pe-acolo. Marasi a încercat să-şi ascundă îngrijorarea şi s-a uitat în următorul vagon. Era părăsit, în afara unui singur pasager din capăt, care stătea calm pe coridor, cu bastonul în mână, blocând trecerea.

Marasi a verificat diversele compartimente, cu puşca pregătită, dar n-a găsit niciun bandit. Era ultimul vagon înaintea celor de marfă, care, în mod ciudat, se aflau în fața trenului. Se vedeau şi-n interiorul acestui vagon destule urme de gloanțe înfipte în lemnărie, sugerând că Waxillium trecuse pe-acolo.

— Domnule, a spus Marasi, grăbindu-se spre bătrân.

Era firav şi mai tânăr decât se aşteptase, având în vedere că stătea aplecat de spate şi că se folosea de baston ca să se țină drept.

— Domnule, nu sunteți în siguranță aici. Ar trebui să vă urcați în vagoanele din spate.

S-a întors spre ea ridicând din sprâncene.

— Sunt mereu dispus să ascult de dorințele unei femei frumoase, a comentat el.

Putea să vadă că-şi ținea o mână țeapănă într-o parte, cu degetele strânse, de parcă ar fi ținut cevaîn pumn.

— Dar dumneavoastră, domnişoară? Nu sunteți în pericol?

— Eu pot să am grijă de mine însămi, a zis Marasi, băgând de seamă că următorul vagon era plin de cadavre.

I s-a făcut rău.

— Într-adevăr, a spus bărbatul. Păreți foarte capabilă. Cu adevărat capabilă.

S-a aplecat spre ea.

— Poate sunteți mai mult decât păreți? Născută-din-Metal?

Marasi s-a încruntat auzind întrebarea aceea ciudată.

Luase o doză de cadmiu, fireşte –, dar nu se aştepta s-o ajute cu mare lucru. Allomanția ei era mai degrabă ridicolă; putea să încetinească timpul în jurul ei înseşi, ceea ce însemna că-l făcea să meargă mai rapid pentru restul lumii.

Era o putere minunată dacă te simțeai plictisit şi doar aşteptai să înceapă spectacolul. Dar nu era de mare folos în luptă, căci tu rămâneai aproape încremenită, în timp ce duşmanii puteau să scape sau îi ajutai să te împuşte mai uşor de îndată ce ieşeai din bulă. E adevărat că reuşea să facă bula destul de mare, aşa că-i putea prinde pe alții înăuntrul ei, dar asta tot ar fi însemnat că s-ar fi închis în ea cu tot cu duşmanii.

Bărbatul i-a zâmbit, apoi şi-a ridicat brusc mâna, cea în care părea să țină ceva. Marasi a reacționat, ridicându-şi puşca, dar în clipa aceea trenul s-a oprit pe neaşteptate, încetinind de parcă ar fi apăsat cineva pe frâne. Bărbatul a înjurat, împiedi-cându-se şi lovindu-se de perete înainte să cadă la podea. Marasi a reuşit să rămână în picioare, dar i-a văzut puşca.

S-a uitat la bărbat, care-o privea cu ochi mari, înainte să se ridice cu greutate în picioare – un picior era inert – şi să iasă în grabă afară pe platformă, închizând uşa în urma lui.

Marasi s-a uitat după el, nedumerită. Credea că avea să scoată arma la ea, dar nu o făcuse. Era un obiect prea mic. A întins mâna după puşcă, şi a găsit jos, pe podea, un cub mic de metal, cu tot felul de simboluri ciudate pe el.

Din față se auzeau împuşcături. Marasi a băgat obiectul curios în buzunar şi şi-a pus puşca pe umăr, hotărâtă să-i găsească pe Waxillium şi pe proasta de soră-sa.

Cu ochii închişi, Waxillium a simțit cum arde metalul. Simțea focul ca pe ceva confortabil, familiar. Metalul reprezenta sufletul său. Spre deosebire de el, frigul apei nu era decât un strop de ploaie peste un foc de tabără. Şi-a simțit arma în mână. Pistolul unui bandit, care nu-i era familiar, şi totuşi îl cunoştea – îl ştia după liniile care indicau țeava şi trăgaciul, pârghiile, gloanțele din interior. Mai avea cinci cartuşe. Le putea vedea chiar şi cu ochii închişi.

Haide.

Şi-a deschis ochii şi a sărit de pe locomotivă, împingându-se înainte cu putere. A trecut peste tenderul de cărbuni, apoi s-a năpustit în primul vagon – plin de corespondență ținută în saci făcuți grămadă – şi l-a străbătut în viteză. A alunecat pe platforma din spate şi a împins în stânga şi-n dreapta, aruncând doi paznici în sus şi-ntr-o parte.

Trenul trecea acum pe lângă râu. Copacii se succedau ca prin ceață pe partea stângă, iar în dreapta era numai apă. Wax s-a lansat în sus, pe acoperişul celui de-al doilea vagon de marfă, unde se găseau bandiții cu aparatul lor. Un alt grup, şi mai mare, se adunase pe acoperişul vagonului următor, cel pe care-l jefuiseră.

Wax a tras cu o precizie rece, omorând cei trei tâlhari. S-a dus la aparatul pe care-l menționase mecanicul locomotivei, care nu era decât o cutie mare cu dinamită şi un declanşator cu ceas. Wax a smuls detonatorul, l-a aruncat, apoi a împins întreaga cutie de pe tren, ca să fie sigur. A căzut în râu. Ceva i-a împins arma din mână. S-a

întors şi a văzut că matahala de mai devreme vine spre el pe acoperiş. Venise din mijlocul grupului mare de bandiţi.

Iar apare ăsta, s-a gândit Wax, mârâind, scoţându-şi cureaua, dar ţinându-şi totuşi piciorul pe ea ca să n-o zboare vântul. Bărbatul a venit în fugă. Când era foarte aproape, Wax a îngenuncheat şi a scos sfera cu fir de la Ranette.

Banditul a împins în ea, fireşte, făcând sfera să sară în spate. Wax a ţinut bine de fir, înfăşurându-l în jurul piciorului banditului. Bărbatul se holba nedumerit.

Wax a împins, aruncând sfera într-un pâlc de copaci şi, astfel, putând să-i declanşeze cârligele.

— Cred că aici o să cobori.

Bărbatul uriaş a zburat pur şi simplu de pe tren, tras de fir – care acum era prins în copac. Wax şi-a ridicat cureaua şi, biciuit de vânt, s-a îndreptat spre grupul cel mare.

Avea de înfruntat cel puţin zece inamici şi n-avea nicio armă. Din fericire, grupul tocmai îl împingea pe unul de-ai lor de pe tren.

Wax i-a privit surprins. Dar chiar asta făceau – îl aruncau de pe tren pe unul dintre bandiţi. Era bărbatul cu baston, care a căzut în râu, împroşcând apă în toate părţile. Şi ceilalţi au început să sară pe rând în râu. Unul l-a văzut pe Wax şi l-a arătat cu mâna. Cei şase bandiţi rămaşi au scos armele.

Apoi au îngheţat.

Cu vântul în spate, Wax a ezitat. Bărbaţii nu se mişcau. Nu tresăreau. Nici măcar nu clipeau. Wax a sărit pe următorul vagon, a scos un dop de plută din buzunar – dopul de la fiole – şi l-a aruncat spre bărbaţi.

A lovit o barieră invizibilă şi-a rămas acolo, suspendat în aer. Wax a zâmbit, după care s-a lăsat între vagoane şi-a intrat în cel pe care stăteau bărbaţii. Acolo a găsit-o pe Marasi, cocoţată pe o grămadă de bagaje, cu umerii lipiţi de

tavanul trenului, chiar sub bărbați, ca să poată declanşa o bulă de viteză şi să-i înghețe pe toți.

9

Wax nu mai împuşcase niciodată un doctor, dar îi *plăcea* să încerce lucruri noi. Poate că azi avea să fie ziua cu pricina.

— Sunt bine, s-a răstit el, în timp ce femeia îl ştergea cu o faşă de bumbac în jurul rănii de pe față, acolo unde-l lovise bestia aia.

Avea buzele sparte.

— Eu o să decid asta.

În apropiere, comisarii din Ironstand împingeau patru bandiți derutați pe platforma de tren, care era inundată de lumina a patru felinare înalte. Wax stătea pe o bancă lângă alți doctori care se ocupau de răniți. În spate, undeva în negura nopții, acoperiseră cu o prelată cadavrele celorlalți. Erau prea multe.

— Arată mai rău decât e.

— Aveați sânge pe toată fața, domnule.

— Mi-am şters fruntea cu o mână însângerată.

Deja îi înfăşase brațul, dar tăieturile erau într-adevăr superficiale.

În cele din urmă, încuviințând, asistenta s-a dat în spate şi-a oftat. Wax s-a ridicat, luându-şi haina umedă şi îndreptându-se spre tren. A văzut-o pe Marasi scoțând capul de undeva dintre vagoanele din față. Scutura din cap.

Nici Wayne, nici MeLaan nu se vedeau.

Golul din stomac a crescut şi mai mult. *Wayne* o *să fie bine,* s-a gândit. *Poate să se vindece după orice.* Dar existau modalități în care puteai să omori un Creator-de-Sânge. Îl

împuşcai în ceafă. Îl sufocai. Practic, orice l-ar fi putut face pe Wayne să caute să se vindece până când i se epuizau abilităţile Feruchimice.

Şi mai era o chestie. Efectul ăla ciudat care-l făcuse să rămână fără puterile Allomante. Dacă mergea şi pe Feruchimie...

Wax s-a urcat în tren, trecând pe lângă Marasi fără să spună nimic şi începând să caute. Acum, că se oprise, era întuneric înăuntru şi venea lumină doar de pe peron. Nu puteai să vezi mare lucru.

— Lord Waxillium? a strigat comisarul Matieu, iţindu-şi capul între două vagoane.

Bărbatul slăbănog şi înalt schiţase un zâmbet, dar i-a dispărut repede de pe faţă când Wax a trecut pe lângă el.

— Sunt ocupat, a spus Wax, intrând în următorul vagon.

Liniile albastre îi permiteau să vadă sursele de metal chiar şi pe întuneric. Wayne ar fi avut cu el fiolele metalice şi brăţările. *Caută urme fine de metal ascuns în spatele a ceva.* Poate că... poate că doar l-au lăsat inconştient pe undeva.

— Mmm, a mârâit comisarul din spate. Mă întrebam dacă vreunul dintre servitorii dumneavoastră va avea nevoie de... sprijin emoţional.

Wax s-a încruntat, privind pe fereastră spre Drewton, înconjurat de nu mai puţin de trei asistente. A acceptat o ceaşcă de ceai de la una, în timp ce se plângea de calvarul prin care trecuse. Wax putea să-l audă dinăuntrul trenului.

— Nu, a zis Wax. Mulţumesc.

Matieu se ţinea după el. Era poliţistul local, deşi Wax auzise că oraşul era aşa de mic, încât cazurile cele mai complicate însemnau să-l prinzi pe cel care fura laptele vecinului său. În schimb, se simţea bucuros că putuse să găsească medici. Cei mai mulţi probabil că, jumătate din timp, îngrijeau vacile, dar tot mai bine decât nimic.

Pe peron se aflau mulți ofițeri tineri. Își băgaseră cărțile pentru autografe înapoi în buzunare, şi păruseră dezamăgiți când Matieu le spusese să nu-l bată la cap pe Wax.

Unde? s-a întrebat Wax, simțindu-se din ce în ce mai rău. Marasi a sosit mai târziu cu o lampă pe ulei, care şi-a aruncat lumina în vagon în vreme ce femeia căuta prin camera plină cu saci de poştă.

N-o să fie aici, s-a gândit Wax. Vagonul ăsta era în fața celui care transportase banii. Wayne n-ar fi putut să traverseze pe-acolo. L-ar fi blocat chiar dinainte să ajungă bandiții aceia. Totuşi, voia să fie atent. A căutat, apoi i-a făcut semn lui Marasi şi a început să scotocească printre rămăşițele vagonului jefuit.

Matieu s-a apropiat şi el.

— Trebuie să vă spun, Lord Waxillium, că am avut mare noroc să fiți în tren. Banda Tâlharilor de Noapte a devenit tot mai temerară, dar n-am crezut c-o să încerce ceva de genul ăsta.

— Deci e o bandă cunoscută? a întrebat Marasi.

— Sigur, a spus Matieu. Toată lumea din împrejurimi ştie de ei, deşi de obicei atacă oraşe mai apropiate de Ținuturile Necruțătoare. Ne-am gândit că nu mai au ce găsi dincolo de munți, aşa că au început să coboare în Bazin. Dar aşa ceva! Un jaf de tren! Şi să fure şi salariile din Erikell! E pură temeritate! Oamenii ăia fac arme, ştiți?

— Aveau cel puțin un Allomant cu ei, a spus Wax, mergând prin vagonul gol, care încă mirosea a formaldehidă.

— N-am auzit de asta, a zis Matieu. Atunci, am avut mare noroc cu dumneavoastră.

— N-am putut să-i opresc să plece şi nici să fure salariile.

— Ați omorât şi i-ați capturat pe jumătate dintre ei, Lord. Cei pe care i-am găsit o să ne conducă la ceilalți.

A ezitat.

— Va trebui să organizăm, o gardă civilă, Lord. Se vor îndrepta spre Ţinuturi. Ne-ar prinde bine ajutorul dumneavoastră.

Wax a trecut prin încăpere, concentrându-se pe liniile albastre.

— Şi bărbatul care şchiopăta?

— Domnule?

— El părea să-i conducă, a spus Wax. Un bărbat în costum elegant şi cu baston. Cam un metru optzeci înălţime, faţă suptă şi păr negru. El cine e?

— Pe el nu-l ştiu, Lord. Donny e şeful lor.

— Tipul mare? a întrebatWax. Gâtul cât o buturugă?

— Nu, Lord. Donny e mic şi arţăgos. Cel mai rău kig pe care l-aţi văzut vreodată.

Kig. Era termenul argotic pentru cineva cu sânge de kolos. Wax nu văzuse pe nimeni printre bandiţi care să semene cu aşa ceva – kigii aveau culoarea pielii diferită.

— Mulţumesc, căpitane, a spus Wax.

Bărbatul şi-a dat seama că-i cerea să plece, dar a ezitat.

— Şi putem să ne bazăm pe ajutorul dumneavoastră, Lord? Când pornim după Donny şi gaşca lui?

— O să... vă anunţ.

Matieu l-a salutat, ceea ce era complet nepotrivit – Wax nu se afla în jurisdicţia lui – şi s-a retras. Wax a continuat să caute, deschizând un compartiment de bagaje din spatele vagonului de pasageri.

— Waxillium, nu-i poţi ajuta la căutare, a zis Marasi. Avem deja ceva de făcut.

— S-ar putea să fie legate.

— S-ar putea şi să nu fie, a adăugat ea. L-ai auzit şi tu, Waxillium. Tipii ăştia sunt criminali cunoscuţi.

— Care s-au nimerit să jefuiască chiar trenul în care ne aflam noi.

— Dar care, în acelaşi timp, păreau şocaţi că au găsit un Allomant în ultimul vagon. În loc să ne atace cu dinamită şi să găurească trenul cu gloanţe, au trimis câţiva oameni să fure dintr-un vagon pe care-l credeau uşor de jefuit.

Wax s-a gândit la asta, apoi a verificat un alt loc rezervat bagajelor. Niciun cadavru. A respirat uşor.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum.

Ea a încuviinţat. Au verificat şi celelalte spaţii şi n-au văzut nicio linie metalică suspectă, aşa că au înaintat. În spaţiul dintre următoarele vagoane, a văzut-o pe Steris, care-l privea. Stătea singură pe o bancă, cu o pătură pe umeri, ţinând în mână o cană aburindă. Părea cât se poate de calmă.

A intrat în vagon. Făcea parte din viaţa de om al legii să-ţi pierzi prietenii; i se întâmplase de mai multe ori decât ar fi vrut să-şi amintească. Dar după evenimentele din oraş petrecute cu şase luni în urmă... nu era foarte sigur ce-ar fi păţit dacă l-ar fi pierdut pe Wayne. Şi-a făcut curaj şi a pătruns în vagon, unde a deschis primul compartiment cu bagaje, şi a înlemnit.

Mici linii de oţel veneau de altundeva din vagon. Se mişcau.

Wax s-a îndreptat înspre ele. Marasi a venit şi ea, agitându-se brusc şi ţinând lampa sus. Liniile ieşeau din podeaua unuia dintre compartimente. Doar că acolo nu se afla niciun bagaj, iar podelele păreau curate. Era un compartiment privat, care nu fusese închiriat.

Wax a intrat şi a deschis compartimentul cu bagaje din podea. Wayne îl privea de jos. Tânărul avea părul ciufulit şi cămaşa descheiată la piept, dar nu fusese legat în niciun fel. Părea teafăr. De fapt...

Wax s-a aplecat spre el; lumina lămpii scotea acum la iveală ceea ce trapa compartimentului ascunsese până

atunci. MeLaan, complet dezbrăcată, se afla şi ea acolo. S-a ridicat, fără să-i fie deloc ruşine de goliciunea ei.

— Ne-am oprit, a spus ea. Am ajuns deja?

— De unde să ştiu eu că eram atacați? a exclamat Wayne, complet îmbrăcat, deşi încă avea părul ciufulit.

Wax asculta doar cu jumătate de ureche. Oficialii gării le dăduseră o cameră în gară. Ştia că trebuie să fie furios, dar era mai degrabă uşurat.

— Fiindcă asta facem, a spus Marasi, cu brațele încrucişate. Fiindcă ne îndreptăm spre o situație periculoasă, nu ştiu. Măcar ne-ai fi putut spune ce-ai de gând să faci, a adăugat, şovăitor. Şi apropo, ce credeai că faci, în primul rând?

Wayne şi-a lăsat privirea în pământ. MeLaan se rezemase de peretele de lângă uşă. Stătea cu ochii în tavan, vrând să pară inocentă.

— Am trecut peste, a spus Wayne, aşa cum mi-ai spus că trebuie să fac.

— Asta nu înseamnă să treci peste, ce făceai tu era *fugă la viteză maximă.* Ca un glonț din țeava puştii, Wayne.

— Nu-mi place să fac lucrurile doar pe jumătate, a spus el solemn, cu mâna la inimă. A trecut multă vreme de când n-am mai avut şi eu parte de-o tăvăleală, fiindcă am idealizat o frumoasă, dar indisponibilă...

— Şi cum..., l-a întrerupt Marasi. Cum n-ai putut să auzi luptele de afară? Au fost împuşcături. Erau chiar deasupra ta.

— Păi, vezi tu, eram cam ocupați, şi eram şi lângă şine, care făceau zgomot. Voiam un loc mai intim, ştii tu, şi...

A ridicat din umeri.

— Mda, a spus Marasi. Ştii cât de îngrijorat a fost Waxillium?

— Nu-mă băga pe mine în treaba asta, a zis Wax, care stătea cu picioarele ridicate pe o bancă din apropiere.

— A, deci eşti de-acord cu comportamentul lui? a întrebat Marasi, întorcându-se spre el.

— În niciun caz, a răspuns Wax. Dacă aş fi de acord cu jumătate dintre lucrurile pe care le face Wayne, Armonie m-ar omorî pe loc. Dar e viu, şi noi la fel, şi nu putem să dăm vina pe el că n-a fost atent în timpul unei călătorii cu trenul.

Marasi l-a săgetat cu privirea, apoi a oftat şi s-a întors pe peron, fără ca măcar s-o privească pe MeLaan.

Wayne s-a ridicat şi s-a îndreptat spre el, scoţându-şi cutia de gumă din buzunar şi lovind-o de podul palmei ca să facă pudra din ea să se aşeze.

— Tâlharii ăştia... a împuşcat-o vreunul când n-a fost atentă? Fiindcă dintr-odată a devenit foarte scorţoasă.

— Şi-a făcut griji pentru tine, a spus Wax. O să vorbesc cu ea după ce se linişteşte.

MeLaan s-a îndepărtat de uşă.

— A fost ceva ciudat la atac?

— Multe lucruri, a spus Wax, ridicându-se ca să-şi întindă oasele.

Rugină! Oare chiar era prea bătrân pentru chestia asta, aşa cum glumea mereu Lessie pe seama lui? De obicei se simţea exaltat după o luptă.

Morţile-s de vină, s-a gândit. Numai un pasager murise, un bătrân. Dar pierduseră vreo şase paznici în vagonul cu banii, şi mulţi fuseseră răniţi.

— Unul dintre bandiţi, i-a spus el lui MeLaan, a făcut ceva care mi-a redus Allomanţia.

— Un Parazit?

Wax a scuturat din cap.

— Nu m-a atins.

Paraziţii care ardeau crom puteau să reducă puterea metalelor altorAllomanţi, dar era nevoie de atingere.

— S-a simțit la fel. Oțelul meu pur şi simplu a dispărut. Dar avea un soi de dispozitiv, MeLaan, ca un cub mic de metal.

— Stai, a spus o voce, şi Marasi a apărut în uşă. Un *cub?*

Au privit-o toți trei, şi femeia s-a înroşit sub luminile becurilor.

— Ce?

— Doar ce-ai plecat adineaori, a spus Wayne. Erai foarte *indigenă.*

— Şi acum m-am întors, a spus Marasi, îndreptându-se spre Wax şi căutând prin buzunare. Pot să fiu indig... *indignată* la fel de bine şi aici.

A scos micul cub de metal.

Acelaşi pe care-l văzuse el când rămăsese fără puteri. Wax l-a luat.

— De unde-l ai?

— I-a scăpat tipului cu baston, a spus Marasi. Credeam că o să scoată o armă, dar în schimb a folosit asta.

Wax s-a întors spre MeLaan şi a făcut semn că nu ştie.

— E o armă foarte ciudată, a comentat Wayne.

— Există ceva în folclorul despre care vorbea VenDell care să poată anula Allomanția? a întrebat Wax.

— Eu n-am auzit nimic, a răspuns MeLaan.

— Nici măcar n-are o țeavă, vreau să zic, a continuat Wayne.

— Dar tu ai spus că nu eşti atentă la cercetare, MeLaan, a spus Marasi, luând cubul înapoi.

— Asta aşa-i.

— Şi dacă ar putea să tragă cu rahatul ăsta, glonțul ar fi cât un purice, a adăugat Wayne.

Marasi a oftat.

— Wayne, tu laşi vreodată vreo glumă nespusă?

— Draga mea, s-a născut moartă. Eu nu fac decât s-o îngrop.

— Avem nevoie de un alt tren spre sud, a zis Marasi, întorcându-se spre ceilalți.

— Banditii ăştia ar putea să aibă informații, a spus Wayne. Ar fi folositor dacă am prinde câțiva. În plus, n-am apucat să caftesc pe niciunul din cauza unei tăvăleli care s-a iscat prea devreme.

— Măcar a fost o tăvăleală pe cinste, a comentat MeLaan.

Apoi, sub privirea lui Marasi, a adăugat:

— Ce? A fost. Bietul n-a mai avut parte de o tăvăleală ca lumea de ani de zile. Avea multă energie.

— Nici măcar nu eşti umană, a spus Marasi. Ar trebui să-ți fie ruşine. Ca să nu mai zic că ai şase sute de ani.

— Am o inimă tânără. Serios – pe-asta am copiat-o de la o puştoaică de şaisprezece ani pe care am mâncat-o acum câteva luni.

S-a lăsat tăcerea în cameră.

— O, a fost greşit ce-am spus? a spus MeLaan tresărind. A fost greşit, aşa-i? N-a avut un gust foarte bun, dacă schimbă ceva. Nu era deloc putrezită. Şi... probabil că ar trebui să mă opresc. Noul Seran? Mergem acolo sau pornim după banditi?

— Mergem, a zis Wax, iar Marasi a încuviințat. Dacă jaful ăsta a fost legat de noi, o să ne întâlnim cu ei mai târziu. Dacă nu e, atunci o să văd ce putem face ca să-i ajutăm de îndată ce mă ocup de unchiul meu.

— Şi cum o să ajungem în Noul Seran? a întrebat Wayne. Nu pare că trenul ăsta o să plece în curând.

— Cu marfarul, a spus Wax, verificând orarul trenurilor. Vine peste o oră. O să mute trenul ăsta pe linia de reparații, aşa că putem să-l oprim pe ăla. N-o să fie confortabil, dar o să ajungem acolo până mâine dimineață. Duceți-vă şi luați-vă bagajele. Să sperăm că nu sunt prea găurite.

Wayne şi MeLaan l-au ascultat, ieşind amândoi. Poate că era ceva între ei. Wayne nu părea descurajat după ce i se reamintise cât de bătrână şi stranie era MeLaan.

Pe de altă parte, Wayne nu avea un gust prea bun la femei. De fapt, probabil că n-avea gust deloc. Wax s-a uitat la Marasi, care a rămas în urmă. A ridicat cubul acela mic, întorcându-l între degete, inspectând gravurile complicate de pe laturile lui.

— Poți să-mi dai înapoi notele lui VenDell? a întrebat ea. Poate că e ceva în ele despre chestia asta.

— Eşti convinsă că ăsta n-a fost un jaf oarecare?

— Oarecum, a spus ea. Ar trebui să vorbeşti cu sora-mea.

— Părea foarte calmă când am verificat-o mai devreme.

— Fireşte că e calmă, e Steris. Dar a început şi să brodeze.

— ...şi ăsta e semn rău?

— Steris brodează când simte că trebuie să pară normală, a spus Marasi. A citit pe undeva că este un obicei cuviincios pentru o femeie din lumea bună. Urăşte de moarte să brodeze, dar n-ar mărturisi-o nimănui. Crede-mă. Dacă brodează, înseamnă că e supărată. Aş putea să vorbesc cu ea, dar nu mă ascultă. Nici măcar n-a ştiut despre mine până în adolescenţă. În plus, e o chestie cu care trebuie să te obişnuieşti.

A ieşit din cameră şi Wax, în mod ciudat, a început să zâmbească. Orice s-ar fi putut spune, Marasi se schimbase mult de când o cunoscuse prima oară.

Şi-a luat haina din cuierul de pe perete şi şi-a pus-o pe umeri, apoi s-a întors înapoi în noapte. Marasi căuta şeful de gară ca să vorbească cu el să oprească marfarul. Wax s-a dus la şine, trecând pe lângă lumini electrice reci, până a ajuns la banca unde Steris lucra la un goblen.

S-a aşezat lângă ea.

— Marasi zice că eşti supărată.

Steris s-a oprit.

— Eşti un bărbat foarte direct, Lord Waxillium.

— Pot să fiu.

— Dar ştim amândoi că e doar un joc. Ai fost crescut în elita din Elendel. Ai avut profesori particulari şi de dicție. În tinerețe, ți-ai petrecut timpul la petreceri şi baluri.

— Şi-apoi am stat douăzeci de ani în Ținuturile Necruțătoare, a adăugat Wax. Vânturile de-acolo pot să macine şi cel mai puternic granit. Eşti surprinsă că pot să facă acelaşi lucru unui bărbat?

S-a întors spre el, cu capul aplecat.

Wax a oftat şi s-a lăsat pe spate, întinzându-şi picioarele.

— Ai fost vreodată într-un loc în care să nu te potriveşti? Un loc unde restul lumii pare să ştie imediat ce să facă? Ştie ce să spună. Dar, drace, tu chiar trebuie să depui efort ca să pricepi ce se întâmplă?

— Asta e viața mea, a spus Steris încet.

Şi-a pus brațul în jurul ei şi a lăsat-o să-şi rezeme capul de umărul lui.

— Aşa erau petrecerile alea pentru mine. Orice întâlnire socială era o corvoadă. Toată lumea râdea, iar eu doar stăteam acolo, incredibil de stresat şi încercând să-mi dau seama ce să fac. Nu zâmbeam des pe-atunci. Cred că nici acum nu zâmbesc. De câte ori puteam, mă retrăgeam într-un colț liniştit.

— Să faci ce? Să citeşti?

Wax a râs.

— Nu, n-am nimic împotriva unei cărți din când în când, dar Wayne este marele cititor.

Steris a ridicat privirea, părând surprinsă.

— Vorbesc serios, a zis Wax. Bine, din când în când îi mai plac şi cărțile cu poze, dar, zău, chiar citeşte. Câteodată, cu voce tare. Ar trebui să-l auzi cum imită vocile

singur. Eu... doar găseam un balcon cu o priveliște asupra orașului și mă holbam. Ascultam. Când eram băiat, mulți credeau că sunt greu de cap, fiindcă nu făceam decât să mă uit pe fereastră.

— Apoi ai ajuns în Ținuturile Necruțătoare.

— Eram bucuros că puteam să scap de Elendel și de toată falsitatea orașului. Ai zis că sunt direct. Așa vreau să fiu. E genul de persoană pe care-l admir. Probabil că doar mă comport așa, dar o fac cu sinceritate. Jur că așa e.

Steris a rămas tăcută câteva clipe, cu capul pe umărul lui, în timp ce Wax se uita în noapte. O noapte frumoasă, la urma urmei.

— Te înșeli, a zis ea cu voce somnoroasă. Chiar zâmbești. Cel mai des, când zbori pe linii de oțel. E singura dată când mi se pare că văd... o bucurie pură pe fața ta.

Wax s-a uitat la ea, dar părea să fi adormit, după cum respira. S-a așezat pe spate, gândindu-se la ce-i spusese, până când marfarul a oprit în stație.

10

Wax s-a trezit brusc, într-un sunet de explozii îndepărtate.

S-a ridicat imediat în picioare, căutându-și metalele, cu ochii injectați și privirea dezorientată. Unde se afla? În cabina mașinistului. Încăperea era mare, cu niște canapele din lemn în spate, unde dormeau mecanicii cât timp așteptau ca trenul lor să fie descărcat. Steris dormea întinsă pe una din banchetele acestea, învelită în jacheta lui. Wayne moțăia și el într-un colț, cu pălăria lăsată pe ochi.

De data asta, lăsaseră servitorii în urmă. Aveau să vină cu următorul tren de pasageri. MeLaan hotărâse că stă în

spate, cu bagajele – voise să se uite printre grămezile de oase ca să-şi aleagă un corp potrivit pentru noaptea aceea.

Wax a înghiţit nişte metale şi-a scos-o pe Răzbunare, înaintând prin vacarm – despre care acum, că era treaz, nu mai putea spune dacă era zgomotul unor explozii. O bubuitură continuă, ca de cutremur, se auzi de undeva din depărtare. A intrat în cabina propriu-zisă a locomotivei. Era o maşinărie mai nouă, una din aceea pe ulei, care nu mai avea nevoie de tender de cărbuni.

Marasi stătea faţă în faţă cu mecanicul locomotivei, un individ înalt cu ochi ageri şi braţe ca nişte pistoane.

Bubuitul acela... Wax s-a încruntat, lăsându-şi arma jos când Marasi s-a întors spre el. Cerul era albastru, se făcuse dimineaţă. A intrat în cabină şi-a văzut Noul Seran la orizont. Oraşul se întindea pe nişte terase de stâncă plate, enorme. Erau cel puţin vreo zece şi fiecare părea străbătută de mai multe pâraie, care apoi se revărsau peste marginea stâncii pe terasele inferioare. Sunetul nu venea de la o explozie sau cutremur, ci de la *cascade.*

În câteva locuri, apa cădea în mici şuvoaie, nu mai înalte de câţiva metri. În altele, cascade maiestuoase se prăvăleau de la o distanţă apreciabilă, înainte să se izbească de următoarea platformă de piatră. Părea o invenţie a oamenilor, căci diversele pâraie şi cascade se reuneau la un moment dat în apele unui râu, care pornea din oraş spre îndepărtatul Elendel.

Wax a băgat arma înapoi în toc, deşi n-a reuşit din prima – atât de hipnotizat era de cascade. Întreg oraşul era fascinant. Clădirile se înălţau între râuri şi liane de un verde strălucitor care îmbrăcau stâncile ca nişte cosiţe de păr. Dincolo de oraş se vedeau munţii Seran, măreţi şi cu crestele cărunte.

Marasi a rânjit, scoţând capul pe fereastră ca să vadă mai bine înălţimile oraşului. Mecanicul locomotivei

rămăsese la manete, valve şi manivele, încercând să se comporte firesc, deşi îi privea pe Wax şi Marasi să vadă cum reacționează.

— Câteodată mi se pare, a spus el, în cele din urmă, că Armonie a vrut să se dea mare când a făcut locul ăsta.

— Habar n-aveam că există aşa ceva, a spus Wax, ducându-se lângă Marasi.

În spatele lor, a venit şi Wayne, puțin împleticit.

— Da, păi oamenii din Elendel uită adesea că există o lume întreagă aici, a zis mecanicul. Nu vă supărați, milord. Sunt multe lucruri de văzut în Elendel, aşa că e normal să fii orbit de oraş.

— Eşti din Noul Seran? a întrebat Marasi.

— Născut şi crescut, căpitane Colms.

— Atunci poate că ne poți spune cum să găsim hotelul? a întrebat Marasi. Poarta de Cupru?

— O, e unul din alea frumoase, a spus mecanicul, arătând cu mâna. Terasa de sus, în Districtul de Apă. Căutați statuia mare a Lordului Născut-din-Ceață. E la vreo două străzi mai jos.

— Cât de aproape poți să ne duci?

— Mi-e teamă că nu pot deloc, a spus maşinistul. Nu suntem tren de pasageri, şi nici alea nu urcă decât până la etajele de mijloc. Noi o să ne oprim jos de tot. O să vă ia câteva ore să suiți cu gondolele. Există şi rampe, dacă doriți să luați vreo trăsură, dar gondolele sunt mai rapide, iar priveliştile sunt incomparabil mai frumoase.

Ar fi fost bine să urce cu gondolele, dacă ar fi dormit vreunul dintre ei cum trebuie –, dar fiindcă recepția era chiar în seara aceea, erau nevoiți să se odihnească înainte.

— Scurtătură? a întrebat-o pe Marasi.

— Îți dai seama că port o fustă, nu?

— Da. Ce s-a întâmplat cu uniforma aia elegantă de comisar, cu pantaloni?

— E-n bagaj. Nu ne place tuturor să purtăm uniformă la orice ocazie, Waxillium.

— Poți să aştepți să iei gondolele, a spus Wax. Gândeşte-te cum o să stau eu în camera de hotel, pe un pat moale, în timp ce tu o să adormi cu ochi roşii...

— *Bine,* în regulă, a zis Marasi, venind mai aproape de el. Dar să zburăm undeva departe de mulțimi.

Wax a prins-o de mijloc.

— O să mă întorc şi după voi, i-a spus lui Wayne, care a încuviințat. Te rog, maşinistule, trimite-ne lucrurile la Poarta de Cupru.

— Sigur, milord.

Wax a deschis uşa dintr-o parte a cabinei, a mai sorbit câțiva fulgi de metal – recuperați din rezerva pe care o adusese cu el – apoi a strâns-o bine pe Marasi şi-a început să ardă metal înainte de a face saltul. O Împingere i-a ajutat să se îndepărteze de tren, care încetinise când se apropiase de clădirile strânse la poalele oraşului.

Au căzut spre ele, dar a tras un glonț în pământ cu Răzbunare când s-au apropiat de sol, ca să aibă în ce să se Împingă din nou. S-au înălțat, dincolo de zonele de mijloc, folosind ce metal găsise acolo ca să se mențină pe linia de plutire.

Casele erau mult mai mici decât cele din Elendel. Desuete chiar. În Elendel, rareori îți permiteai să risipeşti spațiu pe o singură locuință – chiar şi-n mahalale, blocurile de apartamente erau obişnuite. Şi exista o continuă schimbare, prin care întregi cartiere se degradau cu timpul, umplându-se de sărmani, în vreme ce toți cei care îşi permiteau ceva nou se mutau în alte cartiere. I se părea fascinant, văzând vechile hărți, că unele mahalale fuseseră pe vremuri considerate zone bune.

A văzut puține clădiri de apartamente şi doar trei zgârie-nori, dar numai într-un mic cartier comercial aflat pe terasa

de sus. Deşi terasele defineau limitele oraşului, păreau suficient de mari cât să cuprindă toată populaţia. Erau multe parcuri şi mici cursuri de apă, dar niciunul suficient de adânc cât să poată fi navigabil, ca în Elendel.

Mergea pe deasupra acoperişurilor, şi nu pe străzi, de dragul lui Marasi – deşi n-avea cine ştie ce probleme cu fusta ei. O înfăşurase în jurul picioarelor înainte să pornească şi, cum se mişcau numai în sus, n-avusese ocazia să se desfacă. Wax se înălţă în arcuri largi peste zonele rezidenţiale, până când au ajuns la următoarea faleză, unde a găsit o gondolă şi s-a folosit de ea ca să se proiecteze douăzeci de metri în aer spre ultimul rând de terase. A exultat, bucurându-se de frumuseţea, de libertatea acestui zbor. Era ceva grandios în a se înălţa în preajma unei cascade, cu lacuri lucitoare şi grădini bogate întinzându-se sub picioarele lor.

Au ajuns sus, şi Wax a aterizat chiar lângă cascadă. Marasi a respirat uşurată; îşi dădea seama din tensiunea pe care o simţea în corp că nu-i plăcuse zborul la fel de mult ca lui. Nu era un lucru firesc pentru ea să Împingă în metal, şi nu-i plăceau nici înălţimile – s-a îndepărtat de margine de îndată ce-a lăsat-o jos.

— Te duci să-i iei pe ceilalţi? a întrebat ea.

— Hai mai întâi să găsim hotelul, a spus Wax, arătând spre statuia pe care o văzuse la aterizare.

Încă putea să observe capul de cupru coclit al statuii ridicându-se peste casele din jur. A pornit într-acolo.

Marasi l-a urmat, şi au intrat amândoi pe o stradă aglomerată, unde, la fiecare colţ, fete şi băieţi vindeau ziare. Erau mai puţini cai şi trăsuri decât în Elendel – aproape niciuna, deşi a văzut trecând multe şarete. Era de înţeles, având în vedere aşezarea oraşului. I s-a părut interesant că sistemul cu gondole nu era gândit doar pentru a urca între

niveluri; erau linii care treceau pe deasupra capetelor şi care duceau oamenii dintr-o parte în alta a unei terase.

— Ca un rechin între plevuşti.

— Ce-ai zis? a întrebat Wax.

— Uite cum fac oamenii loc în jurul tău, a spus Marasi. Lord Cimines a scris odată un studiu în care compara comisarii cu rechinii, arătând cum, pe străzile aglomerate, oamenii reacţionează la prezenţa poliţiştilor ca animalele când simt un prădător în apropiere.

Nu băgase de seamă, dar avea dreptate. Oamenii îl lăsau să treacă, deşi nu pentru că bănuiseră că e comisar. Era haina de ceaţă, armele şi poate şi înălţimea. Aici toată lumea părea mai scundă, şi el privea cu vreo zece centimetri pe deasupra capetelor celorlalţi.

În Elendel, hainele ar fi fost neobişnuite, dar acolo se etalau multe straie neobişnuite. Oraşul era un creuzet, ca un încărcător vechi plin de cartuşe de diferite calibre.

Aici, lumea avea haine mai elegante decât în Elendel. Rochii pastel pentru doamne, costume albe-n dungi pentru domni, care purtau şi canotiere. I se părea că se potriveşte acolo ca un glonţ într-un vitraliu.

— Oricum, niciodată nu m-am priceput să fiu ca restul lumii, a comentat el.

— În regulă, a zis Marasi. Dar voiam să te întreb: ai nevoie de Wayne în seara asta?

— La petrecere? a întrebat Wax amuzat. Îmi e greu să văd cum n-ar sfârşi beat, cu capul în bolul cu punci.

— Atunci o să ţi-l împrumut, a adăugat Marasi. Vreau să mă uit prin cimitir, poate găsesc ţepuşa lui ReLuur.

Wax a mormăit.

— O să fie o treabă murdară.

— De-asta l-am cerut pe Wayne.

— Am înţeles. Ce şanse crezi că ai să găseşti chestia asta îngropată într-un cimitir?

Marasi a ridicat din umeri.

— Mă gândeam să încep cu metoda cea mai uşoară.

— Furtul de morminte e metoda cea mai uşoară?

— Cu pregătirea care trebuie, da. N-am de gând să sap eu, la urma urmei...

Wax n-a mai fost atent.

A rămas înmărmurit, iar sunetul mulțimii s-a stins, când a văzut un ziar vândut de o fată la colțul străzii. Simbolul ăla, *cfj*-ul întors şi crestat... Îl ştia prea bine. A părăsit-o pe Marasi lăsând-o cu vorba în gură, împingându-se prin mulțime, spre fată, şi smulgându-i ziarul.

Simbolul. Imposibil. CONACUL FARTHING JEFUIT, spunea titlul. A scos ceva mărunțiş pentru tânără.

— Conacul Farthing unde e?

— Chiar pe Strada Florilor, a răspuns fata, arătând cu bărbia şi luând monedele.

— Haide, i-a zis el lui Marasi, întrerupând-o chiar când începuse să spună ceva.

Oamenii se dădeau la o parte din calea lui, asta făcea totul mai uşor. Ar fi putut să zboare, dar a găsit repede conacul, poate şi din pricina oamenilor care stăteau afară, arătând cu degetul. Simbolul era pictat în roşu şi arăta exact ca cel pe care-l văzuse în Ținuturi, doar că de data asta se afla pe peretele unei case frumoase din piatră, cu trei etaje, şi nu pe un poştalion.

— Waxillium, în numele lui Armonie, a spus Marasi, prinzându-l din urmă. Ce te-a apucat?

A arătat spre simbol.

— Recunosc semnul, a comentat Marasi. Dar de ce l-aş recunoaşte?

— Ai citit despre anii pe care i-am petrecut în Ținuturile Necruțătoare, a spus Wax. E acolo – ăsta e simbolul lui Ape Manton, unul dintre vechii mei duşmani.

— Ape Manton! a exclamat Marasi. Dar el...

— Da, a spus Wax, aducându-şi aminte de nopţile de tortură. Vânează Allomanţi.

Dar de ce-ar fi venit acolo? Wax îl închisese, şi nu într-un sat oarecare. Fusese închis în True Madil, cel mai mare oraş din Ţinuturi, cu o puşcărie ca o menghină. Pentru numele adevărat al lui Armonie, cum de putuse să ajungă în Noul Seran?

Manton n-avea să se oprească doar la jaf. Întotdeauna exista un motiv, un scop ascuns în spatele jafurilor sale. *Trebuie să-mi dau seama ce-a luat şi de ce...*

Nu.

Nu acum.

— Hai să mergem la hotel, a zis Wax, îndepărtându-se de simbolul acela roşu.

— Rugină! a exclamat Marasi, grăbindu-se după el. Ar putea să fie implicat cumva?

— Cu Set? Nicio şansă. Urăşte Allomanţii.

— Duşmanul duşmanului...

— Nu şi pentru Ape, a zis Wax. Nu ar da mâna cu un Născut-din-Metal nici dacă l-ar salva de la moarte.

— Deci...

— Nu ia parte la chestia asta, a spus Wax. Îl ignorăm. Am venit pentru unchiu-meu.

Marasi a încuviinţat, dar părea tulburată. Au trecut pe lângă un jongler deviator care lăsa nişte mingi să cadă şi le sălta iarăşi în aer – luând din când în când şi câte un obiect de la privitorii amuzaţi. Îşi irosea abilităţile Allomante. Şi toţi oamenii aceia. Era sufocant. Sperase că, ajuns aici, ar fi putut să scape de străzile aglomerate din Elendel. Era cât pe-aci să-şi scoată arma şi să tragă cu ea doar ca să-i îndepărteze.

— Wax..., a spus Marasi, prinzându-l de braţ.

— Ce?

— *Ce?* Fir-ar Rugina, ai putea să striveşti pe cineva de perete cu ce privire ai.

— Sunt bine, a spus, trăgându-şi braţul înapoi.

— Vendeta asta împotriva unchiului tău e...

— Nu e o vendetă.

Wax a grăbit pasul, trecând prin mulţime, cu poalele mantiei de ceaţă fluturând în vânt.

— Ştii bine ce face.

— Nu, şi nici tu nu ştii, a spus Marasi.

— Creează Allomanţi, l-a lămurit Wax. Poate Feruchimişti. Nu trebuie să-i ştiu planul cu exactitate ca să ştiu cât de rău e. Dacă face o armată de Cositorieni şi Monedăîmpingători?

— Ar putea să fie adevărat, a recunoscut Marasi. Dar tu nu vrei să-l prinzi din cauza asta, nu? Te-a învins. În cazul cu O-sută-de-vieţi, domnul Suit te-a întrecut. Acum vrei să câştigi un război în care ai pierdut o bătălie.

S-a oprit în loc, întorcându-se spre ea.

— Cât de mic crezi că sunt?

— Având în vedere ce ţi-am spus, atunci *atât* de mic. Nu e greşit să fii furios pe Suit, Waxillium. O ţine pe sora ta prizonieră. Dar, drace, nu lăsa chestia asta să-ţi întunece judecata.

El a respirat adânc, apoi a făcut semn spre casa de la capătul străzii.

— Vrei să-l urmăresc pe Ape în schimb?

— Nu, a spus Marasi, roşind. Sunt de acord că trebuie să ne concentrăm pe găsirea ţepuşei.

— Tu ai venit pentru ţepuşă, Marasi. Eu am venit să-l găsesc pe Suit.

A arătat spre stradă, spre un semn discret de hotel, care abia se vedea pe faţada clădirii.

— Du-te şi ia camera la hotel. Mă duc să-i aduc pe ceilalţi.

— Cu apartamentul acesta şi cu celelalte, veți avea întregul etaj superior numai pentru dumneavoastră.

Proprietara hotelului – care insista să i se spună Mătuşa Gin – radia de fericire când a rostit cuvintele acelea.

Wayne a căscat, frecându-se la ochi în timp ce privea barul din cameră.

— Grozav, minunat, îmi puteți da pălăria?

— Pălăria?

Femeia în vârstă a ridicat ochii spre pălăria ei supradimensionată. Laturile atârnau în jos şi borurile erau *împodobite* cu flori. Nenumărate flori. „Sunt de mătase", s-a gândit, dar erau copii reuşite.

— Aveți o prietenă? a întrebat Mătuşa Gin. Vreți să-i dați pălăria?

— Nu, a spus Wayne. Vreau să o port data viitoare când o să mă prefac în bătrânică.

— Data viitoare când *ce?*

Mătuşa Gin s-a făcut palidă la față, dar asta pentru că Wax a trecut chiar atunci pe lângă ei, purtându-şi mantaua de ceață. Tipul ăsta nu ştia cum să se piardă în mulțime.

— Ferestrele astea se deschid? a întrebat Wax, arătând spre ferestrele din bovindoul enorm al apartamentului.

A călcat pe una dintre canapele şi-a împins cu mâna în fereastră.

— Obişnuiau să se deschidă, a spus femeia. Dar tremurau când bătea vântul, aşa că le-am prins bine şi-am blocat zăvoarele. Nu mi-a plăcut niciodată când cineva...

Wax a împins una dintre ele până s-a deschis, rupând zăvorul, care a scos o trosnitură când vopseaua care se încleiase pe toc s-a dezlipit.

— Lord Ladrian! a spus Gin, nevenindu-i să creadă.

— O să plătesc pentru reparații, a spus Wax, sărind de pe canapea. Am nevoie să se deschidă în caz că trebuie să sar afară.

— Să săriți...

— Da, a spus Wayne, deschizând raftul de jos al barului.

— Alcool? a întrebat Marasi, trecând pe lângă el.

— Alune, a spus Wayne, scuipându-şi guma şi apoi aruncându-şi câțiva pumni de alune în gură. N-am mai mâncat ceva de când am şterpelit fructele alea din bagajul lui Steris.

— Ce tot îndrugi acolo? a întrebat Steris de pe canapea, unde scria ceva în carnețel.

— Ți-am lăsat unul dintre pantofii mei la schimb, a zis Wayne, căutând ceva în buzunarul parpalacului şi scoțându-şi celălalt pantof. Că tot veni vorba, Gin, vrei să-mi dai pălăria aia în schimbul ăstuia?

— În schimbul unui *pantof?* a întrebat Mătuşa Gin, întorcându-se spre el, apoi tresărind când Wax a forțat şi cealaltă fereastră.

— Sigur, a spus Wayne. Amândouă sunt obiecte de îmbrăcăminte, nu?

— Ce să fac eu cu un pantof bărbătesc?

— Să-l porți data viitoare când trebuie să faci pe bărbatul, a spus Wayne. Ai fața perfectă pentru aşa ceva. Şi umeri largi.

— Vai, dar. ..

— Ignorați-l, a intervenit Steris, ridicându-se şi apropiindu-se de ea. Poftim, am pregătit pentru dumneavoastră o listă de posibile scenarii ce ar putea avea loc în timp ce stăm aici.

— Steris..., a zis Wax, forțând şi a treia şi ultimă fereastră.

— Ce? a întrebat ea. Nu vreau ca personalul să fie nepregătit. Ne interesează siguranța lor.

— Foc? a întrebat Mătuşa Gin, citind de pe listă. Împuşcături. Jaf. Luare de ostatici. *Explozii*?

— Asta e complet nedrept, a comentat Wax. L-ai ascultat prea mult pe Wayne.

— Lucrurile chiar explodează în preajma ta, prietene, a spus Wayne, mâncând nişte alune.

Erau sărate şi-i plăceau.

— Are dreptate, din păcate, a zis Steris. Am numărat şaptesprezece explozii care te privesc. E o anomalie statistică semnificativă, chiar şi luând în calcul profesia ta.

— Glumeşti? Şaptesprezece?

— Mi-e teamă că da.

— Ha, a zis, având măcar decenţa să pară mândru de asta.

— O patiserie a explodat odată când eram chiar acolo, a spus Wayne, aplecându-se spre Mătuşa Gin. Dinamită în tort, s-a făcut o ditamai mizeria.

I-a întins câteva alune.

— Dacă mai pun şi alunele astea pe lângă pantof?

— Alea sunt alunele mele! Luate din camera asta!

— Dar acum valorează mai mult, a spus Wayne. Pentru că mi-e foarte foame.

— Am zis să-l ignoraţi, a spus Steris, lovind cu degetele carneţelul pe-care i-l întinsese Mătuşii Gin. Aţi citit doar cuprinsul. Restul paginilor sunt explicaţii ale scenariilor pe care le-am pregătit şi sugestii pentru fiecare. Am sortat lista în funcţie de mărimea daunei materiale.

Wax a sărit în centrul camerei, apoi şi-a întins mâna. Uşa a început să tremure.

— Ce face? a întrebat Mătuşa Gin.

— Caută să vadă care sunt cele mai bune locuri din cameră din care poate să închidă uşa cu mintea, a spus Wayne. În caz că cineva dă buzna peste noi.

— Citiţi carneţelul, da? i-a cerut Steris pe o voce plăcută.

Mătuşa Gin s-a uitat la ea cu uluire.

— Chestiile astea sunt ameninţări?

— Nu, fireşte că nu! a răspuns Steris. Vreau să fiți pregătită.

— E foarte conştiincioasă, a spus Wayne.

— Îmi place să fiu conştiincioasă.

— De obicei, asta înseamnă că, dacă-i ceri să omoare o muscă, o să dea foc la casă doar ca să se asigure că a făcut-o bine.

— Wayne, a spus Steris, nu trebuie să o îngrijorezi pe doamna mai mult decât e nevoie.

— Inundații prin devierea unei cascade, a rostit Mătuşa Gin, citind din nou din carte. Atac de koloşi. *Turmă de vaci nebune prin hol?*

— Asta e puțin probabil, a relativizat Steris, dar nu strică să ştii dinainte.

— Dar...

Uşa din apartamentul vecin s-a trântit la perete.

— Bună ziua, oameni buni! a salutat MeLaan din prag, purtând doar nişte pantaloni strâmți pe corp şi o cârpă strânsă în jurul pieptului. Trebuie să îmbrac ceva potrivit pentru diseară. Ce credeți? Sâni mari? Sâni mici? Sâni foarte *mari?*

Toți cei din cameră au încremenit, apoi s-au întors spre ea.

— Ce? a spus MeLaan. Un bust de mărimea potrivită e vital când te pregăteşti pentru o serată.

Tăcere.

— Este o... întrebare cam nepotrivită, MeLaan, a spus Steris.

— Tu eşti geloasă fiindcă nu poți să ți-i scoți pe-ai tăi când ieşi la alergare, a răspuns MeLaan. Hei, unde e băiatul ăla cu lucrurile mele? Jur că dacă scapă bagajele pe scări şi-mi crapă vreun craniu, o să-mi revărs furia asupra lui.

A plecat.

— A spus cumva *cranii?* a întrebat Gin.

S-a auzit uşa.

— Aha! a îngăimat Wax. Iată!

Marasi a venit mai aproape şi şi-a pus braţele în jurul umerilor bătrânei, conducând-o afară din apartament.

— Nu vă faceţi griji, n-o să fie aşa de rău pe cât pretind ei. Cel mai probabil, n-o să vi se întâmple nimic nici dumneavoastră, nici hotelului.

— În afară de ferestrele astea stricate de Wax, a adăugat Wayne.

— În afară de astea, da, a spus Marasi, săgetându-l cu privirea.

— Domnişoară, a zis Mătuşa Gin în şoaptă, trebuie să te ţii departe de oamenii ăştia.

— Sunt de treabă, a liniştit-o Marasi, deschizând uşa. Am avut o noapte lungă.

Mătuşa Gin a încuviinţat cu ezitare.

— Bine, a spus Marasi. Acum, când ajungeţi jos, puteţi să trimiteţi pe cineva la biroul de comerţ din partea mea? Spuneţi-i să strângă numele tuturor persoanelor care lucrează în cimitir.

— În cimitir?

— E foarte important, a răspuns Marasi, după care a împins-o pe femeie afară şi-a închis uşa.

— Cimitir? a întrebat MeLaan, băgându-şi capul în cameră.

Acum era complet cheală.

— Bine că mi-ai adus aminte: comanzi ceva de mâncare, o halcă frumoasă de carne maturată?

— Putrezită, vrei să spui? a spus Wax.

— Nimic nu se compară cu mirosul unei coaste frumoase după ce-ai lăsat-o o zi în soare, a spus MeLaan, întorcându-se în cameră după ce a auzit bătăi în cealaltă uşă. A, bagajele, excelent. Ce? Nu, fireşte că nu ascund cadavre. De

ce-aş avea nevoie de oase cu carnea încă pe ele? Mulţumesc. La revedere.

Wayne şi-a aruncat în gură ultima alună.

— Nu ştiu ce vreţi voi, dar eu mă duc să trag un pui de somn câteva ore.

— Cum dormim, Waxillium? a întrebat Marasi.

— Tu şi Steris, în apartamentul de vizavi, a zis Wax. Wayne şi cu mine, aici. MeLaan are camera ei. Probabil că vrea să se...

— Topească? a spus Marasi.

— ... de una singură.

— Sunt bine, serios, a spus MeLaan din camera alăturată.

O secundă mai târziu, a deschis iarăşi uşa. Purta aceeaşi osatură şi corp, dar de data asta avea pieptul dezgolit.

Nu era un piept de femeie.

— Am rezolvat problema, a spus MeLaan. Merg ca bărbat. Probabil că o să fie o deghizare mai bună, oricum. Trebuie doar să aleg scheletul potrivit.

Wayne şi-a înclinat capul. Îşi sculptase şi faţa, dându-şi trăsături masculine. Steris făcuse ochi mari. Măcar merita văzut.

— Eşti..., a spus Steris. O să devii...

— Un bărbat? a întrebat MeLaan. Da. O să arăt mai bine când o să mă decid în privinţa corpului potrivit. Trebuie să-mi aleg şi-o voce.

S-a uitat prin cameră.

— E vreo problemă?

Toată lumea s-a uitat la Wayne. El s-a gândit câteva clipe, apoi a ridicat din umeri.

Poate că ar fi trebuit să-i lase ei pantofii.

— Nu te deranjează? l-a întrebat Steris.

— Tot ea e.

— Dar arată ca un bărbat.

— Şi femeia care conduce casa asta, la fel, a spus Wax, dar ea are copii şi, cu toate astea, cineva tot a decis să-i dea...

— O să fie bine, MeLaan, a spus Wax, prinzând-o pe Steris de braţ. Presupunând că poţi să intri la petrecere.

— Nu-ţi face griji pentru asta, a zis ea, întorcându-se. O să intru şi-o să fiu pregătită să vă ajut. Dar ăsta e jocul tău, Lord Ladrian, nu al meu. Tu eşti detectivul; eu am venit doar pentru bătăi şi înjunghieri.

A închis uşa. Wayne a scuturat din cap. *Asta e o situaţie cu care nu te întâlneşti prea des...* Lui i se mai întâmplase să se deghizeze în bătrânică din când în când, aşa că înţelegea. Probabil că era bine pentru o femeie să mai fie şi bărbat din când în când, măcar ca să aibă o perspectivă mai amplă asupra lucrurilor. E mai uşor şi când urinezi, nu poţi să ignori aşa o chestie.

— Ea crede că stilul nostru de detectivi e, în mod normal, fără bătăi şi înjunghieri, a comentat Wax.

— Ca să fim corecţi, a spus Wayne, e mai degrabă cu împuşcături şi burduşeli.

Marasi şi-a frecat fruntea.

— De ce purtăm conversaţia asta?

— Fiindcă suntem obosiţi, a răspuns Wax. Haide, toţi la culcare. Wayne, în seara asta te duci cu Marasi să dezgropaţi nişte morminte.

A respirat adânc.

— Iar eu, din păcate, merg la o petrecere.

11

Purtând cravată şi sacou, Wax şi-a adus aminte de anul în care părăsise Satul. Un an în care unchiul său îl îmbrăcase

în veşmintele demne de un tânăr nobil şi-l prezentase elitei oraşului, de parcă atunci când Wax a fost dat afară din societatea terrisiană ar fi câştigat cine ştie ce război.

Wax se mutase înapoi cu părinții, firește. Dar unchiul său se ocupase de educația lui, pregătindu-l să devină moştenitorul casei. După anul petrecut în Sat, viața lui Wax a ajuns să fie tot mai puțin legată de familia sa apropiată – abia dacă-şi văzuse părinții în anul acela, deşi locuise cu ei.

Atunci, atenția unchiului chiar îl sufoca. Wax a început să bată darabana cu degetele în cotiera trăsurii, aducându-şi aminte de acele petreceri. Câte amintiri din timpul acela nu erau viu-colorate de prezența unchiului său?

Trăsura a tras în cele din urmă în fața unei case maiestuoase cu vitralii la ferestre şi torțe arzând afară. Era un stil clasic de iluminare, deşi interiorul avea puține lucruri în comun cu vechile castele din poveşti pe care voia să le invoce; ştia cum e pe dinăuntru, fiindcă se uitase bine peste un plan al casei în timp ce ceilalți dormeau.

Conacul acela era mai degrabă mare decât impozant, un acoperiş cu mai multe turnulețe, care îl făceau să arate ca un munte văzut din profil. Trăsurile aşteptau înşirate să intre pe portic şi să-şi abandoneze pasagerii.

— Eşti agitat, a remarcat Steris, punându-i mâna pe braț.

Purta mănuşi de dantelă albă, iar rochia – la care se gândise o oră întreagă – era una dintre cele mai fine şi vaporoase, la modă printre doamnele din Elendel. Fusta părea mai plină şi mai noroasă decât cele tradiționale pe care le prefera ea de obicei.

Fusese surprins când o alesese. Garderoba ei de voiaj fusese aleasă din rațiuni pragmatice. De ce să fi ales să poarte aşa ceva tocmai acum?

— Nu sunt agitat, a spus Wax. Mă gândeam, doar.

— Vrei să repetăm planul?

— Ce plan? a spus Wax.

ReLuur, în delirul lui, le indicase petrecerea aceasta de la Kelesina Shores, care era o doamnă ce se bucura de un anume prestigiu în Noul Seran – şi despre care el credea că ar fi fost implicată în toată povestea. Era cel mai bun indiciu pe care-l aveau, deşi în carneţelul lui ReLuur mai apăreau vreo alte cinci familii de interes.

Problema era că niciuna dintre observaţii nu arăta de ce ar fi fost de interes sau ce credea ReLuur că ar putea să ştie aceste familii. De ce-ar fi avut domnii şi doamnele din elita oraşelor exterioare de-a face cu o veche relicvă arheologică? E adevărat, câte unui nobil îi mai plăcea din când în când să se creadă aventurier. Dar cei de genul acesta nu făceau adesea decât să fumeze trabucuri şi să stea la taclale. Măcar vanitosul ăla de Jak îşi părăsise ruginita de casă.

Timpul trecea lent, trăsurile înaintau cu toată viteza unor vaci într-o zi toridă de vară. În cele din urmă, Waxa deschis uşa trăsurii.

— Hai să mergem.

— Vai, a spus Steris oftând. Din nou?

— Nu-mi spune că n-ai făcut un plan şi pentru asta.

— Ba da. Dar coada asta nu e aşa lungă, Lord Waxillium. Nu crezi că mai bine am aştepta de data asta?

— Pot să văd uşile alea ruginite din faţă, a spus Wax, arătând cu mâna. Ajungem la ele în treizeci de secunde. Sau stăm aici şi aşteptăm să treacă afectaţii ăştia care se foiesc în scaune şi se joacă cu eşarfele.

— Văd că noaptea asta începe bine, a spus Steris.

Wax a sărit jos, ignorând mâna întinsă a lacheului. I-a făcut semn să se îndepărteze şi a ajutat-o el însuşi pe Steris să coboare.

— Du-te şi parchează trăsura, i-a spus birjarului. O să te chemăm la sfârşit. Dacă auzi împuşcături, întoarce-te la

hotel, o să ne descurcăm şi singuri, a adăugat, după o ezitare.

Birjarul a tresărit, dar a încuviinţat. Wax i-a întins braţul lui Steris şi cei doi au pornit pe cărarea din faţa casei, trecând de trăsuri pline de oameni care păreau să vrea să se holbeze la ei fără să fie văzuţi.

— Am pregătit o listă pentru tine.

— Sunt foarte surprins.

— Ei, nu te plânge, Waxillium. O să te ajute. Am pus lista în carneţelul ăsta, a spus Steris, scoţând un bloc de notiţe lat de-o palmă, ca să o parcurgi uşor. Fiecare pagină are câte o replică pentru un început de conversaţie, cu indicaţii despre oamenii cu care te vei înţelege cel mai bine. Numerele de jos listează toate felurile în care vei putea deturna conversaţiile spre subiecte utile, ca să-ţi dai seama ce-au de gând oamenii pe care-i urmărim şi ce legătură au cu Brăţările Doliului.

— Nu sunt incompetent social, Steris, a spus Wax. Pot să flecăresc.

— Ştiu, dar aş prefera să evităm un incident precum cel de la petrecerea Cett.

— Care petrecere Cett?

— Cea în care i-ai dat un cap în gură unuia.

El şi-a lăsat capul într-o parte.

— A, da, tipului ăluia linguşitor cu mustaţă ridicolă.

— Lord Westweather Cett, a spus Steris. Moştenitorul averii familiei.

— Da, aşa-i, a spus Wax. Proştii de Cett. În apărarea mea, el m-a provocat. Voia să se dueleze cu mine, un Monedăîmpingător. Probabil i-am salvat viaţa.

— Spărgându-i nasul, a spus ea, ridicând mâna. Nu cer justificări şi explicaţii, Lord Waxillium. M-am gândit doar să te ajut cum pot.

El a mormăit, dar a luat carnetul, frunzărindu-l la lumina felinarelor în timp ce traversau gazonul din faţa casei. Pe ultimele pagini erau descrieri ale oamenilor care ar fi putut să fie la petrecere. El ţinuse minte câteva descrieri trimise de VenDell, dar lista asta era mult mai cuprinzătoare.

Ca de obicei, Steris îşi făcuse cercetarea. A zâmbit şi a băgat carneţelul în buzunarul sacoului. De unde avusese Steris atâta timp pentru lucrurile astea? Au urcat pe cărare, deşi Wax s-a oprit când a auzit un foşnet venind din tufişuri. A început imediat să ardă oţel când a văzut linii de metal; şi-a dus mâna la pistolul din sacou.

O faţă murdară a ieşit din tufişuri, rânjind. Avea ochi lăptoşi.

— Un ban pentru săraci, a spus cerşetorul, întinzând mâna şi arătându-şi unghiile lungi şi murdare şi o cămaşă ferfeniţită.

Wax şi-a ţinut mâna la armă, studiindu-l.

Steris şi-a lăsat capul într-o parte.

— Te-ai dat cumva cu apă de colonie, cerşetorule?

Wax a încuviinţat, căci o mirosise şi el.

Cerşetorul a tresărit, surprins, după care a zâmbit.

— Are un zvâc bun când o bei, domniţă.

— Ai băut apă de colonie? a întrebat Steris. Nu poate să fie sănătos.

— N-ar trebui să fii aici, milogule, a spus Wax, cu ochii pe servitorii şi birjarii de la uşa clădirii. Ăsta e teren privat.

— Lord, o ştiu, chiar ştiu, a zis cerşetorul râzând. Locul e al meu, tehnic. Acum, un ban pentru bătrânul Hoid?

Şi-a împins mâna şi mai în faţă, cu ochii lipsiţi de expresie.

Wax a căutat prin buzunare.

— Uite.

I-a aruncat bărbatului o bancnotă.

— Pleacă de aici şi ia-ţi ceva normal de băut.

— Sunteţi într-adevăr un domn generos, a spus cerşetorul, căzând în genunchi şi ridicând bancnota. Dar e prea mult, mult prea mult.

Wax a luat-o pe Steris de braţ, îndreptându-se spre uşile impunătoare.

— Lord! a strigat cerşetorul. Restul dumneavoastră!

Wax a văzut linia albastră mişcându-se şi a reacţionat imediat, învârtindu-se şi prinzând moneda, care fusese aruncată exact spre capul lui. Deci nu era orb, la urma urmei. Wax a pufnit, băgând moneda în buzunar chiar în timp ce un paznic a văzut cerşetorul şi a spus:

— Iar ai venit!

Cerşetorul a chicotit şi-a dispărut iarăşi în tufişuri.

— Asta ce-a mai fost? a întrebat Steris.

— Habar n-am, a zis Wax. Intrăm?

Au trecut de-a lungul şirului de trăsuri, aşteptând la rând; deşi coada se micşorase cât se plimbaseră ei, tot au ajuns la intrare înaintea trăsurilor care fuseseră în faţa lor. Wax s-a înclinat spre o femeie grasă care abia încăpea pe uşa trăsurii, apoi a urcat treptele cu Steris la braţ.

Şi-a prezentat invitaţia în prag, deşi ştiau cine e. Nu era o simplă recepţie; se făcea politică acolo. Probabil avea să fie un singur discurs original – acela al gazdei –, dar toată lumea ştia de ce veniseră. Ca să converseze, să schimbe idei şi să fie invitaţi să doneze pentru una dintre multele cauze care priveau interesele oraşelor din afară.

Wax a trecut de uşier, care şi-a dres glasul şi a arătat spre alcovul dintr-o parte a holului de la intrare. Servitorii primeau acolo pălării, jachete şi eşarfe.

— N-avem nimic de lăsat, a zis Wax, mulţumesc.

Bărbatul l-a prins uşor de braţ şi i-a spus:

— Stăpâna casei a cerut ca toți oaspeții să fie eliberați de toate articolele de natură vulgară, milord. Pentru siguranța tuturor celor prezenți.

Wax a clipit, apoi a înțeles ce voia să-i spună.

— Trebuie să lăsăm armele? Glumeşti?

Bărbatul cel înalt n-a comentat nimic.

— Nu cred că e tipul care glumeşte, a băgat de seamă Steris.

— Îți dai seama, a spus Wax, că sunt MonedăÎmpingător. Aş putea să omor zece oameni numai cu butonii tăi de cămaşă.

— Am aprecia dacă n-ați face-o, a răspuns uşierul. Vă rog, Lord Ladrian, nu sunt permise excepții. Chiar trebuie să-l chemăm pe Deviatorul casei ca să-ne asigurăm că ne spuneți adevărul?

— Nu, a zis Wax, trăgându-şi brațul, dar dacă ceva merge prost în seara asta, o să-ți doreşti să nu fi purtat niciodată conversația asta.

S-a dus cu Steris la garderoba unde servitori cu mănuşi albe primeau pălării în schimbul unor bilete. A scos-o pe Răzbunare din tocul de la subraț şi a pus-o pe tejghea.

— Asta e tot, domnule? a întrebat femeia.

A ezitat, apoi a oftat şi a îngenuncheat, scoțându-şi şi arma de rezervă – un pistol mic cu două gloanțe – de la tocul purtat pe gambă. A aruncat-o pe tejghea.

— Am putea să ne uităm în poşeta doamnei? a întrebat servitoarea.

Steris s-a supus.

— Îți dai seama, a comentat Wax, că am fost numit comisar pentru călătoria asta. Dacă ar trebui cineva să fie înarmat, eu sunt acela.

Servitorii n-au zis nimic, deşi au părut stânjeniți când i-au dat poşeta înapoi şi lui Wax un bilet în schimbul pistoalelor.

— Hai să mergem, a spus el, băgând biletul în buzunar şi nereuşind să-şi ascundă nemulţumirea.

Împreună, au pornit-o înspre sala de bal.

Lui Wayne îi plăcea cum se lucrează cu băncile, aveau stil. Mulţi oameni îşi ţineau banii ascunşi pe sub saltele şi alte lucruri. Şi nu era deloc amuzant. Pe când o bancă... o bancă era o ţintă. Să construieşti un asemenea loc, să-l umpli doldora cu bani, era ca şi cum te-ai fi urcat pe un deal şi i-ai fi provocat pe toţi care se apropiau de tine să încerce să te împingă de pe culme.

S-a gândit că de fapt asta voiau băncile. Era o provocare. De ce ar fi pus atâtea lucruri valoroase într-un singur loc? Era ca un mesaj, un semn arătat celor săraci că unii erau atât de bogaţi, încât îşi puteau folosi avuţiile ca să construiască o casă tocmai pentru averile lor şi încă să le rămână suficienţi bani cât s-o umple cu ei.

Era sinucidere curată să încerci să jefuieşti asemenea locuri. Aşa că potenţialii hoţi n-aveau de ales decât să rămână afară şi să saliveze, gândindu-se la ce se ascundea înăuntru. Serios, o bancă era ca un afiş imens pe care scria pentru toţi trecătorii: *lua-v-ar rugina!*

Ceea ce era magnific.

El şi Marasi s-au oprit pe scările înalte din faţa clădirii, care avea ferestre cu vitralii şi frontoane de piatră, cu devize, în stilul clasic cantonesc. Marasi vrusese să treacă pe-aici înainte să meargă la cimitir. Zisese ceva despre registrele băncii, care aveau să-i ducă unde trebuie.

— În regulă, vezi tu, a spus Wayne, m-am gândit ce-o să mă fac. O să devin un tip bogat. O să obţin grămezi de bani pe sudoarea şi sângele sărăntocilor. Doar că n-o s-o recunosc aşa, pe faţă, fiindcă o să fiu în rol atunci, înţelegi?

— Serios? a întrebat Marasi, urcând treptele.

— Da, a spus Wayne, alăturându-i-se. Mi-am adus şi pălăria elegantă.

A ridicat un joben şi l-a învârtit pe deget.

— Pălăria aia e a lui Waxillium?

— Ba nu, a spus Wayne, punându-şi-o pe cap. I-am dat un şobolan în schimb.

— Un... şobolan?

— Fără coadă. Fiindcă pălăria asta era cam prăfuită când am luat-o. Oricum, eu o să fiu ăla bogat. Tu o să fii fiica fratelui meu mai mic.

— Nu sunt suficient de tânără să-ți fiu nepoată, a zis Marasi. Cel puțin, nu una care să...

S-a întrerupt când l-a văzut pe Wayne boțindu-şi fața, accentuându-şi ridurile. Şi-a scos şi o mustață falsă.

— Da, a adăugat ea, uitasem de asta.

— Aşadar, draga mea, a zis el, în timp ce eu îi distrag pe angajații acestui onorabil stabiliment cu o cerere de depozit bancar, tu te vei strecura în registratura lor ca să afli informațiile necesare. N-ar trebui să-mi pună abilitățile la încercare, căci o să-i cuceresc cu descrieri ale prestigiului şi averii mele, care ar trebui să le distragă atenția tuturor celor care mai muncesc la această oră târzie.

— Minunat, a spus Marasi.

— Dar totuşi, draga mea, nu sunt deloc de acord că te curtezi cu văcarul ăla de pe moşia noastră. E mult sub nivelul tău, iar indiscreția ta o să păteze reputația...

— Te rog.

— În plus, are negi, a adăugatWayne când au ajuns în capătul scărilor. Şi este predispus la reprize violente de flatulență. Şi...

— O să vorbeşti despre asta tot timpul?

— Fireşte! Angajații acestei bănci trebuie să ştie cum mă chinuiesc cu viitoarea generație şi cu capacitatea acesteia

total nesatisfăcătoare de a lua decizii care generației mele li se păreau deopotrivă simple şi evidente.

— Grozav, a spus Marasi, împingând uşile înalte de sticlă ale băncii.

Un bancher a venit imediat la ei.

— Îmi cer scuze, ne apropiem de ora închiderii.

— Bunul meu, a început Wayne. Sunt sigur că poți să-ți faci timp pentru oportunitatea de investiții despre care o să afli în curând...

— Suntem de la comisariatul din Elendel, a spus Marasi, scoțându-şi insigna gravată şi arătându-i-o. Sunt căpitan Marasi Colms. Vreau să văd registrele voastre pentru depozite. N-o să ne ia decât câteva minute, şi o să scăpați de noi imediat.

Wayne s-a poticnit, apoi s-a holbat la ea în timp ce bancherul – un tip îndesat şi tuciuriu, care avea o burtă ca un obuz de tun şi un cap pe măsură – i-a luat insigna ca să se uite la ea. Şi... s-a înşelat!

— De care registre aveți nevoie? a întrebat fancționarul bancar prudent.

— Are vreunul dintre oamenii ăştia cont la voi? a ocolit răspunsul Marasi, arătându-i o hârtie.

— Presupun că pot să verific..., a spus acesta.

A oftat şi s-a îndreptat spre un funcționar care stătea aplecat peste nişte registre contabile. S-a furişat pe o uşă din spatele biroului şi Wayne l-a auzit mormăind ceva în încăperea aceea.

— Trebuie să spun, a început Wayne, scoțându-şi jobenul, că ăsta a fost cel mai prost exemplu de actorie pe care l-am văzut vreodată. Cine ar crede că unchiul bogat are o nepoată comisar?

— N-are rost să minți când adevărul ar merge la fel de bine, Wayne.

— N-are rost... Ba fireşte că are rost! Ce-o să se întâmple când va trebui să snopim câțiva oameni şi să fugim cu registrele? Or să ştie c-am fost noi şi Wax va trebui să plătească nu ştiu câte amenzi.

— Din fericire, n-o să snopim pe nimeni.

— Dar...

— Fără snopeală.

Wayne a oftat. N-avea să fie distractiv deloc.

— Trebuie să vă spun că luăm foarte în serios confidențialitatea clienților noştri, a explicat bancherul, ținându-şi mâna protector peste registrele pe care le adusese din cameră.

Acum stăteau în biroul lui, pe care se vedea o plăcuță cu numele: Dl Eriola. Niciunul din ceilalti n-a înțeles de ce chicotise Wayne când îi citise numele.

— Înțeleg, a spus Marasi, dar bănuiesc că unul dintre oamenii ăştia e un criminal. Sigur nu vreți să le încurajați activitățile.

— Nu vreau nici să le înşel încrederea pe care şi-au pus-o în mine, a spus bărbatul. De ce sunteți aşa sigură că sunt criminali? Aveți dovezi?

— Dovada o să fie în cifre, i-a răspuns Marasi.

S-a aplecat în față.

— Ştiți câte crime pot fi dovedite doar uitându-te la statistici?

— Având în vedere întrebarea, o să presupun că nu e un număr de neglijat, a spus bancherul, lăsându-se în scaun, cu mâinile pe stomacul lui proeminent.

— Da, a spus Marasi. Multe crime au drept mobil pasiunea ori averea. Acolo unde e implicată averea, numerele contează şi acolo unde numerele contează, contabilitatea criminalistică ne oferă răspunsuri.

Bancherul nu părea convins, dar lui Wayne nu i se părea c-ar fi uman. Era parțial delfin, aşa credea. Bărbatul a continuat să-i pună întrebări lui Marasi, trăgând de timp. Wayne începuse să se simtă incomodat. Când oamenii trăgeau de timp aşa, o făceau de obicei pentru ca prietenii lor să vină şi să le dea o bătaie pe cinste.

A aşteptat, jucându-se cu obiecte de pe biroul funcționarului, încercând să construiască turnulețe, dar ținându-şi privirea îndreptată asupra uşii. Dacă venea cineva să-i atace, ar fi trebuit s-o arunce pe Marasi pe fereastră ca să scape.

Câteva secunde mai târziu, uşa chiar s-a deschis. Wayne a prins-o pe Marasi, ducând cealaltă mână la unul dintre bastoanele lui, dar era doar funcționarul de-afară. Femeia s-a dus la bancher – şi Wayne nu s-a simțit deloc vinovat admirându-i felul în care se mişca – şi i-a întins o foaie de hârtie.

— Ce e aia? a întrebat Marasi după ce-a plecat femeia.

— Telegramă, a ghicit Wayne, relaxându-se. Ne-ai verificat?

Bancherul a ezitat, apoi le-a arătat hârtia. Pe hârtie era o descriere a lui Wayne şi Marasi, urmată de cuvintele: *Sunt într-adevăr comisari sub comanda mea. Acordați-le, vă rog, acces la orice doresc din oficiul dumneavoastră* –, *deşi stați cu ochii pe ăla scund şi verificați casieria după ce pleacă.*

— Auzi, a spus Wayne. E complet nedrept. Chestiile astea costă un sfanț la cinci cuvinte, chiar aşa. Bătrânul Reddi a plătit bani grei ca să mă calomnieze.

— Tehnic, e defăimare, a spus Marasi.

— Dap, a răspuns Wayne, *curat căcat!*

— Defăimare, Wayne, nu defec... Nu mai contează.

S-a uitat la bancher.

— Sunteți satisfăcut?

— Presupun că da, a zis el, împingând registrele înspre ea.

— Cifre, a spus Marasi, căutând ceva în geantă.

A scos un carneţel, bătând în el cu degetul.

— Aici e o listă cu salariile obişnuite pe care le primesc muncitorii de la cimitir, în funcţie de postul avut.

A deschis registrul.

— Dacă ne uităm la ce depozite bancare au, putem să găsim un tipar. Cine depozitează mai mulţi bani decât i-ar permite salariul?

— Sunt sigur că asta nu e o dovadă suficientă să acuzi pe cineva.

— Nu caut să acuz pe nimeni, a spus Marasi, uitându-se în primul registru. Am nevoie doar de un indiciu...

În minutele următoare, Wayne a reuşit să facă un turn din şase obiecte, inclusiv din capsator, lucru de care părea mândru. În cele din urmă, Marasi a bătut cu degetul într-un registru.

— Ei, v-aţi găsit vinovatul?

— Da, a spus Marasi. Pe toţi.

— ... pe toţi.

— Fiecare în parte, a zis Marasi.

Femeia a respirat adânc, apoi a închis registrul.

— Bănuiesc că aş fi putut să aleg unul la întâmplare, domnule Eriola. Dar totuşi, e bine de ştiut.

— De ştiut ce?

— Că sunt toţi corupţi, a spus ea şi a început să caute iarăşi prin poşetă. Ar fi trebuit să ghicesc. Majoritatea cadavrelor sunt îngropate împreună cu vreun obiect de valoare, fie doar haine. N-are rost să le laşi să putrezească.

Bancherul s-a făcut palid.

— Vând hainele de la morţi?

— Asta-i, a zis Marasi, scoțând o sticluță de coniac Syles din poşetă şi punând-o pe masă, şi poate şi bijuteriile sau alte obiecte personale ce se mai îngroapă odată cu mortul.

— Hei, a spus Wayne, chiar că-mi simt gâtlejul uscat. Mi-ar prinde bine alcoolul ăla, ca pişatul de dimineață după ce-ai băut o groază de bere.

— Oribil! a spus bancherul.

— Da, a spus Marasi, dar dacă te gândeşti mai bine, nu e chiar aşa de oribil. Singurele crime comise aici sunt împotriva morților şi drepturile acestora sunt neclare.

Wayne a căutat în buzunar şi a scos un deschizător de scrisori din argint. De unde-l luase? L-a pus pe masă şi-a apucat sticla, bând-o dintr-o înghițitură.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Eriola, a continuat Marasi, luând deschizătorul şi împingându-l spre bancher. Ne-ați fost de mare ajutor.

Bancherul s-a uitat la deschizător, a tresărit, apoi s-a uitat în sertar.

— Hei, ăsta e al meu! a spus el, băgând mâna în sertar şi scoțând de-acolo o bucată de sfoară.

— Asta e o... coadă de şobolan?

— Cea mai lungă pe care-am văzut-o în viața mea, a zis Wayne. E o găselniță pe cinste. Eşti un norocos.

— Cum Dumnezeu ai...

Bancherul s-a uitat când la Wayne, când la Marasi, apoi şi-a frecat fruntea.

— Am terminat?

— Da, a zis Marasi, ridicându-se. Haide, Wayne.

— Vă duceți să-i arestați? a întrebat bancherul, aruncând coada în coşul de hârtii, ceea ce era aproape o crimă.

Chestia aia era lungă de două palme.

— Să-i arestăm? a întrebat Marasi. Nu, domnule Eriola. N-am venit să arestăm pe nimeni.

— Atunci ce rost a avut toată chestia asta?

— Ei, a zis Marasi, trebuia să ştiu pe cine angajez, fireşte. Haide, Wayne.

12

Atât de puține se schimbaseră din tinerețea lui Wax. Oamenii de la petrecerea aceea purtau haine uşor diferite: vestele elegante aveau un aer impetuos, tivurile se ridicaseră până la jumătatea gambei, în timp ce decolteul se adâncise, şi numai nişte voaluri subțiri acopereau gâtul şi umerii.

Oamenii, în schimb, rămăseseră la fel. Îl cântăreau, încercând să afle cât valora, ascunzând pumnale în spatele zâmbetelor. A răspuns salutărilor condescendente şi nu i-au lipsit armele pe cât de mult bănuia că o să le ducă lipsa. Nu erau instrumente potrivite pentru lupta asta.

— Eram aşa de stresat când trebuia să merg la chestii din astea, a spus Wax uşor. Când eram tânăr. Pe-atunci încă-mi păsa de părerile altora. Înainte să aflu cât de stăpân poți fi pe situație din clipa în care te hotărăşti că nu-ți pasă ce cred alții despre tine.

Steris nu-şi lua ochii de la nişte doamne în rochii fără dantelă.

— Nu sunt sigură că sunt de acord. E important cum eşti perceput. De pildă, eu regret c-am venit cu rochia asta. Voiam să fiu la modă, dar aici moda e diferită. Nu sunt stilată, sunt de-a dreptul avangardistă.

— Mie-mi place, a spus Wax. Iese în evidență.

— Şi un coş pe față iese în evidență. De ce nu te duci să iei ceva de băut, şi eu o să analizez încăperea ca să văd unde se află țintele noastre?

Wax a încuviințat. Marea sală de bal era mochetată şi împodobită cu candelabre aurii, deşi în ele străluceau becuri electrice, şi nu lumânări. Tavanul nu se afla foarte sus, dar pereții erau decorați cu firide false şi pictați cu fresce. Piese clasice, ca Războinicul în Ascensiune ridicându-se deasupra unui stol de corbi – înfățişările tipice ale nălucilor Lordului Conducător, din care numai moartea mai rămăsese.

Deşi nimeni nu se apropia de el, nici nu-l evitau. De fapt, păreau să rămână cu încăpățânare în drumul lui, refuzând să se dea la o parte, pretinzând apoi că nu-l văzuseră când îşi făcea drum în jurul lor. Era din Elendel – duşmanul lor politic, şi voiau să-i transmită un mesaj.

Rugină, cât de mult ura jocurile astea.

Barul se întindea pe aproape întreaga lungime a peretelui şi erau acolo vreo douăzeci de barmani, ca să se asigure că niciunul dintre oaspeții foarte importanți nu erau nevoiți să aştepte. A comandat un gin tonic pentru el şi vin pentru Steris, la care chelnerul i-a răspuns cu o arcuire de sprânceană. Nu era suficient de sofisticat, pare-se. Ar fi trebuit să comande direct whisky.

În timp ce barmanul pregătea băuturile, s-a întors şi a măsurat din priviri încăperea. O muzică delicată de harpă acoperea conversațiile. Se simțea deranjat să ştie că o parte dintre discuțiile relaxate din camera aceea puteau să însemne mai mult pentru viețile oamenilor din Bazin decât orice criminal care putea fi aruncat la închisoare.

Marasi mereu vorbeşte despre lucrurile astea, s-a gândit. *Iar pe viitor, activitatea polițienească va fi mai degrabă despre statistici, nu despre arme.* A încercat să-şi imagineze o lume unde toate crimele erau prevenite de planuri civice atente şi şi-a dat seama că nu poate s-o vadă. Oamenii s-ar fi omorât între ei în orice societate.

Totuşi, câteodată îi era greu să nu se simtă ca singurul candelabru din cameră care încă mai foloseşte lumânări.

— Comanda dumneavoastră, milord, a spus barmanul, care i-a aşezat paharele pe şervețele şic din pânză, brodate cu data petrecerii. Erau făcute astfel ca invitații să le ia drept amintire.

Wax a scos o monedă din buzunar ca să-i lase bacşiş şi i-a întins-o barmanului. A luat băuturile să se întoarcă la Steris, când barmanul şi-a dres glasul. Bărbatul ținea moneda în mână, şi nu era cea de cinci pe care vrusese Wax să i-o dea. De fapt, nu semăna cu nicio monedă pe care s-o fi văzut vreodată.

— Am greşit cu ceva, milord? a întrebat bărbatul. Nu vreau să par nerecunoscător, dar n-aş vrea să iau ceva ce pare să fie un suvenir.

Simbolurile de pe monedă... s-a gândit Wax, înapoindu-se la bar. *Sunt aceleaşi precum cele de pe zidurile pe care le-a văzut ReLuur.* Aproape c-a vărsat paharul unui alt oaspete în încercarea de a-şi recupera banul. I-a dat din nou bacşiş barmanului şi a privit moneda.

Erau aceleaşi simboluri sau unele foarte asemănătoare. Şi aveau un chip pe avers, ca de om care priveşte drept, cu un ochi străpuns de o țepuşă. Moneda mare era făcută dintr-un aliaj de două metale, cu un inel exterior şi unul interior.

Nu părea veche deloc. Să fi fost nouă sau doar bine păstrată? Rugină şi Ruină... cum ajunsese în buzunarul lui?

Mi-a aruncat-o cerşetorul, s-a gândit. Dar de unde o luase? Oare se găseau mai multe în circulație?

Tulburat, s-a dus după Steris. Tot foindu-se, a trecut pe lângă Doamna Kelesina, gazda petrecerii şi femeia pe care o căuta. Femeia în vârstă, strălucitoare într-o rochie neagră cu argintiu, şedea în mijlocul unui grup de oameni, o veritabilă curte în miniatură, ce îi puneau întrebări referitoare la unul dintre proiectele ei civice.

Wax a tras cu urechea o clipă, dar n-a vrut s-o înfrunte pe femeie încă. A găsit-o pe Steris, în cele din urmă, lângă o masă înaltă şi delicată dintr-un colţ al încăperii. Nu era niciun scaun în sală. Nici nu se dansa, deşi exista un ring de dans în centrul camerei, ridicându-se cu câțiva centimetri peste podea.

Wax a pus moneda pe masă şi i-a împins-o lui Steris.

— Ce e asta? a întrebat ea.

— Moneda pe care mi-a aruncat-o cerşetorul ăla. Simbolurile astea seamănă cu cele din pozele făcute de ReLuur.

Steris a strâns din buze, apoi a întors-o pe partea cealaltă.

— O față cu un ochi străpuns. Înseamnă ceva?

— Habar n-am, a zis Wax. Pe mine mă interesează mai mult cum a ajuns la cerşetorul ăla şi de ce mi-a aruncat-o mie. Trebuie să fie o relicvă găsită de ReLuur la templu. S-o fi pierdut sau să o fi dat la schimb cuiva din oraş?

A bătut în masă cu un deget, sigur că cerşetorul era ceva mai mult decât pretinsese că e. Iar în mod cert, ar fi descoperit că-l înghițise pământul dacă se ducea să-l caute în clipa aceea.

În cele din urmă, Wax şi-a băgat moneda în buzunar.

— Trebuie să sperăm că răspunsurile se află undeva aici. Asta presupunând că, într-adevăr, Kelesina e implicată.

— Atunci e vremea să pornim la treabă.

— Am trecut pe lângă ea adineaori. Mergem?

— Nu încă. Vezi cuplul ăla de-acolo? Bărbatul poartă o vestă maronie.

Wax a privit înspre locul semnalat. Era un cuplu de tineri, bine îmbrăcați şi cu nasul pe sus. Grozav.

— Este Lord Gave Entrone, a comentat Steris. Familiile voastre au colaborat în afaceri, lucrează în industria textilă; asta o să-ți ofere o intrare ca să-l abordezi.

— Am auzit de el, a spus Wax. Am curtat-o pe o verişoară de-ale lui odată. N-a ţinut.

— Ei bine, e şi el pe lista făcută de kandra ăla nebun, aşa că s-ar putea să ştie ceva. E tânăr, umblat şi bine văzut – dar nu teribil de important, aşa că e o bună primă încercare.

— Da, a zis Wax, cu ochii pe Entrone, care atrăsese o mulţime de femei tinere, cărora le povestea ceva, făcând multe gesturi.

A respirat adânc.

— Vrei să începi tu?

— Tu ar trebui s-o faci.

— Eşti sigură? Am sentimentul că ar fi fost mai bine dacă m-aş fi dus cu Marasi şi Wayne la dezgropat morminte, pe când tu te simţi bine aici. Te pricepi la lucrurile astea, Steris. Chiar te pricepi – şi nu-mi mai turna poezia cum c-ai fi „plictisitoare”.

Privirea ei era tot mai îndepărtată.

— În cazul ăsta, nu e că sunt plictisitoare... sunt pe lângă. Am învăţat să mă prefac normală, dar listele de glume şi comentarii prepregătite nu pot să mă ducă foarte departe. Oamenii simt că nu sunt autentică, că nu-mi plac lucrurile care le plac lor, că nu gândesc ca ei. Câteodată mă uimeşte că oamenii ca Wayne sau chiar kandra pot să pară atât de neaşteptat de umani, în vreme ce eu mă simt ca o străină.

Ar fi vrut să găsească o cale s-o împiedice să mai spună asemenea lucruri. Nu ştia cuvintele potrivite; de câte ori încerca, părea s-o facă să se retragă şi mai mult.

Steris i-a întins braţul. L-a luat şi împreună au traversat sala spre Lord Gave şi micul grup din jurul lui. Wax nu ştia cum să intervină în conversaţie, dar, de îndată ce s-a apropiat, oamenii care vorbeau cu Gave s-au dat un pas în spate şi i-au făcut loc. Se pare că reputaţia lui conta.

— Lord Waxillium! a spus Gave cu un zâmbet complice. Am fost încântat când am auzit că o să participi la mica noastră adunare. Voiam să te cunosc de ani de zile.

Wax i-a făcut semn lui, partenerei şi unui cuplu cu care stătuseră aceştia de vorbă. Aceştia din urmă au rămas pe loc.

— Cum vi se pare Noul Seran, milord? l-a întrebat una dintre doamne.

— E cam greu să te mişti prin el, a răspuns Wax. Altfel, e simpatic.

Au râs, de parcă ar fi spus ceva amuzant. Wax s-a încruntat. Ce-i scăpase?

— Mi-e teamă, a spus Gave, că n-o să găsiți multe lucruri care să vă intereseze aici. Noul Seran e un oraş liniştit.

— Dar ce spuneți, Lord Gave? a intervenit celălalt bărbat. Nu ne prezentați oraşul într-o lumină proastă. Viața de noapte e fantastică, Lord Waxillium. Iar simfonia a primit premiul de excelență de la doi dintre guvernatorii dumneavoastră.

— Da, a răspuns Gave, dar nu sunt atât de multe schimburi de focuri.

Ceilalți l-au privit fără expresie.

— Am fost un om al legii în Ținuturile Necruțătoare, a zis Wax.

— A..., a murmurat una dintre doamne. Ați supravegheat comisariatul vreunui oraş?

— Nu, a fost un adevărat om al legii, a spus Gave. Din cei care călăresc şi împuşcă bandiți. Ar trebui să citiți poveştile despre el, mereu apare în ziarele din Elendel.

Ceilalți trei l-au privit cu expresii amuzate.

— Cât de... excepțional, a comentat una dintre femei în cele din urmă.

— Poveştile sunt exagerate, a zis Steris repede. Lord Waxillium e direct responsabil de moartea doar a vreo sută

de oameni. Dacă nu-i incluzi şi pe cei care-au murit de infecţie după ce i-a împuşcat – şi încă nu sunt foarte sigură cum ar trebui număraţi.

— A fost o viaţă dificilă, a zis Wax, privindu-l pe Gave, care a zâmbit din spatele cupei sale de vin, cu ochii licărind.

Pentru un om ca el, Wax şi Steris erau o distracţie.

— Dar acum am lăsat-o în urmă. Lord Gave, voiam să vă mulţumesc pentru anii de comerţ profitabil pentru amândoi.

— O, haideţi să nu vorbim despre afaceri, Lord Waxillium! a spus Gave, înclinându-şi paharul. Suntem la o petrecere.

Ceilalţi au râs. Din nou, Wax habar n-avea de ce.

Drace, şi-a zis, privind prin ei. *Chiar sunt ruginit.* Se plânsese, fusese lent, dar nu se aşteptase să fie atât de ruginit.

Concentrează-te. Gave ştia ceva despre Brăţările Doliului sau ReLuur credea că ar fi putut să ştie.

— Ai vreun hobby, Lord Gave? a întrebat Wax, primind o încuviinţare din partea lui Steris.

— Nimic interesant, a răspuns Gave.

— Iubeşte arheologia! a spus partenera lui în acelaşi timp.

El a privit-o sec.

— Arheologia, a repetat Wax. Dar nu e deloc neinteresant, Lord Gave.

— Adoră relicvele, a spus doamna. Petrece ore întregi la licitaţii şi cumpără orice...

— Îmi place istoria, a intervenit Gave. Arta veche mă inspiră. Dar tu, draga mea, mă faci să par unul dintre aventurierii aceia aristocraţi.

A rânjit când a rostit cuvântul *aventurier.*

— Sunt sigur că v-aţi întâlnit cu ei în Ţinuturile Necruţătoare, Lord Waxillium. Oameni care şi-au petrecut

vieţile în societate, dar brusc se hotărăsc să caute nu ştiu ce senzaţii tari, acolo unde nu le e locul.

Steris a înlemnit. Wax l-a privit pe tip fix în ochi. Insulta, deşi era ascunsă, era asemănătoare celei pe care o mai auzise în societatea din Elendel.

— Mai bine să încerci ceva nou, a spus Wax, decât să-ţi iroseşti viaţa în aceleaşi vechi activităţi.

— Lord Waxillium! a spus Gave. Să-ţi dezamăgeşti familia nu e deloc original! Oamenii o fac din vremea Ultimului Împărat.

Wax a încordat pumnul. Era obişnuit cu insultele, dar asta îi intrase pe sub piele. Poate pentru că era deja agitat ori doar fiindcă părea îngrijorat pentru soră-sa.

Şi-a stăpânit furia, Steris îl strângea de braţ şi-a încercat o altă strategie.

— Verişoara dumneavoastră e bine?

— Valette? Sigur. Suntem cu toţii mulţumiţi de noul ei mariaj. Îmi pare rău că relaţia voastră n-a mers, dar tipul care-a curtat-o apoi era oribil. Când o uniune implică titluri, e mereu neplăcut să vezi ce se târăşte afară din ceţuri ca să roadă un os.

Nu s-a uitat la Steris când a spus-o. Nu trebuia. Zâmbetul viclean, plin de sine când sorbea din vin.

— Şobolane, a mârâit Wax. Şobolan ruginit şi fără coloană vertebrală.

A întins mâna spre armă, pe care – din fericire – n-o mai avea.

Ceilalţi trei nobili l-au privit şocaţi. Gave a rânjit încrezut înainte să se prefacă oripilat.

— Mă scuzaţi, a spus, luându-şi partenera de braţ şi îndepărtându-se.

Ceilalţi l-au urmat.

Încă furios, Wax a oftat, coborându-şi braţul.

— A făcut-o voit, a comentat. Nu-i aşa? Avea nevoie de o scuză să părăsească conversaţia, aşa că m-a insultat. Când n-a mers, te-a insultat pe tine, ştiind că o să reacţionez.

— Hmm, a spus Steris. Da, ai dreptate.

Steris a încuviinţat. Oamenii din jur discutau între ei, dar în jurul lui Wax şi Steris se făcuse gol.

— Îmi pare rău, a spus Wax. L-am lăsat să-mi intre pe sub piele.

— De-asta l-am încercat pe el mai întâi, a spus Steris. E un bun antrenament. Şi am aflat ceva. Comentariul cu arheologia s-a apropiat de ceva ce nu voia să discute. A trecut la insulte ca să ne distragă.

Wax a respirat adânc, stăpânindu-şi furia născută de întreaga situaţie.

— Şi-acum? Mai încercăm pe cineva?

— Nu, s-a gândit Steris. Nu vrem ca ţintele noastre să creadă că ne ducem înspre ele cu un scop. Dacă interacţionezi cu oameni de la care nu vrem nimic, o să-şi dea seama mai greu ce vrem.

— Aşa-i, a spus Wax, căutând prin sala aglomerată în timp ce harpistul se retrăgea şi-i lua locul o formaţie completă, ai cărei membri îşi aranjau instrumentele.

El şi Steris sorbeau din băuturi când a început muzica. Deşi era suficient de înceată ca să încurajeze dansul cu un partener, avea un ritm neaşteptat. Wax s-a descoperit ascultând-o cu plăcere. Părea să-i alunge frustrarea, să o preschimbe în ceva mai incitant.

— De ce nu te duci acolo? a spus Steris, arătând spre o doamnă în vârstă şi distinsă cu părul gri prins în coc. Ea este doamna Felise Demoux, însoţită de nepotul său. Şi cu ea ai avut afaceri; e exact genul de persoană cu care ai căuta să vorbeşti. O să iau eu alte băuturi.

— Ia-mi un sifon, a spus Wax. O să am nevoie de o minte clară.

Steris a încuviințat, făcându-şi loc prin mulțime în timp ce oamenii eliberau centrul camerei pentru dansatori. Wax s-a apropiat de Lady Demoux şi s-a prezentat întinzându-i nepotului o carte de vizită, apoi a cerut un dans, pe care bătrâna l-a acceptat.

Flecăreală. Putea să flecărească. *Ce e în neregulă cu tine, Wax?* s-a gândit el, însoțind-o pe Lady Demoux pe ringul de dans. *Poți să interoghezi un criminal fără probleme. De ce te temi de* o *simplă conversație?*

O parte din el voia să spună că era doar lene. Dar răspunsul ăsta îl avea pentru orice nu voia să facă – era doar un pretext. Ce se petrecea, de fapt? De ce devenise atât de reticent?

Fiindcă astea sunt regulile lor. Dacă mă orientez după ele, le accept jocul. Se simțea de parcă ar fi acceptat o zgardă.

Şi-a întors mâna într-o parte, ca să o prindă pe-a doamnei. Când a făcut asta, o *altă femeie* i-a luat locul şi l-a strâns de mână, trăgându-l în dans spre marginea ringului. A fost aşa de surprins, că pur şi simplu s-a lăsat purtat.

— Mă scuzați? a spus Wax.

— Nu e nevoie, a răspuns femeia, n-o să vă răpesc decât foarte puțin timp.

Părea să fie terrisiană, judecând după pielea neagră a acesteia, deşi a ei era mai neagră decât multe pe care le văzuse. Avea părul împletit în cozi, grizonant, şi o față cu buze pline şi senzuale. Femeia a început să conducă dansul, făcându-l să se împiedice.

— Vă dați seama, a comentat ea, că sunteți un specimen foarte rar. Un Monedăîmpingător şi un Separator.

— Niciuna dintre acestea nu reprezintă o calitate foarte rară, a spus Wax, în lumea născuților din metal.

—A, dar orice combinație de dublu născut e rară prin natura ei. Cețurienii sunt unul la o mie; majoritatea feruchimiştilor sunt şi mai neobişnuiți, iar descendența lor,

firavă. Este foarte improbabil să ai o combinație specifică de amândouă. Sunteți unul dintre singurii trei născuți vreodată cu combinația asta, Lord Waxillium.

— Serios?

— Nu pot să fiu sută la sută sigură de numărul ăsta. Mortalitatea infantilă pe Scadrial nu e la fel de îngrijorătoare ca-n alte regiuni, dar e tot foarte ridicată. Spuneți-mi, ați încercat să vă creşteți greutatea în timp ce sunteți în aer?

— Cine sunteți? a întrebat Wax, continuând să danseze şi preluând controlul, ca s-o răsucească spre dreapta.

— Nimeni important, a spus ea.

— V-a trimis unchiul meu?

— Mă interesează foarte puțin politica voastră locală, Lord Waxillium, a răspuns ea. Dacă-mi răspundeți la întrebări, o să vă dau pace.

S-a întors pe ritmurile muzicii. Au dansat într-un ritm mai rapid decât era obişnuit, deşi paşii erau cunoscuți. Melodia era condusă de instrumentele de suflat şi-l făceau să vrea să sară. De ce-l menționase pe unchiu-său? Fusese neatent.

— Mi-am crescut greutatea în mişcare, a spus el încet. Nu face nimic – toate lucrurile cad cu aceeaşi viteză, indiferent cât de grele sunt.

— Da, uniformitatea gravitației, a spus femeia. Nu de asta eram curioasă. Dacă vă ridicați în aer cu o Împingere şi vă creşteți greutatea dintr-odată, ce se întâmplă?

— Încetinesc. Sunt cu atât mai greu şi mi-e greu să mă împing în față.

— Ah, a spus femeia uşor. Deci e adevărat.

— Ce anume?

— Conservarea elanului, Lord Waxillium, când depozitați greutate, depozitați masă sau pur şi simplu schimbați abilitatea planetei de a vă recunoaşte drept ceva ce trebuie atras? E vreo diferență? Răspunsul dumneavoastră îmi oferă

un indiciu. Dacă încetiniți când deveniți mai greu în zbor, atunci asta nu se întâmplă pentru că vă e dumneavoastră greu să împingeți, ci din cauza legilor fizicii.

S-a îndepărtat puțin de el în mijlocul dansului, eliberându-i mâinile şi împingându-se într-un alt cuplu care le-a aruncat o privire iritată, fiindcă le întrerupseseră dansul. A scos o carte de vizită şi i-a dat-o.

— Vă rog să experimentați cu asta în continuare şi să-mi spuneți ce-ați mai aflat. Mulțumesc. Acum, dacă mi-aş putea da seama de ce nu are loc o deplasare spre roşu atunci când sunt create bule de viteză...

Apoi, femeia a plecat de pe ring, părăsindu-l nedumerit în mijlocul dansului. Conştient brusc de toate privirile îndreptate asupra lui, şi-a ridicat bărbia şi s-a îndepărtat de ring, la marginea căruia a găsit-o pe Lady Demoux, căreia i-a cerut scuze pentru întrerupere. Femeia i-a dat voie s-o invite la următorul dans, care s-a petrecut fără niciun incident, în afară de faptul că Wax a trebuit s-o asculte pe bătrână vorbind despre ogarii ei ultrapremiați.

După dans, a încercat s-o găsească pe femeia ciudată cu codițe împletite; l-a întrebat chiar pe uşier dac-o văzuse. Cartea de vizită avea o adresă din Elendel, dar niciun nume.

Uşierul a spus că nu intrase în casă nimeni care să se potrivească descrierii, ceea ce l-a nedumerit şi mai mult pe Wax. Unchiul său încerca să creeze Allomanți. O femeie care-i cerea informații specifice despre puterile Allomante nu putea să fie o coincidență, nu?

A trecut pe lângă MeLaan. Cu maxilarul drept, peste un metru optzeci înălțime, corpul ei masculin se umflase sub smoching, iar prezența ei atrăsese câteva tinere interesate. I-a făcut cu ochiul lui Wax când a trecut pe lângă ea, dar el nu i-a răspuns.

Steris îl aştepta la masă cu o băutură; răsfoia prin paginile unui carnețel, mormăind ceva. Când Wax se

apropia de masă, un tânăr a încercat să intre în conversație cu ea, dar l-a îndepărtat doar făcând un semn din degete, fără să ridice măcar privirea. Bărbatul, dezamăgit, a făcut cale întoarsă.

Wax s-a dus lângă ea.

— Nu te interesează să dansezi?

— Ce rost ar avea? a spus ea.

— Eu mă duc să dansez, ai putea s-o faci şi tu.

— Tu eşti stăpânul casei, a spus Steris absentă, citind încă. Ai obligații politice şi economice. Oricine ar vrea să facă acelaşi lucru cu mine încearcă să ajungă la tine, şi n-am timp de aşa ceva.

— Ori asta, a spus Wax, ori credea că eşti frumoasă.

Steris a ridicat privirea şi şi-a lăsat capul într-o parte, de parcă nici nu s-ar fi gândit la asta.

— Sunt logodită.

— Suntem noi în locul ăsta, a spus Wax. Necunoscuți pentru toți cei care nu sunt atenți la politica din Elendel. Băiatul probabil că nici nu ştia cine eşti.

Steris a clipit. Părea chiar tulburată de ideea că cineva ar putea-o găsi atrăgătoare. Wax a zâmbit, întinzând mâna după paharul pe care-l pregătise pentru el.

— Asta ce e?

— Apă minerală, a spus ea.

A ridicat paharul la lumină.

— E galben.

—Aşa e moda aici, se pare, a spus Steris. Cu gust de lămâie.

Wax a luat o gură şi aproape că s-a înecat.

— Ce? a întrebat Steris alarmată. Otravă?

— Zahăr, a spus Wax. Şapte linguriţe.

Steris a luat şi ea o gură, apoi s-a dat în spate.

— Ce ciudat. E ca şampania, doar că... nu e.

Wax a scuturat din cap. Ce era în neregulă cu oamenii din oraşul ăsta?

— Am hotărât care e următoarea ţintă, a spus Steris, arătând spre un bărbat din partea cealaltă a încăperii, care se sprijinea de o arcadă, lângă un acvariu cu peşti exotici. Avea cam treizeci de ani şi-şi purta sacoul desfăcut, părând să afişeze un soi de dezordine deliberată. Din când în când, mai venea cineva să-i vorbească şi se retrăgea înapoi în mulţime.

— Îi dau lui raportul? a întrebat Wax.

— Devlin Airs, a spus Steris, încuviinţând. E informator. O să găseşti oameni ca el la orice petrecere. Este fie omul cel mai puţin important de aici, fie cel mai important, în funcţie de ce secrete vrei să afli. Era şi el pe lista lui ReLuur.

Wax l-a studiat o vreme şi, când a întors iar privirea spre Steris, jumătate din băutura lui acidulată se evaporase. Ea s-a uitat în altă parte, făcând pe inocenta.

— E poate mai bine să te duci singur la el, i-a zis. Nu e genul de om care să caute public.

— Bine, a spus Wax, respirând adânc.

— Poţi s-o faci, Lord Waxillium.

Wax a încuviinţat.

— Vorbesc serios, a zis Steris. Lord Waxillium, exact asta ai făcut vreme de douăzeci de ani în Ţinuturile Necruţătoare.

— Acolo puteam să împuşc oameni, Steris.

— Serios? Aşa rezolvai lucrurile? Nu puteai obţine răspunsuri şi împuşcai lumea?

— De obicei, doar îi loveam.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Sincer, nu, nu trebuia nici să bat, nici să împuşc oameni atât de des. Dar *erau* alte reguli. Drace, puteam să fac eu regulile, dacă aveam nevoie.

— Aici e acelaşi lucru, a spus Steris. Oamenii ăştia ştiu chestiuni pe care tu vrei să le afli. Trebuie ori să-i păcăleşti, ori să negociezi cu ei. Aşa cum ai făcut mereu.

— Poate că ai dreptate.

— Mulţumesc. În plus, cine ştie? Poate o să scoată un cuţit la tine şi o să ai motiv să-l baţi oricum.

— Nu-mi da speranţe, a spus el, apoi a traversat camera.

Porţile Cimitirului Noului District din Seran erau decorate cu o statuie a Supravieţuitorului ce-şi ţinea braţele rănite deschise larg, susţinând arcada de metal de ambele părţi. Marasi s-a simţit mică în umbra ameninţătoare şi parcă vie a statuii; moţurile negre, de alamă, ale hainelor se răspândeau ca o faclă rotundă în urma statuii, ce scruta cu privirea metalică pe oricine intra în cimitir. O suliţă înfiptă în spate îi ieşea prin piept, cu vârful lustruit ajungând, de partea cealaltă, la cam jumătate de metru sub centrul arcadei.

Când a trecut cu Wayne pe sub ea, Marasi a avut impresia că sângerează şi că o să-i stropească cu sânge. S-a înfiorat, dar nu s-a oprit. A refuzat să fie intimidată de privirea Supravieţuitorului. Fusese crescută în credinţa lor, aşa că toată imagistica aceea înfiorătoare îi era cunoscută.

De fiecare dată când vedea o imagine a lui, i se părea că-i cere prea multe. Era de parcă Supravieţuitorul ar fi vrut ca lumea să vadă contradicţia din interiorul religiei sale. Le cerea oamenilor să supravieţuiască, şi, totuşi, inconografia morţii asociată lui le reamintea constant, cu cruzime, că vor eşua. Supravieţuitorii ştiau că nu poţi să câştigi, ci că doar trebuia să rezişti cât mai mult până ce aveai să pierzi tot.

Supravieţuitorul însuşi încălcase regulile, fireşte. Întotdeauna o făcuse. Doctrina explica de ce nu era mort, ci supravieţuise... şi că urma să se întoarcă atunci când aveau să aibă cea mai mare nevoie de el. Dar dacă sfârşitul lumii

nu fusese suficient să-l facă să revină, atunci ce anume l-ar fi putut convinge?

Străbătură cimitirul în căutarea clădirii administrației. Se lăsase seara şi, de data aceasta, ceţurile cuprinseseră pământul. A încercat să nu vadă un semn în asta, dar locul arăta cât se poate de înfricoşător. Pietre de mormânt şi statui se pierdeau prin ceața învolburată. În unele nopți, ceața i se părea aproape jucăuşă. În seara aceea, mişcările lor imprevizibile păreau mai degrabă o mulțime de spirite care-i priveau pe ea şi pe Wayne, înfuriate de intruziune.

Wayne a început să fluiere. Marasi a simțit un fior pe şira spinării. Din fericire, groparii se aflau într-o clădire nu foarte departe – putea să vadă luminile creând o bulă de galben prin ceață.

S-a ținut aproape de Wayne, nu pentru că se simțea mai confortabil cu el lângă ea.

— Ținta noastră e un tip pe nume Dechamp, a spus ea. Ar trebui să fie groparul de noapte; e dintre cei care au mai mulți bani în registru decât ar trebui să aibă. Sigur jefuieşte morminte. De fapt, cimitirul ăsta apărea cel mai des printre ei, şi registrul spunea că oraşul îi plăteşte pe cei de aici ca să se ocupe de cadavrele neidentificate. Sunt aproape sigură că rămăşițele kandrei au sfârşit aici; trebuie doar să-l găsim şi să-i cerem să sape pentru noi.

Wayne a încuviințat.

— N-o să fie ca la bancher. Care a fost sceptic, dar în cele din urmă ne-a ajutat.

— Serios? a întrebat Wayne. Mie mi s-a părut c-a fost cam netot...

— Concentrează-te, Wayne. Va trebui să folosim toată forța legii aici, ca să-l convingem pe ăsta. Bănuiesc că va trebui să-i promitem clemență ca să-l facem să ne ajute.

— Stai, stai, a spus Wayne, oprindu-se pe cărare, cu fuioare de ceață vălătucindu-i în jurul frunții. O să-i arăți şi lui bunurile tale de preț ca să-l convingi?

— Ce mult aş vrea să te exprimi altfel.

— Ascultă, a spus Wayne uşor, ai avut dreptate cu bancherul. Ai făcut treabă bună acolo, Marasi, şi nu sunt mândru s-o recunosc. Dar chestia asta cu autoritatea merge altfel aici, în lumea oamenilor obişnuiți. Dacă-i spui cine eşti, îți garantez că o să se sperie ca un iepuraş. O să găsească cea mai apropiată vizuină şi n-o să comenteze nimic.

— Tehnicile de interogație eficiente...

— Nu fac nici cât o ceapă degerată dacă te grăbeşti, a spus Wayne, şi noi ne grăbim. Pun piciorul în prag, a spus el, ezitând. În plus, oricum ți-am luat deja insigna şi licența.

— Ai..., a început Marasi, căutând prin poşetă ca să descopere că nu mai avea insigna mică ce dovedea că e comisar.

Fusese înlocuită cu o sticlă goală de coniac Syles.

— Te rog, sticla asta nu face nici pe departe cât insigna aia.

— Ştiu că ți-am dat o afacere pe cinste, a spus Wayne. Insigna aia nu e decât o bucată de metal nefolositor; exact atât ar valora în cimitirul ăsta.

— O să-mi dai insigna înapoi după ce terminăm.

— Sigur. Dacă umpli sticla aia la loc.

— Dar ai spus...

— Taxă suplimentară, a răspuns Wayne, apoi s-a uitat la clădirea îngrijitorilor.

Şi-a dat jos jobenul şi a călcat pe el.

Marasi s-a dat înapoi, cu mâna la piept, urmărindu-l pe Wayne cum calcă pălăria în picioare, o ridică de pe jos şi o întoarce pe dos. În cele din urmă, după o inspecție critică, a scos cuțitul de la curea şi i-a făcut o gaură. A aruncat

bucata de stofă şi şi-a mai tăiat una din bretelele de la pantaloni.

Când şi-a pus jobenul înapoi pe cap, arăta ca un vagabond. Fireşte, nu era cu totul un vagabond, dar era surprinzător să vezi cât contează două schimbări cât de mici. A învârtit cuțitul în palmă, privind-o pe Marasi. Soarele apusese complet, dar, cum lumina oraşului era răspândită difuz de ceață, ar fi putut să fie o noapte mai luminoasă decât de obicei.

— Ce? a întrebat Marasi stânjenită.

— Arăți prea elegant, a spus el.

Marasi s-a privit. Purta o rochie simplă, albastră, cu tivul până la jumătatea gambei şi cu dantelă pe brațe şi gât.

— E o rochie obişnuită, Wayne.

— Nu pentru ce-o să facem noi.

— Pot să fiu angajatoarea ta sau ceva.

— Oamenii ca ăsta nu vorbesc deschis dacă sunt persoane respectabile prin preajmă.

A învârtit cuțitul în mână, apoi l-a îndreptat spre pieptul ei.

— Wayne! a zis ea.

— Nu fi aşa înțepată, vrei să facem treaba asta ca lumea?

Ea a oftat.

— Nu mă atinge mai mult decât e nevoie.

— Mai bine ating un leu, Mara. Chiar aş face-o.

A tăiat dantela mată a rochiei, adâncindu-i decolteul. Apoi i-a tăiat mânecile, scurtându-le până dincolo de cot. A luat dantela de pe ele şi i-a legat-o ca pe un cordon, chiar sub sâni, apoi a strâns şi mai bine dantela din spate. Asta-i ridica sânii în cel mai scandalos mod cu putință.

După aceea, a mai crestat rochia în câteva locuri, înainte să o frece cu țărână pe poale. S-a dat în spate, bătându-se cu degetul în obraz, şi a încuviințat.

Marasi s-a uitat în jos, analizând ce tocmai făcuse, şi a rămas impresionată. În afară de faptul că-i făcuse sânii să pară mai mari, tăiase de-a lungul cusăturii rochiei, scosese aţele şi, astfel, efectul obţinut era mai degrabă de haine uzate decât de haine de vagabond.

— Toţi se uită mai întâi la piept, a spus Wayne, chiar şi femeile, ceea ce e destul de ciudat, dar aşa se întâmplă. Aşa, nimănui n-o să-i pese că ţărâna aia pare prea proaspătă şi că rochia nu e foarte veche.

— Wayne, sunt şocată, a spus ea. Eşti o croitoreasă excelentă.

— E mişto să te joci cu hainele. Şi bărbaţii pot s-o facă, de ce nu?

Ochii lui au rămas îndreptaţi asupra pieptului ei.

— Wayne.

— Scuze, scuze. Intram în rol, înţelegi tu.

I-a făcut semn să-l urmeze şi s-au urcat pe cărare. Urmându-l, Marasi şi-a dat seama de ceva.

Nu roşise.

Ei, asta e *ceva nou,* s-a gândit ea, simţindu-se încrezătoare.

— Încearcă să nu vorbeşti prea mult, a sfătuit-o Wayne când s-au apropiat de clădire. Fiindcă tu de obicei pari prea deşteaptă când vorbeşti.

— O să încerc.

A rupt o creangă dintr-un copac pe lângă care au trecut, a învârtit-o de câteva ori între degete, apoi a întins-o în faţa lui ca pe un baston noduros. Împreună, s-au apropiat de clădirea luminată: era mică, cu acoperiş de stuf şi câteva statui înfăţişând năluci-de-ceaţă răspândite prin curtea plină de muşchi. Statuile – făcute să arate ca nişte schelete cu pielea lipită bine de craniu, erau gândite ca să se ţină departe de nălucile adevărate, despre care se ştia că sunt foarte dependente de teritoriul lor. Marasi credea că acele

creaturi ar fi putut să facă diferența dintre năluci reale şi statui, dar oamenii de ştiință spuneau că nici măcar nu supraviețuiseră Catacendrului. Aşa că nu mai conta.

Un tip unsuros, cu o coamă blondă, fluiera lângă colibă, ascuțindu-şi lopata cu o tocilă. *Cine ascute* o *lopată?* s-a gândit Marasi, când Wayne s-a dus să se prezinte, cu pieptul la înaintare şi mişcând bastonul ăla improvizat, de parcă ar fi participat la un mare bal.

— Şi tu, a început el, eşti ăla căruia i se zice Dezchamp?

— Dechamp, a spus bărbatul, ridicând leneş din cap. Ia te uită. Am lăsat iar poarta aia deschisă? Trebuie s-o închid în fiecare seară, va trebui să vă cer să părăsiți zona, domnule.

— O să mă descurc şi singur, atunci, a spus Wayne, arătând cu bastonul, dar rămânând încă pe loc. Dar, înainte să plec aş vrea să-ți aduc la cunoştință o propunere de afaceri.

Wayne îşi exagerase accentul atât de mult, încât Marasi trebuia să-l asculte cu mare atenție ca să-şi dea seama ce spune. Dar cuvintele lui aveau şi un ritm neobişnuit. Mai multe silabe accentuate, mai mult ritm în propoziție. Era chiar limba pe care o vorbea groparul.

— Eu sunt om corect, a spus Dechamp, frecându-şi tocila pe marginea lopeții. N-am nicio treabă de discutat, mai ales pe o noapte ca asta.

— O, am auzit de onestitatea ta, a zis Wayne, schimbându-şi poziția pe călcâie, cu mâinile pe baston. Am auzit de la unul de pe o stradă de lângă asta. Toată lumea vorbeşte despre onestitatea ta, Dechamp. Este un subiect de conversație, ce să mai.

— Dacă toată lumea vorbeşte, a spus Dechamp, atunci ştii că am deja o grămadă de oameni cu care să mi-o împart. Sunt... angajat deja.

— Asta nu contează pentru afacerea noastră.

— Ba cred c-ar putea să conteze.

— Vezi tu, nu contează, fiindcă eu am nevoie doar de o chestie mică, ce n-ar interesa pe nimeni altcineva.

Dechamp l-a măsurat pe Wayne din cap până-n picioare. Apoi s-a uitat la Marasi, pe care a privit-o tot atât de mult pe cât presupusese Wayne c-avea s-o facă. Într-un sfârşit, Dechamp a zâmbit şi s-a ridicat, strigând:

— Băiete? Băiete!

Un copil a ieşit în ceața de-afară, cu ochi roşii, îmbrăcat într-un halat şi pantaloni murdari.

— Domnule?

— Du-te şi dă ocol cimitirului, a spus Dechamp. Ai grijă să nu fim deranjați.

Băiatul a căscat ochii larg, apoi s-a făcut nevăzut în cețuri. Dechamp s-a sprijinit în lopată, băgând tocila în buzunar.

— Cum să vă spun, dragă domnule?

— Domnul Monezi e bine, a spus Wayne. Şi eu o să-ți spun dumitale Domnul Băiat-deştept, pentru decizia pe care tocmai ai luat-o.

Îşi schimba accentul. Era subtil, dar Marasi îşi dăduse seama că-l schimbase uşor.

— N-am stabilit nimic încă, a spus Dechamp. Îmi place să mai pun băiatul la muncă din când în când. Mai face mişcare.

— Fireşte, a zis Wayne. Şi înțeleg perfect că n-a fost nimic aranjat. Dar îți zic eu, nimeni n-o să-ți dea niciun sfanț pe chestia asta pe care o vreau eu.

— Dacă e cum spui, atunci de ce o vrei aşa de mult?

— Are valoare sentimentală, a mărturisit Wayne. A aparținut unui prieten şi i-a fost foarte greu să se despartă de ea.

Marasi a scos un horcăit surprins, atrăgându-i atenția lui Dechamp.

— Tu eşti prietena?

— Nu vorbesc skaa, a răspuns ea în vechea limbă terrisiană. Aţi putea să vorbiţi în terrisiană, vă rog?

Wayne i-a făcut cu ochiul.

— N-are rost, Dechamp. Nu pot s-o fac să vorbească cum trebuie, oricât aş încerca. Dar e bună să te uiţi la ea, nu?

Bărbatul a încuviinţat uşor.

— Şi dacă obiectul ăsta e în paza mea, unde ar putea fi găsit?

— A fost un incident tragic în oraş acum câteva săptămâni. Explozie. Au murit oameni. Am, auzit că ţi-au adus ţie cadavrele.

— Bilmy se ocupă de tura de zi. El le-a adus. Pe cei pe care n-a venit nimeni să-i caute, administraţia i-a pus într-o groapă comună mică. Erau cerşetori şi târfe.

— Şi nu-şi meritau moartea, a spus Wayne, dându-şi jos pălăria şi ducându-şi-o la piept. Hai să-i vedem.

— Acum? În noaptea asta?

— Dacă nu e prea mare deranjul.

— Nu e prea mare, domnule Monezi, a spus Dechamp, dar ar fi bine ca intenţiile dumitale să fie pe măsura numelui.

Wayne a scos repede câteva bancnote şi le-a fluturat prin faţa lui. Dechamp le-a luat, le-a mirosit – din cine ştie ce motiv –, apoi le-a băgat în buzunar.

— Nu sunt monezi, dar merg. Haide!

A luat o lampă cu ulei şi i-a condus prin ceturi.

— Ţi-ai schimbat accentul, i-a şoptit Marasi lui Wayne când au rămas puţin în urmă.

— L-am învechit puţin, a explicat Wayne. Am folosit accentul generaţiei dinainte.

— Există vreo diferenţă între ele?

A părut şocat.

— Fireşte că există, femeie. M-a făcut să par mai bătrân, ca părinţii lui. Mai multă autoritate.

Wayne a scuturat din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că putuse să-l întrebe aşa ceva.

Lampa lui Dechamp se reflecta în ceţuri în timp ce mergeau şi asta nu-i lăsa să vadă în jur foarte bine, dar probabil că avea nevoie de ea la săpături. Risipea însă puţin din aerul sinistru al pietrelor de mormânt şi al statuilor cu năluci. Marasi a înţeles de ce ar fi putut să apară tradiţia asta. Dacă exista un loc de care voiai să ţii necrofagele la distanţă, era tocmai un cimitir, deşi locul ăsta avea necrofagii săi umani oricum, aşa că statuile nu ajutau la mare lucru.

— Acum, a spus Dechamp, iar Wayne s-a apropiat să-l asculte, vreau să vă mărturisesc faptul că eu chiar sunt un om onest.

— Fireşte, a întărit Wayne.

— Dar sunt şi-un om chibzuit.

— Cu toţii suntem, a adăugat Wayne. Eu nu cumpăr niciodată berea bună, chiar şi când e ultima strigare şi barmanul o dă la preţ redus.

— Eşti un om pe placul inimii mele, atunci, a spus Dechamp. Chibzuit. Ce rost are să laşi lucrurile să putrezească, zic eu mereu? Supravieţuitorul n-a irosit niciodată nimic folositor.

— Mai puţin pe nobili, a zis Wayne. I-a prăpădit pe mulţi dintre ei.

— Dar asta nu înseamnă că i-a prăpădit, a comentat Dechamp chicotind. A fost doar o testare de armament, asta a fost. Trebuie să te asiguri că ai cuţitele ascuţite.

— Într-adevăr, a spusWayne. Tăişul armelor mele are câteodată nevoie de-o testare. Trebuie să mă asigur că nu se rup în mijlocul unei crime.

Au râs amândoi şi Marasi a scuturat din cap. Wayne era în elementul lui – putea să vorbească toată ziua despre înjunghierea nobililor. Lăsând la o parte că el însuşi era acum mai bogat decât majoritatea oamenilor din Elendel.

N-avea chef să-i asculte cum râd şi glumesc, dar nici nu voia să rămână prea în urmă în bezna aceea. Da, cețurile aparțineau Supraviețuitorului, dar, fir-ar rugina, fiecare a doua lespede arăta de parcă urma să se repeadă asupra ei în acel întuneric gros.

În cele din urmă, groparul i-a condus la un mormânt proaspăt săpat, ascuns în spatele unor mausolee înalte. N-avea niciun nume, în afara unei sulițe tăiate în piatră şi aşezată peste pământ. Lângă acela, câteva alte morminte, deschise toate, îşi aşteptau morții.

— Poate că vreți să vă aşezați, a spus Dechamp, luându-şi lopata. O să dureze puțin, fiindcă mormântul nu e adânc, dar nu sunt nici chiar aşa de rapid. Şi să-i spui doamnei să nu se uite, că cine ştie ce bucăți de om o să-scot cu lopata.

— Să ne aşezăm..., a zis Wayne, privind la câmpul de lespezi. Unde, băiatul meu?

— Oriunde, a spus Dechamp, începând să sape. Nu le pasă. Asta e deviza groparilor, să ştii. Ține minte că nu le pasă...

Şi s-a apucat să sape.

13

Trebuie să le accept regulile, s-a gândit Wax, traversând camera înspre informator. Sunt diferite, indiferent ce-ar spune Steris. Dar chiar le cunosc.

Se hotărâse să rămână în Bazin şi să facă tot ce putea face aici. Văzuse ce pericole există pe străzile din Elendel şi

luptase împotriva lor. Dar astea erau doar răni superficiale – era ca şi cum ai fi peticit tăietura în timp ce restul brațului continua să putrezească.

Probabil că cei din Set chiar voiau ca el să-şi piardă timpul umblând după supuşii lor neînsemnați. Dacă avea de gând să protejeze oamenii, trebuia să ochească țintele mari. Asta presupunea că era obligat să-şi păstreze calmul, să danseze şi să facă pe drăguțul. Însemna să facă toate lucrurile pe care părinții săi, chiar şi unchiul său, încercaseră să-l învețe.

Wax s-a oprit lângă alcovul unde se afla informatorul Devlin. Bărbatul privea acvariul din apropiere, plasat sub o imagine cu Tindwyl, mama lui Terris, ce-o arăta în ultima ei luptă împotriva întunericului. În acvariu, caracatițe mici se plimbau pe sticlă.

După un moment de aşteptare, informatorul l-a salutat cu o mişcare a capului. Wax s-a apropiat şi şi-a sprijinit brațul de sticla acvariului, chiar lângă el; Devlin era scund, arătos, cu mustața rară şi barba puțină.

— Mă aşteptam să fii arogant, a zis Devlin.

— De unde ştii că nu sunt?

— Ai aşteptat.

— Un arogant poate să fie şi politicos, a spus Wax.

Devlin a zâmbit.

— Presupun că poate să fie, Lord Waxillium.

Una dintre caracatițe a prins un peşte în tentacule şi s-a lăsat pe fundul acvariului, trăgând spre cioc peştele care se zbătea.

— Nu le hrănesc cu o săptămână şi ceva înainte de petrecere, a zis Devlin. Le place spectacolul.

— Brutal! a spus Wax.

— Lady Kelesina îşi închipuie că ea însăşi e un soi de animal de pradă şi că noi suntem peştii ei, invitați să înotăm aici ca să fim mâncați.

Devlin a zâmbit.

— Dar, firește, nu vede că se află într-o cușcă.

— Știi ceva despre cușca asta? a întrebat Wax.

— E cușca în care suntem cu toții, Lord Waxillium. Bazinul ăsta pe care l-a creat Armonie pentru noi. Perfect, luxuriant. Nimeni nu pleacă niciodată.

— Eu am plecat.

— În Ținuturile Necruțătoare, a spus Devlin nepăsător. Ce e *dincolo* de ele, Waxillium? Dincolo de deșert, de mare? Nu-i pasă nimănui.

— Am mai auzit întrebarea asta.

— Și a venit cineva cu banii să ne ajute să găsim răspunsul?

Wax a scuturat din cap.

—Oamenii pot să pună întrebări, a comentat Devlin, dar dacă nu avem bani, nu există nici răspunsuri.

Wax a chicotit și Devlin a răspuns dând ușor din cap. Găsise o metodă foarte subtilă de a le explica altora că trebuia să fie plătit ca să ofere informație. În mod straniu, în ciuda cerinței acesteia neașteptate și vulgare, Wax a descoperit că se simte mai în largul lui aici decât lângă Lord Gave.

Wax a căutat prin buzunar și a scos de-acolo moneda ciudată.

— Banii, a spus el. Mă interesează banii.

Devlin a luat-o și a ridicat din sprâncene.

— Dacă mi-ar putea spune cineva cum să cheltuiesc banii ăștia, a spus Wax, aș fi bogat. De fapt, cu toții am fi.

Devlin a învârtit moneda.

— Deși n-am văzut imaginea de pe asta, monede de genul ăsta s-au tot vândut la licitațiile de antichități de pe piața neagră. Nu înțeleg de ce. Nu există niciun motiv să fie ținute secret și n-ar fi ilegal să le vinzi în public.

I-a aruncat moneda înapoi.

Wax a prins-o surprins.

— Nu te aşteptai să-ţi răspund cu atâta francheţe? a întrebat Devlin. De ce pun oamenii atât de des întrebări la care nu aşteaptă răspunsuri?

— Mai ştii şi altceva? a întrebat Wax.

— Gave a cumpărat câteva, apoi s-a oprit, şi cele pe care le-a cumpărat nu mai apar în casa lui.

Wax a încuviinţat gânditor şi a căutat în buzunare bani pe care să-i dea informatorului.

— Nu aici, a zis Devlin, dându-şi ochii peste cap. O sută. Trimite o notă de transfer băncii ca să-i mute în contul meu.

— Ai avea încredere în mine? a întrebat Wax.

— Lord Waxillium, e *treaba* mea să ştiu în cine pot să am încredere.

— Atunci aşa fac. Presupunând că ai ceva în plus pentru mine.

— Orice încearcă să acopere, a spus Devlin, privind iarăşi acvariul, cam un sfert dintre nobilii din oraş sunt implicaţi în asta. La început eram curios, acum sunt îngrozit. E legat de un mare proiect de construcţii aflat la nord-est.

— Ce fel de proiect de construcţii? a întrebat Wax.

— N-am de unde şti, a spus Devlin. Câţiva fermieri l-au văzut. Spunea că sunt implicaţi nişte Allomanţi. Veştile astea au pierit înainte să ajungă în oraş. Au fost strivite. Sufocate. Totul a fost ciudat în Noul Seran în ultimul timp. A apărut un criminal din Ţinuturile Necruţătoare şi-a atacat casele bogaţilor Născuţi-din-Metal, apoi apari tu la o petrecere...

— Proiectul ăsta de la nord-est, a zis Wax. Allomanţi?

— N-am mai multe să-ţi spun, a spus Devlin, apoi a bătut în acvariu, încercând să sperie o caracatiţă.

— Dar explozia de-acum câteva săptămâni? Cea din oraş?

— A fost criminalul ăsta din Ţinuturi, aşa am auzit.

— Şi-i crezi?

— N-a omorât niciun Născut-din-Metal, a spus Devlin.

Niciunul despre care să ştii tu, s-a gândit Wax. Ce rol avea Hemalurgia în toată afacerea asta?

Devlin s-a ridicat şi i-a făcut un semn lui Wax, întinzându-i mâna în semn de rămas-bun.

— Asta e tot? a întrebat Wax.

— Da.

— Un preț cam mare pentru atât de puțin, a zis Wax, întinzându-i şi el mâna.

Devlin s-a aplecat spre el, vorbind uşor.

— Atunci să-ți mai spun ceva: lucrul în care te implici e periculos, mai mult decât îți poți imagina. Pleacă. Eu asta fac.

— Nu pot, a răspuns Wax când Devlin s-a retras.

— Te ştiu, om al legii, a adăugat Devlin. Şi pot să-ți spun despre grupul pe care-l urmăreşti că nu de ei trebuie să-ți faci griji. N-o să fie un pericol pentru decenii de-acum încolo, poate secole. Nu eşti conştient de ameninţarea cea mare.

— Adică?

— Restul oamenilor din încăperea asta, a spus Devlin, cei care nu sunt implicați în mica ta conspirație – cei cărora le pasă doar de cum le sunt tratate oraşele.

— Îmi cer scuze, a spus Wax, dar mie nu mi se pare că ar fi un pericol la fel de mare pentru mine.

— Atunci nu eşti atent, a zis Devlin. Eu, personal, sunt foarte curios să văd câte vieți se vor pierde în primul război civil din Bazin. Zi bună, Lord Ladrian.

S-a îndepărtat, pocnind din degete când a trecut pe lângă câțiva oameni. Unul dintre ei a pornit după el.

Wax a mârâit uşor. Mai întâi femeia care-l luase la dans, apoi tipul ăsta. Wax avea impresia că cineva a făcut din el o marionetă. Ce aflase? Confirmarea că unele artefacte

fuseseră vândute? Că altcineva găsise locul pe care ReLuur îl fotografiase?

Un proiect de construcții, s-a gândit el. *Allomanți.*

Război civil.

I s-a făcut frig, aşa că s-a dus înapoi în mulțime. A dat ocol unui grup, băgând de seamă că Steris nu mai era la masă – deşi îşi terminase apa dulce înainte să plece. S-a întors şi s-a uitat după ea prin mulțime.

Din întâmplare, asta l-a adus în fața unei femei impunătoare, cu părul prins în coc şi câte un inel pe fiecare deget.

— Lord Waxillium, a spus Kelesina, făcându-le semn însoțitoarelor să se retragă şi s-o lase singură cu Wax. Speram să avem ocazia să vorbim.

S-a simțit imediat cuprins de panică, dar a împuşcat frica în cap şi i-a ascuns cadavrul. N-avea să se lase intimidat de unul dintre lacheii lui Suit, indiferent cât de bogată sau influentă ar fi fost.

— Lady Shores, a reacționat el, luând-o de mână, dar fără să i-o sărute. Poate că nu era în Ținuturile Necruțătoare, dar n-avea de gând să-şi ia ochii de la duşman.

— Sper că vă bucurați de petrecere, a zis femeia. Discursul principal urmează într-o jumătate de oră, poate c-o să vi se pară interesant. L-am invitat pe primarul din Bilming să vorbească. O să vă pregătesc şi discursul scris – i-l veți putea duce guvernatorului ăluia mojic din Elendel, ca să nu fie nevoie să-l memorați.

— Sunteți foarte generoasă.

— Eu..., a început ea.

Fir-ar rugina, se săturase să-i lase pe alții să conducă discuția.

— L-ați văzut pe Lord Gave? a întrerupt-o Wax. L-am insultat din greşeală mai devreme. Voiam să-mi cer scuze.

— Gave? a spus Kelesina. Nu-l băga în seamă, Waxillium. Nu merită să-ți bați capul cu el.

— Totuşi, a zis Wax. Simt că port pantofi de beton şi încerc să dansez. Fiecare pas pe care-l fac, calc pe careva pe picioare. Rugină, speram ca oamenii de aici să nu fie la fel de sensibili ca-n Elendel.

Femeia a zâmbit. Cuvintele păreau s-o liniştească într-un fel, de parcă i-ar fi dovedit că era aşa cum se aşteptase să fie.

Foloseşte-o, şi-a spus Wax. Dar cum? Femeia asta are decenii de experiență în societate; Steris putea să creadă ce voia ea despre abilitățile lui, dar adevărul era că-şi petrecuse ani de zile împuşcând oameni, şi nu ducându-se la petreceri. Cum se putea aştepta să-i întreacă pe oamenii ăştia la jocul lor?

— Îmi pare rău să văd că nu ați venit cu asociatul, a zis Kelesina.

— Wayne? a întrebat Wax cu sinceră neîncredere.

— Da. Am primit scrisori despre el de la prieteni din Elendel. Pare atât de interesant.

— E şi asta un fel de a spune, a comentat Wax. Mă iertați, Lady Kelesina, dar mai bine mi-aş duce *calul* la o petrecere. S-ar comporta mai frumos.

Ea a râs.

— Sunteți fermecător, Lord Waxillium.

Femeia asta era vinovată până-n măduva oaselor, şi el o ştia. Putea s-o simtă. A început să meargă pe instinct. A scos moneda din buzunar şi a ținut-o în fața ei.

— Poate că puteți să-mi spuneți ceva, a zis el şi şi-a dat seama că prinsese un accent din Ţinuturi. *Mulțumesc pentru asta, Wayne.* Afară mi-au dat banul ăsta, cred că din greşeală. Am întrebat câțiva oameni de-aici ce înseamnă, dar unii au devenit atât de palizi, de parcă i-aş fi împuşcat.

Kelesina a înlemnit.

— Eu, unul, a început Wax, întorcând moneda între degete, cred că are de-a face cu zvonurile alea despre ce se întâmplă în nord-est. O mare săpătură, parcă? Bănuiesc că trebuie să fie de pe-acolo. Relicvă din trecut. Foarte interesant, nu?

— Nu dați prea mare atenție zvonurilor, Lord Waxillium, a spus ea. După ce-au început să circule poveştile, lumea a pornit să fabrice monedele astea în oraş ca să le vândă fraierilor.

— Serios? a zis Wax, încercând să pară dezamăgit. Ce păcat. Mie mi se părea interesant.

A băgat moneda în buzunar tocmai când formația începea un nou cântec.

— Vreți să dansăm?

— De fapt, am promis deja dansul ăsta cuiva. Vă găsesc eu mai târziu, Lord Waxillium?

— Sigur, sigur, a răspuns el, făcându-i un semn cu capul când s-a retras.

S-a întors la masa lui, privind-o cum îşi face loc prin mulțime, cu pas speriat.

— Aia a fost Lady Kelesina? a întrebat Steris, alăturându-i-se cu un alt pahar de apă dulce în mână.

— Da, a răspuns Wax.

— N-aveam de gând să vorbesc cu ea decât după discurs, a spus Steris, pufnind. Mi-ai dat întreg orarul peste cap.

— Scuze.

— O să meargă şi aşa. Ce-ai aflat de la ea?

— Nimic, a zis Wax, privind-o pe Lady Kelesina întâlnindu-se cu nişte bărbați la costum.

Îşi păstrase calmul, dar se mişca brusc... da, sigur era agitată.

— I-am spus ce-am descoperit.

— Ce-ai făcut?

— I-am dat de înțeles că ştiu despre ei, a spus Wax, deşi am încercat să fac pe prostul. Nu ştiu dacă m-a crezut. Wayne se pricepe la chestia asta mai bine decât mine. Are talent.

— Atunci ai stricat tot?

— Poate, a spus Wax. Dar, dacă aş fi în Ținuturi şi-aş confrunta un criminal fără să am dovezi, exact asta aş face. Le-aş spune că îi suspectez şi apoi i-aş urmări să văd ce fac.

Lady Kelesina a ieşit din sală, lăsându-l pe unul dintre bărbați să-şi ceară scuze invitaților. Wax aproape că putea să-l audă. *Doamna trebuie să se ocupe de ceva foarte urgent. O să se întoarcă numaidecât.*

Steris a privit în direcția în care se uita şi el.

— Pun pariu zece bancnote că o să-l contacteze pe Suit, a zis Wax, ca să-i spună că-i urmăresc.

— A, a îngăimat Steris.

El a încuviințat.

— M-am gândit că n-o să pot vorbi mai bine decât ea, oricât de mult aş fi încercat. Dar nu e obişnuită să se țină poliția după ea. O să facă greşeli simple, din alea pe care nici jefuitorii începători nu le fac.

— Va trebui s-o urmărim cumva.

— Ăsta ar fi planul, a spus Wax, bătând darabana pe masă. S-ar putea să fiu nevoit să provoc o ceartă şi să fiu dat afară.

— Lord Waxillium! a exclamat Steris, căutând ceva în poşetă.

— Scuze, dar mi-e greu să mă gândesc la altceva.

Era un plan cam prost, totuşi. Dacă l-ar fi dat afară, ar fi alertat-o pe Kelesina.

— Avem nevoie de o distragere, o scuză ca să plecăm. Ceva credibil, dar nu foarte derutant... Ce e aia?

Steris a scos o mică fiolă din poşetă.

— Sirop de ipecac şi rădăcină de sare, a spus ea. E un vomitiv.

A privit-o şocat.

— Dar de ce?

— Am bănuit că vor încerca să ne otrăvească, a răspuns Steris. Deşi mi s-a părut c-ar fi doar o mică posibilitate, e bine să fii pregătit.

Steris a râs zgomotos.

Apoi a dat fiola peste cap.

Wax a întins mâna spre ea, dar era prea târziu. A privit-o oripilat cum astupă fiola goală şi-o bagă înapoi în poşetă.

— Poate vrei să te îndepărtezi din raza de acțiune a vomei... ca să zic aşa.

— Dar... Steris! a spus el. O să te umileşti.

Steris a închis ochii.

— Dragă Lord Waxillium, mai devreme vorbeai despre puterea de a nu-ți păsa de ce cred alții despre tine. Mai ții minte?

— Da.

— Vezi tu, a spus ea, deschizând ochii şi zâmbindu-i. Încerc să învăț şi eu abilitatea asta.

După care a vomitat pe toată masa.

Excavarea continua, iar Marasi îşi trecea timpul citind pietrele de mormânt. Wayne se aşezase pe o groapă, cu spatele rezemat de lespede, de parcă ar fi fost cel mai firesc obicei din lume. Când Marasi a trecut să vadă cum merg lucrurile, l-a găsit scotocindu-şi buzunarele. Ceva mai târziu, a scos un sendviş de-acolo şi a început să mănânce. Când a văzut cum se holbează Marasi la el, i l-a întins, fluturându-l prin fața ei, să vadă dacă nu vrea o îmbucătură.

Ei i s-a făcut rău şi s-a întors, apucându-se să citească alte inscripții. Asta era secțiunea mai săracă din cimitir;

mormintele erau înghesuite, iar pietrele erau mici şi simple. Ceaţa vălurea printre ele, vălutucindu-se în jurul ei când a îngenuncheat lângă o piatră funerară, a şters muşchiul şi a citit despre copilul care fusese îngropat acolo. *Eliza Marin. 308-310. Ascende şi fii liberă.*

Sunetul ritmat al lopeţii groparului o însoţea printre morminte. La un moment dat, a ajuns prea departe de lumina lămpii ca să mai vadă ceva. A oftat, s-a întors şi a văzut pe cineva în ceaţa din apropiere.

A sărit înapoi speriată, dar negura mişcătoare s-a dat la o parte – era doar o statuie. Marasi s-a apropiat, încruntându-se. Cine plătise pentru o statuie care să fie ridicată chiar în zona săracilor? Era veche şi intrase cam jumătate de metru în pământ în partea dreaptă, rămăsese într-o poziţie oblică pe solul scufundat. Era şi bine făcută, o figură extraordinară tăiată din marmură neagră, înaltă de vreo trei metri şi magnifică în mantaua ei de ceaţă întinsă.

Marasi i-a dat ocol şi n-a fost surprinsă când avăzut figura unei femei cu păr scurt şi o faţă mărunţică, în formă de inimă. Războinicul în Ascensiune se afla acolo, aşezat printre mormintele săracilor şi uitaţilor. Spre deosebire de statuia lui Kelsier, care se înălţa peste cei care treceau poarta cimitirului, asta părea să-şi ia zborul, cu un picior ridicat şi privirea îndreptată spre cer.

— Ani de zile am vrut să fiu ca tine, a şoptit Marasi. Presupun că fiecare fată visează la asta. Cine n-ar visa după ce-a auzit poveştile?

Se înscrisese până şi-n clubul de tras la ţintă pentru domnişoare, gândindu-se că, dacă nu poate să împingă metal, ar fi putut măcar să tragă cu arma.

— Ai fost vreodată nesigură pe tine însăţi? a întrebat Marasi. Sau ai ştiut mereu ce să faci? Ai fost geloasă? Speriată? Furioasă?

Dacă Vin fusese vreodată o persoană normală, cântecele şi poveştile n-o mărturiseau. O numeau Războinicul în Ascensiune, femeia care-l omorâse pe Lordul Legiuitor. Născută-din-Ceaţă, o legendă care ţinuse lumea în braţe, în timp ce Armonie se pregătea să fie Zeu. Putea să omoare cu privirea, să afle secrete necunoscute de nimeni şi să lupte singură împotriva unor armate întregi de koloşi.

Fusese extraordinară în toate felurile posibile. Şi probabil că asta fusese şi-un lucru bun, altfel lumea n-ar fi supravieţuit Războiului Cenuşii. Dar rugină... era groaznic de greu să te ridici la înălţimea reputaţiei ei.

Marasi s-a întors dinspre statuie şi a traversat pământul moale până la Wayne şi Dechamp. Apropiindu-se, groparul tocmai ieşea din groapă şi-şi înfipsese lopata în pământ, luând o ploscă din geantă şi sorbind din ea.

Marasi a aruncat o privire în mormânt. Se mişcase repede – săpase o gaură de un metru şi ceva.

—Vrei să împarţi băutura cu fratele tău? a întrebat Wayne, ridicându-se.

Dechamp a dat din cap, punându-i capacul la loc.

— Bunicu' zicea mereu să nu împarţi băutura cu cine n-a împărţit-o pe-a lui cu tine.

— Dar aşa nimeni nu mai împarte băutură cu nimeni.

— Nu, a spus Dechamp. Înseamnă doar că eu primesc de două ori mai multă.

S-a sprijinit în lopată, uitându-se în groapă. Fără ritmul regulat al săpatului, cimitirul ar fi fost tăcut ca un mormânt.

Trebuiau să fi ajuns aproape de cadavre. Ce urma era neplăcut – trebuiau să caute printre cadavrele acelea unul care să fie făcut bucăţi şi apoi să vadă dacă avea o ţepuşă. Lui Marasi i s-a întors stomacul pe dos numai gândindu-se. Wayne a muşcat din sandvici, a ezitat şi şi-a lăsat capul într-o parte.

Apoi a luat-o pe Marasi de mână şi a împins-o, aruncând-o în mormânt. Impactul aproape c-a lăsat-o fără respiraţie.

S-au auzit împuşcături câteva secunde mai târziu.

14

Marasi a tras aer în piept când Wayne a alunecat şi el în mormântul puţin adânc, căzând direct peste ea. A rămas fără aer din nou. Wayne a gemut, iar împuşcăturile s-au oprit imediat după aceea. Încercând să-şi revină, Marasi se holba la cerul negru şi la cețurile rotitoare.

— Bulă de viteză? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Wayne, apoi a gemut din nou, întorcându-se pe-o parte şi cu spatele la peretele de pământ, ca să nu mai stea deasupra ei.

— Ai fost lovit?

— De trei ori, a zis Wayne, tresărind când şi-a întors piciorul. Nu, de patru.

A oftat, apoi a muşcat din sendviş.

— Deci...

— Lasă-mă o secundă, a spus el.

S-a întors în mormânt şi s-a uitat peste buza de pământ. În apropiere, Dechamp se prăbuşea cu încetinitorul – de parcă ar fi fost suspendat în miere –, cu sânge țâşnindu-i din câteva răni de la piept şi stropi de sânge plutind în aer. Focul de gloanțe din întuneric arăta originea împuşcăturilor: pe cărare se aflau câteva siluete, rămase în umbră, aproape invizibile. Gloanțele tăiau ceața, lăsând urme.

— De unde-ai ştiut?

— Au făcut greierii să tacă, a spus Wayne. Dechamp ne-a vândut. Pun pariu pe pălăria lui Wax că l-a trimis pe băiatul ăla ca să-i aducă pe ăştia.

— Set a ajuns aici înaintea noastră, a spus Marasi, cu un gol în stomac.

— Mda.

Wayne şi-a băgat degetul prin găurile cămăşii, ca să verifice dacă se vindecaseră rănile. Cu cealaltă mână şi-a îndesat în gură ultima bucată de sandvici, apoi a venit lângă Marasi, ca să vadă despre ce e vorba. Deasupra lor, un glonț a lovit marginea invizibilă a bulei de viteză. Într-o clipă, a tăiat aerul chiar pe deasupra capului lui Marasi, înainte să lovească cealaltă parte, unde a încetinit iarăşi.

Ea s-a tras în jos cu întârziere. De fiecare dată când ceva intra într-o bulă de viteză, era deviat şi-şi schimba direcția. Deşi era improbabil ca un obiect să fie deviat cu atâta putere încât să le cadă în cap, era posibil. În afară de asta, aliajul lui Wayne ardea foarte repede. Avea să fie nevoit să renunțe la bulă în curând.

— Care-i planul? a întrebat Marasi.

— Să nu murim.

— Ceva mai detaliat de-atât se poate?

— Să nu murim... astăzi?

Ea l-a săgetat cu privirea. Alte două gloanțe au trecut pe deasupra lor în timp ce Dechamp se prăvălea la pământ în afara bulei.

— Trebuie să ne apropiem de ei, a spus Wayne, scoțându-şi unul dintre bastoane din centură.

— O să fie dificil, a spus Marasi. Cred că le e teamă de tine.

— Da? a întrebat Wayne, cu o voce ceva mai curajoasă. Chiar crezi?

— Folosesc muniție cât să doboare un pluton, a răspuns Marasi, ferindu-se când un glonț a intrat în bulă. Au

deschis focul, deşi Dechamp era chiar pe linia de tragere. Nu cred că însemna mult pentru ei, dar asta arată că sunt suficient de speriați cât să nu-l mai fi aşteptat să coboare în mormânt.

Wayne a dat din cap uşor, rânjind.

— Ca să vezi. Am şi eu o reputație. Mă întreb...

Marasi s-a uitat în spate. Mormântul acela se afla lângă altele care-şi aşteptau ocupanții.

— Poți să faci bula de viteză suficient de mare cât să cuprindă şi unul dintre celelalte morminte?

S-a uitat încotro privea şi ea, apoi şi-a frecat bărbia.

— Poate pot s-o arunc peste ăla mai apropiat, dacă renunț la bula asta şi fac alta când ajung în marginea cealaltă.

Nu putea să facă o bulă să se mişte de îndată ce-o crea şi nu putea ieşi din ea fără să dispară.

— Deci trebuie să-i facem să vină să ne verifice cadavrele, a spus Marasi. Ar putea să fie dificil, în cazul în care chiar se tem de tine.

— Nu, a spus Wayne, ar putea chiar să fie uşor.

— Cum...

— Nu mai avem mult timp, a spusWayne. Mai ai pistoletul ăla în poşetă?

Marasi a scos un mic revolver.

— Are o acoperire foarte proastă, a comentat ea, şi doar două gloanțe.

— Nu contează, a spus Wayne. De îndată ce opresc bula, trage spre băieți. Să fii pregătită să te mişti.

Marasi a încuviințat.

— Gata! a spus Wayne.

Bula a dispărut.

Cețurile s-au pus iar în mişcare, învârtejindu-se deasupra capetelor lor, şi sunetul împuşcăturilor a umplut cimitirul.

Dechamp tresărea şi respira greoi; ochii lui erau tot mai sticloşi în lumina lămpii. Marasi a aşteptat până când atacatorii au încetat focul şi i-a auzit cum îşi schimbă cartuşele în noapte. Apoi şi-a îndreptat mica armă spre ei şi-a tras de două ori în întuneric.

S-a băgat la loc în mormânt, neînţelegând ce rezolvase cu împuşcăturile.

— Îţi dai seama că acum suntem şi prinşi aici, şi neînarmaţi, Wayne?

— Da, a spus el. Dar dacă băieţii ăştia sunt deranjaţi de reputaţia mea fioroasă...

— Ce? a întrebat Marasi, privindu-l în timp ce se uita peste marginea gropii.

Câteva împuşcături făceau să pară că trag înapoi, dar nu mai erau la fel de multe ca înainte. Ce era...

— Uite! a spus Wayne, sărind în partea din spate a mormântului şi formând o altă bulă de viteză. Ha! Au venit pregătiţi ăştia, oameni buni.

Marasi a ridicat şi ea capul să se uite. Era cât pe-aci să dea cu capul de o bucată de dinamită îngheţată în aer, cu mucul scânteind şi scoţând fum care se pierdea în ceţuri. A ţipat, dându-se în spate. Aproape că ajunsese la marginea bulei.

— Hai în partea cealaltă, a spus Wayne, scoţându-şi jobenul şi aruncându-l în cealaltă groapă.

S-a dus după el. Marasi i s-a alăturat, mergând ghemuită şi sperând ca atacatorii să nu-i vadă. Bula de viteză oricum încetoşa totul; în plus, mai era şi întuneric, iar ceţurile aveau să-i ascundă oricum.

S-a târât şi s-a lăsat să alunece în celălalt mormânt, care era mai adânc decât primul. Wayne i-a făcut semn şi a închis bula. Marasi s-a lipit de partea din spate a gropii, a închis ochii, şi-a dus mâna la urechi, apoi a început să numere în cap. A ajuns doar până la doi înainte ca o

explozie să cutremure pământul şi să-i acopere de un strat de pământ. Rugină! Explozia aia trebuia să se fi auzit până-n centrul oraşului.

S-a uitat la Wayne, care şi-a scos şi celălalt baston şi-a început să le învârtă pe fiecare în câte-o mână. A auzit urme de paşi afară şi şi-a imaginat cum, prudenţi, agresorii se apropie de groapă ca să verifice morţii.

— Poţi să-i auzi şi tu? a şoptit Marasi.

El a rânjit şi i-a murmutat ca răspuns: *Îl mănâncă la ouă pe unul care n-are mâini să se scarpine?* S-a prins de marginea mormântului şi s-a tras afară. Ceţurile au încremenit din nou când Wayne a creat altă bulă de viteză, prinzându-i pe jumătate din tipi înăuntru cu el.

Era deja obişnuită să audă sunetul de baston de lemn lovind craniul cuiva, dar tot o făcea să tresară. Bula a dispărut când cineva a reuşit să împuşte în afara ei, dar s-au auzit alte gemete şi înjurături.

În scurt timp, Wayne a apărut pe buza gropii, luminat de lampa pâlpâitoare din spate. Şi-a pus bastoanele din nou la curea, apoi a îngenuncheat să-i întindă mâna.

Marasi s-a întins spre el din mormânt, ca să-i primească ajutorul.

— De fapt, a spus Wayne, fără să o ia de mână, speram să-mi dai pălăria.

— O să trimitem după trăsura dumneavoastră, Lord Waxillium, a spus asistenta intendentului. Ne pare teribil de rău pentru întâmplarea asta nefericită. Sunteţi sigur că n-a mâncat ceva acolo care i-ar fi putut face rău?

— N-a făcut decât să bea, a spus Wax, şi oricum a băut puţin.

Bucătarul s-a mai relaxat. A tras-o pe una dintre cameriere de acolo de îndată ce-a văzut că Wax o observase. Wax stătea în pragul unei camere de oaspeţi, iar în spatele său, pe pat, se afla Steris, cu ochii închişi.

Asistenta intendentului – o femeie terrisiană bătrână, îmbrăcată cum se cuvine – a plescăit din limbă, uitându-se peste umăr la bucătar şi camerieră, care tocmai se făceau nevăzuți. În ciuda nemulțumirii ei, Wax şi-a dat seama că se simțea uşurată să audă că nu era de vină mâncarea de la petrecere. Ceilalți oaspeți n-aveau motive de îngrijorare.

O voce pătrunzătoare s-a auzit de pe hol. Cineva – un bărbat cu o voce-piţigăiată – îl anunța pe cel ce urma să ia cuvântul. Wax putea să audă cu uşurință; cel care vorbea se folosea de amplificatoarele electrice. Se pare că aparatele astea ale fetei din Tarcsel ajunseseră chiar şi-n Noul Seran. Asistenta a făcut, inconştient, un pas spre sala de bal.

— Puteți pleca, i-a spus Wax. O să aşteptăm aici o jumătate de oră ca să mă asigur că doamna e odihnită, iar trăsura noastră sigur va fi venit până atunci.

— Dacă sunteți sigur...

— Sunt, a răspuns scurt Wax. Aveți grijă doar să nu fim deranjați. Doamna Harms nu suportă zgomotul când îi e rău.

Intendenta a făcut o plecăciune şi s-a retras pe hol, spre sala de bal. Wax a închis uşa, apoi s-a apropiat de patul pe care se afla Steris. A deschis un ochi, apoi s-a uitat la uşă să vadă dacă e închisă.

— Cum te simți? a întrebat Wax.

— Am greață, a spus Steris, sprijinindu-se în cot. M-am cam grăbit, aşa-i?

— A fost bine că te-ai grăbit, a spus Wax, verificând ceasul de perete. Aştept câteva minute ca să mă asigur că nu e nimeni pe hol, apoi ies. Nu ştiu cât o să stea Kelesina departe de petrecere, dar va trebui să mă mişc repede dacă vreau să aflu ceva.

Steris a încuviințat.

— Crezi că ar putea s-o țină aici? Pe sora ta?

— Puțin probabil, a răspuns Wax. Dar orice e posibil. Mă mulțumesc cu orice indiciu, cât de mic.

— Cum e?

— Părea ca o aristocrată obişnuită, plină de sine. Sigură că...

— Nu Lady Kelesina, Waxillium. Soră-ta.

— E..., a început Wax, înghițind în gol şi verificându-şi ceasul. N-am mai văzut-o de decenii, Steris.

— Dar erai aşa dornic s-o salvezi.

El a oftat, aşezându-se alături pe pat.

— Când eram copii, ea era mereu aia îndrăzneață. Eu eram atent, sincer, încercând din răsputeri să-mi dau seama ce trebuie făcut. Iar Telsin... părea să poată face totul cu uşurință. Până când eu am plecat din Sat şi ea a rămas.

— E mai terrisiană decât tine, deci.

— Poate. Întotdeauna am crezut că urăşte locul ăla, având în vedere de câte ori căuta scuze să plece. Dar a rămas.

A scuturat din cap.

— N-am cunoscut-o niciodată cu adevărat, Steris. Nu aşa cum ar fi trebuit. Eram prea interesat de mine însumi. Nu pot să nu mă gândesc că i-am dezamăgit pe toți – pe mama, pe tata, pe Telsin – fiindcă n-am rămas cu ea când am plecat în Ținuturile Necruțătoare. Şi acum îi dezamăgesc din nou când o las pe mâna unchiului meu.

Steris, stând întinsă pe pat, l-a strâns de mână.

— O s-o găsesc eu, a spus Wax. O s-o rezolv. Am fugit în Ținuturi, gândindu-mă că n-am nevoie de niciunul dintre ei. Dar, pe măsură ce trec anii, Steris, descopăr că vreau tot mai puțin să fiu singur. Nu pot să mi-o explic. E familia mea. Singura mea familie.

Afară s-a auzit o nouă voce. După introducere, Lord Severington şi-a început discursul. Wax s-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

— Bine. Trebuie să merg să explorez casa în timp ce lumea e atentă la discurs.

Steris a dat din cap, apoi şi-a legănat picioarele peste marginea patului şi a respirat adânc.

— Ar trebui să aştepți aici, a zis Wax. Ar putea să fie periculos.

— Ai uitat ce-am spus azi-noapte? a întrebat ea.

— Cel mai sigur loc în care poți fi acum e departe de mine.

— Totuşi, ai putea avea nevoie să ieşi repede. N-o să ai timp să vii după mine. Şi, dacă te vede cineva, o să se întrebe de ce eşti singur – dar, dacă suntem împreună, putem spune că tocmai plecam şi căutam drumul spre ieşire.

Erau argumente bune. El a încuviințat, fără prea mult chef, făcându-i semn să vină după el. Ea s-a grăbit, aşteptând puțin lângă uşă când a deschis-o şi s-a uitat pe hol. Wax putea să audă vocea lui Severington şi mai bine acum.

— ... e timpul să le arătăm celor din Elendel că tirania nu e doar nedreaptă, este împotriva voinței Supraviețuitorului, care a murit în numele libertății...

Holul era gol. Wax a ieşit din cameră, cu Steris la braț.

— Încearcă să nu arăți ca şi cum te-ai furişa, a sugerat el uşor.

Ea a încuviințat, şi împreună au pornit pe holul lung, luminat de lămpi de cupru, care pe vremuri fuseseră de gaz, iar acum erau electrice. Potrivit planului pe care-l memorase, sala de bal şi camerele mici de oaspeți se aflau în aripa de est. Dacă mergeau spre vest de-a lungul holului şi dădeau colțul...

Au trecut pe sub o arcadă în atriul central al conacului, unde un izvor mic țâşnea chiar în centru, apoi cobora în cascadă peste nişte stânci decorate cu clopoței. Doar câteva

lumini străluceau pe pereți, răspândind în atriu o lumină crepusculară.

— Umiditatea a făcut praf lemnăria, a zis Steris. Ce motiv ar putea să aibă să devieze parte din râu ca să-l facă să treacă prin casă?

— Sunt sigur că motivele nu sunt deloc practice, a răspuns Wax.

În apropiere, o cameristă a trecut dintr-o încăpere în alta. L-a văzut şi a înghețat.

Wax a privit-o, a ridicat din umeri şi a schițat un zâmbet care se străduia să-i iasă cât mai aristocratic. Tânăra femeie nu le-a zis nimic, ci doar şi-a lăsat ochii în podea şi s-a făcut nevăzută, cărându-şi teancul de cearşafuri.

Şi-au făcut drum prin atriul slab luminat. Deasupra, ferestre largi ofereau o imagine a cerului, care acum era acoperit de cețuri rotitoare. Wax şi-a ridicat mâna să salute cețurile îndepărtate, dar s-a oprit.

Armonie privea prin cețurile acelea. Armonie cel impotent, Armonie cel fără rost. A strâns din dinți şi s-a îndepărtat de ferestre, conducând-o pe Steris spre o grădină interioară, decorată cu stânci mici şi plante. Harta spunea că Kelesina ar fi trebuit să fie undeva la etajul al doilea. Urmând drumul spre nord, mergând de-a lungul izvorului, a văzut un balcon la etajul doi.

— Serios, a spus Steris, de unde ştiu că apa e curată? Nu era destul că le trece un râu prin grădină? Trebuia să mai treacă şi prin casă?

Wax a zâmbit, studiind balconul.

— O să mă duc sus să văd ce e acolo. Vorbeşte tare dacă te găseşte cineva. O să mă avertizezi în felul ăsta şi-o să mă întorc.

— Bine, a spus Steris.

A umblat în buzunar după câteva monezi, simțindu-se demodat când a început să ardă oțel, pregătindu-se să sară.

— Nu vrei ceva mai serios? a întrebat Steris.

S-a uitat la ea, apoi, la poşeta ei.

— Dar ţi-au verificat poşeta.

— Da, a spus ea, apoi şi-a ridicat tivul fustei într-o parte, scoţând la iveală un pistol mic prins de coapsă. Mi-a fost teamă c-o să-ţi ceară armele. Aşa că am făcut alte planuri.

Wax a rânjit.

— M-aş putea obişnui să te am în preajmă, Steris.

Ea a roşit în lumina crepusculară.

— Am nevoie de ajutor ca să-l dau jos.

El a îngenuncheat, dându-şi seama că Steris folosise şase suluri de bandă adezivă ca să-l prindă acolo. Şi, cum era totuşi Steris, îmbrăcase şi nişte pantaloni scurţi pe sub rochie – două perechi, dacă se lua după bucata de stofă care se vedea ivindu-se de sub prima pereche.

Wax a început să desfacă pistolul.

— Dar văd că n-ai vrut să-ţi cadă accidental.

— Mi-l tot imaginam căzând şi declanşându-se în timpul dansului, a spus Steris.

Wax a mormăit, cu mâinile pe coapsă, chiar sub rochie.

— Îţi dai seama că, dacă am fi într-o piesă de teatru, ăsta e momentul în care cineva intră peste noi.

— Lord Waxillium, a spus Steris. La ce piese de teatru te duci tu?

— Cele care se joacă în Ţinuturile Necruţătoare, a răspuns Wax, scoţând într-un sfârşit arma.

Era unul dintre pistoalele lui Rioting, un revolver de calibru 22, cu şase gloanţe, pe care-l purta la el, dar pe care-l folosea rareori. Avea să se descurce cu ăsta. S-a ridicat, în timp ce Steris îşi potrivea fusta.

— Bravo.

— Am încercat mai întâi cu o puşcă, a spus ea, roşind. Ar fi trebuit să mă vezi cum mergeam cu ea pe picior.

— Rămâi nevăzută, dacă poți, i-a spus el, apoi a lăsat o monedă la pământ şi s-a lansat spre balconul de deasupra.

Marasi a intrat în coliba groparului, închizând uşa. Wayne tocmai rupsese picioarele unui scaun şi a ridicat privirea spre ea.

— Chiar e nevoie s-o faci? a întrebat Marasi.

— Nu ştiu, a spus el, rupând încă unul. E distractiv. Ce fac durii noştri?

Marasi s-a uitat pe fereastră, spre locul unde un grup de poliţişti locali urcau ultimii tâlhari în dube. Se pare că cea mai bună metodă de a atrage atenția autorităților era să detonezi dinamită în oraş.

— Nu ştiu nimic, a zis ea. Au fost plătiți să ne execute. Cei care i-au angajat le-au mărturisit numele tău, dar se pare că asta a fost o greşeală.

— Sunt faimos, a spus Wayne fericit, rupând încă un picior.

Coliba fusese întoarsă pe toate părțile, sertarele scoase, pernele despicate, mobila răsturnată. Wayne s-a uitat la piciorul de scaun pe care-l rupsese, verificând să vadă dacă e gol pe dinăuntru, apoi l-a azvârlit peste umăr.

— Putem să încercăm să vedem cine i-a plătit pe ăştia, a spus Marasi, dar bănuiesc că Suit a fost atent şi n-o să ne conducă la el. Şi nici băiatul ăla nu se mai vede.

Wayne a mormăit, bătând cu piciorul în podea, apoi făcând câțiva paşi în spate şi bătând din nou.

— Poliția a adus un Allomant, a continuat Marasi. Şi nu este niciun metal în mormânt, aşa că, dacă țepuşa aia a fost aici, acum nu mai e.

Femeia a oftat, rezemându-se de perete.

— Rugină şi Ruină... sper ca Waxillium să aibă mai mult noroc decât noi.

Wayne a făcut o gaură în podea cu călcâiul cizmei. Marasi s-a înviorat şi s-a dus la el, în timp ce bărbatul căuta în compartimentul secret pe care-l găsise.

— Aha! a exclamat el!

— Ce e? a întrebat Marasi.

Wayne a scos o sticlă.

— Băutura ascunsă a lui Dechamp.

— Asta e tot?

— Tot? E grozav? Un tip ca ăla îşi ascunde bine băutura. Sunt prea mulţi muncitori pe-aici care pot să i-o fure.

— Deci n-am aflat nimic.

— E cartea aia de conturi de pe birou, pe care am găsit-o într-un fund fals de sertar, a spus Wayne, luând o gură din lichidul negru pe care-l găsise. Sunt acolo toţi oamenii care-au plătit groparii să dezgroape morminte în ultimii ani.

Marasi a tresărit.

— Când ai găsit-o?

— La început, a spus Wayne. Nici n-a trebuit s-o caut. Însă băutura au ascuns-o bine. Au priorităţi straşnice, băieţii.

Marasi a trecut peste nişte cuverturi aruncate pe jos şi a deschis carneţelul. Nu era al lui Dechamp, ci al întregului cimitir. Era o listă cu morminte, apăreau numerotate parcelele, ce se găsiseră în gropi şi cui fuseseră vândute.

L-au folosit pentru ca şeful să ştie ce-a fost vândut şi ce nu, s-a gândit Marasi. Şi să-şi urmărească supuşii, ca să fie sigur că nu se apucă de unii singuri de jefuit morminte.

Lângă o intrare recentă apărea o notă a şefului. *Dacă vine cineva să investigheze mormântul ăsta, trimite după mine imediat.*

Marasi a închis carnetul, apoi a scos din buzunar hârtia pe care erau trecuţi muncitorii din cimitir.

— Haide, i-a zis lui Wayne, trebuie să mai oprim undeva în seara asta.

15

Templeton Fig a netezit penele corbului său alb şi mort. Ştia sigur că animalul era un albinos autentic, şi nu o imitaţie creată de vreun oportunist care auzise de colecţia lui. Văzuse destule animale înălbite artificial şi ştia să le deosebească.

El însuşi împăiase pasărea – era mândria colecţiei lui şi o aşezase astfel încât să pară că priveşte peste umăr, cu o bucată de piele de iepure în cioc. Ce creatură magnifică. Datorită culorii, oamenii rămâneau mereu fascinaţi de ea, căci nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Câinii şi pisicile erau uneori albi de la natură, aşa că exemplarele lui albinoase nu reprezentau nimic spectaculos.

A pus clopotul de sticlă peste corb, apoi s-a dat înapoi şi şi-a împreunat mâinile, privind şirul de animale albe. Îngheţate în moarte. Doar că... puiul de mistreţ? Îl mutase cineva într-o parte? Spera ca menajerei să nu-i fi trecut iar prin cap să-i şteargă de praf colecţia.

S-a apropiat, răsucind clopotul de sticlă sub care stătea ascuns purceluşul. În spatele lui, focul trosnea în şemineu, deşi afară nu era din cale-afară de frig. Ba chiar lăsase fereastra deschisă. Îi plăcea contrastul, căldura focului şi briza răcoroasă de-afară. Încercând să potrivească purcelul, s-a auzit uşa de la birou scârţâind.

— Templeton? a întrebat o voce uşoară.

Destra avea cearcăne şi părul lipit de tâmple. Cămaşa de noapte părea s-o fi înghiţit cu totul. Femeia slăbise şi mai mult. În curând urma să ajungă scheletică.

— Vii la culcare?

— Mai târziu, a spus el, uitându-se din nou la purceluş.

Gata.

— Când mai târziu?

— Mai târziu.

A tresărit la tonul din vocea lui şi a închis uşa. Ar fi trebuit să ştie mai bine decât să-l deranjeze. Somn. Cum să doarmă înainte de a afla ce se întâmplase în cimitir? Nu voia să-i dezamăgească pe oamenii cu care lucra de obicei. Dacă cereau o mână de ajutor, trebuia să le-o întindă.

Avea să ştie curând. A făcut un pas în faţă, mutându-şi veverița albinoasă la marginea şirului de animale. Arăta mai bine aşa. Şi-a şters sudoarea de pe frunte, apoi a pus veverița la loc. Dar nici aşa nu era bine. Atunci de unde să...

Focul n-a mai trosnit.

Respirația i s-a oprit. S-a întors uşor în loc, căutând o batistă în buzunar. Cineva a bătut la uşă.

Templeton s-a dat în spate, scotocind în buzunar după batistă. Uşa s-a auzit din nou şi s-a lovit cu spatele de rafturile unde-şi ținea colecția. A încercat să întrebe ceva, dar nu putea să respire.

Uşa s-a deschis brusc, iar groparul Dechamp – cu ochi lipsiți de orice expresie şi sânge pe cămaşă – s-a prăbuşit în cameră.

Templeton a țipat, ferindu-se din dreptul uşii, cu spatele lipit de cel mai îndepărtat perete al odăii. Degetele s-au rezemat de pervazul de care se sprijinea privind mortul.

Apoi s-a auzit o bătaie în fereastră.

Templeton a închis ochii, nevrând să privească. Foc înghețat. Un cadavru pe podea. Visa. Era un coşmar. Nu era posibil...

Cioc, cioc, cioc...

A găsit batista şi-a strâns-o în palmă, cu ochii închişi.

— Templeton!

Vocea răguşită s-a făcut auzită prin fereastră.

Templeton s-a întors încet cu fața spre geam. Şi-a deschis ochii.

Afară stătea Moartea.

Îmbrăcată în negru, avea fața ascunsă sub o glugă dar două țepuşe de metal ieşeau din sutană, reflectând lumina focului.

— Sunt mort, a spus Templeton.

— Nu, a şoptit Moartea. O să mori când îți zic eu, nu înainte.

— O, Armonie!

— Nu eşti al lui, a şoptit Moartea, stând în întunericul de afară. Eşti al meu.

— Ce vrei de la mine? Te rog!

Templeton a căzut în genunchi. S-a uitat înapoi spre Dechamp. Avea să reînvie corpul ăla? Să reînvie şi să vină după el?

— Ai ceva ce-mi aparține, Templeton, a şoptit Moartea. O țepuşă.

Şi-a ridicat brațul, dându-şi gluga la o parte şi dezvelind pielea albă a brațului. O țepuşă era înfiptă într-un braț, iar în celălalt se vedea doar o gaură însângerată.

— N-a fost vina mea! a țipat Templeton. Au insistat! N-o am.

— Unde?

— Trimisă prin curier! a spus Templeton. În Dulsing. Nu ştiu mai multe. Te rog. Te rog! Mi-au cerut să obțin țepuşa pentru ei. Nu ştiam că ea ta! Era doar o bucată de metal ruginită! Sunt nevinovat! Sunt...

Dar s-a întrerupt, dându-şi seama că focul a început din nou să trosnească în şemineu. A clipit, uitându-se iar pe geam. Nu era nimeni acolo. Fusese un vis urât... până la urmă? S-a întors şi a găsit cadavrul lui Dechamp, din care sângele se scurgea pe podea.

Templeton a gemut şi s-a făcut ghem. Când poliția a intrat în cameră, ceva mai târziu, s-a simțit de-a dreptul uşurat.

Wayne şi-a dat jos pelerina înfiorătoare şi grea şi şi-a ridicat brațele, vindecându-şi rănile. Nu mai rămăsese mare lucru din metalmintea lui. Trebuie să fie atent după asta. Rănile de glonț de mai devreme îl epuizaseră.

— Nu trebuia să-ți perforezi brațele, Wayne, a spus Marasi, alăturându-i-se în grădină. Călcase peste nişte petunii foarte frumoase ca să ajungă la fereastră.

— Ba fireşte că da, a răspuns Wayne, ştergându-şi sângele. Trebuia să fiu autentic.

S-a scărpinat în cap şi a mutat firele care-i țineau cele două jumătăți de țepuşă în fața ochilor.

— Dă-ți chestia aia jos, a spus Marasi. Arăți ridicol.

— Lui nu i s-a părut aşa, a spus Wayne.

Înăuntrul casei, comisarii tocmai îl arestau pe Templeton Fig. Informația din registrul pe care-l găsise Wayne era suficientă pentru a-l închide pentru multă vreme. Sărmanul. Nu făcuse nimic cu adevărat greşit. Nu poți să furi de la cineva care-i deja mort. Dar oamenii se comportă ciudat când vine vorba de lucrurile lor. Wayne renunțase să mai încerce să le înțeleagă micile reguli.

Avea să-i trimită nişte fructe la închisoare. Poate că-l făcea să se simtă mai bine.

— Cum ți s-a părut accentul? a întrebat el.

— A mers destul de bine.

— Nu eram sigur care e vocea morții, ştii? M-am gândit că e aşa, plină de importanță, ca atunci când îmi cere Wax să nu mai stau cu picioarele pe mobilă. Cu nişte sunete din astea vechi, ca bunicul bunicului. Şi răguşită, ca unul care se înecă.

— De fapt, a spus Marasi, moartea e destul de elocventă şi deloc răguşită. Iar accentul e ciudat – nu seamănă cu nimic pe care să-l fi auzit vreodată.

Wayne a mormăit, dându-şi jos ţepuşele.

— Poţi să-l faci pentru mine?

— Ce? Accentul?

Wayne a dat din cap entuziast.

— Nu, deloc.

— Data viitoare când o vezi, spune-i să vină să vorbească cu mine. Vreau să aud cum sună.

— Ce contează?

— Trebuie să aud, a spus Wayne. Pentru data viitoare.

— Data viitoare? Cât de des crezi că o să ai ocazia să imiţi Moartea?

Wayne a ridicat din umeri.

— Asta e a patra oară. Aşa că n-ai de unde să ştii.

A luat ultima duşcă din sticla lui Dechamp, apoi şi-a aruncat mantia pe umeri şi a pornit-o prin ceaţă pe drum.

— Dulsing, a spus Marasi.

— Ştii unde e?

— O comunitate mică agricolă, a zis Marasi. La vreo şaptezeci de kilometri nord-est de Noul Seran. Am citit despre locul ăsta în manuale – a fost un caz important despre drepturile la pânza freatică –, dar e izolat, mic şi nu ştiu dacă merită timpul. Ce naiba ar putea să vrea Set de la locul acela?

— Poate că le plac roşiile proaspete, a spus Wayne. Mie aşa-mi plac.

Marasi a amuţit, căzută pe gânduri, făcându-şi griji din cine ştie ce motiv. Wayne a lăsat-o acolo şi şi-a scos cutia de gumă, a bătut-o în palmă, a deschis capacul şi a ales una dintre sferele mici şi moi, acoperite de pudră. În ceea ce-l privea, fusese o noapte excelentă. Dinamită, o bătaie pe cinste, băutură gratuită, şi speriase pe cineva de moarte.

Lucrurile simple, astea făceau viața să merite trăită.

Wax n-a avut mare noroc să găsească nimic în primele camere în care s-a uitat. Deşi aparțineau Kelesinei, erau goale. A fost tentat să caute informații acolo, dar ar fi durat prea mult şi l-ar fi incriminat prea tare.

Mai putea avea o scuză dacă-l găseau rătăcit pe un coridor, dar era cu totul altceva să-l găsească cu mâinile în sertarele biroului doamnei.

S-a retras în atriu ca s-o verifice pe Steris; i-a făcut semn şi a luat-o pe alt hol. Acesta mergea în paralel cu peretele exterior şi avea ferestrele deschise, ca să pătrundă ceața, care se revărsa înăuntru ca într-o serie de cascade în miniatură. Probabil că vreun servitor ar fi trebuit să le închidă în serile cețoase, dar uitase din cauza petrecerii.

A tras cu urechea în spatele unor uşi, dar n-a auzit nimic, în afară de vocea care venea dinspre fereastră – vocea Lordului Severington, care-i dădea înainte cu discursul său din sala de bal. Cu aparatele de amplificare a vocii, putea să audă şi el câte un cuvânt din când în când.

—... să suporte conducere... noul Lord Legiuitor?... taxare nedreaptă ... era trebuie să se sfârşească...

Va trebui să-i acord mai multă atenție, s-a gândit Wax, dând târcoale holului. Severington era primarul din Bilming, oraşul-port situat la vest de Elendel. Devenise singurul port serios din Bazin în afară de Elendel – şi era şi un centru industrial. Dacă urma să aibă loc un conflict, ei aveau să-l conducă.

Ei îl conduc chiar acum, şi-a dat seama Wax, auzind alte părți din discurs.

A continuat să înainteze pe hol, trăgând cu urechea pe la celelalte uşi. Când era cât pe ce să se întoarcă, auzi deodată o voce. Înăuntru se afla cineva. Wax se ghemui, cu urechea

lipită de uşă şi dorindu-şi să fi avut un Cositorian cu el, care să poată auzi ce se întâmplă. Vocea aia...

Era unchiul lui.

Wax şi-a lipit urechea de uşă, indiferent de cum avea să arate dacă intra cineva pe hol şi-l vedea. Rugină... nu putea auzi mare lucru. Un cuvânt din când în când. Dar era Edwarn. S-a auzit şi altă voce, care sigur era a Kelesinei.

Nu se zărea niciun pic de lumină pe sub uşă. Wax şi-a dus mâna la buzunar, la arma pe care o ascunsese acolo, apoi a învârtit mânerul uşii şi a deschis-o. Dincolo de uşă se găsea un soi de birou scufundat în întuneric, în afară de o firavă rază de lumină care răzbătea pe sub uşa din partea cealaltă. Wax s-a strecurat înăuntru şi a închis uşa, zbughind-o prin încăpere şi încercând să nu înjure când îşi izbi mâna de colţul unei mese. Inima îi bătea cu putere, şi s-a lipit cu spatele de peretele celeilalte uşi.

— Lasă asta, a spus unchiul său.

Vocea i se auzea ca prin surdină, de parcă ar fi vorbit printr-o cârpă sau o mască.

— De ce m-ai întrerupt? Ştii doar cât de importantă e munca pe care o desfăşor.

— Waxillium ştie despre proiect, a zis Kelesina. Şi a găsit una dintre monede. Face pe prostul, dar ştie.

— Diversiunile?

— Nu l-au păcălit.

— Atunci nu încerci suficient de multe lucruri, a adăugat Suit. Răpeşte-l pe unul dintre prietenii lui şi lasă o scrisoare care să fie semnată de vreun vechi duşman al său. Provoacă-l, atrage-l într-o investigaţie. Waxillium nu poate să reziste unei răzbunări personale. O să funcţioneze.

— Jaful trenului n-a funcţionat, a spus Kelesina. Vezi, Suit? Pe atacul ăla am pierdut resurse importante, legături importante pe care le-am cultivat în ani de zile. Ai promis că dacă atacăm trenul cât e el la bord, n-are să se poată abţine

să nu pornească o investigație. Şi totuşi a ignorat-o. A părăsit Ironstand chiar în noaptea aia.

Wax s-a înfiorat când şi-a dat seama ce se întâmplă. Jaful... fusese o diversiune, ca să-l îndepărteze de Set?

— Recuperarea dispozitivului, a spus Suit, a meritat riscul.

—Vrei să spui dispozitivul pe care l-a pierdut Irich imediat după aceea? a întrebat Kelesina. Nu poți să laşi deciziile importante pe seama lui. E prea grăbit. Ar fi trebuit să mă laşi să recuperez dispozitivul de îndată ce a coborât Waxillium din tren.

— Existau şanse ca el să muşte momeala – îmi cunosc nepotul, probabil că încă arde să pornească după bandiții ăia. Dacă e la petrecerea ta acum, înseamnă că nu ți-ai făcut datoria cum trebuie. N-am timp să te țin de mână, Kelesina. Trebuie să plec la al doilea sit.

Wax s-a încruntat. Trenul nu fusese doar un amuzament, aşadar. Dar ce auzea îl îngrijora şi mai mult. Se ținuse după cinci seturi de indicii în ultimul an, crezând că a ajuns cumva aproape de unchiul său. Câte dintre ele fuseseră plantate? Şi câte dintre celelalte cazuri fuseseră diversiuni? Şi Ape Manton? Chiar era în Noul Seran? Cel mai probabil, nu-i aşa.

Edwarn spunea adevărul. Îl ştia prea bine pe Wax. Prea bine, pentru un om pe care abia dacă-l văzuse în ultimele două decenii.

— Ei bine, a spus Suit, acum ai şansa să recuperezi dispozitivul, aşa cum ai promis. Ce faci în legătură cu asta?

— Nu se găsea printre lucrurile pe care le-a lăsat la intrare, a spus Kelesina. Am strecurat un spion în personalul de la hotel şi-o să-l caute în camere. Îți spun, Irich...

— Irich a fost pedepsit, a spus Suit.

De ce se auzeavocea lui mult mai stins decât cea a Kelesinei?

— Asta e tot ce trebuie să ştii. Recuperează dispozitivul, şi o să ţi se ierte alte erori. E doar o chestiune de timp până o să folosească cineva din greşeală Allomanţia în preajma lui.

— Şi atunci chiar o să vedem miracolul ăsta pe care ni-l tot promiţi, Suit? a întrebat ea. Doar câteva discursuri ca ăsta şi Severington o să bage tot Bazinul în delir. Lumea o să ignore complet că Elendel are mai multe arme şi mai mulţi oameni decât noi.

— Răbdare, a spus Suit, cu o voce amuzată.

— Încearcă tu să ai răbdare. Ne usucă. Ai promis c-o să striveşti oraşul, că o să obţii o armată şi...

— Răbdare, a repetat Suit pe o voce ceva mai împăciuitoare. Opreşte-l pe Waxillium. Asta e ce trebuie să faci tu acum. Ţine-l în oraş, ţine-l distras.

— N-o să meargă, Suit, a spus Kelesina. Ştie deja prea mult. Cred că i-a spus nenorocitul de metamorf...

— L-ai lăsat să scape?

Kelesina a amuţit.

— Credeam că ai scăpat de creatură, a spus Suit cu vocea rece. Mi-ai arătat ţepuşa şi-ai zis că l-ai distrus.

— S-ar putea să... ne fi bucurat prea devreme.

— Înţeleg, a conchis Suit.

Cei doi au tăcut câteva clipe. Wax şi-a ridicat arma pe umăr, simţind cum sudoarea i se prelinge pe frunte. A cântărit în minte dacă să dea buzna chiar atunci. Avea dovezi împotriva Kelesinei, căci kandra era rănit şi ea tocmai recunoscuse. Mai mulţi oameni muriseră în explozia aia. Era o crimă.

Dar avea destule dovezi împotriva lui Edwarn? Oare unchiul său avea să-i scape şi de data asta? Ruginã, o armată... Vorbeau despre cum o să distrugă Elendel. Avea

curaj să mai aştepte? Dacă-i aresta pe ea şi pe Suit acum, poate că femeia avea să cedeze şi să depună mărturie împotriva lui...

Paşi...

Veneau din holul de-afară. Când s-au apropiat de uşă, a luat o decizie rapidă şi a lăsat o monedă să cadă pe podea. Nu era cea specială, pe care o păstra în alt buzunar. S-a Împins în ea.

Lumina de pe hol s-a revărsat în cameră în timp ce uşa s-a deschis şi a intrat intendenta de mai devreme. A traversat încăperea grăbit şi, din fericire, n-a aprins luminile, ci s-a îndreptat spre uşa la care trăsese Wax cu urechea.

Nu a ridicat privirea să-l vadă pe Wax lipit de tavan, Împingându-se în moneda pe care, în graba ei, n-a observat-o. A bătut la uşă. Kelesina i-a zis să intre.

— Doamnă, a zis intendenta cu voce îngrijorată. Burl mi-a trimis vorbă că supraveghează Allomanţii de la petrecere. A simţit că cineva a folosit metale în direcţia asta.

— Unde e Waxillium?

— Logodnicei lui i s-a făcut rău, a spus intendenta. Am dus-o într-o cameră de oaspeţi.

— Curios, a comentat Edwarn. Şi el acum unde e?

Wax s-a lăsat pe podea cu un bufnet, îndreptându-şi arma spre oamenii de la petrecere.

— E chiar aici.

Femeia s-a întors în loc, uluită. Kelesina s-a ridicat de pe scaun cu ochii mari cât cepele. Iar unchiul Edwarn...

Unchiul Edwarn nu era în cameră. Singurul lucru de-acolo era un dispozitiv, ca o cutie, pe masa din faţa Kelesinei.

16

— Waxillium, ca să vezi, s-a auzit vocea din cutie a unchiului său. Ce bine-mi pare să aud vocea ta melodioasă. Presupun că ți-ai făcut intrarea cât mai dramatic cu putință?

— E un telegraf pentru voci, a spus Wax, făcând un pas în față.

Îşi ținea arma îndreptată spre Kelesina, care se lipise de peretele camerei mici. Era palidă la față.

— Ceva de genul, a spus Edwarn, cu o voce slabă. Ce mai face Lady Harms? Sper că n-a pățit nimic prea grav?

— E bine, s-a răstit Wax, deşi nu pentru că n-ai fi încercat tu să ne ucizi pe toți în tren.

— Haide, haide, a spus Edwarn. Nu asta era ideea. Moartea ta era doar una colaterală. Ai văzut numărul de victime din tren? Cred că a murit un singur pasager. Cine era?

— Încerci să mă distragi, a comentat Wax.

— Da, asta fac. Dar nu înseamnă că mint. De fapt, am descoperit că e o metodă mult mai bună să-ți spun adevărul. Ar trebui să te informezi despre mort. O să te impresioneze ce găseşti.

Nu, rămâi concentrat.

— Unde eşti? a întrebat Wax.

— Departe, a spus Suit, mă ocup de lucruri de mare importanță. Îmi pare rău că n-am putut să te văd față în față. Ți-o las pe Lady Kelesina în semn de părere de rău.

— Kelesina poate să se ducă dracu', a adăugat Wax, luând cutia şi ridicând-o până când aproape că i-a scos firele din perete. Unde e soră-mea?

—Atât de multă nerăbdare în lume, a spus vocea lui Edwarn. Ai fi trebuit să rămâi concentrat asupra oraşului tău, nepoate, şi să fii atent la micile tale crime. Am încercat să fiu rezonabil, mi-e teamă că va trebui să fac ceva drastic. Ceva ce sigur o să te distragă.

Wax a simţit un fior rece.

— Ce-o să faci, Suit?

— Nu e ce voi face, nepoate. E ce fac chiar acum.

Wax s-a uitat spre Kelesina, care întindea mâna spre buzunarul rochiei. Şi-a ridicat mâinile speriată, chiar în clipa în care ceva enorm l-a izbit pe Wax din spate. L-a împins peste masa din cameră, care s-a răsturnat.

Wax era şocat. Intendenta! Femeia avea o putere incredibilă, i se umflaseră braţele pe sub rochie şi i se îngroşase ceafa. Wax a înjurat şi a ridicat arma, pe care femeia i-a îndepărtat-o cu o lovitură.

Îl durea încheietura şi a tresărit, Împingându-se în cuiele din perete, ca să se îndepărteze de femeie, rostogolindu-se pe podea. A căutat monede prin buzunare, dar ea nu mai era atentă la el. Era atentă la arma de pe podea – cu ea în mână, s-a întors spre Kelesina, care a ţipat.

O, nu...

Împuşcătura i-a făcut urechile să ţiuie. Kelesina s-a prăvălit la podea, cu sângele scurgându-i-se prin gaura din frunte.

— A omorât-o! a ţipat o voce din pragul uşii de-afară.

Wax a văzut-o pe camerista de mai devreme stând acolo, cu mâna la gură.

— Lord Ladrian a omorât-o pe doamna noastră!

Femeia a fugit urlând cuvintele acelea fără oprire, deşi văzuse bine ce se întâmplase în încăpere.

— Bastardule, a urlat Wax în cutia pătrată.

— Haide, haide, a spus cutia. E fals. Ştii foarte bine din ce familie m-am născut.

Femeia s-a dus la Kelesina, căutând ceva pe corpul ei. Apoi, din cine ştie ce motiv, amai împuşcat-o o dată.

Asta i-a permis lui Wax să ia cutia, care căzuse de pe masa de lângă el.

— Ai grijă, nepoate, s-a auzit din cutie. Le-am zis să te omoare dacă pot. În cazul ăsta, un ţap ispăşitor mort e mai bun decât unul viu.

Wax a urlat, scoţând firele cutiei din perete şi Împingând-o prin tocul uşii în camera alăturată. A ridicat mâna şi a Împins în arma din mâna intendentei când aceasta a încercat să-l împuşte.

Femeia a înjurat în terrisiană. Wax s-a întors şi s-a strecurat din camera mică în cealaltă, unde se ascunsese prima oară. A închis uşa în urma lui ca să-i ofere adăpost, apoi s-a Împins în moneda pe care o aruncase acolo mai devreme şi a sărit peste canapea, înălţându-se în odaie. A luat aparatul de transmisiuni şi a ieşit pe coridor.

Vreo cinci, şase oameni în paltoane negre şi mănuşi albe veneau spre el. Au rămas pe loc, apoi au ridicat armele.

Rugină!

Wax a Împins în tocurile ferestrelor şi a intrat înapoi în cameră când bărbaţii au deschis focul. Uşa încăperii în care se afla telegraful s-a deschis, dar Wax a închis-o la loc cu Allomanţia lui, izbind-o pe femeie în faţă.

Altă ieşire. Coridorul servitorilor? Linii albastre se vedeau peste tot în jur şi a căutat una care să iasă în evidenţă... Gata! A Împins în ea, deschizând o uşă secretă în peretele ce dădea într-un pasaj îngust, luminat de becuri şi pe care-l foloseau servitorii. Purtând dispozitivul de comunicaţii cu el, a sărit în pasaj când bărbaţii înarmaţi au intrat în cameră.

Labirintul de holuri i-a permis să alerge înaintea lor, deşi a trebuit să irosească o monedă ca să-l îndepărteze pe unul ce se apropiase prea mult. Asta i-a făcut pe ceilalţi să rămână în urmă, deşi el nu simţea nicio urmă de metal pe

corpurile lor. Aveau arme de aluminiu. Asta era una dintre trupele de asasini ale lui Suit, care fuseseră contactate şi activate încă din momentul în care Kelesina intrase în contact cu el.

Wax a ieşit din pasaj într-o cameră de unde spera că o să se poată întoarce în atriu. Dacă o găsiseră pe Steris...

A luat-o prin seră, luminată de câteva lumini slabe şi decorată cu hărţi pe pereţi, şi a intrat într-unul dintre holurile pe care le explorase mai devreme. Excelent. S-a repezit în atriu, dar, de îndată ce a ajuns la scara balconului, cineva l-a atacat din umbră.

Era femeia terrisiană, cu chipul însângerat de când o lovise cu uşa peste faţă; mârâia şi l-a prins bine de gât. El a Împins o monedă spre ea, dar nu a avut timp să prindă viteză. A lovit-o în piept şi a încercat să Împingă în ea, vrând s-o îndepărteze pe femeie. S-a forţat, simţind că-şi pierde cunoştinţa, însă, chiar atunci, un pumn a lovit-o pe femeie peste faţă.

I-a dat drumul, dându-se înapoi; tremura. Wax a tras aer în piept, privind-o pe MeLaan cum se aşază deasupra lui.

— Rugină! a spus MeLaan cu o voce adâncă. Chiar ai început fără mine.

Femeia terrisiană a atacat din nou, iar Wax s-a dat într-o parte, căutând monede. Le-a scos pe ultimele trei, în timp ce intendenta tocmai îi dădea un pumn lui MeLaan. S-a auzit ceva spărgându-se, iar Wax a ezitat; femeia s-a dat în spate, ţinându-se de mâna frântă, cu oasele degetelor sfărâmate şi degetul mare aproape rupt aproape în întregime.

MeLaan a rânjit. I se crestase pielea obrajilor în locul loviturii, iar sub ea se ghicea strălucirea craniului de metal.

— Ar trebui să ai mai multă grijă în ce izbeşti cu pumnul.

Terrisiana s-a ridicat în picioare şi MeLaan şi-a luat, cu aer cât se poate de firesc, braţul stâng în mâna dreaptă şi l-a smuls, lăsând să se vadă o lamă subţire de metal, ataşată

de braț chiar la încheietură. A aruncat lama prin pieptul femeii. Intendenta a strigat, apoi s-a prăbuşit la pământ şi s-a dezumflat ca o băşică.

— Armonie, cât îmi place corpul ăsta, a zis MeLaan, uitându-se la Wax cu o figură caraghioasă. Cum de m-am gândit că aş putea să port altceva?

— E din aluminiu tot? a întrebat Wax.

— Dap.

— Trebuie să fi costat o avere, a spus Wax, ridicându-se şi rezemându-se de perete.

În fața lui se afla balconul, iar holul din care coborâse era la stânga. Avea să sosească şi trupa de asasini curând.

— Atunci e foarte convenabil că i-am strâns în câteva sute de ani, a conchis MeLaan. O...

Wax a tras-o la adăpost lângă perete; era mai uşoară decât se aşteptase, având în vedere că avea oase de metal.

— Ce? a întrebat ea uşor.

Wax a ridicat o monedă în aer, ciulindu-şi urechile după sunete de paşi. Pe balconul din fața lui, femeia terrisiană zvâcnea din picioare. Când a auzit paşii, şi-a crescut puțin greutatea, apoi s-a dat după colț şi a apucat arma primului bărbat, îndreptând-o spre podea. Puşca s-a descărcat în pământ, şi Wax şi-a pus mâna în pieptul bărbatului şi a împins moneda chiar acolo.

Bărbatul şi moneda au zburat înapoi pe coridor, spre tovarăşii lui, care s-au dat într-o parte. Wax a rămas cu arma de aluminiu, pe care a aruncat-o prin aer şi-a prins-o, trăgând cu ea de patru ori. Primul glonț a ratat ținta cu puțin, lovindu-l pe duşman în braț, dar următoarele gloanțe i-au nimerit chiar în piept.

Au căzut toți trei la pământ. Al patrulea bărbat gemea pe podea, unde-l aruncase Wax.

— Drace, a comentat MeLaan.

— Spune femeia care tocmai şi-a smuls brațul.

— La mine se pune la loc, a spus MeLaan, ridicându-şi braţul, pe care l-a tras înapoi peste lamă.

Îi curgea sângele din locurile în care îşi rupsese pielea.

— Vezi? Ca nou.

Wax a pufnit, băgându-şi puşca de aluminiu în centură.

— Poţi să ieşi singură?

Ea aîncuviinţat.

— Vrei să recuperez armele pe care le-ai lăsat la intrare?

— Poţi?

— Probabil.

— Ar fi minunat.

Wax s-a dus la femeia terrisiană ca să verifice dacă e moartă, apoi i-a căutat în buzunar arma cu care o împuşcase pe Kelesina. Mai avea ceva în buzunar. O brăţară din aur pur.

A luat-o de la Kelesina, s-a gândit Wax, privind-o şi amintindu-şi de momentul în care femeia îngenunchease lângă corpul Kelesinei.

A ars oţel şi asta i-a confirmat bănuiala. Deşi putea să simtă brăţara, linia era mult mai subţire decât ar fi trebuit să fie. Era o metalminte, şi una în care se învestise putere de vindecare.

— Kelesina era terrisiană?

— De unde să ştiu? a întrebat MeLaan.

A băgat brăţara în buzunar, a luat aparatul de transmisiuni – pe care voia să-l trimită în Elendel pentru verificare – şi i l-a aruncat lui MeLaan.

— Ia şi asta, dacă poţi, şi ne întâlnim înapoi la hotel. Să fii pregătită să părăsim oraşul. Mă îndoiesc că o să rămânem peste noapte.

— Şi tu, care erai sigur că n-o să aibă loc nicio încăierare în seara asta.

— N-am zis aşa ceva. Am spus că n-avea să fie suficient de rău cât să avem nevoie de Wayne. Şi n-am avut.

— Semantică...

— Sunt un nobil. Aş putea la fel de bine să învăţ ceva de la semenii mei.

A salutat-o, făcând un semn cu arma mică, apoi a coborât de pe balcon şi a folosit moneda ca să-şi atenueze căderea.

— Steris?

Ea a ieşit dintr-un tufiş.

— Cum a fost?

— Urât, a zis Wax, privind spre tavan şi dându-şi jos sacoul de cină. Cred că, din greşeală, le-am dat motiv să ne implice pe amândoi în moartea Kelesinei.

— Groaznic, a comentat Steris.

— Dovezile lor vor depinde de capacitatea de a stabili o legătură între gloanţe şi mine, a spus Wax, şi dacă o să poată să-mi găsească amprentele acolo. În orice caz, vor aduce martori falşi ca să încerce să arate că am venit aici cu scopul de a o omorî. Ţine-te bine.

Steris s-a prins de el cu ceea ce lui i s-a părut că ar fi ardoare. Ei chiar îi plăcea chestia asta cu zborul. A luat gloanţele din pistolul lui de calibru 22 şi le-a ţinut pe toate într-o palmă, apoi s-a împins în moneda de jos şi s-au îndreptat spre tavan. A aruncat gloanţele spre lucarnă şi le-a dispus în cerc, ca să slăbească geamurile, apoi şi-a ridicat braţul înfăşurat în jachetă deasupra capului şi s-au năpustit amândoi în ceţurile de afară.

Au aterizat pe acoperiş în timp ce Wax încerca să-şi dea seama unde se află. Afară, în ceaţă, a început imediat să se simtă mai bine, iar mâna lui – care-l durea încă de când îl plesnise femeia peste ea – a încetat să mai pulseze de durere.

— Ai aflat ceva folositor? a întrebat Steris.

— Nu sunt sigur, a spus Wax. Am auzit multe lucruri despre o răscoală împotriva ţinutului Elendel. Ştiu că

Edwarn se duce într-un loc important. A spus că e un al doilea sit. Şi a mai adăugat ceva despre cubul ăla mic pe care l-a găsit Marasi.

A tras-o încă o dată sub el, apoi s-a împins prin cețuri în direcția hotelului. Ea îl ținea strâns, dar privea uluită luminile oraşului de sub ei.

— A omorât-o pe Kelesina, a spus Wax. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Ar fi trebuit s-o anticipez.

— Cel puțin e ceață în noaptea asta, a zis Steris cu vocea în vânt. O să le fie greu să ne urmărească.

— Te-ai descurcat bine, Steris. Foarte bine. Mulțumesc.

— A fost antrenant, a comentat ea, când au coborât pe un acoperiş.

Zâmbetul ei îl încălzea. În ciuda faptului că ura politica din Bazin, ea reprezenta dovada că existau şi oameni buni. Oameni autentici. În mod neaşteptat, acelaşi lucru îl descoperise şi despre Ținuturile Necruțătoare prima oară când se mutase acolo.

Era superbă. Ca un smarald netăiat în mijlocul unor imitații strălucitoare, toate din sticlă. Entuziasmul ei reuşea să-i mai tempereze grijile. Nu-l prinsese pe Suit. Fusese înscenat. Lessie ar fi spus...

Nu. Nu trebuia să se gândească la Lessie acum. I-a zâmbit lui Steris, apoi a tras-o şi mai tare spre el şi-a împins, lansându-i direct în sus. Tot mai sus, departe de cartierul acela. Clădirile mai înalte ale oraşului erau vizibile doar ca nişte dungi de lumină în noapte, înălțându-se din ceață. S-a lansat de pe un acoperiş, apoi a zburat peste o gondolă în trecere, alimentată de electricitate şi purtând un grup de turişti care se zgâiau la tot din jur. Gondola s-a legănat pe apă când Wax s-a împins din ea înspre zgârie-nori.

Două dintre blocuri se aflau suficient de aproape unul de altul şi, cu o serie de împingeri puternice, a reuşit să se

ridice prin ceţuri într-o succesiune de volte, când într-o parte, când în alta. A ajuns în vârf de tot şi s-a Împins în unul dintre ele, înălţându-se şi mai mult. Sperase că la înălţimea aceea ar fi putut să...

Într-adevăr. Au ieşit din ceţuri, în zona pe care doar foarte puţini ajung să o vadă. Monedăîmpingătorii îi zic Câmpia Ascensiunii; dincolo de ceţuri, noaptea. Un alb care se întindea pretutindeni, zbuciumat ca suprafaţa mării, luminat de soare.

Steris a exclamat şi Wax a reuşit să-i ţină acolo sus, Împingându-se în vârful zgârie-norilor de jos. Nu avea un al treilea punct de sprijin şi nu ştia cât o să se poată ţine aşa, dar au rămas nemişcaţi câteva clipe.

— E aşa frumos, a spus Steris, ţinându-se de el.

— Mulţumesc din nou, i-a spus Wax. Tot nu-mi vine să cred c-ai adus o armă la petrecere.

— E cât se poate de firesc să mă transformi şi-ntr-o traficantă, a spus Steris.

— Aşa cum încerci tu să mă faci gentleman.

— Tu eşti deja gentleman, a adăugat Steris.

Wax a privit-o cum se ţinea de el, în timp ce încerca să se uite în toate direcţiile deodată. A descoperit brusc un alt lucru arzând înăuntrul său, ca un metal. Voia s-o protejeze pe femeia asta, atât de logică şi de miraculoasă în acelaşi timp. Era o afecţiune puternică.

Aşa că a sărutat-o. A fost luată prin surprindere, dar s-a topit în îmbrăţişarea lui. Au început să alunece într-o parte când şi-a pierdut echilibrul, dar a continuat s-o sărute, în timp ce cădeau înapoi în ceţurile învolburate.

Wayne şi-a ridicat picioarele pe masă în camera de hotel, cu o carte nouă deschisă în faţă. O luase mai devreme, când umblase prin oraş.

— Ar trebui să citeşti chestia asta, Mara, i-a spus el lui Marasi, care păşea neliniştită prin spatele canapelei lui. E cel mai ciudat lucru din lume. Tipii ăştia construiesc o corabie, nu-i aşa? Numai că trebuie să plutească prin aer. Folosesc o explozie, sau ceva de genul, care s-o trimită spre stele. Alţi tipi o fură, sunt şapte cu totul, condamnaţi. Caută prada, dar ajung, în schimb, pe o stea care n-are...

— Cum poţi să citeşti? a întrebat Marasi, fără să se oprească.

— Păi, nu sunt foarte sigur..., a spus Wayne. Ca să fiu sincer, ar trebui să fiu mai prost decât o strachină cu terci.

— Nu eşti îngrijorat, asta încerc să spun?

— De ce să fiu?

— Ceva ar putea merge prost.

— Nu, a spus Wayne. Nu sunt eu acolo. Wax nu poate să facă mare scandal fără mine...

Ceva a lovit fereastra, şi Marasi a tresărit. Wayne s-a întors să-l vadă pe Wax urcându-se pe pervaz, cu Steris sub braţ ca un sac de cartofi – un sac de cartofi cu un fund mişto, oricum. Wax a deschis fereastra, a băgat-o pe Steris înăuntru, apoi a intrat şi el.

Wayne şi-a aruncat o alună în gură.

— Cum a mers?

— Eh, a îngăimat Wax.

Îşi pierduse sacoul de cină, iar un braţ al cămăşii era plin de sânge. Cravata i se dezlegase de la gât.

— Ne-am dat seama unde se ascund Suit şi ai lui, a comentat Wayne, în timp ce Marasi s-a apropiat de sora ei, care, deşi teafără, părea puţin agitată.

— Glumeşti, a zis Wax.

— Nu, a spus Wayne, apoi a rânjit şi a mai luat o alună. Voi ce-aţi aflat?

— Indicii despre cubul lui Marasi, a spus Wax, scoţându-şi cravata cu totul. Şi ceva despre nu ştiu ce sit care părea să fie mai avansat decât credem.

— Grozav, a spus Wayne. Deci...

Wax a oftat, apoi şi-a scos portofelul şi i-a aruncat o bancnotă lui Wayne.

— Ai câştigat.

— Aţi pus pariu? a întrebat Marasi.

— Un rămăşag între prieteni, a spus Wayne, ascunzând bancnota. Pot să iau alunele astea când mergem?

— Să mergem? a întrebat Marasi, ridicându-se.

Wayne a arătat spre Wax care deja îşi scosese geanta.

— Plecăm. Marasi, Steris, sugerez să luaţi doar ce-aveţi nevoie. Aveţi cinşpe minute.

— Eu am împachetat deja, a spus Steris, ridicându-se.

— Eu..., a zis Marasi, uitându-se când la unul, când la celălalt. Ce-aţi făcut la petrecere?

— Sper că n-am pornit un război civil, a conchis Wax. Dar nu ştiu sigur.

Marasi a mormăit.

— Tu l-ai lăsat s-o facă, a acuzat-o ea pe Steris.

Steris a roşit. Lui Wayne i s-a părut surprinzătoare emoţia aceea la ea, căci în general părea de piatră.

Au început să se mişte frenetic, iar Wax şi Marasi au alergat să-şi împacheteze lucrurile. Wayne s-a dus lângă Steris şi şi-a mai aruncat o alună în gură.

— Tu ai luat de la mine chestia asta cu pregătitul bagajelor dinainte, nu?

— E... De fapt, da.

— Ce-mi dai pentru ea, atunci? Trebuie să dai ceva bun înapoi când iei lucruri.

— O să mă mai gândesc, a spus Steris.

Cincisprezece minute mai târziu, cei patru s-au urcat într-o trăsură condusă de MeLaan, care încă-şi purta corpul de bărbat. Mătuşa Gin, cu părul vâlvoi, stătea în pragul hotelului cu un teanc de bani în mână – un teanc în care erau şi banii pe care Wayne îi câştigase de la Wax. Îi lăsase bacşiş fiindcă îşi ţinuse cizmele pe mobilă.

Se auzea dangăt de clopote venind cu putere dinspre oraş.

— Ăia sunt comisarii? a întrebat mătuşa Gin, părând îngrozită.

— Mi-e teamă că da, a răspuns Wax, închizând uşa.

Trăsura s-a pus în mişcare, iar Steris s-a aplecat pe fereastră ca să-şi ia la revedere de la biata hangiţă.

— Înscenare pentru crimă! i-a strigat Steris. E pe pagina şaptişpe în carneţelul pe care vi l-am dat! Faceţi cumva să nu ne hărţuiască prea mult servitorii!

Câteva ore mai târziu, Wax a ieşit pe o stâncă în întuneric şi a lăsat ceţurile să-l învăluie.

I se făcuse dor de întuneric. În oraş nu era niciodată întuneric, nu aşa cum fusese în Ţinuturile Necruţătoare. Lumina electrică nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Totul strălucea şi alunga întunericul, iar, împreună cu el, şi tăcerea. Singurătatea.

Te poţi regăsi când eşti singur. Aveai un om cu care să vorbeşti, pe care să dai vina. A băgat mâna în buzunarul mantiei de ceaţă şi a fost surprins să găsească un trabuc. Credea că i se terminaseră, erau nişte Tingmars aduse din Weathering.

L-a tăiat cu cuţitul de la curea şi l-a aprins. L-a savurat, trăgând fumul, ţinându-l, suflându-l apoi să se amestece cu ceţurile. O parte din el amestecându-se cu Armonie. Spera să se înece cu el.

A învârtit o mică ţepuşă de metal între degete. Cercelul trimis de VenDell.

Era aproape identic cu cel pe care-l folosise ca s-o ucidă pe Lessie.

În cele din urmă, s-au auzit paşi călcând peste acele de pin; cineva se-apropia. A tras din trabuc, luminând uşor cețurile şi fața lui MeLaan. Fața de femeie. Se schimbase şi acum îşi prindea nasturii la cămaşă.

— O să dormi? a întrebat ea uşor.

— Poate.

— Ultima oară când am verificat, oamenii încă aveau nevoie de somn din când în când.

Wax a tras din trabuc, apoi a suflat iarăşi fumul în ceață.

— Suit vrea să te întorci în Elendel, bănuiesc, a spus MeLaan. Încearcă să-ți însceneze ceva, ca să nu ai de ales.

— Nu suntem într-o situație bună, MeLaan, a comentat Wax. Emisarul pe care Aradel îl trimite la o întâlnire politică ajunge să-şi omoare gazda? Dacă oraşele din afară nu trăiau pînă acum în încordare, acum sigur o vor face. Va fi în mod cert o mare încurcătură politică, măcar atât. Cel mai rău e că s-ar putea să se pornească un război.

Vântul sufla, făcând crengile pinilor care nu se vedeau în întuneric să foşnească. Nici pe MeLaan nu putea s-o vadă; probabil se înnorase, iar lumina stelelor nu mai putea să pătrundă. Un întuneric dulce, care-i împresura.

— Dacă are loc un război, a spus ea, Suit l-a început, nu tu.

— Eu aş putea să-l previn, a spus Wax. Guvernatorul Aradel trebuie să ştie, MeLaan. Dacă oraşele din afară vor declara c-a fost un asasinat, nu pot să dispar pur şi simplu. Trebuie să mă duc în Elendel. În felul ăsta, pot afirma că aflasem că sistemul de justiție din Noul Seran era corupt, aşa că m-am adăpostit. Pot să-mi prezint cazul în ziare înainte să devină o ştire. Pot să-l conving pe Aradel că n-am

omorât-o pe femeie. Dacă fac orice altceva, o să pară că mă ascund.

— Cum am spus, a înscenat totul în aşa fel încât să n-ai de ales – cel puțin să ți se pară că n-ai de ales.

— Ție ți se pare altcumva?

— Am fost în pielea multor oameni în viața mea, Ladrian. Am văzut prin mulți ochi. Există mereu o altă perspectivă, dacă cercetezi suficient de atent.

A tras din trabuc şi a reținut fumul în gură înainte să-l sufle uşor afară. MeLaan s-a îndepărtat. Oare cei ca ea dormeau? Ea spusese că nu dorm, dar nu era sigur.

Rămas singur, a încercat să-şi dea seama ce trebuie făcut. Dacă să meargă în Elendel, aşa cum îl obligaseră să facă slugarnicii lui Suit, sau să pornească pe calea misterului, aşa cum îl obligau să facă slugarnicii lui Armonie. Şi-a învârtit cercelul în degete şi s-a luptat cu furia care creştea în sinea lui.

Nu-l mai urâse niciodată pe Dumnezeu. După prima moarte a lui Lessie, nu dăduse vina pe Armonie. Rugină, chiar şi după ce Bleeder îl întrebase de ce nu primise ajutorul lui Armonie, Wax nu răspunsese cu ură.

Dar acum... da, era vorba de ură. În Ținuturile Necruțătoare ți se mai întâmplau tragedii. Pierdeai prieteni. Câteodată trebuia să omori oameni pe care nu voiai să-i omori. Dar un lucru nu făceai niciodată: nu trădai un camarad. Prietenii erau un privilegiu prea rar în sălbăticia aceea, unde parcă totul te voia mort.

Trabucul i s-a terminat într-un sfârşit. Dar întrebările au rămas. Când s-a întors spre locul de tabără, cețurile deja se retrăgeau. A dat mâncare cailor – erau şase, cumpărați la docurile din Noul Seran, împreună cu o trăsură care fusese folosită să facă drumuri în sudul Ținuturilor Necruțătoare.

Scăpase din Noul Seran ca prin urechile acului. În galopul cailor, au reuşit să coboare rampele înaintea poliției,

dar numai după ce Wax fusese obligat să doboare o linie de gondole.

Poliția nu-l mai urmărise după aceea, dându-şi seama că n-or să aibă resursele să vâneze pe cineva ca Waxillium Doborâtorul, cel puțin, nu fără întăriri. Wax ar fi vrut să nu se oprească; era epuizat, dar nu putea să se odihnească multă vreme şi nici să-i lase pe ceilalți s-o facă. Voia să fie sigur.

Când s-au adunat şi ceilalți, adormiți, în trăsură, MeLaan a luat hățurile şi s-a urcat pe bancheta birjarului. Wayne s-a urcat lângă ea, pe locul pândarului, iar MeLaan i-a zâmbit.

— Unde mergem, şefu'? a întrebat ea. Acasă?

— Nu, mergem în Dulsing, locul ăla găsit de Wayne şi Marasi.

În direcția şantierului de construcții.

— Ai găsit o altă perspectivă, să-nțeleg, a spus MeLaan.

— Nu încă, a răspuns Wax uşor, urcându-se în trăsură. Dar hai să vedem dacă Armonie îndrăzneşte să-mi ofere una nouă.

PARTEA A TREIA

17

Marasi citise destule despre viața din Ținuturile Necruțătoare şi ştia la ce să se aştepte de la un drum cu trăsura: plictiseală, praf şi disconfort.

Era minunat.

Trebuie să se abțină să nu stea tot timpul cu ochii pe fereastră, aşa cum făcea Wayne câteodată, ca să vadă priveliştile. Nu se aflau în Ținuturi, dar erau suficient de

aproape. Mirosul de cai, drumul inegal, lemnul şi arcurile trăsurii care scârţâiau întruna... Văzuse şi făcuse ea însăşi lucruri remarcabile în timpul petrecut cu Waxillium, dar acum chiar se simţea ca o aventură.

Waxillium era chiar în faţa ei, cu picioarele ridicate pe scaunul de lângă ea, cu o pălărie cu boruri largi trasă peste faţa pe care începuse să-i crească barba. Îşi dăduse jos cizmele, pe care le pusese pe podea, lângă puşcă.

Părea ireal gândindu-se că vrusese să aibă o relaţie cu el – trecuse atâta vreme de când lucrau împreună. Nu, nu mai era interesată de el. Dar îi admira imaginea aia perfectă – arma, cizmele şi pălăria.

Fireşte, imaginea aceea era deformată de faptul că Steris se ghemuise pe scaunul de lângă el şi dormea cu capul rezemat de umărul lui. Ce fel de lume bizară mai era şi asta în care sora ei vitregă, o pedantă, ajungea şi ea într-o aventură? Steris trebuia să se fi aflat într-o sufragerie, pe undeva, ţinând în mână o ceaşcă de ceai şi o carte despre horticultură, nu într-o trăsură din provincie, care se îndrepta spre o posibilă armată de Allomanţi. Dar iat-o, cuibărită lângă Doborâtor.

Marasi a scuturat din cap. Nu era geloasă pe Steris, lucru în sine remarcabil, având în vedere cum fuseseră crescute. Era foarte greu s-o urăşti pe Steris. Putea să te plictisească, să te nedumirească, să te frustreze, dar era imposibil s-o urăşti.

Marasi şi-a scos carnetul, ca să-şi continue raportul pentru VenDell şi comisarul general Reddi, pe care spera că o să-l poată trimite înainte să ajungă în Dulsing.

Waxillium s-a mişcat, apoi şi-a dat pălăria jos, privind-o.

— Ar trebui să încerci să dormi.

— O să mă odihnesc când ne oprim.

— Când ne oprim?

Marasi a ezitat. Mergeau deja de jumătate de zi, evitând drumurile principale, ca să nu se întâlnească cu cineva din Noul Seran care i-ar fi putut urmări. Traversaseră câteva câmpuri şi îşi petrecuseră o oră întreagă zdruncinându-se de-a lungul unei terase stâncoase, ca să nu lase vreo urmă că trecuseră pe-acolo.

Cărarea lor se afla la nord-est de Noul Seran, mărginind munţii din dreapta lor, dar tăind dealurile, ceea ce însemna că trebuiau să străbată văi şi dealuri, unde oamenii încă aveau ferme, căci pământul era bun pentru agricultură. Tot Bazinul părea să fie aşa, chiar şi spre margini, unde pământul părea ceva mai arid decât în centru.

— Mă gândeam că după ce ne-am oprit azi-noapte..., a spus Marasi. Vai de mine, tu ai de gând să mergem direct acolo?

— Direct e un termen prost ales, având în vedere ce rute ocolitoare urmează MeLaan, ca să se asigure că nu ne vede cineva. Dar da. N-ar trebui să fie mai mult de patru ore.

Un tren i-ar fi putut duce acolo într-un timp mult mai scurt şi într-o manieră confortabilă. Poate că oraşele exterioare chiar aveau motive să se plângă de cum erau construite rutele de transport.

— Waxillium? a întrebat Marasi.

— Da?

— Crezi că Brăţările Doliului sunt adevărate?

Şi-a dat pălăria jos cu totul.

— Ţi-am zis vreodată de ce-am plecat în Ţinuturile Necruţătoare?

— Când erai tânăr? a spus Marasi. Pentru că urai politica, aşteptările pe care le-avea lumea de la tine. Societatea asta civilizată nu e deloc civilizată.

— De-asta am plecat din Elendel, a spus Waxillium. Dar în Ţinuturi? Aş fi putut să merg în oricare dintre oraşele

exterioare, să mă duc undeva pe o plantație, unde să citesc cărți şi să duc o viață liniştită.

— Păi, a spus Marasi, încruntându-se. Bănuiesc că ai vrut mereu să fii om al legii.

Waxillium a zâmbit.

—Aş fi vrut eu să fi fost aşa uşor. Ar fi trebuit să fie. Mi-am petrecut copilăria pârându-i pe toți ceilalți copii dacă făceau ceva nepermis.

— Şi apoi?

S-a rezemat de spătar, închizându-şi ochii.

— Plecasem să vânez o legendă, Marasi. Poveşti despre aurul Supraviețuitorului, cu bogății ce aşteptau, mituri care trebuiau create.

— Tu? a spus Marasi. Tu erai un gentleman aventurier?

Waxillium a tresărit când a auzit expresia.

— Dac-o spui aşa, parcă sunt ca proştii ăia din ziare. Primele câteva luni au fost foarte dificile. Oraşele erau pline de şomeri de la minele care se închideau şi nu intram în niciun bar fără să dau de un papă-lapte ca mine, care venea din Bazin cu capul plin de poveşti despre aventuri şi averi.

— Aşa că ai început să iei misiuni pentru recompense? a spus ea. Mi-ai povestit-o pe-asta. Ceva cu încălțările...

— În cele din urmă, da, a zis Waxillium, zâmbind. M-am chinuit multă vreme înainte să devin vânător de recompense. La început mă gândeam numai la aur. Mi-a luat o vreme să scap de asta, dar, chiar şi atunci, am devenit om al legii pentru bani. Am început să vânez oameni pentru bani. Bine, niciodată nu-mi plăcuse să văd cum sunt nedreptățiți oamenii. Am ajuns în Weathering. Un alt oraş uitat şi prăbuşit din Ținuturi, de care nu-i păsa nimănui. Au trecut şase ani înainte să-mi dea cineva o insignă şi să primesc un rol oficial.

Cabina trăsurii s-a zdruncinat din nou. Marasi îi auzea pe MeLaan şi Wayne vorbind sus. Măcar nu se mai giugiuleau.

— Când ne-a spus VenDell despre asta, nu voiam ca Brățările să fie adevărate, a spus Waxillium, privind pe fereastră. Uram gândul că o poveste prostească m-ar putea din nou abate din drum, după ce, în sfârşit, mă aşezasem în Elendel. Nu voiam să mă entuziasmez din nou, să-mi amintesc că încă mai există lumea asta de care mă îndrăgostisem odată.

— Deci tu crezi că sunt adevărate?

— Uite care e treaba, a spus el, aplecându-se în față şi deranjând-o pe Steris în somn. Unchiul meu n-a avut timp să creeze Allomanți, aşa cum bănuiesc eu că încearcă să facă. Planurile lui şi-ale lui Set sunt investiții pe termen lung. Dar i-a promis un anumit lucru Kelesinei şi mi s-a părut că era ceva ce-ar fi putut să ducă la bun sfârşit. Ai dispozitivul la tine?

Marasi a scos micul cub de metal din poşetă. Waxillium a umblat în propriul buzunar şi a scos moneda, cea pe care i-o dăduse cerşetorul. Le-a ținut unul lângă celălalt, în lumina soarelui care intra pe fereastră şi care lumina simbolurile stranii de pe marginea cubului.

— Se întâmplă ceva ciudat, Marasi, a spus Waxillium. Ceva suficient de important să atragă atenția unchiului meu. N-am răspunsurile, dar trebuie să le găsesc.

Marasi a zâmbit când i-a văzut intensitatea din privire.

— Nu vânătoarea de comori te-a făcut să te hotărăşti să mergi în Dulsing. A fost detectivul din tine.

El a zâmbit.

— Aseară ai auzit ce-am spus MeLaan şi cu mine?

Marasi a încuviințat.

— Trebuia să dormi, a adăugat Waxillium.

A aruncat moneda în aer, a prins-o, apoi i-a dat cubul înapoi.

— Ar fi fost mai matur şi mai prudent să merg la Aradel, dar, mai întâi, îmi trebuie răspunsuri. Şi cine ştie? Poate că Brățările sunt reale. Dacă sunt, atunci e cel puțin la fel de important să le luăm de la Suit pe cât e să-l informăm pe guvernator despre ce se întâmplă în Noul Seran.

— Crezi că unchiul tău încearcă să facă Allomanți prin metode tehnologice, şi nu naturale?

— Tehnologia e o putere înspăimântătoare în mâinile unuia ca el, a răspuns Waxillium, lăsându-se înapoi în scaun. Culcă-te. Probabil că o să ne infiltrăm în proiectul de construcții din Dulsing la noapte.

Şi-a lăsat din nou pălăria peste ochi. Marasi şi-a propus să facă tocmai asta şi să încerce să tragă un pui de somn. Din păcate, se gândea la prea multe lucruri ca să mai poată dormi.

După o vreme, a renunțat la idee şi a continuat să-şi scrie scrisoarea. Explica acolo ce făcuseră şi ce aflaseră. Avea nevoie s-o trimită curând. Poate că avea să găsească o stație de telegraf într-un loc de schimbare a cailor diligențelor şi să apuce s-o trimită în timp util.

Terminând scrisoarea, a recitit notele ei despre țepuşa care-i fusese furată kandrei. Kelesina, acționând în numele lui Set, încercase să-l omoare pe ReLuur şi a crezut că avusese succes. Când Suit îi ceruse o dovadă, ea ordonase să fie dezgropată țepuşa şi să-i fie trimisă în Dulsing. Dar unde ar fi putut s-o țină acolo? Într-un loc sigur, probabil. Cum avea s-o găsească?

A ridicat micul cub să-l privească. Suit îl ceruse. Putea să-l folosească în vreun fel?

Marasi s-a încruntat, învârtindu-l. Erau mici şanțuri în fiecare unghi. S-a uitat mai de-aproape şi, în lumina soarelui, a văzut ceva ce până atunci nu mai văzuse. Un mic

nod, ascuns într-un şanţ. Arăta ca un... comutator. Era băgat acolo, ca să nu poată fi mutat accidental.

A folosit o agrafă ca să ajungă la el. S-a mişcat, aşa cum se-aşteptase c-o să facă.

Un comutator. Părea atât de... banal. Ori era o relicvă mistică, ori vreun nou fel de tehnologie secretă. Nu foloseai comutatoare pe asemenea lucruri. Le ţineai la lumina stelelor sau le spuneai parole secrete, ori dansai ceva în ultima zi a lunii în timp ce mâncai un fruct fermecat.

Comutatorul nu părea să facă nimic. Aşa că Marasi a înghiţit şi-a început să ardă puţin cadmiu.

Cubul a început să vibreze. Apoi toată trăsura s-a oprit, legănându-se de parcă ar fi fost lovită de un obiect foarte greu. Marasi s-a lovit cu capul de tavanul cabinei şi a fost aruncată înapoi în scaun.

Caii au nechezat, însă MeLaan a reuşit cumva să-i ţină sub control. În câteva secunde, trăsura s-a oprit.

— Ce dracu' a fost asta? a întrebat Waxillium, ridicându-se de pe jos, unde căzuse, cu Steris peste el.

Marasi a mormăit, ridicându-se şi ea şi ducându-şi mâna la frunte.

— Am făcut o prostie.

— Ce prostie? a întrebat Waxillium.

— Testam dispozitivul, a explicat Marasi, şi-am folosit Allomanţie.

Capul lui Wayne s-a ivit în uşă, atârnând în jos de pe acoperiş.

— Aia a fost o bulă de viteză?

— Da, a răspuns Marasi.

— Şocul aproape c-a omorât caii, a spus Wayne.

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău.

Waxilliuma ajutat-o pe Steris să se ridice.

— Ce... s-a întâmplat? a întrebat ea derutată.

— Marasi a folosit o bulă de viteză când ne mişcam, a spus Waxillium. Ne-am lovit de pragul ei şi am tras şi bula după noi, iar când a dispărut, am trecut dintr-un interval de timp în altul.

— Dar a folosit-o şi pe tren, a spus Steris.

— Bulele de viteză se mişcă odată cu tine dacă eşti pe ceva suficient de mare, a spus Waxillium. Altfel, mişcarea de rotaţie a planetei te-ar scoate din fiecare bulă pe care o creezi. Trenul era şi greu, şi rapid. Trăsura e mică şi lentă. Aşa că...

—Ar fi trebuit să ştiu mai bine, a spus Marasi, roşind. N-am mai făcut asta de când eram copil. Dar, Waxillium, a tremurat.

— Ce anume?

— Cubul, a... a început Marasi, dându-şi seama că-l pierduse în toată confuzia aceea.

L-a căutat frenetic înainte să-l găsească lângă piciorul lui. L-a ridicat triumfătoare.

— Avea un comutator.

— Un comutator?

L-a întors într-o parte, arătându-le comutatorul.

— Trebuie să bagi ceva mic acolo ca să-l activezi. Dar acum funcţionează.

Waxillium s-a uitat la el nedumerit, apoi i l-a arătat lui Steris, care-a mijit ochii.

— Ce fel de dispozitiv vrăjitoresc e ăla care are un comutator?

— Are sens, presupun, a spus Waxillium. N-ai vrea ca un obiect magic să pornească din greşeală.

— Da, ar putea să-ţi omoare toţi birjarii, a spus Wayne, bombănind.

— Nu ţi-a oprit Allomanţia? a întrebat-o Waxillium pe Marasi, frecându-şi bărbia.

Ea a scuturat din cap. Încă-şi putea simți rezervele de metal.

— N-a părut să facă nimic.

— Hm, a spus Waxillium, privindu-l de aproape. Ar putea să fie periculos.

— Deci îl testăm? a întrebat Wayne, atârnând în continuare la fereastră.

— Fireşte, a spus Waxillium. Dar departe de trăsură.

Wax ținea în mână cubul care vibra. Răspundea la metalul ce ardea în el, dar nu părea să facă nimic altceva.

Se opriseră lângă un pâlc de nuci înalți, iar Wayne începu să-şi umple buzunarele cu nuci, în timp ce Marasi îl privea pe Wax de la o distanță sigură. MeLaan adăpa caii la un pârâu de mai jos. În apropiere, se găsea un câmp de morcovi, complet neîngrijit. Se respira aer proaspăt, iar viața acolo părea neatinsă de mâna omului.

A ridicat cubul tremurător şi a oprit arsul metalelor. Cubul a încetat să vibreze. A început din nou să le ardă, iar cubul a răspuns, mai întâi încet, apoi tot mai intens. Dar ce făcea? De ce nu-i anula Allomanția, aşa cum procedase în tren?

Poate că nu funcționează asupra persoanei care-l activează, s-a gândit el. Asta ar avea sens, deşi nu putea să-şi dea seama de unde ştia cubul cine-l activează.

— Hei, Wayne! a strigat el.

— Da?

— Prinde.

Wax i-a aruncat cubul. Wayne l-a prins, apoi a tresărit când centura – unde-şi ținea fiolele de metal şi monedele – i s-a rupt la cataramă şi s-a îndepărtat de el. Wayne s-a întors, privind-o cum se prăbuşeşte la pământ la vreo şapte, opt metri depărtare; când s-a apropiat de aceasta, cureaua a sărit din nou.

Wax a alergat spre el, dar puşca de la picior l-a tras înapoi, de parcă ar fi fost Împinsă. Efectul a dispărut câteva secunde mai târziu, iar – când a ajuns lângă Wayne – cubul nu mai vibra.

Wayne l-a ridicat.

— Ce-a fost asta?

Wax a luat dispozitivul şi Marasi li s-a alăturat.

— Nu anulează Allomanția, Wayne, n-a făcut-o nici în tren.

— Dar...

— la metalul pe care-l arde cineva, a spus Wax şi, cine ştie cum, îi extinde puterea. Ai văzut şi tu. A Împins şi metalele tale, de parcă ar fi fost un Monedăîmpingător chiar lângă tine. Cubul a folosit Allomanția.

Toți trei erau uluiți; priveau cubul.

— Trebuie să mai încercăm o dată, a zis. Wayne, ține-l şi arde nişte aliaj fuzibil de-ale tale. Marasi, fugi în partea aia. Wayne, când eşti gata, aruncă-i ei cubul.

Au făcut întocmai. Wax s-a dat înapoi. Când Wayne şi-a aprins metalele, a început să se vadă ca prin ceață în spatele bulei sale. Cubul a ieşit din ea câteva secunde mai târziu şi s-a îndreptat spre Marasi, uşor deviat, dar în direcția corectă.

S-a activat chiar înainte să ajungă la ea, iar Marasi a fost cea care a început să se vadă ca prin ceață, aplecându-se să ia cubul de pe jos, apoi ridicându-se la loc. A durat vreo zece secunde înainte să i se termine efectul, aducând-o înapoi în timpul obişnuit.

— Ați văzut? a spus Marasi, mirată, ținând cubul în mână. A creat o bulă de viteză pentru mine. A luat din Allomanția lui Wayne şi-a dublat-o!

— Şi nu e asta ce căutam noi, de fapt? a întrebat Wayne, renunțând la propria bulă de viteză şi alăturându-li-se.

— Nu tocmai, a răspuns Wax, luând cubul. Dar e încurajator. Se pare că trebuie să fii Allomant ca să-l poți folosi; nu-ți dă puteri noi, dar le extinde pe cele pe care le ai deja. E ca... o grenadă Allomantă.

Marasi a încuviințat cu entuziasm.

— Ceea ce înseamnă că bărbatul din tren, cel care l-a folosit pe pielea noastră, e un Parazit. Poate să anuleze Allomanția altora şi a dat puterea asta cubului, pe care l-a aruncat înspre tine.

— Se activează la o secundă după ce-l arunci, a spus Wax, dând din cap. E folositor.

— Şi dovedeşte şi că Suit are acces la tehnologii pe care le ascunde, a spus Marasi.

— Ştiam asta de la aparatul ăla de comunicare, a spus Wax, dar într-adevăr, cubul e şi mai curios. Sunt tentat să cred că toată povestea asta cu Brățările Doliului s-a născut din zvonuri despre tehnologia pe care o dezvoltă Set.

— Şi simbolurile?

— Habar n-am, a spus Wax. Un fel de cifru?

A bătut cu degetul în cub şi i l-a înmânat lui Marasi.

— De ce mie?

— E al tău. Tu l-ai găsit, tu ți-ai dat seama cum să-l foloseşti. În plus, cred că o să fie mai eficient în mâinile tale.

L-a ținut câteva clipe, apoi a făcut ochii mari. Nu era foarte folositor să fii Pulsator şi să te prinzi pe tine însuți într-o bulă, unde te mişcai mai încet decât restul lumii. Dar dacă reuşeai să prinzi pe altcineva în bula aia...

Wayne a fluierat uşor.

— O să încerc să nu-l pierd, a spus Marasi, băgându-l în buzunar. Va trebui să-l studiem mai târziu şi să vedem cum merge.

Mă întreb..., s-a gândit Wax, aducându-şi aminte de ceva. Şi-a ascultat intuiția, scoțând din buzunar brățara de aur pe care o purtase Kelesina.

I-a aruncat-o lui Wayne.

— Ce e asta? a întrebat Wayne, ținând-o în lumină. O brățară frumușică de aur. Cui i-ai luat-o? Aș putea s-o folosesc, prietene, ar face o metalminte frumoasă.

— Cred că deja e una, a spus Wax.

Fusese o idee proastă.

Wayne a exclamat.

— Ce? a întrebat Marasi.

— E o metalminte, a zis Wayne. Drace, chiar e. Și pot s-o simt. Wax, ai cuțitul ăla?

Wax a încuviințat, și-a scos cuțitul de la curea, iar când Wayne și-a întins brațul, i-a făcut o incizie mică. S-a vindecat imediat.

— Fraaate, a exclamat Wayne. E metalmintea altcuiva, dar eu o pot folosi.

— Așa cum a spus VenDell, a zis Wax, luându-i brățara. O metalminte fără Identitate. Trebuie să ard metal întruna ca să o văd. Cred că e plină de putere.

Era mai puternică decât orice metalminte pe care o văzuse vreodată, de fapt. De obicei, putea să Împingă ușor în cele obișnuite. Dar pe asta abia dacă putea s-o miște.

— De ce însă n-am observat imediat ce era? a întrebat Wayne. A trebuit să-mi zică cineva. Și, rugină! Asta e dovada că Brățările Doliului există, așa-i?

— Nu, a spus Wax. Eu nu pot să simt depozitul din brățară – nu pot s-o folosesc, fiindcă nu sunt Creator-de-Sânge. Nu e o metalminte pe care s-o poată folosi oricine, e doar una pe care o pot folosi cei cu puterile potrivite.

— Tot e remarcabil, a zis Marasi.

— Și tulburător, a spus Wax, uitându-se la brățara aparent inofensivă.

Numai un Feruchimist cu două puteri ar fi reușit s-o creeze. Așa că Set ori aveau acces la un Feruchimist

complet, ori fricile sale se adevereau. Învățaseră cum să folosească Hemalurgia.

Sau e o *relicvă,* s-a gândit. Mai *există şi posibilitatea asta.* Poate că brățara şi cubul erau artefacte din alte vremuri.

I-a aruncat lui Wayne brățara înapoi.

— Câtă putere e în ea?

— O tonă, a zis Wayne. Dar nu e infinită. S-a micşorat când am vindecat tăietura aia.

— Ai grijă de ea, atunci, l-a sfătuit Wax, întorcându-se când s-a auzit strigat.

MeLaan le făcea cu mâna din marginea luminişului. Wax i-a părăsit pe cei doi, îndreptându-se spre femeia kandra, neştiind ce puteau să însemne descoperirile acelea. Ce arăta brățara? Mai era ceva de aflat? Metalminți ce acordau puteri incredibile oricui le putea atinge? A început să se întrebe, pentru prima oară, dacă nu cumva Brățările erau adevărate. Ce se putea întâmpla cu societatea dacă puterile Născuților-din-Metal deveneau lucruri pe care le puteai cumpăra?

S-a apropiat de MeLaan.

— Cred că vei vrea să vezi asta, a spus ea, făcându-i semn să-l urmeze pe povârnişul unui deal înfrunzit.

De pe culme, se vedeau ținuturile dinspre nord-est. Pământul era cultivat ici-colo în şiruri şi cercuri, dar, în mare parte, semăna cu locurile prin care veniseră – sălbăticie, întreruptă din când în când de ogoare de fructe şi legume. Se simțea o briză rece, dar abia dacă era suficientă ca să mai atenueze căldura soarelui.

Acum, că vedea toate lucrurile acestea, că simțea briza perfectă, Wax şi-a dat seama ce-l enerva atât de mult în conflictul dintre Elendel şi oraşele din afară. Oamenii aceia înțelegeau oare ce însemna viața în Ținuturile Necruțătoare, unde orice recoltă era nesigură şi pericolul foametei, mereu prezent?

Ei cred că oamenii sunt proşti când aleg să trăiască în Ţinuturi, s-a gândit Wax, luând binoclul de modă veche pe care i l-a întins MeLaan. *Nu înţeleg cum e să fii prins aici vreme de generaţii întregi, prea sărac – sau prea încăpăţânat – ca să te mai întorci în Bazin.*

Libertatea Ţinuturilor avea un preţ. În orice caz, Bazinul era un paradis în adevăratul sens al cuvântului, creat pentru oameni de un zeu care voise să răsplătească lumea pentru un mileniu de cenuşă şi ruină. Dar se pare că oamenii găseau motiv să se ia la harţă chiar şi-n paradis.

Wax şi-a pus binoclul la ochi.

— După ce mă uit?

— Vezi drumul, un kilometru mai sus, a spus MeLaan. La pârâul ăla traversat de pod.

A văzut câţiva oameni lucrând în câmp cu topoare. Păreau să taie trunchiul unui copac căzut. Un alt copac căzut era pus de-a curmezişul drumului.

— Ce vezi?

— O baricadă care vrea să pară că nu e baricadă, a spus Wax. Copacul de pe drum este aşezat ca să pară că doar a căzut acolo, dar şanţurile indică faptul că a fost tras acolo intenţionat şi-a mai fost mutat de câteva ori de când l-au adus.

— Ai un ochi bun, a comentat MeLaan.

— Nu ţi-l dau, a spus el, întorcând binoclul spre fermele din zonă. Bănuiesc că sunt soldaţi în fermele de-acolo. Şi din niciuna din celelalte case nu iese fum pe horn. Probabil sunt abandonate. Nu poţi să găseşti o fermă la ora asta în care cineva să nu facă de mâncare.

— Ne aşteaptă?

— Nu, e prea complex pentru aşa ceva, a comentat Wax. E un perimetru. Încearcă să nu-l facă să arate ca unul, ca să nu se ducă vestea, dar au închis întreaga zonă. Ce dracu' se întâmplă aici?

MeLaan a scuturat din cap, uluită.

— Nu putem să mai mergem cu trăsura, asta e clar, a spus Wax, dându-i înapoi binoclul. Cum te descurci călare?

— În ultimul timp, n-am aruncat niciun călăreț din spate, dar n-am ocazia să fiu cal foarte des, aşa că nu ştiu cum o să fie azi.

Wax a privit-o mut.

— A, voiai să spui cum mă descurc când *sunt* călare? Ei, sunt bine. Nu cred că de mine trebuie să-ți faci griji.

A făcut semn spre Steris, care tocmai intra în luminiş, urmată de Wayne, cu o pălărie plină de nuci.

— Da, a spus Wayne.

Spera ca unii dintre cai să fie mai cuminți.

Amurgul cobora discontinuu, ca un ochi obosit care se străduie să rămână treaz. Ținutul din sud era prea variat, s-a gândit Wax. Într-o clipă ajungeai să călăreşti printr-o vale împădurită, scufundată în penumbră, şi imediat după aceea puteai să cobori de pe un deal în câmp deschis şi să descoperi că soarele încă se afla la amiază.

Întunericul a venit în cele din urmă, dar fără ceață. Wax şi-a dat seama că-şi dorea să se simtă din nou învăluit de ceți.

MeLaan a condus trupa, îndrumându-i mai ales prin păduri şi câmpuri. Ea şi Wayne urmau să o ia înainte, uitându-se după patrule, în timp ce Set încerca probabil să păzească o zonă atât de mare, că n-aveau cum să reuşească să supravegheze întreaga sălbăticie. Marasi ştia bine să călărească – şi părea să fie mulțumită că i se dăduse ocazia să poarte din nou pantalonii şi jacheta de comisar.

Steris l-a surprins. S-a descurcat bine, chiar şi-n rochie. Îşi luase una suficient de mare, că o putea strânge sub ea şi călări fără şa, fără să se dezvelească cine ştie ce. S-a urcat

pe cal fără să se plângă, aşa cum nu se văicărise de nimic de-a lungul călătoriei.

Cele câteva ferme sau cabane de vânătoare pe lângă care trecuseră erau goale. Wax se simţea tot mai neliniştit. Într-adevăr, era o regiune mică şi nepopulată a Bazinului, dar faptul că cei de la Set o puteau domina în felul acela tot părea tulburător.

Când au ajuns la ultimul pâlc de copaci de lângă sat, MeLaan a înaintat puţin şi apoi s-a întors şi le-a făcut semn s-o urmeze. S-au apropiat de ea, ca să vadă satul de pe buza pădurii.

Fascicule electrice de mare intensitate luminau întreaga zonă din jurul unei structuri imense aflate chiar în vechiul centru al satului Dulsing. Era de lemn, fără ferestre, uriaşă; încă se construia, judecând după schelele dintr-o parte şi după acoperişul neterminat. Clădirile satului fuseseră dărâmate aproape toate, cu excepţia a câtorva de pe margini.

Vârful clădirii strălucea cu o stea caldă. De unde făceau rost de atât de multă electricitate? MeLaan i-a dat binoclul, iar el l-a îndreptat spre zona poligonului. Văzu soldaţi acolo, în uniforme roşii, cu ceva însemne pe piept; nu se distingeau de la distanţa aceea. Purtau puşti pe umeri şi reflectoarele creau în locul acela un cerc strălucitor. Erau îndreptate în afară, nu spre clădire, ceea ce însemna că rămâneau înăuntru multe zone de penumbră. Ar fi avut unde să se adăpostească de îndată ce treceau de poligon.

— Ce crezi? a întrebat el. E vreun buncăr?

— Nu arată ca un fort, a răspuns MeLaan. Cu pereţii ăia subţiri? Arată mai degrabă ca un depozit uriaş.

Un depozit cât un sat. Wax a scuturat uimit din cap, apoi a zărit ceva în partea îndepărtată a satului. O cascadă? Era dincolo de lumini, dar i se părea că vede abur ridicându-se de-acolo şi că un pârâiaş traversa satul.

— Acolo terenul e mai înalt, a comentat el.

— Da, a zis ea. Cascada apare şi pe hărți. E mică şi frumoasă, pare-se.

— Poate c-au legat o turbină la ea, a spus el. De-acolo trag curent. Hai să ne întoarcem.

S-au târât printre tufişuri spre locul unde-i aşteptau Wayne, Steris şi Marasi.

— Sunt aici, asta e sigur, a şoptit Wax. Trebuie să găsim o modalitate să intrăm. Au o mulțime de soldați. Poligonul e bine păzit.

— Să zburăm? a sugerat Steris.

— N-o să meargă, a răspuns Wayne. Aveau un Căutător la petrecere, crezi că n-o să aibă unul şi aici? În clipa în care începem să ardem metale, o să atragem o sută de hăndrălăi de-ai lui Suit care vor vrea să ne întâmpine cu nițel omor.

— Şi-atunci? a întrebat Marasi.

— Trebuie să văd, a spus Wayne.

— E un teren mai bun în partea cealaltă, pare-se, a comentat Wax.

A arătat cu mâna, şi MeLaan i-a condus prin întuneric, ducându-şi calul de căpăstru printre copacii înalți. Wax a rămas cu Steris în urmă, ca să poată vorbi cu ea fără să fie auzit.

— Steris, a început el în şoaptă, m-am tot gândit cum să procedăm imediat ce ne hotărâm să ne infiltrăm. M-am gândit să te iau cu noi şi nu văd cum ar fi posibil. Cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne să păzeşti caii.

— Foarte bine.

— Serios. Sunt soldați înarmați. Nu ştiu ce-aş simți dacă te-aş duce înăuntru şi s-ar întâmpla ceva. Trebuie să rămâi afară.

— Foarte bine.

— Nu mai încape discuție..., a zis Wax ezitând. Stai. N-ai nimic împotrivă?

— De ce aş avea? a întrebat ea. Abia dacă ştiu încotro să îndrept o armă şi nu pot să mă furişez – e un talent de-a dreptul scandalos, dacă te gândeşti mai bine, Lord Waxillium. Deşi cred că oamenii tind să fie în siguranță în apropierea ta, e cam mult să dau buzna în fortăreața duşmanului. O să rămân afară.

Wax a zâmbit în întuneric.

— Steris, eşti o comoară.

— De ce? Pentru că am un sentiment sănătos al prezervării de sine?

— În Ţinuturi, eram obişnuit cu oameni care voiau mereu să facă mai multe lucruri decât puteau să ducă. Şi erau mereu hotărâți să le realizeze tocmai când erau mai periculoase.

— O să mă străduiesc să nu sar în ochi, a mărturisit Steris, şi să nu mă prindă nimeni.

— Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta aici.

— Sunt de acord, a spus ea. Dar asta e genul de anomalie statistică ce-mi chinuie viața, aşa că o să plănuiesc şi pentru ea.

Au ajuns, cu ceva dificultate, la marginea dinspre est a oraşului; Steris şi caii au rămas mai în urmă. Wax a luat nişte provizii de la calul de povară. Fiole de metal, gloanțe, arme, inclusiv pe cea din aluminiu pe care o furase din casa Kelesinei. Şi ultimul dispozitiv cu sferă şi cordon făcut de Ranette, pe care l-a băgat în buzunarul de la curea.

Urcând cărări în zigzag, au reuşit să se aşeze pe o culme înnegurată deasupra cascadei – care nu era nici pe departe atât de impresionantă pe cât îşi închipuiseră – şi să studieze satul. Sau ce mai rămăsese din el.

— Aş vrea să putem vedea ce e în clădirea aceea, a rostit Marasi, dându-i înapoi binoclul.

Wax a mormăit ceva ca semn că era de acord. Erau într-o poziție suficient de înaltă cât să vadă chiar marginea

acoperişului. Luminile licăritoare păreau semn de activitate serioasă: oamenii se mişcau jos, intrau în clădire sub lumina reflectoarelor. Dar ce făceau acolo şi de ce continuau să muncească inclusiv noaptea târziu?

— O să fie greu să ne furişăm, a comentat Wayne.

— Ai putea să omori un paznic pentru mine, a spus MeLaan aşezându-se pe o stâncă. L-aş mânca, m-aş transforma în el şi astfel am putea pătrunde.

Wax a amuțit, apoi s-a uitat la Marasi, căreia i se făcuse rău.

— Serios, trebuie să încetați să vă mai uitați aşa la mine când ofer soluții pragmatice.

— Nu e pragmatică, a răspuns Marasi. E canibalism.

— Tehnic, nu e, fiindcă suntem specii diferite. Serios, dacă vă uitați la fiziologie, eu am mai puține lucruri în comun cu oamenii decât aveți voi cu vacile. Şi totuşi, nu vă mirați când oamenii mănâncă vaci. La conac nu v-a deranjat, cu garda de corp a lui Innate.

— Era deja moartă, a comentat Wax. Mulțumesc pentru sugestie, MeLaan, dar iese din discuție să-ți aducem corpul unui paznic.

— Nu ne place să omorâm oameni, a spus Wayne. Bine, până încep să ne împuşte. Altfel, nu sunt decât tipi care-şi fac treaba.

S-a uitat la Marasi, parcă pentru a-i cere ajutorul.

— Nu te uita la mine, a zis Marasi. Îmi vâjâie capul numai când te aud încercând să fii moral.

— Concentrează-te, Wayne, a spus Wax. Cum intrăm? Încercăm Cureaua Grasă?

— Nu, a conchis Wayne, prea zgomotoasă. Cred că trebuie să facem Roşia Stricată.

— E periculoasă, a intervenit Wax, scuturând din cap. Ar trebui să fac o poziționare perfectă, între perimetrul luminat şi zona umbrită de lângă ziduri.

— Poți s-o faci. Îți iese de fiecare dată. În plus, avem metalmintea asta nouă şi lucioasă, plină de sănătate, care aşteaptă să fie folosită.

— O greşeală ar putea să strice tot, cu sau fără putere de vindecare, a zis Wax. Cred că trebuie să facem Rața sub Nori, în schimb.

— Glumeşti? a zis Wayne. Ultima oară când am încercat-o, parcă te-a împuşcat cineva, nu?

— Parcă, a recunoscut Wax.

MeLaan i-a privit, nedumerită.

— Rața sub Nori?

— Aşa fac ei, a zis Marasi, bătând-o pe MeLaan pe umăr. E mai bine să-i ignori.

— Fuga-n Tunel, a spus Wayne.

— N-avem lipici.

— Pacostea?

— Prea întuneric.

— Ceasul Negru Dublu Tropot?

Wax a ezitat.

— Asta ce dracu' mai e?

— Am inventat-o eu acum, a răspuns Wayne, rânjind. E un nume de cod foarte mişto, ei?

— Nu e rău, a recunoscut Wax. Şi ce plan e?

— La fel ca Roşia Stricată, a spus Wayne.

— Am zis că e prea periculoasă.

— Dar nimic altceva n-o să meargă, a conchis Wayne, ridicându-se. O să stăm aici să ne certăm sau facem chestia asta?

Wax s-a gândit o vreme, privind terenul şi concentrându-se. Ar fi putut să se poziționeze bine?

Sau avea un plan mai bun? Poligonul era bine păzit, dar şi noaptea era teribil de întunecată. Dacă învățase ceva din viața lui în Ținuturile Necruțătoare, era să-şi urmeze

instinctul. În momentul acela, din păcate, instinctul lui coincidea cu ce spusese Wayne.

Înainte să se poată răzgândi, şi-a scos puşca din toc şi i-a aruncat-o lui Wayne. Bărbatul a prins-o oarecum în silă, nu-i plăceau armele de foc. Braţele au început să-i tremure imediat.

— Încearcă să rezişti, a zis Wax. Creează o breşă în partea de nord, dacă reuşeşti.

Şi-a crescut greutatea, a ars metal şi a împins în puşcă, folosind-o ca ancoră pentru a-l arunca pe Wayne peste stâncă direct în mijlocul satului. Bărbatul s-a înălţat mult înainte să cadă prin întuneric de la o înălţime de cincisprezece metri.

Marasi a făcut ochii mari.

— Roşia Stricată? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Wax. Câteodată, când aterizează, face mizerie.

Lua-l-ar rugina pe Wax, s-a gândit Wayne, în timp ce se prăbuşea la pământ; vântul îi suflase pălăria. *Să-i arunce arma cuiva fără să-l avertizeze. Ce por...*

A căzut.

Exista un secret atunci când te prăbuşeai spre o moarte sigură. Corpurile care cădeau pe pământ făceau zgomot. Mai mult zgomot decât te-ai fi aşteptat.

El reducea zgomotul căzând cu picioarele înainte – picioarele i s-au frânt imediat, apoi i s-au sucit într-o parte, rupându-şi umărul, dar reducând o parte din zgomot la impact. Şi-a folosit noua metalminte chiar înainte să dea cu capul de pământ.

A sfârşit ca un morman de carne şi oase, chiar lângă o grămadă de pietre. Fireşte că Wax l-a trimis într-o grămadă de pietre. Când a început să vadă mai bine, a încercat să-şi privească picioarele, dar nu se putea mişca. Nu putea să

simtă nimic, de fapt, ceea ce era destul de plăcut. Era mereu frumos când îți rupeai coloana, te-ajuta să nu mai simți durerea.

Dar nu era ca şi cum durerea dispăruse complet. El şi durerea erau prieteni vechi, însă, şi se mai salutau şi mai ieşeau la o bere din când în când. Nu se plăceau cine ştie cât, dar se înțelegeau. Senzația – şi agonia – au revenit când metalmintea i-a vindecat coloana, concentrându-se mai întâi pe rănile cele mai rele. A respirat adânc. O coloană ruptă putea să te sufoce. Oamenii nu ştiau. Sau cei care ştiau muriseră deja.

De îndată ce-a putut să se mişte – în timp ce picioarele i se vindecau –, s-a sucit şi şi-a folosit brațul cel bun ca să mute unul dintre bolovanii mari din grămadă. Pietrele păreau să fi fost folosite ca să consolideze malul pârâului, poate pentru a ridica un podeț peste apă. Wayne s-a prins bine de ele, întinzând şi cealaltă mână când i s-a vindecat umărul. Wax îl aruncase la fix, chiar în zona întunecată dintre cabinele de pază şi clădire. Dar asta nu însemna că e în siguranță.

S-a ridicat în picioare, trăgând arma lui Wax după el; piciorul i se sucea la loc, în timp ce oasele se vindecau. Ce metalminte bună fusese brățara aia de aur. O vindecare ca asta l-ar fi costat luni întregi cu a lui, dar brățara asta încă era aproape plină. S-a împleticit cât mai încet posibil, lăsând un bolovan mai mare în cumănă deasupra celorlalți şi pornind să caute un loc şi mai umbrit. Şi-a ascuns arma lângă clădire, ca să nu-i mai tremure mâna atâta.

S-a ascuns la fix. Doi soldați se apropiau de poligon.

— Aici a fost, l-a auzit pe unul spunând.

Când s-a apropiat, unul dintre reflectoare şi-a dirijat lumina spre ei, fiind cât pe-aci să-l dea în vileag pe Wayne. Acesta a încremenit lângă o grămadă de unelte, tot lac de transpirație, în timp ce degetele de la picioare i se îndreptau,

trosnind uşor, pe măsură ce oasele se frecau unul de altul ca să devină drepte.

Paznicii nu auzeau. S-au dus în locul în care căzuse – dar, din fericire, nu lăsase urmă de sânge de data asta – şi s-au uitat în jur. Unul a lovit bolovanul din greşeală şi-a căzut într-o parte, făcând celelalte pietre să zornăie. Bărbaţii s-au uitat la ele, apoi au dat din cap, întorcându-se la post, în timp ce lumina şi-a continuat inspecţia zonei alăturate. Zgomotul pe care-l auziseră venea de la pietre. Nimic ieşit din comun.

Wayne s-a ridicat în întuneric şi n-a mai tras sănătate din metalminte. Se simţea bine. Era ca nou, aşa cum se simţea mereu după o mare vindecare. Simţea că poate să facă ceva imposibil, să alerge pe-un munte sau să mănânce singur un porc mistreţ cu cartofi la Findley.

S-a strecurat prin umbre, avea lucruri importante de făcut. Din fericire, şi-a găsit pălăria imediat, lângă o altă grămadă de pietre. Apoi a trecut la lucruri mai puţin importante, cum ar fi să creeze o breşă prin care să se poată strecura ceilalţi.

Wax spusese că în nord. Ia să vedem... A mers pe lângă clădire şi chiar a rezistat tentaţiei să tragă cu ochiul ca să vadă ce făceau înăuntru.

Era vremea să gândească precum un paznic. Era greu şi n-avea nici pălărie de paznic. A rămas o vreme în umbră şi a ascultat ce vorbeau doi dintre ei, digerându-le accentele ca pe o gustărică de covrigi cu muştar.

După cincisprezece minute, a ales un candidat şi l-a urmărit în patrulă. Slăbănogul avea o faţă ca de iepure, dar era suficient de înalt cât să poată culege din pom câte nuci îi poftea inima, fără să aibă nevoie de nicio scară.

Ia te uită, s-a gândit Wayne, *mă aflu în mijlocul pustietăţii. Păzesc un depozit uriaş. Nu bănuiam că o să fiu băgat în aşa*

ceva. Nu mi-am văzut fata de opt luni. Opt luni! Probabil c-a început să vorbească. Ruginã. Ce viață!

Bărbatul s-a întors s-o ia pe unde venise şi cineva s-a răstit la el dintr-una din stațiile alea cu reflector, spunând ceva ce Wayne nu putea s-audă. Tonul era inconfundabil.

Iar superiorii mei, s-a gândit Wayne, întorcându-se şi el şi strecurându-se în umbrele clădirii, mergând în pas cu bărbatul. *Ce mă mai chinuie. Pentru fiecare lucru mă ceartă. Țipă. Doar de asta am parte în viață. Se țipă la mine zi şi noapte.*

Wayne a zâmbit, apoi s-a furişat în fața bărbatului, căutând ceva peste care călcase mai devreme. Un set de cabluri negre, groase cât degetele lui de la mână, înfipte în cutia aia mare de lângă clădire. Când paznicul s-a apropiat, fără să fie atent, Wayne a ridicat cu atenție cablurile.

Paznicul s-a împiedicat de ele. Atunci, Wayne le-a tras din portul electric.

Reflectoarele din apropiere s-au stins imediat.

S-au auzit strigăte.

— Îmi pare rău, a strigat paznicul. N-am vrut, nu mă uitam pe unde merg.

Wayne s-a îndepărtat şi a găsit un ungher liniştit între doi saci de nisip, în timp ce paznicii se certau, țipând, şi bietului soldat i se dădea o lecție. Câțiva indivizi au venit să repare cablurile, dar Wayne le aruncase într-o parte, aşa că le-a luat o vreme să le conecteze la loc.

Luminile s-au reaprins. Wayne luă o gură de apă din plosca lui de piele chiar când Wax, Marasi şi MeLaan i s-au alăturat.

— Frumos, a şoptit Wax.

— N-a fost, de fapt, a spus Wayne. A fost cam răutăcios. Bietul paznic n-a făcut nimic greşit şi toată lumea țipă la el.

Wax a preluat conducerea situației, strecurându-se de-a lungul depozitului. Acoperişul nu era singurul neterminat,

intrările erau deschise, încă nu puseseră uşi. S-au oprit în dreptul uneia şi Wayne a arătat spre locul în care ascunsese puşca.

Wax a luat-o, apoi a intrat. Ultimul care a păşit înăuntru a fost Wayne. Interiorul ce lăsa impresia de grotă era luminat de câteva lămpi electrice, aşezate de-a lungul unei lustre lungi care urma să fie fixată-n tavan, de îndată ce terminau acoperişul. Înăuntru era mai luminos decât afară, dar nu cu mult; cutii şi provizii erau aranjate în şiruri, printre care se puteau strecura şi rămâne ascunşi. De îndată ce-au ajuns în faţa şirurilor, Wax a ezitat, şi cele două femei s-au uitat peste umerii lui. Nimeni nu-l lăsa pe Wayne să vadă şi el, aşa se întâmpla întotdeauna. Mai întâi ţipau la el şi apoi îi făceau mizerii din astea.

S-a înghesuit printre ei, înghiontind-o bine în coaste pe Marasi; ea l-a săgetat cu privirea, de parcă n-ar fi ştiut că supravegherea mulţimilor implică mereu o apropiere între corpuri. A reuşit-să arunce o privire printre MeLaan şi Wax, ca să vadă în sfârşit ce-i oprise în drum.

Era o barcă.

Cuvântul barcă nu era tocmai potrivit pentru chestia aia. Wayne se uita la o construcţie imensă, pentru care nu prea avea cuvinte. Îi trebuiau unele care să exprime maiestatea şi dimensiunile chestiei pe care o vedea.

— E o barcă al dracu' de mare, a spus el în şoaptă.

Mai bine aşa.

De ce-ar fi construit o barcă acolo, la atâţia kilometri depărtare de ocean? N-ar fi fost uşor s-o mute. Umplea aproape întreaga clădire, cu o pupă şi proră curbate – neterminate într-o latură –, care sigur erau înalte cât o clădire cu trei etaje. Avea de-o parte şi de alta două extensii lungi, ca nişte braţe. Pontoane? Erau mari, şi unul neterminat, căci păstra marginile încă zimţate.

Zimțate? s-a gândit Wayne. Nu aşa arăta când construiai ceva. Acum, că o studiase mai bine, prora aia părea mai degrabă strivită decât neterminată.

— Cineva a stricat-o, a spus Wayne, arătând cu degetul. Au încercat să o mişte şi-au rupt unul dintre pontoane.

— Trebuie să fie o navă de război, a spus Marasi. Se pregătesc pentru un război.

— Cred că Wayne are dreptate. Uită-te la dălțile de pe jos şi la gaura din cocă. Transportau chestia asta pe aici şi s-a lovit de ceva. Aşa că Set a construit clădirea ca s-o ascundă de ceilalți în timp ce-o repara.

— Inginerii, a spus Wayne, arătând spre nişte tipi cu trăsături inteligente, îmbrăcați la cămaşă şi costum negru, ce mergeau de-a lungul navei dând indicații şi ducând cu ei nişte dosare.

Costume ca acelea pe care le purtau profesorii, convinşi că sunt în culmea modei.

— N-am mai văzut niciodată asemenea navă, a comentat Marasi, punându-şi poşeta pe umăr şi luându-şi puşca.

— Ți-ai adus poşeta la o ruginită de infiltrație? a întrebat-o Wayne.

— De ce nu? a răspuns ea. E folositoare. Oricum, dacă Set are tehnologie ca telegraful ăla vorbitor, ce-ar putea să pună pe o navă ca asta? Şi de ce au construit-o atât de departe de mare?

— Suit o să aibă răspunsuri, a spus Wax, cu ochii mijiți. Marasi, presupun că tu încă mai cauți țepuşa?

— Da, a spus ea cu hotărâre.

— Eu merg să-l găsesc pe unchiul meu. Pe cine vrei, pe MeLaan sau pe Wayne?

— Pe MeLaan de data asta.

Wax a încuviințat.

— Stați ascunse, dar, dacă ne vede cineva pe Wayne şi pe mine, încercați să ne ajutați. O să facem şi noi acelaşi lucru.

Dacă găsiți țepușa, întoarceți-vă aici și nu ieșiți. Dacă totul decurge bine, o să plecăm împreună.

— Și dacă nu merge?

— N-o să se întâmple, a conchis Wayne.

— Ne vedem unde-am lăsat-o pe Steris cu caii, a spus Wax, scoțând pistolul din toc.

MeLaan a făcut la fel, doar că tocul ei era chiar piciorul. Pielea i s-a crestat într-un loc și a băgat mâna printr-o tăietură din pantaloni ca să scoată arma – era o chestie subțire, cu țeavă lungă.

Wayne a fluierat ușor. Ea a rânjit, apoi l-a sărutat.

— Încearcă să nu te lași împușcat de prea multe ori.

— Și tu la fel, a spus el.

S-au despărțit.

18

Marasi s-a strecurat prin depozit, cureaua puștii apăsându-i pe umăr. Era bucuroasă că se schimbase în pantaloni – făceau mai puțin zgomot –, dar se tot îngrijora că inginerii și muncitorii aveau să-i audă zgomotul cizmelor pe pământul bătătorit.

Poate că nu. Depozitul nu părea deloc tăcut. Deși era noapte și nu se simțea multă activitate, unii încă munceau. De-a lungul încăperii, câțiva tâmplari tăiau bucăți de lemn, și fiecare zgomot se răsfrângea în pereți. Grupul de ingineri tot exclamau câte ceva, discutând diferite aspecte ale navei.

Par surprinși de ea, s-a gândit Marasi. *De parcă nu ei ar fi construit-o.* Atunci, par novici în proiectul ăsta?

Erau paznici peste tot, dar nu la fel de mulți ca afară. Ea și MeLaan au rămas în marginea întunecată a camerei, lângă grămezile de cutii și provizii; dar tot trebuiau să treacă

periculos de aproape de nişte soldaţi care jucau cărţi la o masă.

Soldaţii nu le-au văzut. În cele din urmă, MeLaan şi Marasi au ajuns la peretele sudic, care reprezenta una dintre laturile lungi ale clădirii dreptunghiulare. Aici, unele camere fuseseră construite în interiorul clădirii şi păreau mai finisate decât restul, căci aveau şi uşi, iar din când în când, chiar şi ferestre.

— Aici dorm? a întrebat Marasi în şoaptă, arătând spre ele.

— Poate, a spus MeLaan, ghemuindu-se lângă ea. Cum o să găsim ţepuşa?

— Presupun că ar trebui să fie într-un seif pe undeva.

— Poate, a spus MeLaan. Sau ar putea să fie în vreun sertar prin camerele astea ori păstrată în cine ştie ce cutie. Sau poate chiar au aruncat-o, dracu' ştie. Suit nu părea s-o vrea decât drept dovadă că ReLuur fusese omorât.

Marasi a respirat adânc.

— Dacă e aşa, atunci va trebui să-l interogăm pe Suit de îndată ce-l găseşte Waxillium. Dar nu cred c-au aruncat-o. Ştim că Set caută metode de a produce Allomanţi şi ştim că sunt interesaţi de Hemalurgie. Ar fi studiat-o, în loc s-o arunce.

MeLaan a încuviinţat, gânditoare.

— Dar tot ar putea să fie oriunde.

În apropiere, câţiva ingineri – conduşi de un bărbat care şchiopăta uşor – urcau pe o rampă laterală, privind înăuntrul navei.

„El e" s-a gândit Marasi. Acelaşi individ de la jaful trenului. Le arăta nou-veniţilor proiectul.

Au intrat în navă.

— Am o idee, a spus Marasi.

— Cât de nebună e?

— Mai puțin nebună decât aruncarea lui Wayne de pe stâncă.

— Nu e cine ştie ce prag ăsta, dar în regulă. Ce vrei să facem?

Marasi a arătat spre gaura din cala navei, prin care tocmai intraseră inginerii.

— Intrăm în ea.

Wax înainta prin spatele cutiilor cu provizii în direcția opusă lui Marasi; i se părea că păşeşte chiar prin umbra progresului. Se tot gândise la transformările pe care le văzuse Elendel în timpul absenței sale: maşini cu motor şi lumini electrice, zgârie-nori şi drumuri de beton. Parcă plecase dintr-o lume şi se întorsese în cu totul alta.

Şi ăsta părea să fie doar începutul. Nave de război enorme. Tehnologie care făcea Allomanția mai puternică. Brățări pe care numai un Feruchimist le putea încărca şi altul folosi. Se simțea puțin intimidat, de parcă această navă gigantică ar fi fost un soldat venit din alt timp, cu misiunea de a elimina toate vechile relicve, la fel ca Wax.

S-a tras lângă ultima grămadă de cherestea, iar Wayne i s-a alăturat. Bărbatul şi-a scos plosca, care era făcută din piele dură, prelucrată în forma unei sticluțe. A tras o duşcă şi i-a întins-o lui Wax, care a băut şi el o gură.

A tuşit uşor.

— Suc de mere?

— Face bine la organism, a comentat Wayne, băgând plosca la loc.

— Nu mă aşteptam la asta.

— Trebuie să mai şi surprinzi stomacul, prietene, a spus Wayne. Altfel, o să fie prea leneş. Cum o să-l găseşti pe unchiul tău?

— De la înălțime? a întrebat Wax, arătând spre mijlocul depozitului, unde o rețea complexă de rampe construite temporar se înălțau în cerc.

Nu părea să le folosească nimeni noaptea.

— Am putea să vedem toată zona de-acolo, dar n-am fi văzuți ușor.

— Sună bine, a zis Wayne. Eşti în stare? Va trebui să te urci acolo ca un om obişnuit, fără Împingeri.

Nu avea metal în el – fiindcă ştia că era prea uşor de folosit din reflex. Fiolele le ținea în centură, nefolosite.

— O să mă descurc, a spus Wax sec.

A aşteptat să treacă paznicii şi muncitorii din apropiere, apoi a luat-o la fugă de-a lungul umbrelor de sub ziduri. Toate reflectoarele erau îndreptate spre navă, departe de pereți. Trebuia să spere că puținii muncitori care se mai aflau pe-acolo nu se uitau în ungherele întunecate ale camerei.

Două pasarele mari parcurgeau toată lungimea zidului, cu o serie de scări care duceau la ele şi cu nişte pasarele mai mici, pentru provizii. S-a urcat pe scara cea mai de jos până la primul nivel, apoi la celălalt. La a treia scară începuseră să-l doară mâinile. S-a făcut mai uşor, ceea ce l-a ajutat, dar tot a trebuit să se oprească să-şi tragă răsuflarea la nivelul al cincilea. Când se făcea mai greu, asta-i dădea puterea să-şi mişte muşchii masivi, când se făcea uşor, asta îl costa o parte din putere.

— Îmbătrâneşti, a spus Wayne rânjind, întrecându-l şi urcând următoarea scară.

— Nu fi prost, a răspuns Wax, prinzând scara şi începând să urce şi el. Încerc să fiu cumpătat; dacă o să ajungem sus şi va trebui să luptăm?

— Poți să-i loveşti pe soldați cu dinții tăi de lemn, a zis Wayne de sus. Să-i bați cu bastonul. Sunt sigur că eşti supărat că te-au făcut să rămâi treaz până la ora asta.

Wax a mârâit uşor şi a trecut la următorul etaj, dar gâfâia atât de tare, că s-a gândit că nu mai are rost să se certe cu el. Bărbatul mai tânăr părea s-o ştie, aşa că şi-a păstrat rânjetul pe față în timp ce-au urcat ultimele două niveluri, până la pasarela finală.

— Ar trebui să-ți pocnesc una peste rânjetul ăla, a mormăit el când i s-a alăturat lui Wayne pe pasarelă. Dar n-ai face decât să te vindeci.

— Nu, a răspuns Wayne. Aş cădea la podea şi-aş geme puțin. La vârsta ta, e important pentru tine să te fac să te simți ca şi cum încă mai poți realiza ceva.

Wax a scuturat din cap, întorcându-se şi mergând de-a lungul marginii pasarelei. Scândura de sub el a trosnit chiar atunci; piciorul i-a alunecat prin ea şi, deşi s-a prins şi-a tras piciorul afară imediat, de mult nu mai simțise rău de înălțime ca în momentul acela. Podeaua era departe, iar Wax n-avea niciun metal pe care să-l ardă ca să poată zbura.

A mârâit şi-a ocolit gaura pe care-o făcuse.

— N-a fost vina mea. Era scândura aia spartă.

— Sigur, sigur, a comentat Wayne. E în regulă, amice. Mulți oameni iau în greutate când ajung la vârsta asta. E firesc.

— Dacă te împuşc, a zis Wax, nimeni n-ar da vina pe mine. Ar spune doar: „Uau, înseamnă că l-ai răbdat multă vreme, totuşi? Eu l-aş fi împuşcat de la bun început”. Apoi mi-ar face cinste cu o halbă.

— Să ştii că mă doare, eu...

— Voi cine sunteți?

Wax a înghețat pe loc, apoi au ridicat amândoi privirea spre cel care se aplecase peste balustrada pasarelei superioare şi-i privea. Părea să fie un inginer, unul care purta halat alb peste vestă şi cravată. S-a încruntat la ei,

apoi a părut să-l recunoască pe Wax şi a făcut ochii cât cepele.

— Rugină! a exclamat Wax, ridicându-şi mâinile în timp ce Wayne s-a lansat imediat în sus.

Wax l-a împins, şi Wayne s-a prins de balustrada pasarelei. Inginerul a început să strige, dar Wayne l-a prins de glezne, trântindu-l la podea cu o bufnitură.

Wayne s-a urcat într-o sutime de secundă şi s-a mai auzit o bufnitură. Wax aştepta agitat. Au mai trecut câteva secunde.

— Wayne? a şoptit el. Eşti acolo?

Ceva mai târziu, faţa inconştientă a inginerului s-a ivit peste marginea pasarelei, cu ochii închişi.

— Fireşte că e aici, a spus Wayne de sus, imitând vocea nefericitului inginer şi făcându-l să încline puţin din cap, ca o marionetă. Tocmai ce l-ai aruncat aici, prietene! Ai uitat deja? Probleme cu memoria? Cred că îmbătrâneşti.

Tehnic, toţi oamenii mor – doar că o fac foarte încet. Blestemul lui Irich nu era că murea. Era că putea să simtă că moare.

Înaintând pe coridoarele navei enorme din lemn, trebuia să stea cu ochii pe podea, fiindcă cea mai mică proeminenţă sau despicătură l-ar fi putut împiedica. Şi-a simţit braţul de parcă ar fi ridicat o greutate imposibilă când a arătat spre peretele unde găsiseră hărţile arse şi le-a explicat inginerilor ce se întâmplase.

Abia dacă mai putea folosi mâna dreaptă; reuşea să ţină bastonul, dar nu-şi putea opri tremurul mâinii – iar piciorul stâng trebuia să şi-l târască pas cu pas. Începuse să respire cu greutate. Doctorul îi spusese că avea să se pomenească într-o zi fără puterea de a mai respira.

Atunci, Irich, paralizat, avea să se sufoce singur. Şi putea să simtă cum se apropie momentul acela. Pas atroce, urmat de altul la fel de teribil.

— Şi asta ce este, profesore Irich? a întrebat Stanoux, arătând spre tavan. Ce model fascinant.

— Nu suntem siguri, a răspuns Irich, sprijinindu-se-n baston şi ridicând privirea – până şi gestul ăsta era surprinzător de dificil.

De ce să-l picteze acolo? Bănuia că avea să le ia ani de zile să descopere secretele navei. Pe vremuri, Irich ar fi fost mulțumit să-şi petreacă o viață întreagă scurmând prin toate ciudățeniile şi scriind despre fiecare.

Azi, în schimb, *întreaga viață* era mult prea scurtă ca să şi-o petreacă ocupându-se cu asemenea lucruri. Suit şi Sequence voiau armele lor şi puteau să le primească, căci el nu mai voia decât un singur lucru: un miracol.

— Vă rog, continuați fără mine, a comentat Irich, traversând coridorul cu pasul lui cel nou.

Trebuia să găsească un fel de a merge diferit la fiecare câteva luni, pe măsură ce muşchii îi deveneau tot mai flasci şi refuzau să funcționeze. Pas, baston, târăşte, respiră. Pas, baston, târăşte, respiră.

— Ce model frumos în lemn! a spus Stanoux, potrivindu-şi ochelarii pe nas. Mătuşă, poți să recunoşti ce fel de lemn e ăsta?

Stansi a venit lângă el, făcându-i semn pazniculuicu lanterne, ca să lumineze lemnul ciudat. Irich fusese şi el atent la toate aceste detalii, dar, pe zi ce trecea, se simțea tot mai lipsit de răbdare.

— Vă rog, a spus el. Veți avea tot timpul din lume să studiați, să investigați şi să elaborați teorii. Dar numai după ce rezolvăm problema principală.

— Care e? a întrebat Stansi.

Irich a arătat spre o poartă în arcada din față, păzită de un alt soldat cu lanternă. Soldatul l-a salutat când a trecut pe lângă ea. Era un Array, un rang influent în Set. Suit şi ai lui respectau oamenii de ştiință. Dar puterea şi prestigiul nu însemnau mare lucru pentru el. Şi nimic nu-i putea prelungi viața.

Dincolo de uşă, a făcut semn grupului de oameni de ştiință să privească marea maşinărie care ocupa cala ciudatei nave. Nu mai văzuse ceva asemănător, era o construcție fără manete şi fire. Arăta mai degrabă ca un soi de vatră, doar că una construită dintr-un metal uşor, cu linii din alte metale îndepărtându-se de ea pe toată lungimea pereților. Ca o pânză de păianjen.

— Nava asta, a zis Irich, este plină de enigme. Ați observat modelele ciudate de pe tavan, dar întrebările acestea sunt doar începutul. Care este scopul încăperii cu zeci de sutane negre, precum cele purtate de călăi? Am găsit nişte obiecte care arată la fel ca instrumentele muzicale, dar par să fie incapabile de a scoate vreun sunet. Nava are un sistem ingenios de conducte şi-am găsit băi atât pentru femei, cât şi pentru bărbați, dar există un al treilea set de odăi cu nişte însemne indescifrabile pe uşi. Pentru cine au fost proiectate? Oameni din clasele de jos? Familii? Un al treilea gen? Multe întrebări. Dar o întrebare e mai importantă decât toate celelalte şi noi credem că e întrebarea-cheie. De-asta v-am chemat aici, pe voi, cei care reprezentați cele mai strălucitoare minți ale oraşelor exterioare. Dacă puteți oferi un răspuns, o să obținem supremația tehnologică pentru a pune capăt acestei opresiuni pentru totdeauna.

— Şi care e întrebarea? a întrebat profesorul Javie.

Irich s-a întors spre ei.

— Cum se mişcă chestia asta, fireşte.

— Nu ştiți?

Irich a scuturat din cap.

— Sfidează orice cunoştinţe ştiinţifice pe care le avem. Unele mecanisme au fost, fără îndoială, distruse când s-a prăbuşit, dar vehiculul este în mare parte intact, după cum puteţi vedea. Ar fi trebuit să ne dăm seama care sunt metodele lui de propulsie, dar până acum n-am aflat.

— Şi navigatorii? a întrebat Stanoux. Echipajul? N-a supravieţuit nimeni?

— N-au vrut să coopereze, a spus Irich.

Şi sunt şi destul de fragili.

— În plus, bariera lingvistică s-a dovedit imposibil de depăşit până acum. De-asta v-am invitat aici, Lord Stanoux, fiindcă sunteţi un expert recunoscut în limbile vechi, de dinaintea vegetaţiei verzi. Poate că veţi putea descifra cărţile găsite pe această navă. Lady Stansi, tu şi profesorul Javie veţi conduce inginerii. Imaginaţi-vă ce putere am avea cu o flotă formată din asemenea nave. Am putea să dominăm Bazinul.

Oamenii de ştiinţă s-au privit unii pe alţii.

— Nu ştiu dacă aş vrea ca un singur grup să aibă acces la asemenea putere, profesore, a spus Lady Stansi.

Da, aşa-i. Ei nu erau politicieni. Nu trebuia să folosească aceleaşi discursuri pe care le folosise când îl trimisese Suit să strângă bani de la bogaţi.

— Da, a recunoscut el, o să fie o responsabilitate teribilă. Dar sigur trebuie să înţelegeţi că e mai bine ca această cunoaştere să se afle în mâinile noastre decât în mâinile celor din Elendel? Şi gândiţi-vă numai câte o să aflăm, ce o să ştim.

De data asta au fost de acord, încuviinţând. Trebuia să discute cu Suit – oamenii ăştia nu trebuiau să se considere o forţă care ajută la crearea unei armate totalitare, ci o mişcare de eliberare benignă, care vrea doar cunoaştereşi

pace. Avea să fie dificil, cu toți soldații care treceau pe-acolo şi salutau pe toată lumea.

S-a pregătit să le explice ce deja ştiau, având de gând să-i distragă pe oamenii de ştiință cu promisiuni ale cunoaşterii viitoare, când a auzit ecoul unei voci pe coridor.

— Profesore Irich?

A oftat. Ce mai era?

— Scuzați-mă, a spus. Lady Stansi, poate că o să vreți să verificați instalația asta, care pare să ofere putere navei. Nu are electricitate, din câte ne putem da seama. O să vreau să aud opiniile dumneavoastră imparțiale înainte de a vă comunica ce-am decis noi. Mai întâi, trebuie să mă ocup de altceva.

Păreau să înțeleagă, erau chiar entuziaşti. I-a părăsit, şchiopătând pe coridor. *Prea încet, prea încet,* s-a gândit el, referindu-se şi la mersul lui, şi la posibilitatea ca oamenii de ştiință să-l ajute. Nu mai putea aştepta investigația, experimentele. Avea nevoie de răspunsuri urgent. Crezuse că pe tren ar fi putut să găsească...

Dar nu, fireşte că nu. O speranță deşartă. N-ar fi trebuit să părăsească niciodată proiectul ăsta. În hol, n-a găsit persoana care-l strigase. Frustrat, s-a dus până la capătul coridorului şi a căutat şi pe unul dintre cele laterale. Ar fi trebuit să ştie să nu-l strige pentru toate prostiile, nu vedeau cât de greu îi era să parcurgă chiar şi distanțe scurte?

A luat-o înapoi, dar a ezitat când a descoperit un mic compartiment de depozitare deschis în perete. Erau sute din acestea prin toată nava, cu sfori, arme şi alte obiecte. Dar aici găsise ceva pe podea. Un cub mic şi argintiu.

A simțit cum inima îi bătea mai repede. Încă un dispozitiv? Ce noroc! Credea că deja căutase prin toate compartimentele. Îngenunchind, s-a chinuit să-l ia de jos, apoi s-a ridicat iarăşi.

Ţesuse deja un plan în minte. Avea să-i spună lui Suit că fusese recuperat de unul dintre spionii săi în Noul Seran. Astfel urmau să-i fie anulate pedepsele şi poate că s-ar fi putut muta pe un al doilea şantier, ba chiar să se alăture expediţiei.

Entuziasmat, a trimis un soldat să supravegheze oamenii de ştiinţă, apoi a ieşit din navă, bucuros că, în sfârşit, vântul sufla şi-n pânzele lui.

Marasi a deschis o uşă de dulap din nava aceea ciudată, apoi s-a uitat după bărbatul cu numele de Irich, care şchiopăta, trecând printr-o gaură din perete. MeLaan a ieşit din dulapul de vizavi şi şi-a ridicat mâna spre Marasi, să-i facă semn să stea în spate, apoi s-a strecurat prin deschizătură ca să vadă unde se dusese Irich.

Marasi a aşteptat, neliniştită. Deşi datoriile ei de comisar erau mai degrabă datorii de analiză şi investigaţie, fusese în multe raiduri în Elendel. Credea că se călise acolo, dar, Armonie! – misiunea asta începea să-i toace nervii. Nu dormise aproape deloc, şi se furişase prea mult – mereu ştiind că cineva ar putea să apară de după colţ şi s-o găsească, mai vinovată ca moartea.

MeLaan i-a făcut semn s-o ia în faţă, şi a ieşit din dulap, îngenunchind la intrare, lângă kandra.

— A intrat în camera aia, a spus MeLaan, arătând spre uşa de-a lungul peretelui. Şi-acum ce facem?

— Mai aşteptăm puţin, a spus Marasi. Să vedem dacă iese.

Wax dădea târcoale pe scândurile pasarelei interne. Luneta lui MeLaan îi permitea să se uite bine la parter, deşi ar fi preferat un binoclu. A observat toată zona, privindu-le pe Marasi şi MeLaan când au intrat în navă.

Nava aia... avea ceva ce-l deranja. Nu călătorise prea des pe vapoare, dar punțile de deasupra de tot păreau în neregulă. Unde erau catargele? A bănuit că le retezaseră, dar nu se vedea niciun loc din care ar fi putut să le taie. Ce o propulsa în apă? Un motor cu aburi, poate? Motorină?

A dat ocol întregii clădiri pe pasarelă, dar nu l-a văzut pe unchiul său nicăieri.

— Nimic? a întrebat Wayne, lăsând jos de la ochi luneta pentru o ultimă oară.

Wax a scuturat din cap.

— Sunt nişte camere construite în partea de nord. Ar putea să fie acolo. Ar putea să fie şi înăuntrul navei.

— Şi-acum ce mai facem?

Wax bătea cu luneta în palmă. Încercase să dea şi el un răspuns aceleiaşi întrebări. Cum îşi putea găsi prada fără să alerteze paznicii de-afară?

Wayne l-a înghiontit. Jos de tot, bărbatul şchiop a ieşit iarăşi din navă. Wax a îndreptat luneta spre el, urmărindu-l cum se duce spre nişte camere din apropiere.

— Ți se părea că e agitat? a întrebat Wayne.

— Da, a spus Wax, coborând luneta. Ce-au făcut alea două înăuntru?

— Poate că...

— Nu vreau să te aud cum ghiceşti, a spus Wax. Serios.

— În regulă.

— Haide, a adăugat Wax, întorcându-se de-a lungul peretelui, pe scările pe care urcaseră.

— Ți-a venit o idee? a întrebat Wayne.

— Mai degrabă, o impresie, a răspuns Wax. Lui Suit nu-i place să discute cu slugile. Toți cei cu care am vorbit până

acum spun acelaşi lucru – alege subordonaţi reputaţi, care se bucură de ceva autoritate, şi-i lasă pe ei să se ocupe de treburi. Miles, Ţintaşul. Unchiului nu-i place să fie deranjat.

— Deci...

— Tipul şchiop, a comentat Wax, probabil că îndeplineşte acelaşi rol aici. E un Allomant şi l-am auzit pomenit în casa Kelesinei. E unul important, deşi acum e căzut în dizgraţie. Oricum, probabil că-i raportează unchiului meu direct.

— Dacă ne ţinem după el, atunci..., a spus Wayne.

— ... am putea să-l găsim pe Suit.

— Sună bine, a zis Wayne. Doar dacă nu cumva îi dă raportul în fiecare zi la ora ceaiului; atunci am avea ceva de aşteptat.

Wax s-a oprit lângă scară, observând surprins că şchiopul părăsise deja camera. Nu putea să vadă bine din cauza navei masive, dar a apucat să-l vadă pe bărbat împleticindu-se în faţa ambarcaţiunii cu un pas hotărât.

Wax i-a făcut semn lui Wayne să se oprească, apoi s-a lăsat, la podea, cu luneta la ochi. Şchiopul traversa depozitul spre-o cameră izolată, ca un seif, aflată în colţul de sud-vest. Un soldat s-a dat la o parte din uşă şi i-a făcut loc să iasă. Când s-a deschis uşa, Wax a putut să vadă bine înăuntru.

Sora lui se afla acolo.

Era cât pe-aci să scape luneta. Uşa s-a închis, aşa că n-a putut verifica, deşi o văzuse. Stătea la o măsuţă, păzită de bruta aia de Monedăîmpingător cu care se luptase Wax pe acoperişul trenului.

— Wax? a întrebat Wayne.

— E Telsin, a şoptit Wax. O ţin în camera aia.

S-a pomenit că se ridică şi întinde mâna după una dintre fiolele cu metal.

— Stai, stai, prietene, a zis Wayne, prinzându-l de braţ. Şi eu sunt de acord cu gesturile necugetate şi mai ştiu eu

ce, dar e mai bine să discutăm despre asta, nu? Sau vrei să începem să împuşcăm în stânga şi-n dreapta?

— E aici, a comentat Wayne. De-asta am venit.

Se simțea rece pe dinăuntru.

— O să ştie lucruri despre unchiul nostru. Ea e rezolvarea cazului. Mă duc s-o iau.

— Bine, bine, a spus Wayne. Dar Wax, nu te îngrijorează puțin ideea că eu sunt vocea rațiunii în situația asta?

Wax s-a uitat la prietenul său.

— Ba poate c-ar trebui.

— Asta zic. Uite, am o idee.

— Cât de proastă e?

— Comparată cu arderea metalelor, împuşcarea tuturor şi atragerea atenției paznicilor şi-a trupelor de asasin Set? Cred că, prin comparație, e o idee al naibii de bună.

— Zi-mi.

— Păi, vezi, a început Wayne, lipindu-şi guma de mestecat de unul dintre stâlpii de sprijin ai pasarelei. Avem costumul de inginer de la tipul ăsta inconştient şi, de când am fost la petrecerea aia acum mai bine de juma' de an, am tot lucrat la vocea mea de tip deştept...

19

Marasi a aşteptat înăuntrul navei, obligându-se – cu mare efort – să-şi păstreze calmul. Cum reuşea Waxillium? El şi Wayne păreau atât de relaxați, că ar fi putut să tragă un pui de somn şi-n mijlocul unui schimb de focuri.

A rămas pe loc – sau, mai bine zis, a îngenuncheat – şi-a fost răsplătită pentru răbdarea ei. S-a uitat prin gaura din coca navei la peretele depozitului unde fuseseră construite

încăperile. Irich a ieşit curând dintr-una, apoi s-a îndepărtat şi-a chemat nişte paznici.

— Ce-a zis? a întrebat Marasi.

— Le-a spus să *trimită la domnul Suit,* a spus MeLaan. Crezi că într-adevăr a ascuns dispozitivul în acelaşi loc în care-a ascuns ţepuşa?

— Aşa sper, a spus Marasi.

— Mergem?

Marasi a încuviinţat, apoi s-a pregătit pentru o altă experienţă neîndurătoare. MeLaan a luat-o înainte, traversând scândurile şi ieşind. Marasi a urmat-o, ţinându-şi capul sus, aşa cum îi spusese MeLaan s-o facă. „Ca şi cum ai fi de-aici" îi spusese kandra. „Prima regulă, atunci când te dai drept altcineva, e să arăţi firesc."

S-a simţit complet expusă, de parcă ar fi dansat goală în mijlocul gării din Elendel. Au ajuns la capătul punţii, mergând teribil de încet, şi au traversat podeaua depozitului până la uşă. Oare Marasi mergea prea încordat? Ea nu se putea uita peste umăr, MeLaan o avertizase să n-o facă. Dar cu ce-ar fi putut să strice dacă se uita numai puţin...

Nu te întoarce. MeLaan a încercat uşa, care – din fericire – s-a deschis. Au ieşit amândouă într-un hol pustiu, şi Marasi a închis-o imediat. Nu s-au auzit strigăte de alarmă. Era convinsă că unul dintre tâmplari se uitase la ele, dar nimeni nu spusese nimic.

— Bravo! a zis MeLaan.

— Cred că-mi vine să vomit.

— Înseamnă că e în familie, atunci, a comentat MeLaan, pornind pe hol.

Avea pereţi de lemn şi mirosea a rumeguş. O singură lumină electrică atârna din tavan. MeLaan s-a oprit la uşa simplă din capăt, a ascultat cu atenţie şi a încercat clanţa. Era închisă.

— Poți s-o deschizi? a întrebat Marasi. Aşa cum ai făcut înainte?

— Sigur, a răspuns MeLaan, aplecându-se în dreptul clanței. O să încerc mai întâi ceva mai banal.

Şi-a sucit puțin mâna, şi nişte instrumente mici i-au ieşit de sub pielea brațului.

— Sunt la îndemână, a spus Marasi.

—Ai vrut să faci o glumă?

— Depinde, a zis ea, uitându-se peste umăr.

Holul încă era gol. *Prostănaco.*

— De câte ori ai auzit gluma aia?

MeLaan a zâmbit, concentrându-se asupra clanței.

— Sunt în viață de vreo şapte sute de ani deja, copilă. O să-ți fie greu să găseşti glume pe care nu le-am auzit.

— Ştii ce, la un moment ar trebui să-ți iau un interviu.

MeLaan a ridicat din sprâncene.

— Kandra au o perspectivă unică asupra societății, a spus Marasi. Ai văzut tendințele mari, mişcările la scară foarte largă.

—Presupun că da, a răspuns MeLaan, învârtind şperaclul în broască. Şi la ce crezi că ne-a folosit?

— Statisticile arată că, dacă facem schimbări subtile în mediul nostru – felul în care gândim sistemul legislativ, şomajul, poate chiar planurile urbane –, putem să influențăm pozitiv oamenii care trăiesc în acele medii. Mintea ta ar putea să dețină secretul acestor schimbări! Ai văzut societatea evoluând, mişcându-se, ai văzut deplasările popoarelor ca valurile pe malul mării.

— Coapsa mea, a strigat MeLaan, răsucind clanța, care făcu un clic, şi apoi uşa se deschise uşor.

A dat apoi din cap, ridicându-se.

— Ce? a întrebat Marasi.

— Ai spus că mintea mea ar putea să dețină secretul, a zis MeLaan, intrând în camera de dincolo – o cameră mică,

surprinzător de bine mobilată. În momentul ăsta, cred că e coapsa mea. Un kandra îşi ţine sistemul cognitiv în tot corpul, dar amintirile mele sunt ţinute acum într-un compartiment metalic solid din coapsă. E mai sigur aşa. Oamenii ţintesc spre cap.

— Şi în cap ce ai?

— Ochi, aparatul senzitiv, a răspuns MeLaan. Şi o gamelă de rezervă.

— Glumeşti.

— Nu, a spus MeLaan cu mâinile-n şold, scanând încăperea.

O altă uşă, la stânga, ducea spre celelalte camere construite de-a lungul peretelui depozitului, dar nicio fereastră nu dădea spre camera principală, ceea ce era bine.

Deşi încăperea, ca şi restul clădirii, desprindea arome de rumeguş proaspăt, aici mirosul era amestecat cu cel de lac de lemn şi o undă de fum de ţigară. Lumina de la lămpiţa electrică dezvăluia un birou ordonat, cu câteva rafturi de cărţi, două scaune confortabile, galben cu maro, în faţa biroului, şi nişte plante decorative, care probabil trebuiau scoase în fiecare zi afară ca să nu se ofilească.

Marasi se fâţâia prin cameră, atentă la ciudăţeniile ei. Erau câte unele în fiecare cameră – semne particulare, indicii ale vieţii celui care trăia acolo. Sertarele de la birou aveau mânere exagerat de late. Lampa din colţ fusese prinsă de podeaua de lemn, ca şi scaunele – poate ca să nu se mişte, în caz că Irich intra în ele din greşeală. Marasi nu ştia de ce boală suferea bărbatul, dar camera fusese gândită tocmai cu stângăcia lui în minte.

MeLaan s-a dus direct la rafturile de cărţi, apoi a început să scoată volume şi să le arunce pe jos.

— Mereu le păstrează în spatele cărţilor, a spus. Oamenilor nu le place să citească, le place să fie văzuţi că citesc. Eu…

— MeLaan? a exclamat Marasi, arătând spre un seif mare din colț.

— A, a îngăimat MeLaan, pregătindu-se să scotocească şi prin celălalt raft.

A trântit pe jos şi ultimele cărți, poate de dragul de a duce treaba la bun sfârşit, apoi s-a dus la seif.

— Hmm, o să fie mai dificil cu ăsta. Nu pot să-l sparg cu un set de şperacle.

— Te descurci?

— Răbdare, a spus MeLaan. Adu lampa aia mai încoace.

Marasi a luat-o de pe birou, întinzând firul până unde se putea şi îndreptând lumina spre MeLaan.

— Hmmm, a spus MeLaan, apoi a apăsat cu mâna pe seif, ignorând cadranul.

Degetele şi mâna ei au devenit translucide, iar apoi carnea toată a început să-i tremure, retrăgându-se în articulații, lăsând în urmă nişte oase cristaline ce se mai țineau doar în câteva tendoane subțiri.

Marasi a înghițit în gol, simțind în gură un gust amar. Ştia că MeLaan poate să facă asta, dar era cu totul altceva s-o vadă. A încercat să nu se holbeze, punând lampa pe brațul scaunului de la birou, ca să-i dea lui MeLaan mai multă lumină, deşi kandra îngenunchease acum cu ochii închişi, aşa că poate nici nu mai avea nevoie de ea? Marasi a început să umble prin sertarele biroului ca să vadă dacă găseşte ceva important.

Armonie, fă-l pe Irich să se întoarcă la ingineri după aceea, s-a gândit Marasi, *în loc să se întoarcă aici, la hârțogăria lui.*

— Lumea de-atunci, a spus MeLaan brusc, nu era foarte diferită de asta de-acum.

Marasi a ezitat. MeLaan încă se afla în genunchi, cu ochii închişi, cu oasele expuse. Carnea îi devenise transparentă până la cot.

— Ce vrei să spui? a întrebat Marasi.

— Oamenii vorbesc despre vremea aia, a lămurit-o MeLaan. Vremea Lordului Născut-din-Ceață, chiar după Catacendru. Vorbesc în şoaptă, de parcă ar fi un timp al legendei.

— A fost, a spus Marasi. Consilierul zeilor, Hammond, Allrianne Ladrian. Au creat o nouă lume.

— Da, sigur, a spus MeLaan. Dar se şi certau ca nişte copii şi fiecare avea viziunea lui despre cum o să fie această lume. Parte din motivul pentru care aveți acum probleme e că lor nu le-a păsat despre oraşele din afara Elendelului. Inițiatorii erau oameni de oraş. Vrei să vezi tendințe? Vrei să ştii ce-am văzut? Oamenii sunt oameni. Drace, până şi noi, kandra, ne comportăm în felul nostru. Viața de-atunci era ca aia de-acum, doar că acum mâncarea de pe stradă e mai bună.

Marasi s-a gândit la ce auzise, apoi s-a întors la birou. Încă ar fi vrut să intervieveze nişte kandra, dar poate pe cineva care era mai... reflexiv decât MeLaan.

În birou, a găsit un carnet cu câteva observații de-ale lui Irich şi schițe ale navei, scrise în litere tremurătoare, împreună cu o hartă a zonei. Cu cât descoperea mai mult, cu atât era mai sigură că nu Set fuseseră cei care construiseră nava. O studiau şi încercau să-şi dea seama cum s-o repare.

Marasi şi-a băgat cartea în poşetă. *Vezi, prinde bine,* s-a gândit. După aceea, s-a ridicat să verifice cealaltă uşă a camerei. N-ar fi vrut să dea buzna cine ştie ce tâmplar peste ele. A întredeschis-o şi s-a uitat într-o încăpere complet întunecată; a simțit imediat un miros puternic, precum cel ce venea din mahalale. Corpuri nespălate, nămol, jeg. S-a încruntat şi a deschis uşa larg.

Lumina slabă a lămpii – care era întoarsă în altă direcție – s-a strecurat uşor în odaie. Se înălțau umbre pe pereți de la cele câteva mese şi teancuri de cutii dinăuntru. Şi dincolo

de ele... erau cuşti? Da. Cam de un metru înălțime, cu gratii groase, cuştile păreau făcute să țină închise animale mari.

Erau goale.

— MeLaan? a întrebat Marasi, întorcându-şi privirea spre kandra, care nu răspundea.

Părea complet absorbită de sarcina ei.

Marasi a păşit în cameră, dorindu-şi să aibă mai multă lumină. Ce țineau acolo? Câini de pază? Nu văzuse niciunul pe perimetru. Se oprise lângă una dintre cele trei cuşti, aplecându-se să vadă despre ce fel de animal era vorba.

Ceva a foşnit în cuşca alăturată. Marasi şi-a ținut respirația. Crezuse că era vorba de o grămadă de perne şi pături, dar acum se mişca. S-a uitat spre biroul din cealaltă cameră, acolo unde-şi lăsase arma.

Chestia aia s-a mişcat uşor, izbindu-se de gratii.

Marasi a exclamat, sărind ca arsă şi trântind teancul de cutii alăturate. Înăuntrul cuştii, lumina se răsfrângea într-o față plată, roşie şi neagră. Cu ochi ca nişte găuri negre.

Desenele. Marasi uitase de desenele făcute de ReLuur. Fețe oribile, roşii şi negre, cu ochi adânci şi negri. Imagini coşmareşti, desenate în tuşe frenetice, neatente.

Monştrii erau reali. Şi unul se afla în această cuşcă, acoperit de blană groasă, cu fața de un roşu poleit. Se uita la ea tăcut, apoi a întins, printre gratii, o mână şocant de umană şi a şoptit un singur cuvânt prin buzele care nu păreau să i se mişte:

— Te rog.

Wayne şi-a încetinit ritmul plimbării şi a început să-şi târşâie picioarele. Inginerului nu-i plăcea să se afle acolo, printre toți soldații aceia. Îşi petrecuse toată viața construind case şi muncind la zgârie-nori, iar acum iată-l, în mijlocul unei tabere militare.

Nava era minunată, dar deştepta în el o nelinişte. Era secretă. Iar în proiectele secrete, oamenii fără importanță, ca el, dispar în cele din urmă.

Nu, ceva e în neregulă, s-a gândit Wayne, ajuns pe la jumătatea depozitului. Nu s-a oprit din mers, dar s-a întors puțin în cerc, de parcă şi-ar fi măsurat paşii. Ceva era în neregulă, dar ce?

— Wayne? a şoptit Wax din umbrele din apropiere, ascuns în spatele unui butoi cu smoală.

Wayne l-a ignorat, mergând în continuare în cerc. Era un om de ştiință... Nu, nu, un inginer. Era un muncitor. Era suficient de educat, dar nu era cine ştie ce profesor elegant, plătit să stea toată ziua la taifas. Construia lucruri şi ura să fie în locul acela, cu toate armele alea. El credea în viață, iar soldații erau tocmai opusul chestiei ăsteia. Ei, ei...

„Nu", s-a gândit încă o dată, ridicându-şi mâinile la tâmple. Greşit, greşit, greşit!

„Revino-ți, Wayne. Ăsta era planul tău. Trebuie să-l faci să meargă."

Ce era în neregulă? El... El era...

S-a oprit. A dus mâna la buzunarul vestei şi a scos un creion. L-a ținut la lumină, inspectându-l, înainte să şi-l bage după ureche. A oftat prelung.

Era un inginer. Un om care se asigură că lucrurile sunt făcute cum trebuie. Îi plăcea aici, fiindcă erau oameni cu educație cazonă – spuneau ce voiau şi erau direcți. Lumea era răsplătită pentru munca depusă.

Nu-i plăceau armele alea. Şi nu-i plăceau nici cei care conduceau locul acela. Era ceva în neregulă cu ei. Dar el nu zicea nimic.

Wayne şi-a continuat drumul, relaxat. Avea nas fals, mustață, obrajii puțin mai umflați, ca să-şi facă fața mai dolofană, şi un ochi cruciş. Asta pentru că stătea mereu cu ochii în planşe, s-a gândit el. Dar n-avea nevoie de monoclu. Chestiile alea arătau caraghios.

S-a dus la paznic.

— Suporții în zăbrele ale acestei apricități sunt complet liminali.

Omul s-a uitat la el lipsit de expresie.

— Nu sta degeaba! a spus Wayne, făcând semn spre pereții depozitului. Nu vezi că maleficenții prevestitori încep să se îndoaie? Am putea să ne pomenim cu o prăbuşință în orice moment.

— Şi..., a început paznicul. Ce-ar trebui eu să fac?

— Te rog, a spus Wayne, dându-l la o parte şi deschizând uşa.

Interiorul era exact aşa cum i-l descrisese Wax. Era Telsin, nu mai încăpea vorbă. Păr negru, corp robust. Aproape ca o femeie din Ținuturile Necruțătoare. Văzuse evanotipuri cu ea peste tot prin casă. Acum părea mai bătrână. Aşa se întâmpla când eşti prizonierul cuiva.

Şchiopăcilă şi Ceafă-groasă stăteau chiar lângă masa ei şi amândoi s-au întors spre el iritați.

Acum vine adevăratul test, a spus Wayne, uitându-se la şchiop.

— Avem o problemă serioasă, a spus Wayne. Am verificat integritatea structurii, şi caronalele sunt complet nefeligne! Dacă nu face cineva ceva, o să ne pomenim cu o ximelolagnie de toată frumusețea.

Ochelaristul s-a uitat la Wayne, tot fără expresie, apoi a spus:

— Fireşte că da, idiotule, dar ce trebuie să facem în legătură cu asta?

Wayne şi-a reținut un zâmbet, păstrându-l pentru mai târziu. I se părea că pe măsură ce e mai deştept cineva, cu atât era mai probabil să pretindă că ştie mai multe decât ştie. Aşa şi cei mai beți din bar sunt cei care sigur cred că mai pot să ducă încă o halbă. Şchiopul ar fi preferat mai degrabă să şi-o vândă pe mă-sa ca otoman[1], decât să admită că nu ştie despre ce vorbeşte Wayne.

— Repede, a spus Wayne, gesticulând panicat. Trebuie să-l ținem cu ceva, ca eu să pot ridica suporții. Trebuie supraveghere în timp ce muncesc.

Şchiopul a oftat, dar a ieşit din încăpere. Din fericire, însoțitorul său cu ceafă groasă l-a urmat. În câteva secunde, Wayne îl pusese să împingă în suporții pontonului navei, în timp ce şchiopul îi supraveghea; mai chemase câțiva paznici să-i ajute.

S-a auzit un bufnet uşor din spate – asta însemna că Wax se ocupase de paznicul de la uşă. În mod normal, Wayne s-ar fi simțit exclus, fiindcă nu apucase să se bată cum se cuvine, dar de data aceasta pusese nişte idioți să susțină cu mâinile o bucată de lemn, crezând că țin nava să nu se răstoarne.

Asta compensa lipsa unei încăierări.

— Te rog.

Creatura vorbea cu un accent ciudat, dar vocea era umană. Marasi respira mai repede, privind mâna întinsă spre ea. Era o mână umană.

Buzele nu i se mişcau... avea pielea lucioasă... Nu era un chip, ci o mască. Nu părea vreo creatură oribilă, ci o persoană cu mască de lemn, care-i făcea ochii să pară negri.

---

[1] Taburet jos, cu sau fără picioare, de regulă tapițat (n.red.).

Blana o reprezentau de fapt nişte pături pe care şi le strânsese pe umeri,

— Marasi? a întrebat MeLaan.

Kandra a apărut în uşă.

— L-am deschis. Ce faci? Ce dracu' mai e şi asta?

— E un om, a spus Marasi.

Mascatul s-a întors spre MeLaan, iar lumina i-a dezvăluit ochii; erau umani, cu irişi căprui.

Marasi a păşit în față.

— Cine eşti?

Persoana s-a întors înspre ea şi a rostit ceva complet ininteligibil. Apoi s-a oprit şi a spus din nou *Te rog!* Era o voce de bărbat.

— Trebuie să mergem, a zis MeLaan. Seiful e deschis.

— Țepuşa e înăuntru?

— Vezi şi tu.

Marasi a ezitat, apoi s-a grăbit în cealaltă încăpere, trecând de MeLaan.

— Te rog! a strigat bărbatul, cu mâinile prinse de gratii.

Seiful aştepta deschis în colțul camerei. Raftul de deasupra era plin de obiecte, printre care şi o grenadă Allomantă. Cel mai bine se vedea o bucată de metal argintiu. Țepuşele kandra, aşa cum o arătase cazul Bleeder, erau mai mici decât îşi închipuia Marasi – mai mici de şapte centimetri şi subțiri. Nu semănau deloc cu țepuşele din ochii Morții.

A îngenuncheat lângă seif, scoțând-o.

— Am luat-o, a zis Marasi, întorcându-se spre MeLaan. Vrei s-o ții tu?

MeLaan a scuturat din cap.

— Nu ne atingem unul altuia țepuşele.

Marasi s-a încruntat, aducându-şi aminte poveştile.

— Dar Păzitorul n-a...

— Ba da.

MeLaan a rămas nepăsătoare, deşi cuvintele le rostise pe un ton sever. Marasi a ridicat din umeri, băgându-şi ţepuşa în poşetă, apoi întorcându-se să mai caute prin seif. A lăsat bancnotele – cam prostesc, ştia, dar s-ar fi simţit ca un tâlhar dacă le-ar fi luat şi pe acelea, şi şi-a recuperat şi cubul Allomant.

Lângă el mai erau câteva relicve mici – toate ca nişte monezi, cu funde ataşate. Apăreau şi pe ele aceleaşi inscripţii ciudate, în limba aia necunoscută. Marasi a ridicat una, apoi s-a uitat peste umerii lui MeLaan în cealaltă cameră, unde bărbatul cu mască se prăvălise peste gratii.

Marasi a băgat şi discul acela în poşetă, apoi a căutat şi mai adânc în seif, scoţând ceva ce văzuse mai devreme. Era un set de chei mici. S-a ridicat şi s-a dus în cealaltă cameră.

— Marasi? a întrebat MeLaan, pe o voce sceptică. Ar putea să aibă cine ştie ce boală.

— Nu e un animal, a spus Marasi, apropiindu-se de cuşcă.

Mascatul s-a întors să o privească.

Cu mâna tremurândă, femeia a deschis cuşca, după ce a încercat a doua cheie. De îndată ce s-a auzit lacătul, persoana s-a repezit în uşă, deschizând-o. S-a împiedicat imediat ce-a ieşit; nu fusese lăsat să-şi întindă oasele de cine ştie câtă vreme.

Marasi s-a dat în spate până când a ajuns lângă MeLaan. Femeia kandra privea totul neîncrezătoare, cu braţele încrucişate, în timp ce mascatul se tot împiedica de cutii. Gâfâia, apoi s-a îndepărtat de cutii, spre capătul camerei. Acolo se afla o uşă pe care Marasi n-o văzuse şi pe care bărbatul a deschis-o repede, pătrunzând în camera alăturată. Când a găsit acolo un întrerupător, a aprins luminile.

— Dacă alertează paznicii, a ta e vina, a zis MeLaan, pornind amândouă după bărbat. Nu mi-ar plăcea să fie nevoie să-i spun lui Wax că...

MeLaan s-a oprit în mijlocul propoziției când au intrat în cameră.

— Pe Tată şi Primul Legământ, a şoptit MeLaan.

Podeaua era roşie. Paturi de operație din metal lucios erau îngrămădite pe un perete, strălucind țipătoare pe fundalul podelei macabre. Pe perete se mai aflau câteva măşti ca aceea pe care o purta bărbatul.

Căzuse în genunchi în fața lor, ridicând privirea. Sângele uscat pătase pereții, acolo unde se scursese de pe măştile agățate.

Marasi şi-a ridicat mâna la gură, încercând să înțeleagă scena aceea de groază. Nu erau corpuri în jur, dar totul arăta ca după un masacru. Bărbatul pe care-l salvase şi-a ridicat masca cu o mână tremurătoare, dându-şi-o pe spate şi descoperindu-şi fața. Un chip tânăr, mai tânăr decât îşi imaginase. Un băiat de nici douăzeci de ani, cu barbă şi mustață scurtă şi rară. Se uita la măşti fără să clipească, cu mâinile în lături, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Marasi a făcut un pas în față, dând să-şi ridice rochia ca să nu o atingă de podeaua însângerată, dar amintindu-şi, totuşi, că poartă pantaloni.

Când a ajuns la tânăr, acesta s-a întors spre ea.

— Te rog, a şoptit el, cu ochi înlăcrimați.

Wax a intrat în cameră. Telsin răsucea un creion în mână. O cutie vorbitoare se afla în fața ei, pe masă, dar nu scotea niciun sunet. S-a întors leneşă ca să vadă cine a intrat, apoi a rămas nemişcată, cu gura căscată.

El a închis uşa încet, ținând într-o mână puşca de aluminiu. A început să vorbească, dar Telsin a sărit din

scaun şi i s-a aruncat în braţe. Rezemându-şi capul de pieptul lui, a început să plângă.

— Rugină, a spus el, îmbrăţişând-o stânjenit. Ce ţi-au făcut, Telsin?

Nu era foarte sigur cum avea să fie reuniunea, dar nu se aşteptase la asta. Nu credea că are s-o vadă vreodată plângând. Sigur nu-şi amintea s-o fi văzut înlăcrimată.

A scuturat din cap, dându-se înapoi şi trăgându-şi nasul. Părea... bătrână. Nu că ar fi fost foarte în vârstă, dar şi-o amintea doar când era tânără.

Suna stupid, dar nu-şi închipuise niciodată că Telsin avea să îmbătrânească. Părea aproape invincibilă.

— Se mai poate ieşi altcumva din camera asta? a întrebat Wax, uitându-se în preajmă.

— Nu, a spus ea. Ai alte arme cu tine?

A scos unul dintre pistoalele Sterrion şi i l-a dat.

— Ştii să-l foloseşti?

— Învăţ repede, a spus ea, părând mult mai sigură pe sine acum, că avea o armă în mână.

— Telsin, a spus el. El e aici? Unchiul?

— Nu. Tocmai am vorbit cu el prin dispozitiv. Îi place... Îi place să mă verifice. Trebuie să-i spun cât de mult îmi place unde sunt cazată. Încă se poartă de parcă aş fi musafirul lui.

— Nu mai eşti, hai să mergem.

Spera ca diversiunea lui Wayne încă să funcţioneze.

Telsin s-a aşezat înapoi în scaun. Ţinea arma în amândouă mâinile, dar se holba în depărtare.

— Am aşa de multe să te întreb. De ce te-ai întors? Rugină... De ce-ai plecat, Waxillium? N-ai venit când am trimis după tine, când m-am logodit cu Maurin, când au murit mama şi tata...

— N-avem timp, a spus Wax prinzând-o de umeri.

S-a uitat la el, ameţită.

— Tu mereu ai fost ăla tăcut. Ăla gânditor. Cum ai ajuns aici? Eu... Fața ta, Waxillium. Ai îmbătrânit.

Uşa s-a deschis brusc. Bărbatul înalt, cu braţe groase, cu care se luptase Wax pe tren, stătea în prag, părând uimit. S-a întors de la Wax la Telsin şi a făcut ochii mari.

Telsin l-a împuşcat.

— Trebuie să plecăm, a zis MeLaan.

— Îl luăm cu noi, a spus Marasi, arătând spre bărbat.

— De ce?

— Nu ți-ai dat seama, MeLaan? a întrebat Marasi. Nava aia de-afară n-a fost construită de Set. E din altă parte, dintr-un loc îndepărtat şi straniu. Probabil că s-a prăbuşit lângă coastă şi că Set a adus-o aici ca să fie studiată.

MeLaan a lăsat capul într-o parte.

— Armonie mai spune câteodată lucruri ciudate despre alți oameni, care n-ar fi din Bazin...

A clipit, privindu-l pe bărbatul îngenuncheat pe podeaua însângerată.

— Uau. Uau.

Marasi a încuviințat. Era o dovadă că mai exista viață şi dincolo de Ținuturile Necruțătoare şi de deşerturile care le mărgineau. Nu putea să-l lase acolo, cu cei de la Set.

— Adu-l, atunci, a spus MeLaan, ieşind din cameră. Şi hai la locul de întâlnire.

Marasi a arătat spre uşă, încercând să-i facă semn bărbatului să iasă. Dar el nu făcea decât să stea pe podeaua însângerată privind măştile de pe perete.

Apoi, cu degete tremurătoare, a ridicat mâna şi şi-a tras iarăşi masca pe față. S-a ridicat, înfăşurându-se mai bine în pături, urmând-o pe Marasi prin încăperea plină de cuşti şi prin birou.

MeLaan se afla deja în holul de dincolo. Marasi şi-a luat puşca şi i s-a alăturat. Rugină, ce-ar fi spus Waxillium când

ar fi aflat că luase pe cineva de pe drum? Putea să-i audă deja vocea: *Hrăneşte-l tu, Marasi, dar, în ce-l priveşte, tu ai putea la fel de bine să faci parte din grupul care i-a omorât prietenii. Ai grijă.*

S-a oprit la uşă şi şi-a întors privirea, strângând puşca în mâini. Waxillium putea să fie un bădăran, dar de cele mai multe ori avea dreptate. Mascatul ar fi putut să fie periculos.

Se oprise înăuntrul camerei cu seiful, privind în jur. Cât îl ţinuseră în cuşca aceea, pe întuneric? Cât l-au obligat să asculte în timp ce-i luau prietenii şi-i torturau?

Ruginã, Ruinã...

Bărbatul a dat cu ochii de seif, şi a traversat repede încăperea ca să ajungă la el. A băgat mâna înăuntru şi, pentru câteva clipe, Marasi a crezut că o să ia bancnotele. Dar nu – a scos discurile acelea mici cu fundă.

Le-a ridicat, de parcă le-ar fi venerat, apoi şi-a aruncat păturile pe care le purtase ca pe o pelerină. Se aşteptase să poarte un şorţ la brâu sau vreo costumaţie ca a sălbaticilor, dar în schimb avea pantaloni până sub genunchi şi ciorapi albi, strânşi pe picior. Cămaşa era albă şi largă, iar pe deasupra purta o vestă mulată, roşie – asortată cu masca –, împodobită în faţă cu un rând dublu de nasturi.

Nu mai văzuse niciodată asemenea haine, dar nu era deloc sălbatic. Bărbatul şi-a ridicat mâneca şi şi-a prins de braţ un disc din acela cu funde. A oftat uşurat.

Şi-a ridicat iar privirea spre ea, dar acum părea mai încrezător. Era scund, cu câţiva centimetri mai mic decât Wayne, dar părea să se fi înălţat bine când şi-a îndreptat spatele şi a aruncat păturile de pe umeri. Ruginã, cum aveau să-l scoată de-acolo? Sărea în ochi cu masca aia. Poate că Marasi şi MeLaan ar fi putut să parcurgă distanţe scurte în depozit fără să atragă atenţia, dar el sigur n-ar fi putut-o face.

S-au auzit împuşcături.

Poate că nu era cazul să se furişeze.

20

Cadavrul s-a prăbuşit în cameră, cu mâna încă pe clanţă şi cu faţa încremenită într-o expresie de şoc. Telsin trăsese patru focuri şi nimerise doar de două ori, dar fusese suficient.

Wax a înjurat, luând-o pe soră-sa de braţ şi împingând-o spre uşă. Cu cealaltă mână şi-a pipăit cureaua după o fiolă de fulgi de metal.

— O să-i omor pe toţi, Waxillium, a şoptit ea. Pe toţi, până la ultimul. M-au ţinut...

Grozav. Nici nu putea da vina pe ea, dar îi şi băgase într-o situaţie imposibilă. A înghiţit fiola de metal, apoi s-a uitat spre uşă şi a văzut inginerii şi tâmplarii căutând adăpost, în timp ce paznicii se apropiau de Wax. Câţiva se aflau aproape de tot – cei pe care-i chemase Wayne, iar unul a arătat spre el, strigând.

Pereţii subţiri ai camerei lor păreau să-i apere de gloanţe, aşa cum hainele te ajută să nu te uzi. Când primul soldat a tras în el, a luat o hotărâre Împingându-se în spate.

— Ţine-te de mine, a spus el, trăgând-o pe Telsin deoparte.

A păşit afară din cameră, a tras în pământ şi s-a Împins cu ea în aer. Soldaţii îl arătau, îndreptându-şi armele împotriva lui, dar, în câteva momente, ajunsese deasupra navei. Văzuse mai devreme că partea ei de deasupra era plată, deşi scândurile acelea păreau mai fine decât orice altă punte întâlnită de el vreodată şi copastia arăta ca unvârf crenelat de turn sau de fort.

I-a dat drumul lui Telsin.

— Mă întorc curând, a promis, sărind peste marginea navei.

Bărbatul care trăsese în el nu se dădea bătut şi continua să tragă. Săreau aşchii din lemnul navei, când Wax a început să tragă şi el şi l-a culcat la pământ. Wax a aterizat, Împingându-se într-un cui, şi s-a oprit lângă un teanc de cutii, în spatele cărora se ascundea Wayne.

— Ce? a întrebat Wayne. Ţi-ai pierdut răbdarea?

— Soră-mea a împuşcat pe unul dintre ei.

— Mişto.

Wax a scuturat din cap. Soldaţii începuseră să intre în depozit din toate părţile.

— Nu e mişto. O să fie trupe de asasini printre soldaţi, Wayne. Gloanţe de aluminiu. Trebuie să le luăm pe MeLaan şi pe Marasi şi să mergem. Acum.

Wayne a încuviinţat. Wax a mai înghiţit o fiolă de fulgi de oţel, în caz că-şi pierdea cureaua, şi a dat şi el din cap.

— Trece-ne de partea cealaltă cu o bulă de viteză.

Wayne a ieşit din ascunzătoare şi Wax s-a ţinut după el.

S-au auzit focuri de armă, dar Wayne a creat o bulă de viteză. Acoperea cam vreo trei metri, destui cât să facă gloanţele să rateze ţinta. Wayne l-a lăsat pe Wax s-o ia înainte, apoi au trecut amândoi de marginea bulei, umăr la umăr. Bula a dispărut şi au auzit gloanţele şuierând prin aer în urma lor.

Au continuat să alerge, dar când soldaţii i-au prins iar din urmă, Wayne a mai creat o bulă de viteză. Asta le-a permis iarăşi un avantaj, şi în scurt timp au reuşit să se adăpostească sub partea accidentată a pontonului navei. Dacă erau asasini printre ei, ucigaşi plătiţi, aceia n-aveau să fie păcăliţi la fel de uşor.

Wax a luat-o în faţă, ţâşnind prin umbra navei spre partea din faţă. De îndată ce începea cineva să tragă, Wayne mai crea o bulă şi amândoi se repoziţionau. Wayne a vrut să

iasă afară dintr-una, dar Wax l-a oprit, punându-i mâna pe umăr.

— Stai.

Adăpostiți de bulă, Wax s-a uitat înspre partea cealaltă a depozitului. Erau aproape de zona de est a clădirii, iar soldații stabileau un perimetru, ocupând uşile şi îngenunchind în şir. Căpitanii din spate țipau, arătând cu degetul în timp ce gloanțele zburau spre ultimul loc în care-i văzuseră.

Şi mai rău, acum trăgeau cu gloanțe exact acolo unde – dacă ar fi păstrat planul lor dinainte – ar fi încercat să iasă din bulă.

— Drace! a spus Wayne, cu ochii la gloanțe.

I-a aruncat plosca lui Wax. Wax a tras o duşcă de suc de mere, judecând distanțele şi fiind cuprins de strania senzație că se află în mijlocul unei furtuni de focuri de armă.

— Au pus totul pe masă, a spus Wayne.

— Ni s-a dus faima prin părțile astea. Cât timp ți-a mai rămas?

— Vreo două minute, poate. Mai am ceva aliaj fuzibil în şaua calului, dacă e nevoie. Kandra mi-au dat mai mult înainte să plecăm.

Wax a mormăit. Două minute puteau să treacă foarte repede. A arătat spre gaura mare dintr-o parte a navei, unde rampa aceea de scânduri ducea în interior.

— Le-am văzut pe fete intrând.

— Amuzant, a spus Wayne. Fiindcă eu le văd în altă parte.

Wax s-a uitat înspre locul pe care i-l arăta şi a văzut, într-adevăr, fața lui MeLaan în spatele unei uşi deschise, într-o încăpere dintre cele construite în marginea depozitului. Wax a respirat adânc.

— În regulă. Armatele alea o să ne reteze din picioare, cu şi fără Allomanţie, dacă nu căutăm repede adăpost. Bune şi camerele alea. O putem lua pe acolo şi mergem de-a lungul peretelui exterior al clădirii. O să sparg eu pereţii şi putem scăpa aşa.

— Bine, a încuviinţat Wayne. Şi soră-ta?

— Ea ar trebui să fie în siguranţă deocamdată, a spus Wax. De îndată ce evadăm, o să mă urc pe acoperiş şi cobor s-o iau.

— Sună bine, a zis Wayne, în afară de o singură chestie.

Wax i-a înapoiat plosca.

— Uite.

— Ha! a spus Wayne, dar nu la asta mă referam.

A arătat spre navă. Se zărea o siluetă coborând pe o scară din frânghie atârnată de marginea navei. Telsin nu vrusese să rămână pe loc.

— Rugină şi Ruină! a exclamat Wax.

— Rămâne mai puţin de-un minut, prietene.

— Bag-o pe ea într-o bulă de viteză! a strigat Wax, făcând gesturi largi. Eu mă duc la celelalte două, fugi.

S-au despărţit şi bula a cedat. Imediat, răpăitul de arme l-a asurzit pe Wax; el s-a lăsat la pământ, cu picioarele înainte, şi s-a împins în suporţii de metal ai navei. A alunecat pe podeaua de pământ, cu gloanţele zburându-i pe deasupra capului şi a ajuns la uşa pe care MeLaan a deschis-o pentru el. Călcâiele i-au atins pragul – coridorul avea o podea de lemn – şi s-a ridicat în picioare, aterizând înăuntrul camerei cu un bufnet şi stârnind praf în toate direcţiile.

— Te anunţ, a spus Marasi, că noi ne-am făcut treaba fără să alertăm pe nimeni.

— O să-ţi trimit o decoraţie, a răspuns Wax, arătând spre bărbatul scund şi straniu din spatele ei. Asta ce dracu' mai e?

Bărbatul a arătat şi el cu mâna spre Wax.

— Oamenii lui au construit nava, a spus Marasi. L-au ţinut închis într-o cuşcă, Waxillium.

— Drace, a comentat MeLaan din uşă. Soldaţii ăştia nu se joacă.

Abia dacă o putea auzi prin zgomotul de împuşcături.

— Am găsit-o pe soră-mea, a zis Wax. Oamenii lui Suit probabil că ştiu cât de mult l-ar înfuria chestia asta. Trebuie să...

— Wax! a exclamat MeLaan, arătând cu degetul.

S-a dus lângă ea. Wayne aproape că ajunsese la soră-sa, care se lipise de marginea navei, cu ochi fioroşi. Dar Wayne fusese lovit. Se clătina pe loc, ţinându-se cu mâna de umăr, când un alt glonţ l-a lovit direct în gât. A căzut la pământ, împroşcând sânge peste tot.

Wayne se putea vindeca cu noua lui metalminte. Din păcate, soldaţii nu s-au oprit. Un alt glonţ l-a lovit în coaste în timp ce făcea pe mortul, apoi altul. S-a vindecat şi s-a ridicat într-o clipă, dar l-a lovit altul.

Erau pregătiţi. Ştiau. Vrei să omori un Creator-de-Sânge? Pune-l la pământ şi continuă să tragi.

În Wax s-a trezit ceva profund când şi-a văzut prietenul împuşcat şi sângerând, înfruntând zeci de soldaţi. N-a gândit, n-a strigat ordine. S-a Împins cu furie afară din încăpere, folosindu-se de cuiele din pereţi, înălţându-se în depozit cam la un metru deasupra pământului.

Soldaţii asta aşteptaseră. Se aranjaseră de ambele părţi ale depozitului, adăpostindu-se în spatele unor cutii, şi au început să trimită rafale de gloanţe – nepăsându-le dacă se rănesc unii pe alţii sau nu. Omorârea unui Allomant merita pericolul acesta.

Ar fi vrut ei să fie atât de norocoşi.

Wax a început să vadă hala ca pe o reţea frenetică de linii albastre, un gherghef plin de fire ţesute aiurea. A ţipat,

Împingându-se în ambele părți și deviind gloanțe în toate direcțiile, creând un spațiu sigur în jurul său.

Câteva gloanțe reușeau să treacă de el, deși le-a observat doar fiindcă unul l-a lovit în umăr. Wax s-a întors și a scos-o pe Răzbunare din toc. S-a auzit o a doua rafală și mintea i-a început imediat să lege gloanțele trase de liniile lor albastre; a tras și el o dată, omorându-l pe unul dintre soldați, pe cel care trăsese cu gloanțe de aluminiu.

Au urmat mai multe focuri de armă, dar Wax le-a dat la o parte, așa cum trânteşti farfuriile de pe o masă. Se găsea complet la mila oricui ar fi tras cu gloanțe de aluminiu, așa că se mișca întruna, repezindu-se de-a lungul podelei și făcând salturi, Împingându-se din spate și reducându-și greutatea de îndată ce termina de Împins. Rezultatul era imediat; se avânta ca o săgeată, cu vântul șuierându-i pe la urechi.

A aterizat lângă Wayne și a Împins cu un răget gloanțele din preajma bărbatului care se vindeca, apoi și-a crescut greutatea și a Împins în cala navei. Lemnul a trosnit, cuiele săreau din găuri și scândurile la fel, creând o a doua gaură.

— Înăuntru! a strigat la soră-sa, care se culcase la podea undeva aproape.

Ea a încuviințat, târându-se înăuntru, iar Wayne, sângerând încă din vreo zece răni, i s-a alăturat târâș, aruncându-se prin noua spărtură.

Nu-i pot lăsa să stea acolo, a spus Wax în sinea lui, Împingând, când o altă rafală de gloanțe a lovit zona. Unul dintre ele n-a fost deviat de Împingere, dar nu l-a putut găsi în mulțime pe omul care-l trăsese. Drace.

Nava aia era o capcană a morții. Da, avea să-i adăpostească, dar dacă se refugiau înăuntru, urmau să-i înconjoare trupele. Însă Wayne avea nevoie de câteva momente ca să se vindece. Asta însemna că trebuia să le țină piept soldaților...

Trei oameni în costume negre s-au lansat cu succes pe deasupra soldaților aplecați. Armele lor n-aveau nici urmă de metal Allomant.

Wax a blestemat, lăsând-o pe Răzbunare din mână şi scoțând puşca din tocul de la picior. Primul Allomant care a aterizat a Împins în Wax. Wax a simțit Împingerea în puşcă tocmai când a ridicat-o – crescându-şi greutatea şi sprijinindu-şi arma în umăr.

Allomantul a zâmbit, Împingând în glonț chiar când a părăsit țeava. Dar puterea imensă a puştii, gândită tocmai să doboare Cositorieni – l-a proiectat pe bărbat înapoi. Amețit, abia dacă a reuşit să-şi ridice privirea înainte ca următorul glonț să-l lovească în față.

Mulțumesc, Ranette.

Ceilalți doi Allomanți s-au ferit când au aterizat, aşteptându-se la alte gloanțe, dar puşca nu putea să țină decât două deodată. Wax a lăsat-o la pământ când s-a aplecat s-o scoată pe Răzbunare.

În spate! Dacă venea o trupă de asasini din față, ar fi trimis una şi din spate. Soldații normali trăgeau mai degrabă ca să-l distragă.

S-a întors, Împingându-se şi îndreptând-o pe Răzbunare chiar în fața unui bărbat şi a unei femei care se furişaseră în apropierea lui. A omorât-o pe femeie.

Allomantul a deschis focul. Prea multe gloanțe. Nu aveau linii de metal. Wax...

Gloanțele s-au blocat în aer.

Wax a rămas mut, apoi a văzut ceva ce căzuse pe pământ chiar lângă Allomantul duşman. Era un cub mic de metal. Marasi se ghemuia în spatele găurii din navă, cu MeLaan deasupra ei şi atrăgând gloanțele. Absorbea gloanțele în carne de parcă n-ar fi fost mare lucru.

Wax a rânjit, apoi s-a dat la o parte. Cubul şi-a consumat efectul o secundă mai târziu, iar bărbatul care fusese prins

înăuntrul bulei a tras din nou, încercând să-l omoare pe Wax, care însă nu se mai afla acolo.

Wax, în schimb, şi-a ridicat puşca şi l-a omorât el.

Marasi ar fi vrut să ştie unde-şi pusese dopurile de urechi. Serios, cum reuşea Wax să supravieţuiască fără dopuri de urechi? Trebuia să fie pe jumătate surd deja.

Un glonţ a lovit pământul de lângă ea, săltând praful. MeLaan a îngenuncheat lângă Marasi, adăpostind-o dintr-o direcţie şi primind altă serie de gloanţe. A mormăit.

— Nu doare, a spus ea. Dar nici nu e foarte plăcut.

În faţa lor, Waxillium se ferea de gloanţele ce veneau de la alţi doi membri ai trupelor de asasini şi a ridicat cubul de pe jos. Marasi a înălţat puşca, încercând să se concentreze. Toată lumea se mişca foarte repede, iar gloanţele şuierau peste tot prin aer. A doborât câţiva soldaţi, încercând să se concentreze pe cei care trăgeau înspre ea. Mulţi se adăpostiseră în spatele cutiilor, de-o parte şi de alta, aşa că nu mai trăgeau coordonat. Păreau să ştie că treaba lor era să *creeze* mult zgomot ca să-l distragă pe Wax în timp ce ceilalţi, mai bine echipaţi şi antrenaţi, încercau să-l doboare.

Totuşi, era uimitor că încă nu fusese lovit. Waxillium a zburat prin faţa lor, cu coada mantiei fluturând în aer, deviind gloanţele. Apoi s-a lansat spre pasarela de deasupra.

A fost urmat de alţi doi oameni în costume. Allomanţi. Marasi a tras într-unul, dar glonţul a fost deviat.

Că tot veni vorba... Deşi încă se auzea zgomot de împuşcături în hala imensă, niciun glonţ nu mai lovea pământul lângă Marasi şi nici pe MeLaan n-o mai împuşca nimeni.

Dar de ce? Apoi Marasi a văzut micul cub în apropiere. Waxillium îl aruncase lângă ele când trecuse prin faţa găurii. Marasi a zâmbit, scoţând un glonţ de aluminiu din

poşetă. Simţea cubul Împingând în arma ei, dar era suficient de departe încât nu mai conta.

Cineva i-a pus o mână pe umăr; a tresărit, era bărbatul mascat. Rugină! Aproape că uitase de el! Cealaltă mână era îndreptată spre masca lui, în spatele căreia i se vedeau ochii holbaţi,

I-a urmărit privirea, concentrată asupra lui Waxillium, care a aterizat în spatele lor. Probabil că şi-a crescut greutatea de o sută de ori, fiindcă a putut să Împingă într-un teanc de cutii, aruncându-le-n spate cu tot cu soldaţii pe care-i adăposteau.

— Fotenstall, a spus el uimit.

— Allomant, a spus Marasi, încuviinţând.

— Hanner konge?

— Habar n-am ce înseamnă asta, a spus ea. Dar cubul ăla o să înceteze să ne protejeze curând, aşa că va trebui să ne mişcăm. MeLaan? Ne retragem?

— Te rog! a spus bărbatul mascat, arătând spre navă. Te rog!

Marasi l-a ignorat, păşind afară în hală şi luând cubul. Nu mai vibra.

Waxillium a aterizat în apropiere, alungând câteva gloanţe. Marasi a mai încărcat o dată cubul. Părea să fie ultima oară...

Într-adevăr, arzând puţin cadmiu, l-a făcut din nou să vibreze, dar fără să încetinească prea mult. Nu ştia cum, dar şi-a vărsat abilitatea în cub şi l-a aruncat înspre nişte oameni care-au aterizat în apropiere, vrând să-l vâneze pe Waxillium.

I-a oprit în loc.

— Ne-am descurcat bine până acum, a spus Waxillium. Dar trebuie să ne despărţim. Întoarceţi-vă pe holuri. O să vin şi eu curând. Sunteţi prea expuse aici.

Bărbaţii au ieşit din bula de viteză. Waxillium a început să tragă în ei, dar s-au ferit, şi unul dintre ei a luat cubul.

Marasi l-a împuşcat cu proiectilul de aluminiu din geantă.

Waxillium a rânjit.

— Du-te! a strigat, atacându-l pe celălalt individ, care a schelălăit şi s-a lansat în aer, Împingându-se.

Waxillium a luat cubul lăsat în urmă, apoi s-a lansat şi el în aer.

— Haide, a spus MeLaan, prinzând-o pe Marasi de umăr.

Un glonţ a lovit-o pe kandra în faţă, smulgându-i o bucată de obraz şi dezvelind oasele cristaline de dedesubt.

Bărbatul mascat a urlat de frică, arătând-o cu degetul şi mormăind ceva pe limba lui.

— Ar trebui să mă vezi dimineaţa, a comentat MeLaan.

I-a făcut semn s-o ia spre coridoare. Marasi a urmat-o.

Mascatul a tras-o de braţ, arătând nava.

— Te rog, te rog, *te rog!*

Marasi a ezitat. Era o idee proastă în mijlocul unei bătălii. Din fericire, toată lumea părea să se concentreze asupra lui Waxillium.

Ceva a părut s-o muşte din, partea stângă. S-a uitat jos, să vadă despre ce era vorba, şi-a fost surprinsă să vadă că o pată roşie se răspândeşte în jurul unei găuri lăsate în haină.

O gaură de glonţ.

— Am fost împuşcată, a spus ea, mai degrabă surprinsă.

N-ar fi trebuit s-o doară? Fusese împuşcată.

Se holba la sângele ei, până când mascatul a apucat-o de umeri şi-a început s-o tragă spre navă. MeLaan a înjurat, dar l-a ajutat. Marasi şi-a dat seama că-şi pierduse arma şi tot încerca să se întindă după ea, vrând neapărat să n-o lase în urmă.

N-avea niciun sens ce făcea şi îşi dădea seama, dar, rugină...

Şoc, intru în stare de şoc, s-a gândit apoi.
Drace.

Wax s-a ridicat deasupra depozitului, trecând de pasarelele pe care se stabiliseră câțiva puşcaşi. A scos sfera care-i mai rămăsese de la Ranette, prinzând-o de balustrada pasarelei – şi s-a ținut bine, pivotând prin aer. Puşcaşii au început să tragă imediat ce a aterizat.

Wax s-a dat înapoi şi-a Împins pe unul dintre ei la momentul potrivit, aruncându-l în aer când ultimul Allomant din echipa de asasini a zburat şi el peste pasarele, fiind complet uimit de faptul că Wax schimbase brusc direcția. S-a lovit de puşcaşul aruncat în aer, iar Wax s-a întors, Împingându-l pe celălalt puşcaş. Bietul om a țipat în cădere.

Mai jos pe pasarelă, se aflau alți doi oameni, cu arbalete şi scuturi de lemn. Drăguț.

Wax şi-a crescut greutatea. Întreaga pasarelă s-a prăbuşit când s-a rupt lemnul sub el, smulgând suporții. S-a Împins puțin într-unul dintre stâlpii care căzuse, proiectându-se în sus şi învârtind dispozitivul de la Ranette pe cordonul lui. Deasupra lui, omul în costum tocmai se descotorosea de puşcaşul disperat, Împingându-se şi mai sus.

Wax a întors sfera în sus şi a dat drumul cordonului în timp cc se lăsa spre podea. Allomantul confuz a prins dispozitivul de cordon.

Wax l-a împuşcat în piept.

Nu coborî scutul Allomant, s-a gândit Wax, învârtindu-se în aer în cădere. *Nici măcar ca să prinzi* o *jucărie drăguță.*

Ajuns jos, Wax s-a Încetinit într-un cartuş, apoi a aterizat; mantia îi flutura. Allomantul mort s-a lovit de pământ aproape de el.

Sfera i-a căzut din mână şi s-a rostogolit spre Wax.

— Mulțumesc, a zis Wax, luând-o de pe jos. Unde era...

Marasi. Era pe jos, sângera, o trăgeau în navă. Drace! Wax a scos un răget, lansându-se în aer din nou, pe măsură ce tot mai mulți soldați începuseră să tragă. Locul ăla era un dezastru. Prea mulți soldați, dintre care unii începuseră să avanseze spre navă, ascunzând un grup de oameni cu arbalete moderne în spatele lor. Când unul dintre ei s-a apropiat de navă, Wayne l-a văzut.

— Wayne! a strigat Wax, trecând pe deasupra.

A băgat sfera în buzunar şi a scos grenada Allomantă, care începuse să vibreze cu furie. I-a dat drumul la pământ.

Wayne a ridicat privirea tocmai cât să poată prinde cubul în aer; l-a privit surprins. Când primul glonț a fost deviat în jurul lui, Wayne a rânjit, a strigat de bucurie şi l-a aruncat spre bărbații din față. Cubul s-a rostogolit printre ei, smulgându-le armele din mâini cu puterea lui.

Wax a oftat, aterizând pe navă. *Fireşte* că avea să-l arunce.

Wayne s-a aruncat apoi printre soldații din apropiere, împărțind bastoane în stânga şi-n dreapta. Un glonț a trecut periculos de aproape de Wax. Tot aluminiu. În timp ce Wayne spărgea entuziast capete, Wax s-a lansat de pe navă şi a aterizat printre soldații care avansau, crescându-şi greutatea şi Împingând din răsputeri. Asta a îndepărtat toți oamenii din jurul lui dintr-odată.

După ce-au căzut trupurile celorlalți, au mai rămas în picioare trei bărbați, uluiți, purtând arme pe care Wax nu le putea simți.

I-a doborât cu un Sterrion – nu mai avea gloanțe în celelalte arme –, apoi s-a întors, părându-i-se că aude ceva în depărtare. Se auzeau trompete parcă cineva dăduse un ordin. S-a dat într-o parte; erau suficienți oameni morți sau culcați la pământ în jur şi putea să vadă bine ce se întâmpla în afara uşilor.

Ieşeau bărbaţi înarmaţi din toate clădirile din sat. Erau zeci; S-a simţit cuprins de teamă. Cât aveau să-l mai ţină metalele? Cu câţi avea să se mai poată lupta înainte ca o săgeată de arbaletă sau un glonţ de aluminiu să-l doboare? A urlat, sărind în sus peste oamenii pe care-i Împinsese la pământ. Mulţi se ridicau în picioare. Era unul singur, nu o armată. Trebuia să fugă.

— Înapoi! a urlat spre Wayne, care deja îşi scotea o săgeată din coapsă. I s-a alăturat, alergând să se adăpostească înăuntrul navei prăbuşite.

Marasi a strâns din ochi de durere. Începuse să o simtă şi era groaznică. MeLaan îi dăduse un analgezic, dar nu-şi făcuse efectul.

— Dieten, a spus mascatul, punându-i mâna pe rană, pe care o legase cu o bucată de stofă smulsă din cămaşa lui.

Marasi a întredeschis pleoapele şi l-a văzut că dă din cap încurajator, deşi nu putea să-i vadă bine decât ochii.

Ei, măcar nu murise. Chiar dacă suferea. Şi parcă citise undeva că nu era bine deloc să fii împuşcat în stomac, fie şi doar într-o parte.

Nu te mai *gândi la asta.* Ce se întâmpla? A strâns din dinţi, şi-a alungat panica şi a încercat să înţeleagă situaţia. MeLaan urmărea câmpul de bătălie prin gaura din cală. Sora lui Waxillium stătea în picioare în apropiere, cu o armă în mână şi ochi intenşi. De-afară se-auzeau împuşcături, mormăieli şi ţipete; Waxillium şi Wayne făceau ce ştiau mai bine: haos.

Dar porţia de haos pe ziua aceea se terminase, iar câteva momente mai târziu, Waxillium a intrat şi el în cală. I-a făcut semn lui MeLaan, cu faţa lac de sudoare, respirând adânc. Wayne a sosit şi el câteva secunde mai târziu. Avea o săgeată de arbaletă înfiptă în picior.

— A fost distractiv, a spus Wayne, lăsându-se la podea gâfâind. N-am mai primit aşa o mamă de bătaie de când am jucat ultima oară cărți cu Ranette.

— Marasi, a zis Waxillium, venind la ea.

L-a dat pe mascat la o parte.

— Slavă Armoniei că eşti în viață. Cât de grav e?

— Nu... prea am cu ce s-o compar, a comentat ea printre dinți.

Waxillium a îngenuncheat lângă ea, ridicând bandajul şi mormăind ceva.

— O să supraviețuieşti dacă nu ți-a atins intestinele. Atunci ar putea fi grav.

— Cât de grav?

— Dureros de grav.

— Aş putea să fac eu ceva, a spus MeLaan. O să încerc de îndată ce suntem în siguranță. Că tot veni vorba, cum o să scăpăm de aici, mai exact?

Waxillium n-a răspuns imediat. Părea epuizat. S-a uitat la soră-sa, care încă mormăia ceva şi-şi ținea pistolul ridicat. Afară se lăsase o linişte tulburătoare.

— Cel mai bine e să spargem unul dintre zidurile depozitului, a spus Waxillium. Va trebui să mergem prin încăperile alea prin care s-au perindat Marasi şi MeLaan.

— O să fie periculos, Wax, a zis Wayne, ridicându-se şi ignorând în continuare săgeata din coapsă. S-au strâns afară deja, ştiind că o să încercăm să ieşim.

— Ne descurcăm noi cumva, a spus Waxillium. Dacă Împing eu, putem să ajungem la camerele alea, să găsim un perete exterior şi să-l spargem.

— Şi dacă ne aşteaptă de partea cealaltă? a întrebat MeLaan.

— Să sperăm că n-o s-o facă. O să...

— Băieți, a zis Wayne. Nu cred că avem timp de planuri.

Împuşcăturile au început din nou afară şi gloanţele se auzeau izbindu-se de cală. Wayne s-a îndepărtat de spărtură. Lui Marasi i se părea că-l aude pe Irich afară, strigând la soldaţi să nu strice nava, dar împuşcăturile au continuat. Cineva de deasupra lui dăduse alte ordine.

— Vă rog, a spus mascatul, luând-o pe Marasi de braţ şi arătând cu degetul.

Marasi a reuşit să se ridice în picioare, deşi durerea a făcut-o să-i dea lacrimile. Mascatul tot gesticula, ţinând-o de braţ.

L-a urmat. Era mai uşor decât să încerce să-l refuze.

— Va trebui să dăm buzna peste ei, a spus Waxillium din spate.

— Vreau să-i omorâm, a spus sora lui Waxillium. Am nevoie de mai multe gloanţe.

— Da, hai să ne concentrăm să scăpăm cu viaţă, Telsin. Pregătiţi-vă, la semnalul meu! Wayne, ai luat grenada aia?

— Da.

— O s-o folosim ca să facem o bulă de viteză pe la jumătatea drumului, a comentat Waxillium.

— N-avem noroc, a spus Wayne. Am rămas fără aliaj fuzibil.

— La naiba! a exclamat Waxillium. Atunci o să...

N-a terminat propoziţia.

— Marasi? Unde te duci?

Femeia continua să şchiopăteze pe lângă mascat.

— Vrea să ne arate ceva, a spus Marasi.

— Vin! a zis Wayne, arătând după colţ. Repede!

Marasi era concentrată să coboare pe coridor, acoperindu-şi rana cu o mână. L-a auzit pe Waxillium înjurând, apoi pe coridor au răsunat împuşcături. Waxillium trăgea în bărbaţii care veneau după ei în navă.

Suntem prinşi aici, s-a gândit Marasi.

Mascatul i-a dat brusc drumul, apoi s-a grăbit undeva în față.

— Nu! a exclamat Marasi, dar bărbatul s-a oprit, a smuls o scândură din perete, din spatele căreia a scos ceva.

O parte din tavan s-a deschis – era pictată cu un ciudat model auriu. O scară de frânghie a căzut de-acolo, dar era încă departe de podea. Mascatul a sărit şi a prins-o.

— E o cameră ascunsă acolo! a zis Marasi.

— Mai bună decât nimic, a spus Waxillium. Haideți, sus toată lumea.

Wayne a fost primul, sărind şi prinzând scara, urcând-o apoi în grabă. MeLaan ajungea la ea şi fără să sară, aşa că s-a tras în sus. Sora lui Waxillium abia dacă a putut s-o prindă, dar MeLaan a ajutat-o să urce.

Marasi se uita cu disperare la scară, căci nu-şi putea închipui cum avea s-o suie cu stomacul sfârtecat, până când Waxillium a prins-o de mijloc şi s-a Împins cu ea în sus, prin trapa din tavan. Au aterizat pe podeaua superioară; erau într-o încăpere scundă şi îngustă, în care câteva scaune păreau sudate de podea. La stânga, puteai vedea afară printr-o singură fereastră; pe-acolo intra puțină lumină. Părea un compartiment de tren.

— Minunat, a spus Wayne. Măcar acum putem muri într-o poziție confortabilă.

Mascatul umbla la ceva din perete. Un soi de spațiu de depozitare? L-a deschis şi a scos încă unul dintre medalioanele acelea în formă de monedă, legat cu fundă. L-a luat pe cel pe care-l purta şi a început să tremure vizibil, după care şi l-a pus la gât pe celălalt.

— Cum e? a întrebat, privindu-i pe ceilalți.

Marasi a rămas mută de uimire. O spusese în limba ei; avea un accent straniu, dar îl înțelegeau.

— Nu? a întrebat bărbatul. Mă priviți cu confuzie, totuşi. Chestiile astea nu merg niciodată bine. Ea a jurat că...

— Ba merg, a spus Marasi. Adică, te pot înțelege.

S-a uitat la ceilalți, care-au încuviințat şi ei.

—Aha! a exclamat bărbatul. Grozav, grozav. Puneți-vă astea.

Le-a aruncat câte un medalion fiecăruia.

— Să atingeți pielea, vă rog, barbari fără mască. Mai puțin tu, Mare Metalic. Tu n-ai nevoie de niciunul.

Marasi a luat medalionul ei şi s-a aşezat pe unul dintre scaune, simțind cum o ia amețeala. Analgezicul pe care îl înghițise părea să-şi facă efectul, dar se simțea epuizată.

Se auzeau strigăte din coridorul de jos.

— Să închidă cineva uşa aia, a strigat mascatul, târându-se pe podea şi umblând la ceva de sub un raft.

Wayne l-a ascultat şi a tras în sus scara, care era legată de trapă. Uşița s-a închis şi toți au rămas cufundați în întuneric. S-a auzit o împuşcătură de jos, apoi alta. Marasi a tresărit când împuşcăturile s-au izbit de podea.

— Locul ăsta mai are alte ieşiri? a întrebat Waxillium.

Mascatul a tras de ceva şi camera s-a cutremurat imediat.

— Nu, a spus el.

— Atunci de ce ne-ai adus încoace? a întrebat Waxillium, luându-l de braț.

Mascatul l-a privit.

— Ți-ai pus medalionul, da?

Mai multe gloanțe au lovit podeaua, dar, din fericire, n-au ajuns în cameră.

— Ce fac? a întrebat MeLaan.

— Te ajută să fii mai uşor, a spus mascatul.

Şi, de îndată ce-a spus-o – adică imediat ce-au aflat cu toții la ce serveşte –, ceva din Marasi a înțeles ce se întâmplă. Purta metal pe care, cumva, putea să-l simtă. Voia ceva de la ea şi şi-a turnat parcă ființa în el, în... metalmintea ei.

A devenit mai uşoară, ridicându-se pe scaun; greutatea corpului ei nu părea să-i mai apese pe coloana vertebrală. Telsin a exclamat, simțind şi ea ceva similar.

— Ei, ca să vezi ciudățenie, a spus Wayne.

— O, Mare Metalic, a spus mascatul, uitându-se la Waxillium. Eu n-aş îndrăzni să-i dau ordine cuiva de statura ta, chiar dacă-ți ții fața descoperită tot timpul. Cine sunt eu să judec? Chiar dacă arăți la fel de bădăran precum ceilalți – chiar şi cea simpatică –, sunt sigur că nu eşti. Dar, dacă pot îndrăzni să sugerez...

— Ce e? a întrebat Waxillium.

— O mică Împingere, a spus mascatul, arătând spre podea. Când dau eu semn.

— Dacă Împing în podea, a spus WaxilHum, o să zbor şi-o să mă izbesc de tavan.

A ezitat când mascatul i-a arătat o pereche de curele prinse de podea, cu nişte mânere de lemn la capete. Waxilium le-a privit, apoi s-a uitat la mascat, care a dat entuziast din cap.

Chiar şi pe întuneric, Marasi putea să distingă curiozitatea de pe fața lui Waxillium. În ciuda bărbaților care urlau jos, în ciuda împuşcăturilor în surdină, încă era un om al legii, un detectiv. Întrebările îl intrigau. S-a dus la curele, le-a prins bine, poziționându-se ferm pe podea.

— Gata, a zis el.

— O clipă, a spus mascatul, punând mâna pe o manetă.

A tras de ea cu putere şi întreaga încăpere s-a scuturat şi a alunecat într-o parte. Afară din cală cu totul, ca un sertar pe care-l scoți dintr-un dulap. Marasi putea să vadă prin fața odăii, care acum devenise toată de sticlă.

— Gata, a spus bărbatul.

Waxillium a Împins, căci toată camera vibra, apoi s-a înălțat în aer. Nu se aflau de fapt în nicio încăpere, ci într-o bărcuță care se desprindea de nava principală.

21

Wax stătea în centrul micii ambarcațiuni, împingând într-un soi de placă de dedesubt, care fusese gândită exact în acest scop. Părea ataşată cumva de nava de care se desprinseseră; nu era ceva ce se ridica odată cu ea, ci o platformă de lansare pe care Allomanții o puteau folosi drept ancoră.

Bărcuța aceea ar fi fost totuşi greu de ridicat în aer. Ar fi trebuit să rupă de mult curelele de care atârna sau să fie strivit de forța propriei împingeri. Şi, totuşi, i-a reuşit. Se ținea de curelele acelea – care practic îl legau de ambarcațiune – şi o ridica în acelaşi timp, cu toți oamenii dinăuntru, de pe o platformă a navei-mamă.

Sunt medalioanele astea, şi-a dat el seama. *Le permit tuturor să-şi schimbe greutatea şi să devină uşori, ca mine, aproape la fel de uşori ca aerul.*

Asta însemna că el nu ridica de fapt decât nava, cu echipamentul ei cu tot.

Dar era vorba de o ambarcațiune de mici dimensiuni – nu măsura mai mult de doi metri lățime, deşi era de două ori mai lungă. De-o parte şi de alta avea deschizături largi, ca nişte uşi. Înăuntrul platformei fuseseră acoperite de pereți, dar acum se vedeau din amândouă părțile.

În concluzie, se simțeau ca într-o birjă ale cărei uşi fuseseră smulse. Când se ridică, mici pontoane se desprinseră de corpul navei. Wax văzu cu coada ochiului cum soldații priveau uimiți de pe pasarela pe care nu o distrusese, înainte să se înalțe prin tavanul depozitului.

Bărbatul ciudat cu mască roşie a fugit de-a lungul navei şi s-a aplecat, privind în jos, prin una dintre găurile din pereți.

Avea o alură solemnă când a salutat de jos nava cea mare, apoi şi-a coborât capul în pământ, şoptind ceva.

În cele din urmă, s-a întors spre Wax.

— Te descurci minunat, Divinule!

— Nu o să mai pot Împinge mai sus de-atât, a spus Wax mormăind. Ancora e prea departe.

— Nici nu mai trebuie, a răspuns bărbatul, trecând pe lângă Marasi, pe care o bătu pe umăr, începând apoi să se joace cu manetele din partea din față a maşinii.

— O să am nevoie de cubul primar, vă rog, a spus el, întinzând mâna spre Wayne.

— Hă? a îngăimat Wayne, întorcând privirea din uşa prin care se ițise până atunci.

S-au mai auzit câteva împuşcături îndepărtate venite de la soldații care trăgeau după navă.

— A, asta? a spus Wayne, scoțând grenada Allomantă.

— Da, a spus bărbatul, luând-o. Mulțumesc!

Bărbatul a împins cubul în brațul lui Wax, până când a început să vibreze.

Apoi s-a întors şi a băgat cubul într-o fantă, sub un raft din fața navei. Maşina a mai vibrat o dată şi ceva a început să se audă dedesubt. Un ventilator? Da. Unul foarte mare, care sufla în jos, alimentat de un motor nevăzut.

— Poți să-i dai drumul, Mare Ființă de Metale, a spus bărbatul, privindu-l pe Wax. Dacă aşa este dorința voastră divină.

Wax a încetat să mai Împingă. Au început să se prăbuşească imediat.

— Reduceți-vă greutatea! a strigat bărbatul. Vreau să spun, dacă aşa este voința voastră magnifică, O, Metabolice.

— Metabolic? a întrebat Wax, umplându-şi metalmintea şi scăzându-şi greutatea.

Nava s-a stabilizat.

— Ăăă, parcă trebuia să folosim un titlu diferit de fiecare dată, da? a întrebat mascatul, din faţa navei. Nu m-am priceput niciodată la lucrurile astea, Magnificenţă. Vă rog nu lansaţi o monedă direct în craniul meu. Nu sunt insolent, sunt doar prost.

A împins o manetă şi nişte ventilatoare mai mici au început să se învârtă la capătul aripilor.

— Nu sunt bărci, a şoptit MeLaan. Nici asta, nici cea de jos. Sunt nave zburătoare.

— Pe Brăţările lui Armonie, a spus Marasi.

Era palidă şi se ţinea cu mâna de stomacul rănit.

Nave zburătoare care mergeau pe un fel de Allomanţie. Rugină şi Ruină. Wax parcă simţea lumea prăbuşindu-i-se în jur. Dacă electricitatea schimbase viaţa atât de dramatic, ce-avea să facă zborul? Wax şi-a spus că trebuie să iasă din starea aceea de uluire şi să discute cu mascatul.

— Cum te cheamă? a întrebat Wax.

— Allik Neverfar, Înaltule.

— Aşteaptă aici o clipă, Allik.

— Orice doriţi, o...

Wax a sărit din vehicul înainte să mai poată fi slăvit o dată – sau insultat, nu-şi dădea seama care e care. A putut să vadă nava mai bine dinafară. Da, arăta mai degrabă ca un auto-taxi decât ca o barcă, cu fundul acela plat. Ventilatorul se afla doar la mică distanţă de navă, hrănindu-se cu aer de sus. Uşile nu păreau să se închidă; din fericire, scaunele aveau centuri.

Wax s-a lăsat la pământ, temându-se să Împingă în nava cea mică; dar a putut să folosească nişte ancore jos ca să încetinească şi să se îndrepte spre pădurile aflate la nord de tabără.

Voia să se grăbească. Nava nu zbura la o înălțime la care să fie în siguranță în cazul în care soldații aveau tunuri. A coborât în pădure şi a surprins-o pe Steris, care stătea pe cal; îi aliniase şi pe ceilalți, erau gata de plecare.

— Lord Waxillium! a strigat ea. Am presupus că vii şi am pregătit...

— Grozav, a spus Wax, îndreptându-se către cal. Dă-te jos şi ia bagajul tău şi pe-al lui Marasi.

A făcut-o fără să obiecteze sau să pună întrebări, trăgând câteva mici bagaje de pe cai, doar pe cele cu lucrurile esențiale. Wax a făcut la fel pentru MeLaan şi Wayne.

— Lăsăm caii? a întrebat Steris.

El a dat drumul cailor, apoi a cuprins-o pe Steris de talie.

— Se pare că am găsit un mijloc de transport şi mai bun.

A scos din buzunar una dintre vechile sale arme şi a lăsat-o la pământ – avea nevoie de o bucată mai mare de metal ca să-i ridice suficient de sus. S-a Împins în ea, lansându-se peste coroanele copacilor.

Îi fusese teamă că n-o să poată manevra, nu era uşor s-o faci la asemenea înălțimi fără să te balansezi pe zgârie-nori. Însă Allik a reuşit să îndrepte nava spre el, cât să aibă ocazia să-i pună şi lui Steris unul dintre medalioane. Într-un final, s-au urcat amândoi în navă. Aceasta a rezistat greutății suplimentare a bagajelor, dar Allik a trebuit să mai tragă de o manetă ca să nu se prăbuşească.

— Şapte oameni cu bagajele lor, a spus mascatul. E peste greutatea permisă pe Wilk, dar o să se descurce. Cel puțin, până ni se termină metalele. Întrebarea este, unde vreți să ajungem?

— Elendel, a zis Wax, apropiindu-se de partea din față a navei.

— Grozav, a spus Allik. Dar unde e asta?

— În Nord, a răspuns Wax, arătând cu mâna.

Micul spațiu din față – ca bordul unei maşini – avea o busolă.

— Dacă mergi spre vest şi găseşti râul, putem să...

— Nu, a spus Telsin, punându-şi mâna pe brațul fratelui. Trebuie să vorbim.

S-au auzit împuşcături de jos, urmate de o bubuitură puternică. Grozav, chiar aveau un tun.

— Du-ne departe de aici, i-a strigat Wax lui Allik, şi s-a lăsat tras în spate de Telsin.

A trecut de Wayne, care stătea şi se holba jos din pragul uneia dintre cele două uşi. Marasi se afla pe podea, iar MeLaan îi cerceta rănile, în timp ce Steris încerca să-şi înghesuie cât mai eficient bagajele printre nişte scaune.

Ventilatoarele zumzăiau şi nava se puse în mişcare. Nu repede, dar la o viteză stabilă, depărtându-se de tabăra inamică. Wax s-a aşezat cu sora lui pe nişte scaune din spate. Rugină... Telsin. În sfârşit. Trecuse un an şi jumătate de când promisese să-l oprească pe unchiul său şi să o elibereze. Acum, iat-o, stând în fața lui.

Arăta ca o femeie modernă, cu părul în bucle, purtând o rochie la modă, stilată – din material subțire, cu tivul chiar peste genunchi, un decolteu care atrăgea atenția asupra gâtului şi a unor coliere delicate. Dacă nu te uitai în ochii ei, ai fi presupus că este o domnişoară din lumea bună pregătită pentru vreun bal.

În schimb, dacă îi prindeai privirea, vedeai doar răceală.

— Waxillium, a spus ea uşor, e o armă undeva în sud, ascunsă printre munții care separă Bazinul de Ținuturile Necruțătoare. A găsit-o unchiul Edward. El se îndreaptă într-acolo.

— Ce anume ştii despre arma asta? a întrebat Waxillium, luând-o de mână. Telsin, ştii cumva ce plănuieşte? O revoluție?

— Mie nu-mi spune mare lucru, a zis ea.

Avea o voce calmă şi distantă, care nu semăna deloc cu vocea ei dinainte. Ea fusese mereu o fiinţă pasională, mereu îl împingea să facă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă. În lunile în care fusese prizonieră, parcă toată viaţa se scursese din ea.

— Luăm cina împreună aproape în fiecare seară când e aici, dar se enervează dacă-l întreb despre muncă. M-a vrut pentru unul dintre proiectele lui... dar, la vârsta mea, e imposibil. Acum sunt doar un pion, cred că voia să mă folosească împotriva ta.

— Nu mai poate acum, a spus Wax, strângând-o de mână. Nu mai poate, Telsin.

— Şi dacă găseşte arma aceea? a întrebat ea. Pare convins că o să fie acolo şi că-i va da grupului său puterea să domine Bazinul. Waxillium, nu putem să-l lăsăm s-o obţină.

A văzut puţină pasiune revenind în privirea ei, aşa cum o ştia de pe vremuri.

— Dacă obţine puterea în Bazin, atunci o să mă răpească din nou. Pe tine o să te omoare şi pe mine mă va răpi.

— O să ajungem în Elendel, îl informăm pe guvernator şi apoi trimitem o expediţie.

— Şi dacă durează prea mult? a întrebat Telsin. Ştii ce fel de armă e lucrul ăsta pe care-l caută?

Wax s-a uitat la medalionul prins de braţul ei.

— Feruchimie şi Allomanţie, pe care le poate folosi oricine.

— Puterea Lordului Legiuitor, Waxillium, a spus Telsin. Brăţările Doliului. Le-am putea găsi şi să le folosim înaintea lui. Trebuie să meargă pe jos, pe o cărare spinoasă de munte. I-am auzit când se pregăteau. Noi, în schimb...

S-a uitat la peisajul care se întindea sub ei. Era o privelişte pe care puţini aveau şansa s-o vadă. O privelişte rezervată doar Monedăîmpingătorilor.

— Stai să văd cum e Marasi, a zis Wax. Şi apoi o să luăm o decizie.

Marasi se înălța deasupra lumii, privind pământul scăldat de lumina soarelui. Copacii ca nişte tufişuri. Râurile mici cât izvoarele. Dealurile ca nişte cocoloaşe. Pământul era grădina lui Armonie. Oare aşa-l vedea şi el, cu ochii lui de Dumnezeu?

Filosofia căii le spunea că Armonie se află peste tot, că trupul său îl reprezintă cețurile, că vedea tot şi era în toate câte sunt. Cețurile se aflau pretutindeni, dar deveneau vizibile doar când voia el să fie văzute. Îi plăcuse mereu credința aceasta, fiindcă o făcea să-l simtă aproape. Dar alte aspecte ale Căii o deranjau. Era o credință fără structură şi toată lumea părea să-şi facă o idee proprie despre cum trebuia urmată.

Cei din cultul Supraviețuitorului, ca Marasi însăşi, se gândeau la Armonie diferit. Da, era Dumnezeu, dar pentru ei era mai degrabă o forță decât o zeitate binevoitoare. Era prezent, dar ar fi putut la fel de bine să ajute gândacii tot atât cât ajuta şi oamenii, fiindcă toți erau la fel pentru el. Dacă voiai să faci ceva cum trebuie, te rugai Supraviețuitorului, care – cumva – supraviețuise morții înseşi.

Marasi a tresărit, în timp ce MeLaan continua să se ocupe de rana ei.

— Hmm, da, a spus MeLaan. Foarte interesant.

Marasi stătea pe puntea ambarcațiunii, aproape de uşă, cu capul pe o pernă improvizată dintr-o jachetă. Deşi se aşteptase la o furtună, vântul nu bătea foarte puternic, căci nu înaintau foarte repede, deşi ventilatoarele făceau un zgomot serios.

MeLaan îi trăsese uniforma la o parte într-un fel foarte indecent; abia dacă-i mai acoperea părțile intime ale

corpului. Însă nimănui nu părea să-i pese, aşa că Marasi nu s-a plâns. În plus, pielea dezgolită era mult mai puțin neliniştitoare decât ce-i făcea MeLaan. Femeia kandra a îngenuncheat peste Marasi, i-a pus mâna în coastă şi şi-a lăsat carnea să se lichefieze şi să se verse în rană.

Era acelaşi lucru pe care-l făcuse când deschisese seiful, de parcă Marasi ar fi fost doar un joc de puzzle. Rugină, o putea simți pe MeLaan umblând înăuntrul ei cu bucăți de carne care deveniseră tentacule.

— O să mor, aşa-i? a întrebat Marasi uşor.

— Da, a spus MeLaan.

Lumina de la o lampă scoasă din bagaje îi lumina fața.

— Nu pot să fac nimic în privința asta.

Marasi a strâns din ochi. Aşa-i şi trebuia, dacă alergase ca un comisar din Ținuturile Necruțătoare, amestecându-se în schimburi de focuri şi crezându-se invincibilă.

— Cum e? s-a auzit vocea lui Waxillium.

Marasi a deschis ochii şi l-a văzut aplecat deasupra ei. Dându-şi seama că e aproape complet dezbrăcată, a simțit cum se înroşeşte. Fireşte. Ultima ei emoție avea să fie una de stânjeneală şi i se datora nenorocitului de Waxillium Ladrian.

— Hmm? a întrebat MeLaan, trăgându-şi mâna afară, în timp ce carnea se închega iarăşi în forma ei normală peste oasele cristaline. Am găsit o gaură în intestine, cum ai bănuit. Am cusut-o bine, folosind nişte fire chirurgicale pe care le-am luat din nişte intestine pe care le pregăteam. Le-am sudat cu o parte din carnea mea, pe care-am transplantat-o.

— O să respingă carnea.

— Nu. Am muşcat puțin din carnea ei şi am replicat-o. Corpul o să creadă că-i aparține.

— Ai mâncat o parte din mine? a întrebat Marasi.

— Uau, a spus Waxillium. Asta e... uau!

— Da, păi, sunt incredibilă, a răspuns MeLaan. Scuzați-mă.

Şi-a întins mâna spre una dintre deschizăturile navei şi a dat drumul unui şuvoi de fluide dezgustătoare.

— A trebuit să sorb şi nişte lucruri din interior ca să curăț totul. Era mai sigur aşa.

A privit-o pe Marasi.

— Mi-ai rămas datoare.

— Aia e partea din mine pe care-ai mâncat-o? a întrebat Marasi.

— Nu, doar ce se scursese din intestine, a spus MeLaan. Carnea pe care am cusut-o peste rană ar trebui să țină până când o să te poți vindeca singură, am legat-o de venele şi capilarele tale. O să te mănânce puțin, dar nu te scărpina, şi spune-mi dacă începe să necrozeze.

Marasi a ezitat, apoi şi-a atins rana cu degetele. A găsit pielea întinsă, ca a unei cicatrice, acolo unde ar fi trebuit să fie gaura lăsată de glonț. N-o durea aproape deloc, era mai degrabă o usturime ca de zgârietură. S-a ridicat, uimită.

— Ai spus că o să mor.

— Fireşte c-o să mori, a spus MeLaan, lăsându-şi capul într-o parte. Eşti muritoare. Nu pot să te transform într-o kandra cu o bucată de... A, tu ai întrebat de azi. Drace, femeie, glonțul doar te-a pişcat puțin.

— Eşti o ființă îngrozitoare, a spus Marasi. Îți dai seama de asta, nu?

MeLaan a rânjit, făcându-i semn lui Waxillium, care s-a oferit s-o ajute pe Marasi să se ridice. Ea şi-a îndreptat repede uniforma, deşi MeLaan o tăiase în feluri care nu-i mai permiteau să se comporte cu modestie. Trebuia să caute ceva nou în ghiozdan, dar cum ar fi putut să se schimbe de față cu toți oamenii de pe navă?

A oftat, prinzând mâna lui Waxillium şi ridicându-se în picioare. Şi-a dus o mână la talie, ca să nu lase pantalonii

să cadă de pe ea. El i-a oferit mantia lui de ceață şi, după câteva clipe de ezitare, Marasi şi-a aşezat-o pe umeri.

— Mulțumesc, a spus ea, băgând de seamă că purta şi el un bandaj pe brațul stâng, chiar sub umăr.

Îl împuşcaseră în timpul luptei? El nu spusese nimic, ceea ce o făcea să se simtă şi mai stânjenită.

Waxillium a dat din cap spre prora navei, unde Allik stătea cu picioarele pe bord, rezemat de scaun. Nu-i puteai citi expresia feței, dar părea căzut pe gânduri.

— Crezi că eşti în stare să vorbeşti cu el? a întrebat Waxillium.

— Presupun, a răspuns Marasi. Mă simt cam amețită şi foarte umilită. Dar altfel sunt bine.

Waxillium a zâmbit şi a luat-o de braț.

— Ai luat țepuşa lui ReLuur?

— Da, a răspuns Marasi, deşi şi-a băgat mâna în poşetă ca să se asigure.

A scos-o de-acolo.

— Chestiile astea se degradează dacă sunt separate de corp, nu? a întrebat Waxillium, privind-o pe MeLaan, care se aşezase în uşă, cu picioarele pe dinafară, ignorând complet scaunele.

— De unde ştii? a adăugat ea.

— De la cartea pe care mi-a dat-o Ochi-de-Fier.

— O, aşa-i, a spus MeLaan, cu o față brusc mai întunecată. Ştii ce, Lordul Născut-din-Ceață a greşit când a creat-o.

— Chiar şi-aşa, am citit-o.

MeLaan a oftat, privind în direcția opusă.

— Cu cât rămâne mai departe de ReLuur, cu atât Binecuvântarea ei o să fie mai puțin puternică. Dar sunt puternice şi pot să reziste o vreme – în plus, chiar dacă o Binecuvântare se degradează, țepuşa o să-i restabilească mintea oricum. Poate cu ceva... pierderi de memorie.

Vocea i-a tremurat uşor la ultima propoziție şi s-a întors cu totul spre uşă.

— În fine, ție ți se datorează c-ai găsit-o, a comentat Waxillium, întorcându-se spre Marasi. Iar eu am recuperat-o pe soră-mea. Aşa că ar trebui să ne întoarcem în Elendel şi să aflăm ce ştie Allik.

— Ar trebui, a fost de acord Marasi. Dar unchiul tău?

— Ai auzit conversația mea cu Telsin?

— Am auzit destul din ea.

Când nu se speriase c-avea să moară. *Kandra proastă.*

— Şi ce crezi? a întrebat Waxillium.

— Nu ştiu, Waxillium, a spus Marasi. Am venit aici pentru țepuşă sau pentru soră-ta?

— Nu, a spus el uşor. Am venit să-l oprim pe Suit.

Marasi a încuviințat, apoi a mai scotocit prin poşetă, scoțând carnețelul pe care-l furase din biroul lui Irich. L-a deschis la pagina cu harta şi l-a ținut ca să-l poată vedea amândoi.

Avea un loc lângă care scria clar *Al doilea sit;* era un soi de tabără pe culmile munților. Dincolo de el, se zărea ceva printre nişte piscuri, care erau înfățişate cu indicația „periculos de înalte". Notele de la Irich menționau: *se spune că templul ar fi aici.*

— Arma, a zis Waxillium, trecându-şi degetele peste hartă. Brățările Doliului.

— Sunt adevărate.

— Unchiul meu aşa crede, a spus Waxillium ezitând. Şi eu la fel.

— Îți imaginezi ce-ar putea face cu puterile Născutuluidin-Ceață? a întrebat Marasi. Şi dacă ar fi Feruchimist complet? Ar fi nemuritor, ca Miles, doar că mult mai rău. Şi cu puterea tuturor metalelor? E ca şi cum s-ar întoarce Lordul Legiuitor pe pământ.

— Unchiul spunea că se duce la un al doilea sit, a adăugat Waxillium, studiind harta. E posibil ca expediția lui să nu fi ajuns la templu încă. Ei ştiau unde e, din câte-mi dau seama, dar încă-şi plănuiau expediția. Cu nava asta, am putea să ajungem înaintea lui.

Waxillium a tras aer adânc în piept, apoi a făcut un semn spre Allik.

— Vrei să vorbeşti cu el? Să afli ce ştie?

— A trecut prin multe, Waxillium, a zis ea uşor. Cred că i-au torturat şi ucis prietenii. Nu merită să-l supunem unui interogatoriu.

— Nu meritǎm multe lucruri care ni se întâmplă, Marasi. Vorbeşte cu el, te rog. Aş face-o eu, dar după cum se poartă cu mine... cred că tu o să obții răspunsuri mai bune.

Marasi a oftat, dar a încuviințat şi a trecut peste Wayne, care – nesurprinzător – se lăsase pe un scaun şi sforăia. Steris stătea cu mâinile în poală, împăcată, de parcă i s-ar fi întâmplat în fiecare zi să circule cu o maşină zburătoare. Telsin şedea în spate de tot.

Marasi s-a clătinat pe picioare. Rugină, chiar era amețită. Din păcate, partea din față a navei avea două scaune, cel folosit de Allik şi un taburet mai mic, chiar lângă el. Allik s-a uitat la ea şi şi-a dat seama că se înşelase; nu rămăsese dus pe gânduri, pur şi simplu îi era frig. Îşi cuprinsese trupul cu brațele şi tremura uşor.

Părea surprinsă. Era mai frig acolo sus decât jos pe pământ, e adevărat, dar ea nu simțea mare diferență. E drept, purta haina lui Waxilllium.

Allik s-a întors cu fața spre fereastră când s-a aşezat lângă el.

— Am presupus că toată lumea de-aici, din ținutul Suveranului, e barbară. Nimeni nu poartă măşti şi, dacă mă gândesc ce le-au făcut oamenii tăi alor mei...

A tremurat din nou. Nu părea să tremure de frig.

— Dar apoi m-ați eliberat, a continuat. Şi aveați şi unul dintre ei cu voi, un mare Născut-din-Metal al artelor prețioase. Aşa că sunt nedumerit.

— Eu nu mă simt barbară, a zis Marasi. Dar mă îndoiesc că barbarii se simt de obicei barbari. Îmi pare rău pentru ce li s-a întâmplat prietenilor tăi. Au avut nenorocul să întâlnească un grup de oameni extrem de malefici.

— Erau cincisprezece măşti pe perete, a spus Allik. Dar echipajul navei Brunstell era de o sută, da? Ştiu că unii au murit în accident, dar restul... ştii unde ar putea să fie?

A privit-o; ea putea să vadă durerea din ochii lui.

— Poate, a spus Marasi, surprinsă ea însăşi de propriul răspuns.

A întors carnețelul spre el, arătându-i harta.

— Ştii ceva despre asta?

Allik s-a holbat la ea.

— Cum ai găsit-o?

— Am găsit-o în biroul unuia dintre cei care te-au ținut prizonier.

— Nu puteau să comunice cu noi, a spus Allik, luând carnetul. Cum au aflat asta de la noi?

Marasi s-a strâmbat. Deşi, cel puțin legal, tortura era o metodă incredibil de ineficientă de interogare, putea să funcționeze ca o motivație puternică.

— Crezi că sunt aici? a spus Allik, arătând spre hartă. Crezi că oamenii răi care i-au capturat mi-au dus colegii la templul Suveranului?

— Sună a ceva ce Suit ar face, a spus Marasi, întorcând privirea spre Waxillium, care se aşezase în scaunul din spatele ei şi stătea aplecat în față, ca să-i audă ce-şi spun. Să-i folosească drept ghizi sau experți, în caz că are nevoie. Şeful celor care ți-au ucis prietenii se îndreaptă spre locul ăsta.

— Atunci acolo trebuie să merg, a spus Allik, ridicându-se şi schimbând direcţia navei. Wilg şi cu mine o să vă lăsăm undeva, dacă aşa vreţi, fiindcă nu vreau să-l supăr pe acela.

A arătat cu degetul mare peste umăr, înspre Waxillium.

— Dar trebuie să-mi găsesc colegii.

— Cine e Suveranul? a întrebat Waxillium.

Allik a tresărit.

— Sigur n-a fost la fel de mare ca tine, Remarcabilule.

Waxillium n-a spus nimic.

— Se holbează la mine, aşa-i? a întrebat-o mascatul în şoaptă pe Marasi.

Ea a încuviinţat.

— Ochi ca nişte ţurţuri de gheaţă, sfredelindu-mi ceafa, a zis Allik.

A vorbit mai tare:

— Suveranul a fost regele nostru de-acum trei secole. Ne-a spus că mai întâi a fost regele vostru. Apoi zeul vostru.

— Lordul Legiuitor? a întrebat Waxillium. A murit.

— Da, a spus Allik. Ne-a zis şi asta.

— Acum trei sute de ani? a întrebat Waxillium. În cap?

— Trei sute treizeci, o, Insistentule!

Waxillium a scuturat din cap.

— Atunci a avut loc Ascensiunea lui Armonie. Eşti sigur de datele astea?

— Fireşte că sunt sigur, dar, dacă vrei să-mi revizuiesc credinţele ca să...

— Nu, l-a întrerupt Waxillium. Spune doar adevărul.

Allik a oftat, dându-şi ochii peste cap; era foarte ciudată expresia asta pe sub mască.

— Zeii, i-a şoptit el lui Marasi. Sunt foarte temperamentali. În orice caz, Suveranul a venit cam la zece ani după ce s-a întâmplat Moartea de Gheaţă, da? E un

nume cam prostesc, dar trebuie să-i spunem cumva. Pământul era frumos şi cald, apoi a înghețat.

Marasi s-a uitat la Waxillium, încruntându-se. A ridicat din umeri.

— A înghețat? a întrebat ea. Nu-mi amintesc să fi auzit de gheţuri.

— Acum e înghețat! a exclamat Allik, tremurând. Aţi avut şi voi gheţuri aici, trebuie să fi avut. Moartea de Gheaţă a venit acum peste trei secole.

— Catacendrul? a întrebat Waxillium. Armonie a refăcut lumea. A salvat-o.

— A înghețat-o, a spus Allik, scuturând din cap. Pământul era moale şi cald, acum este dur şi înghețat.

— Armonie... a şoptit Marasi. Allik e din sud, Waxillium. N-ai citit vechile cărţi? Oamenii din Ultimul Imperiu nu fuseseră niciodată în direcția aceea. Se spunea că oceanele încep să fiarbă dacă te apropii prea mult de ecuator.

— Oamenii din sud s-au adaptat, a spus Waxillium. N-au mai existat munți de cenuşă care să acopere cerul cu cenuşă, să-l răcească.

— Aşa că lumea aproape că s-a sfârşit, iar Suveranul a venit să ne salveze. Ne-a învățat asta.

A făcut un semn spre medalionul pe care-l purta la braţ.

— Bine, nu medalionul ăsta. Ci ăsta.

A băgat mâna într-un sertar şi a scos celălalt medalion pe care-l purtase, cel pe care-l luase din seiful din depozit. Şi l-a pus pe braţ, schimbându-l cu cel de traduceri, şi a zâmbit mulțumit.

Marasi l-a privit, apoi şi-a întins mâna ca să-l atingă; el i-a dat voie. Pielea lui s-a încălzit în câteva secunde.

— Căldură, a zis ea, uitându-se la Waxllium. Medalionul acesta ține căldură. Asta e o proprietate Feruchimică, nu?

Waxillium a încuviințat.

— Cea mai străveche. În trecut, strămoşii mei terrisieni locuiau în ţinuturile înalte şi călătoreau adesea prin trecători montane înzăpezite. Abilitatea de a-şi depozita căldura ca s-o folosească mai târziu le-a permis să supravieţuiască acolo unde nimeni altcineva n-ar fi putut.

Allik s-a ridicat, bucurându-se de căldură, înainte să-şi scoată medalionul şi să-l înlocuiască cu cel care, cumva, îi permitea să comunice cu ei.

— Fără ele, a spus el, ridicând primul medalion, am fi morţi. Pierduţi. Toate cele cinci popoare ar dispărea, da?

Marasi a dat din cap în semn că înţelege.

— Şi el v-a învăţat asta? Suveranul?

— Sigur. Ne-a salvat, slăvit să fie. Ne-a învăţat că cei Născuţi-în-Metal sunt bucăţi ale zeului, fiecare în parte, deşi n-am avut printre noi niciunul la început. Ne-a dat dispozitive şi a făcut Mamele-de-foc şi Taţii-de-foc, care trăiesc ca să umple medalioanele acestea, pentru ca noi să putem ieşi din casele noastre şi supravieţui în lumea aceasta rece. După ce-a plecat, am folosit darurile lui ca să inventăm restul lucrurilor, ca navele care ne ajută să zburăm.

— Lordul Legiuitor, a spus Marasi, căuta salvarea pentru ce-a făcut aici salvându-i pe oamenii de dincolo.

— Era mort, a spus Waxillium. Însemnările spun...

— Însemnările s-au mai şi înşelat, a zis Marasi. Trebuie să fi fost el, Waxillium. Şi asta înseamnă că Brăţările...

Waxillium a venit de partea cealaltă a lui Allik. Mascatul stătea cu ochii pe el, de parcă simpla lui prezenţă îl incomoda.

— Acestea, a spus Waxillium, luând medalionul de căldură de pe bord. Le puteţi crea de câte ori vreţi?

— Dacă avem Născuţi-în-Metal ca s-o facem, şi Excizori, da. Excizorii sunt daruri pe care ni le-a lăsat Suveranul.

— Înseamnă că dacă are un dispozitiv din ăsta, un Născut-din-Metal poate să creeze un medalion – unul pentru orice abilitate Allomantă şi Feruchimică.

— Cuvinte sacre, a zis Allik. Dar dacă le poate spune cineva, atunci tu eşti acela, Mare Blasfemiator.

— A creat vreunul dintre voi un medalion care să poată da toate puterile? a întrebat Waxillium.

Allik a râs.

— De ce râzi? a întrebat Marasi.

— Crezi că suntem zei? a întrebat Allik, scuturând din cap. Vezi asta? Cel pe care-l ții? E foarte complicat. Depozitează abilitatea de a-ți acorda puțină sfințenie.

— Învestitură, a spus Waxillium. Inelul interior e de nicrosil. Îl foloseşti şi-ți dă Învestitură – transformându-te într-un Feruchimist temporar, care are abilitatea de a-şi umple metal-mintea cu greutate.

A ridicat medalionul.

— Fierul de-aici e bun doar să facă treaba mai uşoară, nu? Poți să-l umpli, dar atâta vreme cât foloseşti Învestitura, poți să atingi orice sursă de fier şi să o transformi într-o metalminte.

— Ştii multe despre asta, Mult-Misteriosule, a spus Allik. Eşti înțelept şi...

— Învăț repede, a zis Waxillium, privind-o pe Marasi.

Ea a încuviințat, ca să-l îndemne să continue. Era fascinant... dar Artele Metalice nu reprezentau tocmai zona ei de expertiză. Waxillium avea o adevărată pasiune pentru ele.

— Ce e celălalt inel încastrat în medalion?

— Acela dă căldura, a spus Allik. Este o combinație mare – două atribute de la două inele separate. Ne-a luat multă vreme să le facem să meargă, da? Cel pe care-l port acum are şi el tot două. Greutate şi Legătură. Am văzut

medalioane cu trei, doar de două ori în viața mea. Orice încercare de a face patru a dat greş.

— Atunci purtați multiple medalioane, a conchis Waxillium. Legați-vă treizeci şi două de corp şi aveți toate abilitățile.

— Îmi pare rău, o, Mare Înțelept, a spus Allik. Se vede că sunteți un foarte bun cunoscător, şi ştiți despre lucruri pe care niciunul dintre noi n-ar îndrăzni să le abordeze. Cum aş fi putut să fiu atât de prost încât să nu-mi dau seama că putem pur şi simplu...

— Gura, a zis Waxillium.

Mascatul a tresărit.

— Nu merge? a întrebat Waxillium.

Allik a scuturat din cap.

— Interferează unele cu altele.

— Ca să creezi unul cu mai multe puteri...

— Trebuie să fii foarte priceput. Mai priceput decât oricine a trăit vreodată. Sau... a râs. Sau ar trebui să ai toate puterile şi să nu le adaugi într-un medalion, ci să le dai cui vrea să şi le adauge la medalionul lui. Dar dacă s-ar putea aşa ceva, ai fi un mare zeu. La fel de puternic ca Suveranul.

— El a creat unul dintre astea, a spus Waxillium, frecând medalionul cu degetul mare. Unul cu toate abilitățile. O brățară sau un set de brățări care oferea toate cele şaisprezece abilități Feruchimice şi Allomante.

Allik s-a făcut palid la față.

— De-asta eşti aici, nu-i aşa, Allik? a întrebat Waxillium, privindu-l în ochi.

Marasi s-a aplecat în față. Waxillium spunea că nu se pricepe să citească oameni, dar se înşela. Se pricepea de minune la asta – atâta vreme cât trebuia să-i intimideze ca să-i hărțuiască.

— Da, a şoptit Allik.

— Aţi plecat din ţinuturile voastre ca să găsiţi Brăţările Doliului, a zis Waxillium. De ce-ar fi tocmai aici?

— Au fost ascunse, a spus Allik. Când Suveranul ne-a părăsit, le-a luat cu el, împreună cu preoţii lui, cei mai fideli servitori. Unii dintre ei s-au întotrs în cele din urmă, da? Au spus poveşti. Suveranul îi dusese într-o mare călătorie şi-i pusese să-i construiască un templu într-un lanţ montan ascuns. A lăsat preoţii acolo, cu Brăţările, şi le-a cerut să le apere până se va întoarce. Şi a fost o prostie, da? Fiindcă noi chiar am avea nevoie de ele ca să luptăm împotriva Negatorilor Măştii.

— Negatorilor Măştii? Ca noi?

— Nu, nu, a spus Allik, râzând. Voi sunteţi doar barbari. Negatorii sunt foarte periculoşi.

— Hei, a zis Wayne, strigând la ei din spate, cu părul în vânt şi ţinându-şi pălăria în mâini.

Când se trezise?

— Noi v-am doborât nava aia din cer, nu?

Allik a râs din nou.

—Voi? Nu, nu. Nu l-aţi putea răni pe Brunstell aşa. A căzut pe o mare furtună. Este un pericol pentru navele noastre, care sunt atât de uşoare şi atât de uşor de distrus de furtuni. Am fi aterizat cu Brunstell, dar eram în munţi, căutând. Eram aşa aproape de templu, dar apoi... da. Am fost suflaţi peste ţinuturile voastre. Am intrat în bietul sat. Barbarii de-acolo au fost drăguţi la început, apoi au venit ceilalţi.

S-a lăsat în scaun.

Waxillium l-a bătut pe umăr.

— Mulţumesc, Miraculosule, a răspuns Allik oftând adânc. Ei bine, încă de când elita Suveranului ne-a spus poveştile, am tot încercat să găsim Brăţările.

— Să le găsiţi? a întrebat Waxillium. Ai spus că le-a lăsat acolo pentru sine.

— Păi, da, dar toată lumea crede că e o provocare. Un test al Suveranului. Îi plăceau mult testele. De ce şi-ar fi lăsat preoţii să ne spună despre ele, dacă nu voia să venim să le luăm? Doar că, după ani întregi de căutări, toţi au început să creadă că templul e o legendă, ceva pierdut în negura timpului. Toată lumea are rude cu câte o hartă, da? Genul de hartă care valorează mai puţin decât hârtia pe care e desenată? Dar, recent, au început să circule nişte poveşti interesante. Se vorbea despre nu ştiu ce ţinuturi şi munţi, pe care încă nu-i explorase nimeni. Am trimis câteva nave de prospectare şi s-au întors cu poveşti despre oamenii voştri. Acum cinci sau şase ani, Vânătorii au trimis o navă mare ca să găsească, în sfârşit, templul. Şi noi credem c-au avut succes. Cineva a adus o hartă cu locurile prin care fusese. Restul au murit înghețați – un viscol în munte le-a biruit medalioanele.

Vântul a făcut nava să tremure şi Allik a amuţit.

— Mergem după templul ăla, da? a întrebat Marasi, privindu-l pe Waxillium.

— Fireşte.

22

Marasi avea suficient timp să se gândească în timpul călătoriei spre munţi. Allik a estimat că avea să le ia două ore să ajungă; a surprins-o. Îşi imaginase că o maşină zburătoare putea fi mai rapidă, dar asta părea să înainteze mai lent decât un tren. Totuşi, faptul că mergeau până acolo în linie dreaptă le oferea un avantaj.

Chiar şi cu ventilatoarele învârtindu-se neîntrerupt, nava părea să-şi petreacă mare parte din timp glisând prin aer. Allik creştea şi descreştea altitudinea când găsea vânt

favorabil şi se plângea că nu cunoaşte curenţii de aer ai zonei. Naviga folosind aparate pe care Marasi nu le ştia, dar şi hărţi surprinzător de precise ale Bazinului inferior. De câte ori veniseră oamenii ăştia în zbor ascunşi în întuneric ca să-i spioneze, făcând observaţii şi desenându-şi hărţile?

Majoritatea celorlalţi dormeau, folosind căldura din medalioane, aşa cum îi învăţase Allik să facă. Când Marasi s-a gândit să se culce şi ea, n-a putut să-şi alunge gândul că o să cadă prin una dintre uşi şi c-o să se trezească exact înainte de a se prăbuşi. Chiar şi cu acele curele care-i ţineau pe loc.

Wayne i-a dat ceva împotriva durerii, deşi n-a vrut să-i spună ce anume. S-a simţit bine după ce l-a luat, aproape că putea să-şi ignore rănile. S-a aşezat în scaunul de lângă Allik şi au sporovăit amândoi. Se simţea vinovată, fiindcă el era nevoit să poarte medalionul pentru traduceri ca să-i vorbească, deşi părea la fel de dornic de conversaţie ca ea. Nu putea să spună dacă era aşa pentru că fusese ţinut prizonier prea mult şi avea nevoie să vorbească cu cineva sau dacă voia să nu se mai gândească la prietenii pierduţi.

În următoarele două ore, bărbatul i-a spus mai multe despre medalioanele pe care le purtau şi despre legenda Brăţărilor Doliului. În miturile lumii lui, Lordul Legiuitor le umpluse cu puterea fiecărui atribut – dar le făcuse şi în aşa fel încât să confere fiecărei persoane care le purta abilitatea de a folosi aceste atribute. Un soi de provocare aruncată omenirii, ca să îndemne oamenii să le găsească, dar şi un avertisment, ca să-i ţină departe pe curioşi. Allik nu părea să creadă că e o contradicţie în ce spune.

I-a vorbit şi despre viaţa din locurile din care venea el – un loc de dincolo de munţi, dincolo de Necruţătoarele Sudice şi de deşerturile care le mărgineau. Un loc îndepărtat, minunat, unde toţi foloseau măşti, deşi nu toată lumea le purta în acelaşi fel.

Oamenii lui Allik preferau să-şi schimbe măştile în funcţie de meserie sau stare. Nu în fiecare zi, desigur, dar obişnuiau să-şi schimbe măştile cam pe cât de des îşi schimbau doamnele din Elendel coafura. Mai existau şi alte grupuri, însă. Unul dintre ele dădea o mască fiecărui copil, şi acelea se schimbau doar o dată, când deveneau adulţi. Allik spunea că oamenii aceştia – numiţi Vânători – chiar creşteau cumva în măştiile lor, deşi lui Marasi nu-i prea venea a crede. Alte grupuri, despre care vorbea în derâdere, purtau numai măşti simple, nepictate, până când făceau ceva care să merite o mască ornamentată.

— Ei sunt Căzuţii, i-a explicat el, scuturându-şi mâna în faţa ei – un gest pe care Marasi nu-l înţelegea. Au fost regii noştri, da? Înainte să îngheţe lumea. L-au supărat pe Jaggenmire şi de-asta toate lucrurile au luat-o razna şi...

— Stai, a spus Marasi, vorbind uşor ca să nu-i trezească pe ceilalţi. Jaga ce?

— Jaggenmire? a întrebat el. Nu s-a tradus? Nu aveţi un cuvânt pentru el în limba voastră, atunci. E ca un zeu, doar că nu chiar.

— Foarte descriptiv.

În mod surprinzător, Allik şi-a ridicat masca – îl văzuse făcând asta o singură dată, în faţa măştilor prietenilor săi. Nu părea să creadă că e cine ştie ce infracţiune şi a continuat să vorbească. Îi plăcea să-i poată vedea faţa, chiar dacă barba rară şi mustaţa lui subţire păreau puţin ridicole. Îl făceau să arate mai tânăr decât era, doar dacă nu cumva mintea că împlinise douăzeci şi doi de ani.

— E ca..., a început el, strâmbându-se. Ca o chestie care conduce lumea, da? Când ceva creşte sau moare, Jaggenmire este cel care face asta. Mai sunt şi Herr şi soră-sa, Frue, care e şi nevastă-sa. Şi ea este cea care opreşte lucrurile, iar el este cel care le porneşte, dar niciunul nu poate să...

— ...facă viață de unul singur, i-a continuat Marasi propoziția.

— Da!

— Ruină şi Prezervare! a exclamat ea. Sunt vechii zei terrisieni. Acum sunt unul singur, Armonie.

— Nu, ei au fost mereu unul, a spus Allik. Şi mereu separați. Foarte ciudat, foarte complex. Dar în fine, vorbeam despre Căzuți, da? Ei muncesc, făcând tot ce pot ca să-şi ispăşească povara eşecului. Un compliment înseamnă mult pentru ei, dar trebuie să fii atent, fiindcă dacă le spui că s-au descurcat bine, s-ar putea să te creadă şi să se întoarcă la oamenii lor, ca să le spună tuturor. Atunci ar putea să te cheme pe tine să depui mărturie despre cât de bine s-au descurcat, ca să-şi poată schimba masca. Şi limba lor, aia e buba. Eu o vorbesc puțin – e folositoare, ca să nu trebuiască să-ți pui de fiecare dată medalionul de traducere –, dar parcă mi se învârte capul de la ea, ca atunci când zbori multă vreme la înălțime.

Ea i-a zâmbit, ascultându-l cum turuie şi privindu-i gesturile largi; s-a gândit că mişcările acelea erau normale, din moment ce toată lumea avea fețele acoperite.

— Vorbeşti multe limbi? l-a întrebat ea, când şi-a întrerupt în sfârşit povestea.

— Nici pe-a mea n-o vorbesc prea bine, a spus el rânjind. Dar încerc. Pare să fie o bună abilitate pentru un pilot de plutac, din moment ce e treaba mea să-l pilotez pe Wilg şi să mut oamenii dintr-o navă în alta. Şi dacă tot stau jumătate de zi în clasă, mă gândesc că o să fie folositor. Deşi matematica are...

— Clasă? a întrebat Marasi, încruntându-se.

— Sigur, ce crezi că facem toată ziua pe navă?

— Nu ştiu, a spus Marasi. Spălați puntea? Legați frânghii. Ăăă... tăiați... ce apucați. Chestii pe care le faci pe punte.

S-a uitat la ea, cu ochii cât cepele, apoi şi-a coborât masca.

— O să mă prefac că nu m-ai comparat cu o slugă de navă, domnişoară Marasi.

— Ăăă...

— Trebuie să fii ceva mai special de-atât dacă vrei să zbori. Lumea se-aşteaptă de la noi să fim domni şi doamne. Am aruncat oameni peste bord doar fiindcă nu ştiau mişcările potrivite de dans.

— Serios?

— Da, serios, a răspuns ezitând. Bine, mai întâi le-am legat o frânghie de picior.

A făcut un gest; ea a început să-şi dea seama că e gestul care înseamnă că zâmbeşte.

— A atârnat sub Brunstell cinci minute bune, înjurând de mama focului. N-a mai greşit niciodată cisterna în trei paşi! Şi Svel îi spunea întotdeauna...

Allik a amuţit din nou.

— Şi? l-a îndemnat Marasi.

— Scuze, masca lui... Svel. Pe perete...

O. Conversaţia a lâncezit. Allik se holba în faţă şi făcea câteva modificări la cursul navei. Afară, peisajul era scufundat în întuneric, în afara câtorva oraşe mici, care acum rămâneau tot mai departe. Deşi iniţial mersese de-a lungul Munţilor Seran, Allik împinsese plutacul, cum îl numea el, chiar pe deasupra munţilor. Acum zburau peste piscuri, înălţându-se peste altitudinea pe care o păstrase deasupra Bazinului.

— Allik, a exclamat Marasi, odihnindu-şi mâna pe braţul lui. Îmi pare rău.

El n-a răspuns. Ezitând – ştiind foarte bine că face ceva interzis – a întins mâna şi i-a ridicat masca de pe faţă. El n-a oprit-o; sub mască, ochii lui se holbau în depărtare, şi o lacrimă i se prelingea pe fiecare obraz.

— N-o să-i mai pot vedea niciodată, a murmurat el uşor. Brunstell s-a prăbuşit; n-o să mai fiu nicicând membru pe navă. Drace, cred că nici acasă n-o să mai ajung vreodată, aşa-i?

— Fireşte că o să ajungi, a spus Marasi. Poți să zbori până acolo.

— Wilg n-o să poată ajunge până acolo cu piatra pe care o am eu, a zis el, ştergându-şi lacrimile de pe un obraz, apoi de pe celălalt.

— Piatra?

— Combustibil, a adăugat Allik, privind-o. Ce, credeai că Wilk merge pe nori şi vise?

— Credeam că zboară cu Allomanție.

— Allomanția împinge rotoarele, a zis Allik. Dar ettmetalul e ce-o alimentează.

— Cred că nici ăsta nu s-a tradus cum trebuie, a comentat Marasi încruntându-se.

— Uite, vezi, a spus Allik, îngenunchind lângă compartimentul în care pusese micul cub despre care Wax credea că e o grenadă Allomantă.

Cubul era ataşat de o carcasă de metal care se înălța din centru. Allik a arătat cu degetul într-o parte, unde se vedea o lumină strălucitoare, de un alb pur. O piatră care ardea ca un reflector.

Sau ca Allomanția însăşi, şi-a dat seama Marasi.

— Ce fel de metal e, totuşi?

— Ettmetal, a spus Allik, ridicând din umeri. Există puțin şi-n cub, ca să-l facă să meargă. Îți trebuie mai mult ca să faci o navă ca Wilg să zboare şi infinit mai mult ca să o ridici pe Brunstell în aer, Nu aveți metalul ăsta?

— Nu cred, a spus Marasi.

— Cu ce avem acum în Wilg, o să putem zbura o zi sau două. După aceea, avem nevoie de un Allomant care să Împingă tot timpul. Şi dacă Marele Adormit de-acolo din

spate nu vrea să zboare cu mine înapoi, atunci aici rămân, da?

— Ai spus că era mai mult metal pe Brunstell.

— Da, dar acum e la ei, a spus el rânjind. La început, cei răi nu ştiau ce să facă cu el. Au udat o parte din el. Ce zi bună a fost aia.

— L-au udat?

— Ettmetalul explodează dacă-l uzi.

— Ce fel de metal explodează dacă-l pui în apă?

— Ăsta de care-ți zic. Oricum, oamenii ăia răi ai voştri l-au luat aproape pe tot.

— Şi noi o să-i oprim, a zis Marasi cu fermitate. O să-i salvăm şi pe colegii tăi, o să vă punem pe nava mare sau pe plutace, dacă nava n-o să vrea să se mai urnească, şi o să vă trimitem acasă.

El s-a aşezat înapoi în scaun, închizând panoul de sub bord.

— Asta o să facem, a încuviințat el.

Apoi s-a uitat la ea; încă avea masca ridicată.

— Dar oamenii tăi n-au ce avem noi. N-au maşini zburătoare. Crezi că o să ne lase pur şi simplu pe mine şi ai mei să ne luăm zborul, fără să ne pună întrebări, şi să plecăm cu toată tehnologia asta?

Rugină. Era deştept.

— Poate că o să-i putem oferi guvernatorului ceva tehnologie, a comentat ea, ceva medalioane. Apoi îi promitem pe viitor o relație comercială între popoarele noastre. O să contribuie şi faptul că v-am ajutat să vă întoarceți acasă. Asta o să şteargă o parte din ruşinea a ce v-a făcut Suit.

— În locul din care vin s-ar putea să existe unii care să găsească Bazinul... tentant, având în vedere că nu e apărat din aer.

— Ar fi cu atât mai important să avem aliați printre voi.

— Poate, a spus el, trăgându-şi masca pe faţă. Îmi place sinceritatea ta. N-aveţi măşti care să vă ascundă emoţiile. E ciudat, dar e binevenit în cazul acesta. Totuşi, mă întreb dacă n-o să fie mai complicat decât spui. Dacă găsim relicvele, Brăţările Doliului, cum le spuneţi voi, cine o să le păstreze? Sunt ale noastre, şi totuşi nu-l văd pe Lordul vostru Născut-din-Metal lăsându-ni-le de bună voie.

Altă întrebare dificilă.

— Sincer... nu ştiu, a spus Marasi. Dar s-ar putea spune că ne aparţin şi nouă, din moment ce conducătorul nostru a fost cel care le-a creat.

— Un conducător pe care l-aţi omorât, a observat el. Dar hai să nu ne certăm, da? O să găsim ce-o să găsim şi-apoi o să hotărâm ce trebuie făcut.

A ezitat.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, domnişoară Marasi. E posibil să găsim templul distrus.

Ea s-a încruntat; s-a aşezat mai bine în scaun şi şi-a dorit ca el să fi avut încă masca ridicată, ca să-i poată vedea faţa.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am zis despre cei care au venit să caute templul, a zis Allik.

— Despre Vânători, a adăugat Marasi.

El a încuviinţat.

— Au fost războinici, în vremea de dinaintea gheţurilor. Acum vânează răspunsuri pentru ce ni s-a întâmplat şi secrete despre cum să facă să nu se mai întâmple niciodată. Domnişoară Marasi, i-am cunoscut pe mulţi dintre ei şi pot să fie oameni de treabă, dar sunt foarte severi. Cred că Brăţările Doliului ne-au fost lăsate ca un soi de test; dar nu e testul pe care-l crede restul lumii. Ei cred că Suveranul ne testează să vadă dacă o să vrem să luăm puterea pe care n-avem voie să ne-o dorim. Aşa că...

— Da? a întrebat Marasi.

— Nava lor, cea care a venit aici prima oară... Purta bombe mari, făcute din ettmetal. Intenționau să distrugă Brățările. Se spune că n-au reuşit. Dar ar fi putut să se întâmple orice. Se spune că locul templului este foarte înghețat. E un loc periculos pentru ai mei.

A început să tremure vizibil, apoi s-a uitat la medalionul din fața lui, de pe bord.

— Te rog, a spus Marasi, pune-ți-l.

El a încuviințat. Fuseseră nevoiți să facă asta de mai multe ori în timpul zborului, ca să-i permită lui Allik să se încălzească cu dispozitivul Feruchimic. Marasi purta şi ea unul; îi era cald, deşi, la înălțimea aceea, temperaturile trebuie să fi fost sub zero grade.

Allik s-a rezemat de spătar, iar Marasi a ridicat curioasă medalionul de Conectare pe care-l pusese el jos. L-a întors în palmă, urmărind dungile sinuoase din centrul lui, unde se întâlneau cele două metale. Fier pentru greutate, duraluminiu pentru Conexiune şi nicrosil – cel mai important – ca să-i dea abilitatea de a folosi metalele.

Ştia destulă teorie metalică cât să poată identifica metalele, dar Conexiunea... ce făcea, de fapt? Şi cum anume îi dădea abilitatea să vorbească limba lor?

Simțindu-se neştiutoare, a zâmbit şi şi-a scos propriul medalion. Nava a început imediat să cadă din cauza greutății. Marasi a țipat, alarmată, şi şi l-a pus imediat pe celălalt, roşind; ea s-a făcut din nou uşoară, dar Waxillium se ridicase deja, cu arma în mână. Nu adormise, deci, ci trăsese cu urechea. S-a uitat în jur, ca să vadă ce anume provocase turbulența.

Niciunul dintre ceilalți nu s-a mai mişcat. Wayne sforăia.

Marasi a arătat spre medalionul pe care şi-l pusese, apoi a încercat să tragă din Conexiune. A aşteptat să simtă o reacție, dar nu părea să facă nimic.

— Am fost noi proşti, a zis ea. Aş fi putut să port ăsta tot drumul şi să vorbesc limba voastră. În felul acesta, n-ai fi fost obligat să tremuri.

Allik a zâmbit, apoi a spus ceva neinteligibil.

— Ce se întâmplă? a întrebat Waxillium.

— Nimic, a spus Marasi, roşind din nou.

Nu mergea. De ce nu mergea?

Allik i-a făcut semn şi a trecut la medalionul dinainte – încercând de data aceasta să nu provoace alte turbulenţe, dar fără să reuşească. Cum reuşea el să facă tranziţia între ele aşa de uşor?

El a făcut un gest, trecându-şi degetul de-a lungul feţei; ei i se părea că e gestul pentru zâmbet.

— Te-ai gândit bine, dar n-o să meargă la tine.

— De ce?

— Pentru că suntem în ţinuturile tale, a zis el. Vizitatorul e cel care trebuie să poarte medalionul. Depozitează Conexiune, da? E Conexiune albă, nu e legată de un loc anume. Dar Conexiunea nu poate totuşi să fie legată de nimic, aşa că, atunci când o foloseşti, îl leagă pe purtător de locul în care se află. Îţi face sufletul să creadă că ai fost crescut aici şi limba ţi se schimbă.

Marasi s-a încruntat, dar Waxillium a părut să devină mai atent şi s-a tras între ei doi.

— Curios, a zis el. Foarte curios.

— Aşa e mersul lumii, a spus Allik, ridicând din umeri.

— Atunci, de ce ai încă accent? a întrebat Marasi. Dacă creierul tău crede c-a fost crescut aici?

— A, a exclamat Allik, ridicând un deget. Sufletul meu crede că am fost crescut aici, în ţinuturile voastre, dar ştie că sunt din Malwish şi că părinţii sunt din Wiestlow, aşa că nu pot decât să am accent, da? L-am luat de la ei. Aşa funcţionează medalioanele întotdeauna.

— Ce straniu, a repetat Marasi.

— Da, a fost de acord Allik.

Dar Waxillium dădea din cap, de parcă ar fi înţeles totul.

— Munţii ăia din dreapta, a zis Waxillium, arătând cu mâna. Sunt mai înalţi decât cei pe care trecem acum.

— Da! a spus Allik. Aveţi un ochi bun, o, Observ...

— Încetează cu titlurile.

— Da, ăăă, o, Confuz... ăăă.

Allik a respirat adânc.

— Ăia sunt munţii pe care-i căutam. Ne apropiem. Va trebui să-l înălţăm pe Wilg. Temperaturi reci, altitudine periculoasă.

Allik a ezitat când Wax i-a arătat ceva în faţă. N-a văzut-o imediat, dar a recunoscut-o când i-a arătat-o şi Marasi. Era o lumină plutind prin întuneric – doar un licăr, dar se vedea curat prin beznă.

— Munţii Seran sunt nelocuiţi, a spus Waxillium, cu excepţia câtorva văi. E prea frig, sunt prea multe furtuni.

— Dacă e lumină, asta înseamnă..., a comentat Marasi.

— Că Suit a plecat în expediţie, a zis Waxillium, ridicându-se. E vremea să-i trezim pe ceilalţi.

23

Wayne a fost trezit brutal din somn, într-un fel care nu i se părea potrivit pentru marile lui visuri, în care era regele câinilor. Avea o coroană în formă de bol de mâncare şi tot tacâmul. A clipit, simţindu-se bine, călduţ, şi brusc a simţit adierea vântului. Somnoros, şi-a adus aminte că zboară în nu ştiu ce navă ruginită, cu un tip fără chip. De fapt, realitatea era aproape la fel de bună ca visul cu câinii.

— Poţi să ne aduci mai aproape? a întrebat Telsin.

— Dacă cobor, a spus mascatul, o să ne audă, chiar şi dacă ţin ventilatoarele pe viteză redusă. Trebuie să trecem peste oamenii de jos, dar o să ţin nava la înălţime.

Rugină! Sora lui Wayne se aplecase prin uşă, cu jumătatea corpului în afară, uitându-se în jos, deşi Wayne abia dacă putea să o vadă în lumina aceea slabă. Nu crezuse că Telsin avea să fie aventuroasă, ţinând seama că Wax era atent şi calm mai tot timpul. Şi, totuşi, iat-o încercând să imite lucrurile care flutură în vânt. A încuviinţat în semn de apreciere, apoi şi-a desfăcut cureaua şi s-a dus să vadă la ce se uita.

A trecut peste bagaje, care se împrăştiaseră peste tot şi nu rămăseseră unde le pusese Steris, apoi s-a aplecat şi el pe uşă lângă Telsin. A văzut un şir lung de oameni – luminaţi de lămpi – înaintând greoi prin troiene de zăpadă până la brâu. Bieţii.

Wax s-a dus la cealaltă uşă, privindu-i cu luneta. Wayne nu putea să vadă mare lucru. Se ţinea cu o mână de toc şi şi-a scos cutia de gumă cu cealaltă. Mai rămăsese doar o gumă rotundă. Drace. Măcar avea multă pudră în ea. Sigur avea să-l înlăture puţin.

— Îl vezi? a întrebat Telsin.

— Cred că da, a spus Wax. Stai. Da, el e. Pun pariu că au plecat în expediţie de îndată ce-au aflat ce-am făcut noi la depozit.

A întins mâna spre tocul de la curea şi a scos una dintre arme. Wax le dădea nume nenorocitelor de pistoale, dar Wayne niciodată nu le ţinea minte. Era una dintre armele alea cu o ţeavă mai lungă, care scuipa bile de metal şi omora băieţii răi.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, a spus Telsin, cu o voce înflăcărată.

Wayne a ezitat; nici n-apucase să-şi ducă guma la gură. Ce poftă de sânge are femeia asta.

— Nu poți să împuşti de-aici, a comentat Wax. Nici eu nu sunt sigur că pot.

— Lasă-mă să încerc, l-a implorat Telsin. Nu-mi pasă ce trebuie să facem. Vreau să moară. O să-i ia altcineva locul, dar vreau să moară.

Wax s-a mai uitat jos câteva clipe, în timp ce toată lumea de pe navă părea să-şi țină respirația. În cele din urmă, şi-a coborât arma.

— Nu, a spus el. Depoziția ta în tribunal va face mai mult rău celor din Set decât dacă omorâm pe cineva doar ca să ne răzbunăm pe ei. Şi aş preferasă-l pot interoga, oricum.

Şi-a pus pistolul la loc.

Wayne a încuviințat. Te puteai baza pe Wax ăsta. Era constant. Şi-n zilele bune, şi-n zilele proaste. Wayne s-a retras din uşă, dar a reuşit cumva să se împiedice de scaune, să se lovească de Telsin şi a împins din greşeală unul dintre ghiozdane afară din navă.

Wayne s-a holbat jos, cu ochi mari; ghiozdanul a lovit în cap unul dintre oamenii de jos.

— Ce-ai făcut? a întrebat Telsin.

Wayne a tresărit.

— Ce-a mai făcut acum? a întrebat Marasi, cu o voce resemnată.

— A aruncat cu un ghiozdan peste ei, a spus Telsin.

— N-a fost vina mea, a răspuns el. Wax m-a trezit prea devreme. Mi-am pierdut echilibrul.

S-a uitat la ceilalți oameni din navă. Wax a oftat, ducându-se lângă pilot. Steris şi MeLaan stăteau pe scaunele din spate, MeLaan se întindea atrăgătoare undeva, Steris stătea aplecată asupra unui carnet. Lua note? Ce-avea femeia asta?

Jos de tot, bărbații din zăpadă şi-au ridicat lămpile ca să scaneze cerul. Păreau nedumeriți.

— Du-ne de aici, a strigat Wax pilotului mascat. Du-te în direcția în care urcă ei.

— Da, Decisivule, a spus pilotul, şi ventilatoarele din lături ale navei au început să se învârtă mai tare. Țineți-vă bine!

Nava a pornit. Nu era rapidă, dar se mişca din nou. Fusese un truc frumos să o țină nemişcată în zbor. Păsările nu puteau să facă asta, doar Monedăîmpingătorii. Wayne a venit şi el mai în față, trecând de Marasi, ca să vadă mai bine.

— Se întețeşte vântul, a comentat pilotul. Poate e furtună, de parcă n-ar fi deja suficient de frig.

— Uite, a zis Wax. Ce e aia?

— Acum întorc, a spus pilotul, şi nava a început să vibreze îngrijorător.

Încă o rafală de vânt a adus nişte fulgi de zăpadă prin uşile laterale.

— Asta e, a spus Wax, privind prin ninsoare. Pe inelele lui Armonie... chiar există.

— Eu nu văd nimic, a spus Wayne, mijind ochii.

— Țineți-vă de ceva, a spus pilotul. Sau puneți-vă centurile. O să aterizez.

Wayne l-a prins pe pilot de braț.

— E *ceva.*

Wayne s-a prins de spătarul scaunului la timp, căci nava s-a aplecat într-o parte la coborâre. N-a fost o aterizare dificilă, dacă-ți plăcea să aterizezi tremurând din toate încheieturile şi să fii izbit cu fața de pereți.

Wayne a clipit, era înconjurat de întuneric. Câteva clipe mai târziu, MeLaan a reuşit să-şi reaprindă lampa şi s-o țină sus; au văzut că nava se aşezase într-o rână; una dintre paletele ventilatorului – care se putea strânge când nava mică se cupla la cea mare – se îndoise şi zăpada intrase în navă printr-una dintre uşi.

— Aşa se întâmplă de obicei? a întrebat Wax, ridicându-se de pe podeaua în pantă.

— Aterizarea e dificilă, a recunoscut pilotul.

— Tehnic, nu e, s-a auzit Marasi din spate. E probabil cel mai uşor lucru de făcut cu o navă zburătoare.

Wayne a pufnit, urcându-se spre uşa îndreptată în sus, pe unde a şi sărit. Zăpada a scârţâit când a aterizat. Nu se aşteptase. Singura zăpadă pe care o văzuse fusese cu ocazia unor furtuni mici în Ţinuturi, şi aceea nu se aşternea niciodată pe pământ ca aici. De ce să scârţâie? Era făcută din apă, nu din cereale.

A ieşit din mormanul înalt de zăpadă într-o zonă stâncoasă. Fulgii îl biciuiau ca nişte grăunţe de nisip, dar nu păreau să cadă din cer, ci să sufle dintr-o parte. A început să tremure şi a tras şi mai multă căldură din medalion. Norii se îndepărtau, lăsând lumina stelelor să strălucească, aşa cum paznicii de la cluburile de noapte exclusiviste se dau la o parte din uşă ca să lase lumea să intre.

Lumina s-a revărsat pe pământ, albă şi calmă, dezvăluind un amărât de castel în mijlocul munţilor. Era o fortăreaţă de piatră, tăiată din aceleaşi stânci ca cele din împrejurimi. Părea să aibă doar un nivel şi că se ghemuise în faţa vântului, dar strălucea la lumina stelelor ca fantoma unei clădiri străvechi, din vremurile anteverdante.

Wayne a expirat uşor, scoţând aburi albi pe gură.

— Mişto, a spus el, dând din cap. Mişto.

Tipii care construiseră chestia aia aveau stil.

Marasi a ieşit şi ea din navă, purtând mantia de ceaţă a lui Wax – din cine ştie ce motiv; fusese cât pe-aci să cadă cu faţa în zăpadă. Stătea pe vârful troianului şi vântul aproape c-a doborât-o din nou; brusc, s-a scufundat în zăpadă, care, iarăşi, a scârţâit. Îşi adusese aminte să nu-şi mai mute

greutatea în metalminte. Era o greşeală răspândită, dacă nu erai obişnuit să fii Feruchimist.

A venit prin zăpadă până la el, ştergându-şi nişte fulgi care i se topeau pe frunte. Părea să se simtă bine, având în vedere că doar ce fusese împuşcată.

— Suit şi ai lui nu sunt foarte departe, a zis ea. Şi acum ştiu că suntem aici.

— Atunci găsim noi Brățările mai întâi, a spus Wax din spate.

Era nedrept cum putea el să plutească afară din maşină şi apoi să se înalțe până la ei, fără ca zăpada să-i dea de furcă. Serios. De ce făcuse Armonie zăpada? Nu părea să aibă niciun scop.

— Luați-vă lucrurile! Allik, scoate grenada din navă, ca să fim siguri.

S-au grăbit toți să facă ce le ceruse. Marasi s-a urcat înapoi în navă ca s-o ajute pe Steris să dea bagajele jos. Allik a ieşit şi el, purtându-şi masca, şi stând pe marginea navei. Se holba la fortăreață şi scutura din cap. S-a întors şi şi-a mângâiat nava, de parcă ar fi fost un cățel, până când Steris a venit lângă el să-i zică să plece. Câteva clipe mai târziu, Marasi a ieşit iarăşi, purtând o rochie în loc de uniformă. Încă avea pantalonii pe dedesubt. I-a dat lui Wax mantia înapoi.

Avea sens. O femeie trebuia să-şi schimbe hainele pentru aşa ceva. Nu poți să intri într-un templu antic şi izolat fără să-ți pui accesoriile. Wayne şi-a trecut mâna prin păr şi a intrat în panică. Pălăria! S-a întors în navă, căutând-o agitat; a văzut-o într-un nămete de zăpadă ceva mai departe. Probabil căzuse la aterizare. A luat-o de jos, uşurat.

— Toată lumea înapoi! a exclamat Wax, sprijinindu-se bine pe ambele picioare, în timp ce vântul îi împingea coada mantiei în toate direcțiile.

Ceilalți s-au îndepărtat de navă, iar Wax a mormăit, începând să Împingă. Nava a alunecat uşor în zăpada care începuse să o acopere. Wax a Împins până a îngropat-o de tot.

— Mişto, a spus Wayne.

— Să sperăm că unul dintre Monedăîmpingătorii sau Deviatorii lor nu o găseşte sub zăpadă, a comentat Wax, întorcându-se spre templu, cu puşca pe umeri. Haideți, să plecăm din vântul ăsta.

Au luat bagajele şi au traversat platforma de stâncă înspre fortăreață. Steris mai găsise o lampă pe undeva şi a aprins-o. Wayne s-a grăbit şi l-a ajuns din urmă pe pilotul mascat.

— Ştii, a spus Wayne. Şi eu sunt Allomant.

Bărbatul n-a zis nimic.

— Mă gândeam că vrei să ştii, a răspuns Wayne, din moment ce pare că asta e religia ta. Dacă voiai să mai adori pe cineva, vreau să zic.

Niciun răspuns.

— Sunt un Alunecător, a spus Wayne. Bule de viteză, ştii? Titlurile alea pretenţioase mi-ar conveni şi mie. Frumosule. Deşteptule. Ăăă... Tipule cu Pălăria Excelentă.

Singurul sunet care se auzea era cel al paşilor lor prin zăpadă şi vântul.

— Eşti cam nedrept, a adăugat Wayne. Wax nu vrea să-l adori, aşa-i? Dar trebuie să ai pe cineva să adori, totuşi. E natura umană. Este inculcuşită în noi. Aşa că eu sunt dispus să te las să...

— Nu te poate înțelege, Wayne, a spus Marasi, trecând de ei. A schimbat medalioanele ca să-şi țină de cald.

Wayne s-a oprit în loc.

— Când îşi recuperează mințile, să-i spună unul dintre voi că sunt un zeu, da?

— Aşa facem, a strigat Wax din față.

Wayne a oftat, s-a grăbit să-i prindă din urmă, dar apoi s-a oprit din nou. Ce era chestia aia dintr-o parte? Şi-a pus ghiozdanul în spate şi a luat-o într-acolo, ignorând-o pe Marasi, care-l strigase să se întoarcă. Era ceva acolo, aproape de stânci. Silueta a ceva – era mai mare decât o casă, acoperită de gheaţă pe alocuri.

Wax a venit şi el, mijind ochii.

— E altă navă, a zis el. Cea pe care au trimis-o Vânătorii.

— Cine?

— Nişte oameni din regiunea lui Allik, a spus Wax. Au venit aici ca să distrugă locul ăsta. Se pare că n-au reuşit, din fericire.

S-a întors să plece, dar Wayne i-a dat un ghiont, arătând spre o mână îngheţată care se ivea dintr-un morman de zăpadă. S-a apropiat şi a recunoscut vreo zece cadavre, poate chiar mai multe, în locul acela îngheţat.

Wax a încuviinţat, apoi s-au întors amândoi unde se aflau ceilalţi. Marasi şi Steris îi aşteptaseră, împreună cu mascatul – care mersese şi el până mai aproape de navă, holbându-se la ea. Telsin pornise în faţă, cu MeLaan după ea. Wax li s-a alăturat repede celorlalţi.

— Soră-ta, a spus Wayne, e cam...

— Severă? a întrebat Marasi.

— Voiam să spun ţicnită, a recunoscut Wayne. Deşi nu sunt foarte sigur dacă e o ţicneală bună sau una rea, fiindcă încă n-am avut timp să-i fac evaluarea.

— A trecut prin multe, a zis Wax, privind în faţă. O s-o aducem acasă şi o să vorbească cu nişte medici. O să-i treacă.

Wayne a încuviinţat.

— Dar nici n-o să se mai potrivească cu trupa asta dacă-i trece.

Au înaintat. Fortăreaţa chiar era impresionantă. Construită din blocuri de piatră, genul de rocă ce-i rupsese

şalele amărâtului care o cărase. Treptele din față duceau spre o statuie enormă. La început, a fost surprins, fiindcă părea un loc cam ciudat pentru o statuie; dar apoi s-a gândit că pe statuile din Elendel se căcaseră probabil un milion de păsări, aşa că poate ăsta era un loc mai potrivit.

Trupa a început să urce treptele cu vântul în față. Medalionul făcea ca vântul să nu fie suficient de rece să-i răcorească bijuteriile, dar tot era enervant. La capătul scării au ocolit statuia unui individ cu o mantie lungă, ținând o suliță în mână, al cărei vârf se sprijinea în stânci. Wayne şi-a dus mâna la față, dându-se puțin înapoi şi înălțând privirea.

— Ce-are la ochi? a întrebat Wayne.

Marasi a venit lângă el, mijind ochii pe întuneric.

— E o țepuşă, a spus ea. Ca aceea de pe moneda lui Waxillium.

Da, asta era. O țepuşă, în ochiul drept. Wayne a dat ocol statuii, la baza căreia se strânsese zăpada.

— Un ochi cu țepuşă, a spus Wax gânditor. Locul ăsta a fost construit de Lordul Legiuitor. De ce i-ar fi pus să facă o statuie pentru el şi să-i bage o țepuşă în ochi?

— Poartă o suliță, a spus Marasi. Oare e sulița pe care a folosit-o ca să-l omoare pe Supraviețuitor?

— Una de metal, a băgat de seamă Wax. Dar fără linii. E din aluminiu. Are aluminiu şi pe curea. E o statuie scumpă.

Marasi a încuviințat.

— Lordul Legiuitor a fost omorât cu trei sulițe, aşa spune mărturisirea Lordului Născut-din-Ceață. O dată a fost înjunghiat de un cerşetor, pentru sărăcia provocată. A doua oară, de un muncitor, pentru sclavia impusă. Şi ultima oară, de un prinț, pentru coruperea aristocraților. Sulițele nu i-au făcut niciun rău.

— Haide, a strigat Telsin la cei din clădire, unde i se alăturase Steris.

Wax şi mascatul au luat-o din loc, dar Wayne a rămas să contemple statuia.

— M-am mai gândit, a zis Wayne, când a trecut MeLaan pe lângă el.

— Da? a întrebat ea, privindu-l.

Rugină. Lui Wax poate că i se părea ciudat, ţinând seama că ea avea un miliard de ani, dar parcă trecuse şi mai mult de-atât de când se uitase o femeie la el în felul ăla. Nu era o privire pasională sau ceva... era doar... care să fie cuvântul...

Afectuoasă.

Da, ăsta era.

— Wayne? a întrebat ea.

— A, da. Păi, locul ăsta e abandonat, nu? Aşa că lucrurile de aici nu aparţin nimănui.

— Sunt sigură că mulţi oameni l-ar vrea doar pentru ei, a spus MeLaan. Dar o să fie foarte greu să demonstreze că le aparţine.

— Deci...

— Zic că mai bine nu atingi nimic, indiferent de ce s-ar întâmpla, a spus MeLaan.

— A. Bine.

I-a zâmbit, apoi a intrat pe uşa deschisă din spatele statuii. Era o deschizătură mare, căscându-se în stâncă ca o gură de bărbat pe care-l loveşti drept în boaşe.

S-a uitat la statuie, apoi a împins în vârful suliţei cu degetul mare. A lovit-o cu călcâiul. Apoi a dat în ea cu o piatră. A şi învârtit-o de câteva ori.

Vârful a căzut imediat, răsunând pe piatra de pe jos. Wax se înşelase – doar vârful era din metal, sulița imensă era din lemn. *Aluminiu, deci?* s-a gândit Wayne zâmbind.

Lui nu-i păsa prea mult de ce spuneau bogaţii că este valoros. Decât dacă nu cumva dădea peste ceva care valora

cât o casă. Inventatoarea, mica Sophi Tarcsel, avea oricum mai multă nevoie de fonduri pentru experimentele ei.

A înfăşurat într-o batistă capul de suliță, care era mare cât palma lui, ca să nu i se lipească degetele de el de la frig, şi-a început să fluiere, luând-o la fugă după ceilalți. Trecând de prag, a băgat de seamă că intrarea avusese odată uşi, unele imense, dar care acum erau făcute țăndări.

Ceilalți se reuniseră înăuntru, în holul clădirii. Zidurile erau decorate cu picturi murale de ambele părți, asemănătoare celor pe care kandra ăla ciudat le proiectase pe perete acasă la Waxillium. Wayne s-a apropiat de o frescă exact unde se afla şi Wax, care o privea contemplativ.

Da, aceeaşi pictură. Una arăta o pereche de brățări aşezate pe un piedestal, cealaltă – vizavi – îl înfățişa pe Lordul Legiuitor cum le poartă.

— Sigur am găsit locul, a spus Wax. Statuia era o dovadă suficientă, dar asta o confirmă complet. ReLuur a fost aici.

S-au îndepărtat de intrare, pătrunzând pe un coridor lung şi întunecat. Ce erau ridicăturile alea din față? MeLaan şi Steris şi-au înălțat lămpile, deşi nimeni nu părea să se încumete să se apropie prea mult.

Mascatul tot bombănea pe limba lui ciudată. Părea să se uite după ceva. Un model de metal pe perete? S-a dat într-o parte şi a scos mica grenadă din buzunar. A făcut nu ştiu ce, deschizând-o, scoțând din ea cu penseta o bucățică de metal. A băgat-o într-o gaură din perete şi apoi a tras de o manetă.

Wayne a auzit ceva zbârnâind în depărtare şi o serie de lumini albastre s-au aprins pe pereți. Se potriveau cu atmosfera locului ăluia ruginit, fiindcă erau mai înfiorătoare decât Steris dimineața.

Nu existau becuri sau alte lucruri raționale înăuntru, doar secțiuni de perete ce păreau din sticlă translucidă şi care sclipeau în feluri înfiorătoare.

Şi era suficient să le luminezi. Vedeai cadavre. Un număr tulburător, în tot felul de poziții ciudate. Şi bălțile din jurul lor... sânge înghețat.

Wayne a fluierat încet.

— Au încercat tot posibilul ca să facă locul ăsta să arate cât mai groaznic.

— Cadavrele alea nu erau aici la început, a spus Wax sec. Cred că trebuie să fie... Wayne, ce dracu' e aia?

— A căzut, pur şi simplu, a răspuns Wayne, ținând bine vârful de suliță în mână.

Se simțea încă rece, deşi era înfăşurat în batistă. Dintr-o parte i se vedea vârful.

— Nici nu m-am uitat la ea, Wax. Trebuie s-o fi slăbit vântul. Vezi, are o gaură într-un capăt, unde se înşurubează...

— Nu atinge nimic! a exclamat Wax, arătându-l cu degetul. Nimic altceva!

MeLaan l-a săgetat cu privirea.

— Tu să taci din gură, i-a zis Wayne.

— N-am spus nimic, Wayne.

— Ai sugerat ceva. E şi mai rău.

Wax a oftat, privindu-l pe pilot, care inspecta câteva scrijelituri de pe pereți.

— Allik? a întrebat Wax, apoi a bătut cu degetul în medalionul pe care-l ținea pe braț.

Mascatul a oftat, dar şi-a schimbat medalioanele între ele. A început imediat să tremure.

— Acum am ajuns în iad, sunt sigur. Munții ăştia se înalță până acolo.

— Voi credeți că iadul e în cer? a întrebat Steris, stând aproape de Wax, aproape îmbrățişându-l.

— Fireşte că e, a spus Allik. Dacă sapi suficient de mult în pământ, se încălzeşte. Iadul trebuie să fie în partea opusă. Ce voiai de la mine, Mare Distrugător Metalic?

Wax a oftat.

— Cadavrele, a zis el, arătând pe coridor. Sunt capcane?

— Da, a spus Allik. Cei care-au construit locul acesta au fost însărcinați cu apărarea armei Suveranului. Ştiau că o să vină şi alții după ei, aşa că arhitecții au pus obstacole, ştiind că nu vor rămâne în urmă să păzească clădirea. Nu în locul ăsta de gheață şi moarte. Dar...

— Ce? a întrebat Wax.

— Măştile alea? a spus Allik.

—Măştile Vânătorilor? a întrebat Wax.

Allik l-a privit şocat.

— Cum le-ați recunoscut?

— Nu le-am recunoscut, a răspuns Wax, înaintând atent.

Wayne i s-a alăturat, la fel şi MeLaan. Wax le-a spus lui Marasi, Steris şi Telsin să rămână în urmă, dar i-a făcut semn lui Allik să-l urmeze.

Împreună, toți patru s-au îndreptat spre prima grămadă de cadavre. Wax a îngenuncheat lângă o baltă de sânge înghețat. Leşul cel mai apropiat vorbea despre moartea teribilă de care avusese parte individul acela, cu o țepuşă care-i străpunsese pieptul. Wayne putea să vadă capcana acum, vârful suliței se ivea uşor din perete. Tovarăşii lui probabil că încercaseră să-l scoată de-acolo, dar fuseseră prinşi şi ei în capcane.

Măştile erau diferite de ale lui Allik, asta era evident. Făcute din lemn, cu bucăți de sticlă prinse de ele, fiecare avea un model diferit şi straniu. Lăsau gura la vedere. Acopereau doar partea de sus a chipului şi coborau doar peste obraji. Pielea feței părea, într-adevăr, să se fi sudat de lemn, dar poate că asta se datora înghețului – era mai frig acolo decât în dormitorul unei femei nemăritate.

Wax a atins una dintre măşti.

— Ai spus că Vânătorii au venit să distrugă locul acesta.

— Da, a răspuns Allik.

— Cred că ori v-au mințit, ori şi-au schimbat intențiile.

Wax a arătat spre uşile sparte, apoi în lungul coridorului plin de cadavre.

— Atracția Brățărilor fusese prea puternică pentru aceşti oameni. Cred că cei morți, pe care i-am găsit lângă navă, erau cei hotărâți să arunce locul în aer. Au fost trădați, dar trădătorii au căzut ei înşişi în capcane. Cei care s-au întors acasă... ce s-a întâmplat cu ei? Au dispărut?

— Da, a spus Allik, lăsându-şi capul într-o parte.

Şi-a ridicat masca, descoperind o mustață şi o barbă aproape inexistente, şi l-a privit pe Wax cu ochi plini de uimire.

— S-au întors la Vânători. Apoi... au dispărut. S-au întors la familiile lor, aşa s-a spus.

— Au fost executați, a zis Wax, ridicându-se. S-a descoperit că au ajutat să-şi omoare echipajul şi c-au încercat să fure Brățările. S-au întors deoarce capcanele le-au omorât majoritatea colegilor, au luat un plutac fiindcă doar atât puteau conduce şi s-au întors cu poveşti despre o furtună. Aveau de gând să mai formeze un echipaj şi să mai încerce o dată. Dar superiorii lor i-au prins înainte s-o facă.

Allik părea confuz.

— Cum... ți-ai dat seama de asta?

— Aşa face el tot timpul, a răspuns Wayne. Mai bine nu-l încuraja.

— E doar o teorie, a spus Wax. Dar una sprijinită pe dovezi. Steris, Telsin. Vreau să rămâneți aici cât...

— Vreau să merg cu tine, s-a răstit Telsin la el.

A făcut un pas în față, părea mai rece decât cadavrele de pe podea.

— Nu te las să mă dai la o parte, Waxillium. Nu vreau să rămân aici, ca să vină unchiul şi să mă ia din nou.

Wax a oftat, privindu-le pe Steris şi Marasi.

— O să rămân eu, a spus Steris. Cineva trebuie să vegheze intrarea ca să vadă când vin Suit şi oamenii lui.

Wax a dat din cap, privindu-l pe Wayne.

— Tu stai cu ochii pe ea.

Apoi s-a întors spre Marasi.

— Iar tu stai cu ochii pe el. O să venim după voi dacă găsim ceva.

Marasi a încuviinţat. Wayne a oftat.

— Ai de gând să continui? a întrebat Allik, cu ochii cât cepele. O, Mare Impetuos, departe de mine gândul – eu, un biet pilot – să-ţi pun la îndoială intenţiile ridicole, dar... serios? N-ai văzut cadavrele?

— Le-am văzut, a răspuns Wax. MeLaan?

— Mă ocup, a spus ea, păşind în faţă.

— Mare Metalic, a zis Allik, nu pot să nu mă gândesc că au capcane gândite tocmai ca să-i omoare pe cei ca tine. Dacă s-au gândit la toate astea, s-au gândit şi la metalici.

— Da, a spus Wax. Ţepuşa aia era făcută din lemn.

Allik a devenit şi mai agitat.

— Atunci de ce...?

MeLaan a călcat pe o placă de presiune, făcând o suliţă să iasă dintr-una din multele găuri din perete. S-a mişcat incredibil de repede, străpungându-i torsul şi ieşind pe partea cealaltă.

Ea a oftat, privind în jos.

— Asta o să-mi distrugă hainele complet.

Allik s-a zgâit la ea şi şi-a ridicat mâna ca pentru a-şi da masca jos de pe faţă, doar că masca era deja ridicată.

A bâjbâit cu mâna pe obraji, dar nu putea să-şi ia ochii de la MeLaan, care şi-a scos suliţa din corp cât se poate de liniştit.

— Capcanele sunt ceva mai puţin ameninţătoare când eşti ajutat de un nemuritor, a spus Wax.

— Doar dacă n-au cumva explozibili, a spus MeLaan. Dacă pierd o țepuşă, să fii pregătit să mi-o bagi înapoi imediat. Şi vorbeam serios, asta o să-mi distrugă hainele.

— Ai putea s-o faci şi fără haine, a propus Wayne.

MeLaan a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a ridicat din umeri, pregătindu-se să-şi dea jos bluza.

— O să-ți cumpăr haine noi, MeLaan, a adăugat Wax, oprind-o. Nu vrem să-l facem pe bietul Allik să leşine.

— De fapt, a spus Allik, nu cred că m-ar deranja.

— Eşti un băiat bun, a spus Wayne, ştiam eu că-mi place de tine.

— Ignoră-i, a zis Wax. Wayne, stai cu ochii pe uşă. Allik, trebuie să vii cu mine, în caz că o să dăm peste ceva scris în limba ta.

Bărbatul a încuviințat, apoi şi-a pus masca la loc. Era firesc să poarte una la vârsta lui. Nici Wayne nu putea să-şi lase barbă, dar măcar îşi bărbierea tuleiele care-i creşteau.

MeLaan a continuat pe coridor.

— Telsin, stai în urma mea, a spus Wax, şi calcă exact pe urmele mele. Şi tu la fel, Allik.

S-au îndepărtat de Wayne şi de cele două femei. În fața lor, o buturugă mare, cu țepuşe, a strivit-o pe MeLaan de un perete. Dar ea a trecut peste asta uşor, împleticindu-se mai departe, în timp ce piciorul ei s-a realcătuit.

— Ştiți ce? a spus Wayne, privindu-le pe Marasi şi Steris. Cred că e mai bună la Ceasul Negru Dublu Tropot decât mine.

24

Marasi s-a aşezat lângă Wayne şi Steris, stând cu ochii pe drumul care urca spre templu. Se vedea lumina lămpaşelor

în depărtare, era grupul lui Suit. Dar se apropiau tot mai mult.

Ce urmau să facă dacă ajungeau până acolo? Să înceapă o altă luptă? Şi cât avea să dureze? În cele din urmă, medalioanele lor aveau să rămână fără căldură şi nu duceau niciun fel de provizii cu ei.

Nu puteau să spere decât că Waxillium găsea Brățările repede. După aceea ar fi putut să scape cu plutacul şi să plece înainte ca Suit să poată face ceva. Îi plăcea ideea că tipul ăla enervant era prins pe undeva prin nămeți şi că avea să meargă kilometri întregi prin furtună doar ca să găsească un templu gol.

Gândindu-se la asta, reuşea să-şi calmeze propria frustrare.

Stai aici, Marasi. Nu crea probleme. Ai grijă de Wayne. Ştia că nu asta vrusese să-i spună, dar tot era stânjenitor.

În loc să stea acolo şi să fiarbă de nervi, Marasi a deschis poşeta, scoțând țepuşa mică a lui Reluur. Era aşa mică şi aşa curată... o aşchie de cositor, oare asta era? O cerceta în lumina lămpii lui Steris şi-şi dădu seama că ar fi preferat să nu-i ştie istoria. O persoană fusese omorâtă ca s-o facă, sufletul acesteia fusese sfâşiat ca o astfel de bucată să fie folosită ca să creeze o kandra.

Deşi tortura aceea avusese loc cu multă vreme în urmă, şi oamenii aceia oricum ar fi murit de secole, simțea că trebuie cumva să simtă sânge pe degete, să-i alunece țepuşa din mână. N-ar fi trebuit să fie aşa curată.

Şi totuşi, unde ar fi omenirea fără kandra, care sunt ajutoarele lui Armonie, care ne ghidează şi ne protejează? Cât de mult bine s-a născut dintr-o chestie aşa oribilă, s-a gândit. De fapt, conform Historica, fără munca făcută de kandra de-a lungul secolelor, fără ca ei să fi colectat atium, omenirea probabil c-ar fi fost distrusă.

Lordul Legiuitor e la fel. Era un monstru. A creat această ţepuşă omorând pe cineva. Şi, totuşi, a reuşit cumva să ajungă la oamenii lui Allik şi să le salveze întreaga civilizaţie.

Waxillium căuta dreptatea. Avea o inimă mare – în fond, îi cruţase viaţa lui Wayne cu mult timp în urmă –, doar că nu voia să respecte legea. Miopie. Marasi voia să creeze o lume unde, în primul rând, n-ar mai fi fost nevoie de nicio lege. De ce era aşa de supărată pe el în ultima vreme?

— Eşti atentă ce faci cu aia, da? a întrebat Wayne, arătând spre ţepuşă. Nu vrei să te înţepi în ea şi să te transformi într-o kandra.

— Sunt sigură că nu aşa se face, a răspuns Marasi, băgând ţepuşa înapoi în poşetă.

— Nu se ştie niciodată, a adăugat Wayne. Cred că ar trebui s-o port eu. În caz că se întâmplă ceva.

— Tu ai da-o la schimb pentru prima tinichea pe lângă care ai trece, Wayne.

— Nu, deloc, a zis el, şi a făcut o pauză. De ce? Crezi că ar merge dată la schimb?

Marasi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre Steris, care se aşezase ţanţoşă pe un raft de piatră de-a lungul peretelui din vestibulul templului. Stătea ca o domnişoară, cu genunchii în faţă, spatele drept, scriind cu atenţie într-un carneţel.

— Steris? a întrebat Marasi.

Femeia a ridicat privirea.

— A, Marasi. Poate că mă poţi ajuta cu subiectul acesta. Cât de inutilă ţi se pare că sunt?

— Poftim?

— Inutilă, a zis Steris, ridicând carnetul.

Nu pe cel mic de buzunar, ci unul mai mare, cât un caiet, pe care-l adusese cu ea. Pe-acesta îl folosea pentru liste.

Scria undeva pe spatele lui.

— Am încercat să-mi cuantific inutilitatea, ca să am pe viitor o cifră drept referință. Nu-mi fac nicio iluzie despre poziția mea în acest grup. Eu sunt bagajul, accidentul. Persoana care trebuie lăsată cu caii sau trimisă departe de capcane. Dacă Lord Waxillium m-ar fi putut sechestra pe undeva pe drum şi să mă lase acolo, sunt sigură că ar fi făcut-o.

Marasi a oftat, lăsându-se lângă sora ei. Oare ăsta era un subiect în care puteau găsi ceva în comun?

— Ştiu cum te simți, a zis ea. În primul an petrecut cu el m-am simțit nedorită, de parcă aş fi fost un cățeluş care se ține după el. Acum, când pare că m-a acceptat în sfârşit, se poartă cu mine ca şi cum aş fi o unealtă pe care s-o poată folosi şi s-o pună înapoi pe raft de câte ori are nevoie.

Steris şi-a înclinat capul.

— Cred că m-ai înțeles greşit.

Fireşte, s-a gândit Marasi resemnată.

— Cum?

— Nu vreau să spun că mă deranjează că sunt tratată astfel, a zis Steris. Nu făceam decât să observ un fapt. Sunt complet inutilă în expediția aceasta şi mi se pare, de altfel, un lucru corect, având în vedere ce experiență de viață am avut. Totuşi, dacă vreau să devin mai bună, trebuie să ştiu cât mai am de muncă. Uite.

I-a arătat lui Marasi coperta din spate a carnetului. De ce scrisese pe copertă? Oricum, desenase un grafic mic, cu nişte puncte. Utilitatea venea reprezentată de o axă, iar pe cealaltă apăreau nume. Rugină – ea găsise un număr care să exprime valoarea pentru misiunea fiecăruia. Waxillium reprezenta numărul o sută, MeLaan la fel. Wayne era şaptezeci şi cinci.

Marasi, optzeci şi trei. Nu se aşteptase la asta.

— Aş zice că zece este pragul în care utilitatea cuiva începe să devină un obstacol. Mă gândesc că eu sunt pe la

şapte, fiindcă există câteva situații în care e mai bine dacă sunt de față, deşi cred că sunt puține. Tu ce crezi?

— Steris, de ce-ți pasă ție dacă eşti utilă aici, în primul rând? a întrebat Marasi, împingând carnetul la o parte.

— Dar ție de ce-ți pasă?

— Pentru că eu asta fac, a zis Marasi. Asta e ce vreau să fiu. Dar nu e cazul tău – tu eşti fericită să stai într-un salon şi să te uiți pe registre. Şi totuşi, iată-te, în vârful unui munte, pe furtună, aşteptând o luptă cu arme de foc.

Steris a strâns din buze.

— Am presupus că o să-l pot ajuta pe Lord Waxillium la petrecere, şi am făcut-o. Eu am crezut că asta o să fie, în principiu, o misiune politică.

Fireşte. Cât de analitică era. Marasi s-a lăsat pe spate, privind pe uşă la luminile care se apropiau. Din fericire, Wayne le observa cu atenție. Câteodată făcea pe prostul, dar îşi lua îndatoririle în serios.

— Apoi, cred că am venit şi pentru starea ta interioară, a mai adăugat Steris.

Marasi s-a uitat mai bine la sora ei.

— Ca şi cum toată lumea ar fi fost întoarsă cu susul în jos, a comentat Steris, ridicând privirea spre tavan. De parcă legile naturii şi-ale omului n-ar mai avea importanță. Dintr-odată, au devenit flexibile, ca un elastic. Noi suntem sferele... Îmi place ideea că mă pot rupe de tot – de aşteptări, de felul în care sunt văzută, de felul în care mă văd eu însămi – şi, pur şi simplu, să plutesc. La început am văzut-o în ochii lui. Foamea şi focul ăla. Apoi le-am descoperit şi-n mine. Waxillium e o flacără şi focul poate să fie împărtăşit. Când sunt aici, alături de el, ard şi eu, Marasi. E minunat.

Lui Marasi nu-i venea să creadă ce aude şi se uita uluită la sora ei. Oare chiar pronunțase cuvintele acelea? Binevoitoarea, searbăda, plicticoasa de Steris. S-a uitat la Marasi şi a roşit.

— Chiar îl iubeşti, aşa-i? a întrebat Marasi.

— Ei, iubirea e o emoție puternică, una care necesită o deliberare îndelungată...

— Steris.

— Da, a spus ea, privindu-şi carnetul. E prostesc, aşa-i?

— Fireşte că e, a răspuns Marasi. Dragostea e mereu o emoție prostească. De-asta funcționează.

S-a pomenit că se întinde şi că o îmbrățişează pe Steris cu un braț.

— Mă bucur pentru tine, Steris.

— Şi tu? a întrebat Steris. Când o să găseşti pe cineva care să te facă fericită?

— Nu despre asta e vorba. Nu şi pentru mine.

Dar despre ce e vorba? A mai îmbrățişat-o o dată pe Steris şi, distrasă de propriile gânduri, s-a îndreptat spre Wayne.

— La ce te gândeşti? a întrebat Wayne când a venit lângă el.

— Ceea ce credeam despre cineva de multă vreme tocmai a fost contrazis în câteva secunde. Mă întreb dacă toate persoanele pe lângă care trec au profunzimi similare, şi dacă nu cumva faptul că-i judecăm cu superficialitate e o greşeală inevitabilă şi ne zguduie de fiecare dată când îşi arată adevărata complexitate. Tu?

— Mă uitam la voi două, a zis Wayne gânditor, privind peisajul înzăpezit de-afară. Mă întrebam: surorile sunt vreodată sexy una cu cealaltă de față cu alții sau asta se întâmplă doar în cântecele din baruri?

Marasi a oftat îndelung.

— Mulțumesc că mi-ai redat înapoi încrederea în propria judecată, Wayne.

— Oricând.

— Luminile alea sunt încă îndepărtate. Crezi că s-au blocat în zăpadă?

Wayne a scuturat din cap.

Marasi s-a încruntat, privindu-l cum stă; părea relaxat, dar îşi scosese unul din bastoane şi şi-l sprijinea de genunchi.

— Ce e? a întrebat ea.

— Mă gândesc că, dacă eu aş fi ştiut că am fost văzut, cel mai bun mod de a-mi surprinde duşmanul ar fi să las luminile în urmă şi să fac să pară că m-am blocat pe undeva.

Marasi s-a uitat din nou. De data asta, a ignorat luminile şi a scanat întunericul plin de zăpadă mişcătoare. Şi, iată, aproape de platforma bătută de vânt din faţa templului, a sesizat mişcare. Umbre prin umbre.

— E vremea să-l strigăm pe Waxillium.

— Cred că...

S-a oprit şi Marasi şi-a scos puşca, agitată.

— Ce e? a întrebat ea.

Wayne a arătat spre o siluetă care se apropia. Purta un steag mic, o cârpă pe care cineva desenase un X. Era simbolul pentru negociere.

Wax a tras de frânghie, ajutând-o pe MeLaan să iasă din groapă. Ea s-a târât peste margine, apoi s-a prăbuşit la podea. Avusese dreptate cu hainele. Acum erau ferfeniţite, găurite în câteva zeci de locuri; cracul pantalonului stâng fusese sfâşiat complet pe coapsă.

Cumva, îşi micşorase corpul. Rotunjimile ei dispăruseră şi deveniseră muşchi şi-şi dăduse jos părul, pe care i-l dăduse lui Allik să-l poarte. Acum era chelă.

Wax a îngenuncheat lângă ea, uitându-se la coridorul cu ţepuşe, gropi, săgeţi otrăvite şi alte mecanisme ciudate. Întregul templu părea să fie un pasaj lung, un drum cu nesfârşite obstacole.

Ceva nu e în regulă aici, s-a gândit Wax. Dar ce?

MeLaan s-a mişcat jos.

— Odihneşte-te o clipă, a zis Wax, punându-i mâna pe umăr.

— Nu ştiu dacă avem o clipă, Ladrian, a spus ea, ridicându-se şi luând o ploscă de apă de la Allik.

Telsin stătea în apropiere, cu braţele încrucişate pe piept, enervată că lucrurile mergeau aşa lent. Se tot uita peste umăr, de parcă din clipă în clipă Suit ar fi putut să vină după ea.

— Ce-ţi fac oasele? a întrebat-o Wax pe MeLaan?

Şi-a ridicat braţul stâng – sau a încercat s-o facă. Se rupsese chiar la mijlocul humerusului şi restul braţului se legăna.

Wax a oftat.

— Eşti sigură că nu doare?

— Mi-am închis nervii care provoacă durere, a spus ea. E un tertip pe care l-am învăţat în ultimele secole. Şi, din moment ce oasele mele sunt de cristal, nu pot să simtă nimic.

S-a strâmbat când braţul a început să i se îndrepte, părând să se vindece. Dar nu se vindeca, Wax ştia asta, fiindcă un kandra nu putea să creeze oase sau să le vindece.

— Înaintăm?

Ea a încuviinţat. Îşi întinsese nişte ligamente peste fractură, ca să-i ţină mâna dreaptă. Făcuse asta deja cu multe dintre oasele ei.

MeLaan a dat să se ridice.

— Putem să găsim altă cale, a comentat Wax, ridicându-se. Să spargem unul dintre pereţii din faţă sau, poate, acoperişul.

— Şi cât o să ne ia?

— Depinde cât de mult vrem ce se află înăuntru.

— Şi n-ar fi prostesc să fi venit până aici, apoi să stricăm Brăţările Doliului din cauza nerăbdării noastre?

Wax s-a uitat pe hol. Deja traversaseră mare parte din el, aşa că a ezitat să-i ceară să mai înainteze. Se vedea o uşă în față.

— Nu cred că mai ai multe de făcut oricum, a zis Wax. Cred că mi-am dat seama de tipar.

— Ce tipar? a întrebat MeLaan.

— E o placă de presiune pe a doua dală în dreapta ta. Trage cu săgeți.

Ea s-a uitat la el, apoi a făcut un pas în față şi a atins dala cu degetul mare de la picior. Din pereți au țâşnit săgeți, au trecut prin fața ei şi s-au lovit de peretele opus.

— A doua este la două dale depărtare, a zis Wax. E o linie de metal slabă care duce sub ea. Până acum, astea au fost capcane în pereți.

MeLaan a apăsat şi pe aceea. S-a deschis o porțiune din perete şi o buturugă cu țepuşă a ieşit de-acolo.

— Frumos, a comentat MeLaan.

— Ultima ar trebui să fie o groapă, a spus Wax, ocolind buturuga împreună cu ea. Verifică-ți frânghia. Dalele cu gropi sunt uşor ridicate de la podea.

Ea a tras de frânghie, folosindu-şi mâna dreaptă, fiindcă degetele de la stânga îi fuseseră strivite. Cristalul se spărsese în aşa fel încât nu mai putea fi realcătuit; acum avea o mână zdrobită şi tot ce mai ținea oasele împreună erau doar tendoanele.

— Le urăsc pe-astea cu gropi, a zis ea. Sunt adânci. Mi-e teamă de ce-ar putea să fie la fundul lor.

A călcat pe secțiunea de podea indicată de el şi Wax s-a ținut bine de partea lui de frânghie, pe care şi-o înfăşurase în jurul taliei. Dar, în loc să se deschidă o gaură în podea, s-a deschis tavanul şi a căzut ceva jos. MeLaan s-a dat înapoi, iar blocul de gheață, de o culoare neobişnuită, s-a izbit de podea. Era udă, cu o suprafață uleioasă.

— Pe inelele lui Armonie, a exclamat MeLaan, aplecându-se să inspecteze gheața.

— Poate e acid? a spus Wax. Pare că l-au pus acolo sus când era lichid, dar s-a evaporat şi a înghețat de-a lungul timpului.

MeLaan s-a holbat multă vreme la blocul de gheață.

— Ce e? a întrebat Wax.

— Nimic, a răspuns ea, scuturând din cap. Deci asta a fost tot?

— Din câte-mi dau seama.

Au mers amândoi până la capătul holului, în dreptul unei uşi făcute din piatră. Uşa nu avea clanță. Restul peretelui era şi el tot din piatră.

Pe uşă se găseau câteva însemne – asta doar dacă era vorba de o uşă. Cercuri, cu simboluri în ele, încrustate în argint. Wax s-a uitat la Allik.

— Nu le recunosc pe niciunele din astea, a spus pilotul după ce şi-a schimbat medalioanele. Dacă e vreun alfabet, nu e într-o limbă pe care s-o înțeleg.

— Ce vrei să facem? a întrebat MeLaan.

— Hai să-i aducem şi pe ceilalți, a răspuns Wax gânditor. Trebuie să punem mai multe creiere la contribuție ca să rezolvăm chestia asta, şi poate că Marasi recunoaşte însemnele din caietele lui ReLuur.

Au luat-o înapoi, lăsând-o din nou pe MeLaan să meargă în față – deşi Wax stătea cu ochii în patru după capcane. Mergeau încet, căci ea voia să se asigure că le găsiseră pe toate.

Telsin a venit lângă Wax, uitându-se peste umăr la uşă; o treceau fiori de frig, deşi nu i-ar fi putut fi frig, căci purta medalionul. Allik venea în urma lor, purtând şi el medalionul de căldură.

— Waxillium, tu te întrebi vreodată cum ai ajuns unde eşti? l-a întrebat Telsin în şoaptă.

— Câteodată, bănuiesc, a spus el. Deşi cred că pot să-mi recunosc conturul vieții. Nu-mi place mereu ce văd, dar are sens, dacă stau să mă gândesc mai bine.

— Eu nu pot să fac acelaşi lucru, a zis ea. Îmi aduc aminte când eram copil şi când credeam că lumea îmi aparține. Credeam că o s-o cuceresc când o să fiu mai mare, că o să-mi împlinesc visele, că o să ajung cineva. Cu cât îmbătrânesc mai mult însă, cu atât cred că nu controlez decât foarte puține lucruri. N-ar trebui să fie aşa. Cum aş fi putut să păstrez controlul când eram tânără şi totuşi să mă simt atât de neajutorată ca adult?

— E vina unchiului nostru, a spus Wax. Te-a ținut prizonieră.

— Da şi nu. Wax, sunt un adult – am fire de păr alb şi am trecut deja de jumătatea vieții. N-ar trebui totuşi să-mi dau seama ce se întâmplă?

Ea a scuturat din cap.

— Nu e vina lui Edwarn. Ce-am făcut, Waxillium? Suntem singuri. Părinții noştri sunt morți. Acum suntem adulți, dar unde sunt copiii noştri? Ce moştenire lăsăm? Ce-am realizat? Tu nu te simți de parcă nu te-ai fi maturizat niciodată? Că restul lumii a crescut, iar tu doar te prefaci?

Nu, el nu se simțea aşa. Dar a mormăit ceva în semn că e de acord – îi făcea bine să vadă o latură a ei care nu era contaminată de ura împotriva lui Suit.

— De-asta erai aşa de dornică să vii încoace? a întrebat Wax. Crezi că o să schimbe ceva ce găsim acolo?

— Măcar o să ajute societatea, a răspuns Telsin.

— Dacă nu cumva nu distruge societatea.

— Să împingi societatea înainte nu înseamnă s-o distrugi. Asta chiar dacă, ajutând-o, rămânem noi în urmă.

S-a retras iarăşi în tăcerea ei. Nu putea să dea vina pe ea, după toate lucrurile prin care trecuse. Ar fi vrut să fi

avut timp să se întoarcă în Elendel, să o vadă aşezată într-un loc sigur, înainte să zboare înapoi.

S-au întors pe aceleaşi dale pe care veniseră, trecând pe lângă capcanele pe care deja le declanşaseră. Pietre căzute din tavan, săgeţi şi sulițe din pereți, chiar şi un perete de stâncă ce le blocase calea; MeLaan îl oprise să le-o blocheze cu totul punând un bolovan mare chiar sub el, iar Wax reuşise să se strecoare pe-acolo şi să împingă câteva monede în sus, ca să-l mai ridice; apoi l-au blocat cu şi mai multe pietre. Tot trebuiau să se aplece ca să treacă pe sub el.

Au mai găsit alte două capcane, pe care le-au declanşat. Wax era tot mai nemulțumit. *Atât de mult efort,* s-a gândit, uitându-se la secțiunea din perete care se deschisese şi din care ieşiseră nişte coase. Capcana se încâlcise şi nu-i pusese în pericol, dar ingeniozitatea cu care fusese pregătită era deosebită.

— Allik, a spus el, făcându-l pe bărbatul scund să-şi pună medalionul de Conexiune. De ce ar construi oamenii tăi un loc atât de evident pentru Brățări? De ce-au făcut templul ăsta, care strigă din toate părțile că ascunde ceva prețios şi apoi te întâmpină cu toate aceste capcane? De ce să nu ascunzi Brățările într-un loc mai puțin evident, cum ar fi o peşteră?

— Sunt o provocare, ți-am zis, Gânditorule! Şi nu oamenii mei au făcut asta – sau nu ei, mai exact. Preoții originari care au ridicat templul nu se numără printre oamenii care mai trăiesc printre noi.

— Da, a spus Wax, şi mi-ai zis că Suveranul şi-a lăsat arma aici, dând ordine să fie protejată, fiindcă avea de gând să se întoarcă după ea. Aşa-i?

— Aşa povesteşte legenda.

— Capcanele astea nu prea au sens, atunci, a spus el, arătând cu mâna pe hol. N-ar fi fost îngrijorați să-i facă rău regelui vostru?

— Capcanele simple nu pot să-l afecteze, Stăpâne Neatent, a comentat Allik râzând.

Râdea nervos. S-a uitat din nou la MeLaan.

— Capcanele sunt o declarație şi o provocare.

Au mers mai departe, dar Wax tot nu era mulțumit. Explicațiile lui Allik aveau sens, cumva – cam tot atât cât avea sens să construieşti un templu în creierul munților. Templul era exact aşa cum se aşteptase Wax să fie, până la cel mai mic detaliu.

Poate că asta era problema.

— Wax! s-a auzit Wayne, care s-a ivit pe coridor.

Ajunseseră aproape de intrare.

— Wax! E unchiul tău, amice. E aici.

— Cât de aproape? a întrebat Wax, grăbindu-se.

— Aproape, aproape, a zis Wayne. Aproape ca un proprietar care stă în pragul casei şi cere banii de chirie.

Wax sperase să poată obține Brățările înainte să se întâmple asta.

— Va trebui să prăbuşim intrarea, a zis Wax când a ajuns lângă el. Sau holul ăsta. Să-i lăsăm pe-afară cât timp terminăm noi ce-avem de făcut.

— Am putea face şi asta, a adăugat Wayne. Sau...

— Sau ce? a întrebat Wax, oprindu-se.

— L-am prins, a spus celălalt, arătând peste umăr. Marasi ține pistolul la tâmpla lui.

Prins?

— Imposibil.

— Da, a zis Wayne, părând tulburat. S-a apropiat de noi, purta un steag. Zice că vrea să vorbească. Cu tine.

25

Wax a trecut de vestibulul templului şi a ieşit pe platforma de-afară. Edwarn Ladrian, unchiul său, stătea în capul scărilor, chiar sub statuia Lordului Legiuitor. Wax era obişnuit să-l vadă la costum, înconjurat de lux. Aşa că era deopotrivă ciudat şi satisfăcător să-l vadă într-o haină groasă, cu gluga pe cap şi obrajii roşii de la frig. Barba lui era înzăpezită şi i-a zâmbit lui Wax; în mâna înmănuşată ţinea un baston de fildeş.

Marasi stătea în uşă, cu puşca îndreptată fix spre el. Edwarn era singur, deşi oamenii săi – vreo sută, poate chiar mai mulţi – îşi ridicau corturile pe platformă şi-şi lăsau proviziile în grămezi acolo.

— Waxillium, a spus Edwarn. E neplăcut să vorbeşti în frig. Pot să intru la tine şi-ai tăi?

Wax l-a studiat. Ce truc mai era şi ăsta? Edwarn nu s-ar fi lăsat niciodată pe mâinile lui Wax, nu?

— Lasă arma jos, i-a răspuns Wax lui Marasi. Mulţumesc.

Ea s-a ridicat, ezitând. Wax i-a făcut semn lui Edwarn, care a intrat vesel pe uşă. Edwarn era corpolent, gras şi cu faţa rotundă. Când Wax a intrat în urma lui, bărbatul şi-a scos mănuşile şi şi-a coborât gluga, descoperindu-şi părul, care era mai degrabă argintiu decât negru. Şi-a dat jos haina cu glugă; pe dedesubt purta pantaloni groşi, bretele şi o cămaşă albă. Dar când şi-a pus haina pe braţ, obrajii lui au revenit la culoarea lor normală şi a încetat să mai tremure.

— Deci ştii ce fac medalioanele, a început Wax.

— Fireşte, a răspuns Edwarn. Dar rezervele lor de căldură nu sunt eterne şi nu ştim cum să le reumplem. A trebuit să le păstrăm pentru cei care sufereau de frig în timpul călătoriei.

S-a uitat la Allik, care se dusese lângă Marasi; mascatul o luase de mână şi îl săgeta pe Edwarn cu o privire de moarte.

Telsin, s-a gândit Wax, căutând-o din privire. Dacă-l împuşca pe unchi aşa cum îl împuşcase pe bărbatul dindepozit...

Dar femeia stătea în partea cealaltă a vestibulului, chiar în afara lui, pe coridorul plin de capcane. Wayne se apropie de ea, întors cu spatele la uşă. I-a făcut semn lui Wax. O fixa cu privirea.

— Văd că mi-ai furat unul dintre sălbatici, a spus Edwarn, arătând spre Allik. V-a învățat să folosiți medalioanele? Căldura şi greutatea?

Wax a strâns din buze. N-a răspuns.

— N-are rost să faci pe prostul, a adăugat Edwarn. Ştim ce fac după felul de metal pe care-l folosesc, fireşte. E păcat că n-am descoperit maşina aia zburătoare mică ascunsă în cea mare. Mi-ar fi făcut călătoria mult mai uşoară.

— De ce-ai venit aici, unchiule? a întrebat Wax, dându-se din prag şi rezemându-se calm de perete, în caz că se găsea vreun lunetist pe afară.

Impresionat, a văzut că şi Marasi făcuse la fel.

— De ce-am venit? Din acelaşi motiv ca tine, nepoate. Ca să găsesc o armă.

— Am întrebat de ce-ai venit aici, ca să te iau prizonier? Te predai?

— Mă pred... Nepoate, am venit să negociez.

— N-am nevoie să negociez, a zis Wax. Acum te am pe tine. Eşti arestat pentru trădare, crimă şi răpire. Allik o să depună mărturie împotriva ta.

— Sălbaticul? a zis Edwarn, amuzat.

— Am şi...

Edwarn a bătut cu bastonul înpodea. Avea un cap metalic. Era prostesc – Wax l-ar fi putut folosi împotriva lui.

— Nu e nevoie, nu e nevoie, a spus Edwarn. Nu sunt în custodia ta, nepoate. Nu mai întreține iluzia cum că ai putea să rezolvi ceva dacă m-ai hărțui pe mine. Chiar dacă ai reuşi să mă închizi în Elendel, aş fi eliberat în câteva zile.

— O să mai vedem, a zis Wax.

A ridicat-o pe Răzbunare, îndreptând-o direct spre capul unchiului.

— Fugi, dă-mi-o scuză, unchiule.

— Ce dramatic, a spus unchiul. Te-au învățat asta în Ținuturile Necruțătoare? a întrebat, scuturând din cap. Tu ai văzutce e afară? Am douăzeci de Allomanți şi Feruchimişti cu mine, fiule. Toți sunt bine antrenați şi gata să ucidă. Tu eşti în custodia mea, nu invers.

Wax a încărcat arma.

— Ce bine că te am pe tine, atunci.

— Eu nu sunt atât de important pentru Set pe cât crezi, a spus Edwarn zâmbind. Să nu-ți închipui că n-ar putea să mă împuşte pe mine ca să ajungă la tine. Dar n-o să se ajungă acolo. N-o să mă foloseşti ca ostatic. Ce-ai avea de câştigat? Deja ți-am scos mica navă zburătoare din zăpadă. Nu scapi de aici cu viață. Cel puțin, nu fără să dau eu ordinul ăsta.

Wax a strâns din dinți, în timp ce Edwarn s-a tras într-o parte a intrării şi s-a aşezat pe o bordură din piatră.

A băgat mâna în buzunar şi a scos o pipă, apoi a salutat-o pe Steris, care stătea şi ea pe bordură; aceasta s-a ridicat imediat.

— Îmi dați şi mie lampa aia? a întrebat Edwarn.

Steris i-a întins lampa. El a băgat un chibrit în ea, pe care apoi l-a folosit ca să-şi aprindă pipa. A pufăit de câteva ori, apoi s-a lăsat pe spate, zâmbind satisfăcut.

— Deci?

— Ce vrei de la mine? a întrebat Wax.

— Să te însoțesc, a spus Edwarn.

A arătat spre coridor.

— Am interogat sălbaticii – am aflat cum să-i facem să vorbească normal – şi-am descoperit că există un hol plin de capcane dincolo de intrare. Şi... Edwarn a ezitat. A, deci ai trecut de capcane, da? Deci atunci ştii şi despre uşă.

— De unde ai aflat? a întrebat Allik, făcând un pas în față, cu pumnii strânşi.

Marasi i-a pus mâna pe umăr, ca să-l tragă în spate.

— Ce-ai făcut cu colegii mei?

— Şi tu l-ai făcut pe-al tău să vorbească, văd, a zis Edwarn. Ce păcat că Lordul Legiuitor le-a dat cunoaşterea asta fantastică, nu? Abia dacă sunt oameni. Trebuie să-şi ascundă...

— De unde ştii? a continuat Allik, ridicând vocea. Despre hol? Despre uşă?

— Căpitanul tău ştia multe lucruri pe care tu nu le ştii, a zis Suit. Ți-a spus despre grupul de Vânători pe care i-a transportat în tinerețe, pe când era subcăpitan? Cum i-a îmbătat şi le-a ascultat secretele? Voiau să se întoarcă aici, ca să ia premiul.

— Căpitanul meu, a spus Allik, cu o voce tremurată. Trăieşte?

Suit a zâmbit, trăgând din pipă, apoi s-a întors spre Wax.

— Pot să te trec de uşă; am cheia, obținută de la un preot pe moarte, spusă unui Vânător şi, în final, unui căpitan de navă. Acum ea mea.

Şi-a întins brațele în lături, ținând pipa într-o mână.

— Încerci să mă păcăleşti, a zis Wax, mijind ochii.

— Fireşte că asta fac, a spus Suit. Întrebarea e dacă mă poţi învinge? Dacă nu ne înţelegem, avem o problemă. Oamenii de-afară nu pot să intre aici. Este o poziţie prea fortificată şi nu putem să o aruncăm în aer, ca nu cumva să distrugem Brăţările. Dar nici voi nu aveţi cum ieşi. Nu puteţi obţine Brăţările fără ajutorul meu, dar nici de armata mea de Allomanţi nu puteţi trece. O să muriţi de foame aici.

Wax a strâns din dinţi. Rugină, cât îl ura pe bărbatul ăsta... Edwarn... Suit... Era infecţia care se hrănea din rănile societăţii aristocrate. Răspândea boala. Aducea febra. Era definiţia întruchipată a tuturor jocurilor pe care le ura Wax.

— Waxillium, a spus Telsin din uşă. Nu te încrede în el. O să te păcălească. Va câştiga, el câştigă mereu.

— O să încercăm cum zici, unchiule, a spus Wax, sceptic. Te las să deschizi uşa, dar apoi va trebui să te întorci aici.

Edwarn a pufnit.

— Ba o să mă lăsaţi să intru în partea cealaltă, ca să văd ce e înăuntru. Altfel n-o să primiţi niciun ajutor din partea mea.

— O să fii păzit, o să-ţi pun arma la tâmplă.

— N-am nicio obiecţie.

Edwarn a mai pufăit o dată din pipă, a reţinut fumul în gură, apoi l-a suflat printre dinţi; zâmbea.

Wax şi-a percheziţionat sârguincios unchiul. Nu avea niciun metal care să poată fi influenţat de Allomanţie, în afară de cel de pe baston, care nu conţinea aluminiu. Cel puţin, nu într-o concentraţie periculoasă.

— După tine, a spus Wax, arătând cu arma spre intrare.

A ignorat privirile lui Telsin. Wayne s-a ridicat şi-a tras-o pe femeie într-o parte, în timp ce Edwarn a trecut pe lângă ei, trăgând din pipă. Marasi a luat-o după Wax, ţinându-şi puşca în mâini. Allik, Steris şi MeLaan au urmat. Wayne şi

Telsin au acoperit spatele, ca s-o țină pe Telsin cât mai departe de unchiul ei.

— Eşti sigur? a întrebat Marasi când au trecut pe lângă grămezile de pietre, sulițe şi săgeți.

Wax n-a răspuns. Se gândea întruna la ce-ar fi putut să aibă de gând unchiul său. Ce nu văzuse? Când a ajuns la uşă, avea deja câteva teorii.

Edwarn a stat în fața ei, contemplând simbolurile.

— Apasă pe ăla, a zis el, arătând spre unul dintre cercurile gravate. Cu Allomanție.

Wax i-a împins pe toți în spate, în afară de Wayne. Acesta a încuviințat, purtând brățara care i-ar fi permis să se vindece şi având o bulă de viteză pregătită în caz că Edwarn voia să activeze vreo capcană.

Wax a Împins şi s-a auzit un clic.

— Acum, acolo, a exclamat Edwam, indicând. Cel în formă de triunghi.

Clic.

— Şi acum, ăsta, a spus Edwarn, atingând semnul cu dosul palmei.

— Asta e tot? a întrebat Wax.

— Dacă nu le nimereşti, uşa se blochează, aşa am auzit, a adăugat Edwarn. Are şi un ceas în interior – nu s-ar mai putea deschide decât peste zece ani. Ai putea să-ți petreci o viață întreagă încercând să ghiceşti şi n-ai avea decât o foarte mică şansă s-o deschizi.

S-a uitat la Wax şi i-a zâmbit.

— Se pare că simbolurile astea spun ceva ce Lordul Legiuitor ar fi înțeles.

Wax s-a uitat la Allik, care scutură uimit din cap.

— Pentru mine nu înseamnă nimic.

Wax s-a întors, şi-a ținut respirația şi a Împins în ultimul simbol. S-a auzit un clic. Apoi, cu un zgomot adânc de piatră frecată de metal, uşa s-a tras într-o parte,

deschizându-le calea. Edwarn a făcut un pas înainte, dar Wax a îndreptat arma înspre el, făcându-l să ezite.

— Te anunț, l-a avertizat Edwarn, că am muncit multă vreme ca să aflu ce se ascunde în locul ăsta. Mi se pare necuvenit ca altcineva, înaintea mea, să-i treacă pragul.

— Naşpa, a exclamat Wax, luând-o pe Telsin de umăr şi trăgând-o înapoi când a încercat să treacă ea mai întâi. MeLaan?

— Da, a răspuns kandra.

Rugină, MeLaan şchiopăta când a trecut pragul. Din cauza fracturilor, unul dintre picioarele ei era mai lung decât celălalt. L-a asigurat că nu simțea nicio durere, dar n-avea cum să ştie dacă-l mințea sau nu.

Kandra a intrat în cealaltă încăpere, din care venea o licărire de lumină albastră. Erau mai multe lumini albăstrii pe pereți.

— Nu m-a lovit nimic la intrare, a spus MeLaan. Vrei să păşesc pe podea puțin?

— Doar în jurul uşii, i-a zis Wax, cu puşca încă îndreptată asupra lui Edwarn. Asigură-te că nu suntem în pericol.

Au aşteptat câteva clipe. Nu s-a activat nicio capcană în cealaltă cameră.

— Cum de poți să aştepți? a întrebat Telsin. Când ştii ce poate să fie acolo în spate? O minune care sfidează înțelegerea.

— Nu pleacă nicăieri.

— Tu n-ai vrut să ştii niciodată ce se găseşte de partea cealaltă a unei uşi, i-a şoptit Telsin. N-ai vrut niciodată să mergi dincolo de orizont. Unde ți-e curiozitatea?

— E bine mersi. Lucrurile care mă fac pe mine curios sunt diferite de cele care te entuziasmează pe tine.

— Gata, a exclamat MeLaan din încăperea cealaltă.

Wax le-a făcut semn celorlalți să intre primii; toți, în afară de el şi de Edwarn.

— Stați lângă uşă, le-a spus.

De îndată ce-au intrat, s-a dus mai aproape de unchiul său.

— Amenințător, a zis Edwarn, măsurându-l din priviri. Ne-ai separat de toți ceilalți, Waxillium. Ai de gând să mă intimidezi?

— Îmi pasă de oamenii din încăperea aia, a răspuns Wax. Mai mult decât ar putea înțelege vreodată un monstru ca tine.

— Crezi că sunt lipsit de emoție? a întrebat Edwarn, cu voce severă. Am încercat *să-ți* cruț viața, Waxillium. Ți-am luat apărarea în fața celor din Set. Odinioară te iubeam ca pe un fiu.

Wax a ridicat-o din nou pe Răzbunare.

— Când terminăm aici, o să-mi dai numele celorlalți care fac parte din Set, a spus Wax. O să te duc târâş până în Elendel şi o să te fac să vorbeşti.

— Şi m-ai bate ca să-ți dau numele alea, n-am nicio îndoială, a spus Edwarn.

— Eu urmez legea.

— Care poate fi schimbată – sau îndoită – după nevoile tale. Spui că eu sunt un monstru şi mă urăşti fiindcă vreau puterea. În acelaşi timp, îi serveşti pe cei care fac aceleaşi lucruri ca şi mine. Senatul vostru? Sugrumă viața copiilor cu politicile sale economice.

Edwarn a făcut un pas în față şi Wax i-a lipit țeava puştii de tâmplă.

— Cu cât trăieşti mai mult, Waxillium, cu atât o să ştii că am dreptate. Diferența dintre oamenii buni şi ăia răi nu se găseşte în actele pe care le fac, ci doar în lucrurile în numele cărora sunt dispuşi să le comită.

— Waxillium! a strigat Marasi, iţindu-şi capul prin uşă. Vei vrea să vezi asta.

Wax a strâns din dinţi şi a simţit cum i se zbate un ochi. A luat arma de la tâmpla bărbatului şi i-a arătat uşa.

Edwarn a înaintat cu pas uşor, lăsând în urmă fum de pipă. Wax l-a urmat şi a intrat în camera solitară din centrul templului-fortăreaţă. Podiumul de-acolo era cel care apărea şi în pictura murală de la intrarea în templu. Se înălţa din centrul camerei, auriu, subţire, cu trepte de jur împrejur. În mijlocul lui se găsea un mic piedestal pătrat, acoperit de catifea roşie şi o vitrină aurită, potrivită pentru asemenea relicve. O lumină albă, şi nu albastră, precum celelalte, strălucea deasupra podiumului şi-l lumina.

Dar era gol.

Pe podea se zăreau cioburi. Wax recunoştea unele colţuri; erau rămăşiţele unei cutii de sticlă care fusese răsturnată de pe piedestal şi care învelise ce fusese pe vremuri acolo.

Încăperea era învăluită în tăcere, din loc în loc se formase gheaţă pe podea, iar deschiderea uşii ridicase praful în aer. Nu existau alte uşi sau deschideri în ceilalţi pereţi.

— A dispărut, a exclamat Wax. Cineva ne-a luat-o înainte.

26

— De ce se uită toată lumea la mine? a spus Wayne.

— E o reacţie naturală, a răspuns Marasi.

Îşi ţinea arma îndreptată spre Edwarn, la fel ca MeLaan. Wax a mers cu atenţie până la podium. *Arată ca sala tronului,* s-a gândit el, absent. Ceilalţi se luaseră după el; le-a făcut semn să rămână în spate.

— Mergeți pe direcția asta centrală, drept spre podium, le-a ordonat. E o gaură de fiecare parte. Vedeți dala aia uşor adâncită de-acolo? O să facă o coasă să cadă din tavan.

— De unde ştie? a întrebat Steris.

Ea încă ținea în mână caietul de liste.

— Wax are o afinitate naturală pentru lucrurile care omoară oameni. Toată lumea încă se uită la mine. Rugină, credeți că am intrat cumva aici şi-am reuşit să şutesc chestia aia nenorocită?

— Nu, a spus Marasi. Dar cineva a făcut-o. ReLuur?

— Nu, a spus Wax, aplecându-se ca să privească bucățile de sticlă de pe treptele care duceau la piedestal. Sticla asta a căzut aici de mult, praful a avut timp să se aşeze peste ea.

Kandra nu putea să treacă de coridorul de-afară. Se găseau prea multe capcane neactivate, iar cele activate aveau cadavre lângă ele.

Probabil kandra făcuse pozele şi se întorsese acasă ca să ia mai mulți de-ai lui şi să formeze o expediție. Kandra erau nemuritori; n-avea niciun sens să se grăbească să intre în templu. Ar fi plănuit să petreacă ani de zile studiind templul şi învățându-i secretele.

Atunci cine?

Telsin a trecut de el, ducându-se la podium. Sticla spartă îi scrâşnea sub picioare, iar Wax a văzut-o cum se opreşte la piedestal, privindu-l uluită.

— Cum? a murmurat ea.

MeLaan a scuturat din cap.

— Ce-ai face tu dacă ai fi furat chestia asta în secret? Ai lăsa locul cu toate uşile deschise, ca să le spui tuturor că ai furat brățările sau ai reactiva capcanele şi-ai pleca?

Nu, s-a gândit Wax. Era improbabil ca cineva să reactiveze capcanele. S-a uitat la unchiul său, care – cu pipa în mână – privea podiumul cu furie. Şi el era surprins.

Sau se prefăcea? Oare totul fusese o înscenare – luase Brățările, iar acum voia doar să-l deruteze pe Wax? Acesta a şters praful de pe o bucată de sticlă, apoi a aruncat-o şi-a ridicat una mai mare, una dintre bucățile de colț. Wax a privit-o îndeaproape, apoi a luat o altă bucată şi-a pus-o lângă ea.

— Ce dezamăgire! a exclamat Edwarn.

Părea cu adevărat tulburat.

Nu a fost el, s-a gândit Wax, ridicând unul dintre ciucurii mantiei sale de ceață şi ajutându-se de acesta ca să măsoare lungimea bucății de sticlă. *Nu, asta e o chestie făcută acum multă vreme...*

S-a ridicat, în vreme ce vocile celorlalți deveneau un bâzâit îndepărtat; se uita la locul în care ar fi trebuit să se afle Brățările Doliului. Era un piedestal mic, acoperit de catifea, parcă înghețat în timp.

— Bănuiesc că asta e, atunci, a spus Edwarn. E vremea să punem capăt chestiei ăsteia.

Wax s-a întors, scoțându-şi arma. A îndreptat-o nu spre Edwarn, ci spre soră-sa.

Ea s-a uitat la el, cu mâna în buzunar. Apoi a scos uşor o armă. De unde o luase? Nu putea s-o simtă. Era din aluminiu.

— Telsin! a spus Wax cu vocea răguşită.

Edwarn n-ar fi venit acolo fără să aibă un informator. Ea trebuia să fie. Rugină!

— Îmi pare rău, Waxillium, a zis ea.

— Nu face asta! a strigat el, ezitând.

Dar a ezitat prea mult. Ea şi-a ridicat arma.

El a tras, ea a făcut la fel. Glonțul lui a ocolit-o, Împins de Allomanție. Dar al ei – cel din aluminiu – l-a lovit tocmai sub gât.

Marasi s-a mişcat chiar înainte să aibă timp să gândească. Puşca ei se afla deja în poziţie şi a tras în Suit. Orice s-ar fi întâmplat, nu strica dacă-l omorau şi pe el.

Din păcate, şi glonţul ei a fost deviat. Apoi arma i-a sărit din mâini. Suit i-a zâmbit, cu o faţă neîngrijorată, care nu făcea decât să-i stârnească furia.

Pe piedestal, Waxillium s-a dat înapoi. Fusese lovit chiar sub claviculă. A încercat să rămână în picioare, dar Telsin l-a mai împuşcat o dată, de data asta, în abdomen. Waxillium s-a prăbuşit şi s-a prăvălit pe scări, gemând.

Edwarn era Allomant.

Telsin făcea parte din Set.

Marasi a reacţionat înainte să ştie ce face. Wayne a sărit la Suit, dar Suit a primit loviturile de bastoane fără să se mişte, apoi şi-a folosit propriul baston – cel înfăşurat în metal – ca să-l împingă în Wayne.

Wayne a fost azvârlit spre Marasi, iar bastoanele i-au căzut la podea. A gemut, izbindu-se de pardoseală tocmai când Marasi încerca să sară spre Suit. Poate că, dacă l-ar fi prins într-o bulă, Wayne ar fi putut să...

Dar rezervele ei de metal dispăruseră. Wayne s-a împleticit în urma ei, părând la fel de confuz. Telsin aruncase ceva între ei.

Un mic cub de metal. O altă grenadă Allomantă. Era şi ea un Allomant. I-a aruncat lui Suit o pungă.

Wayne şi-a revenit din uimire, sărind iarăşi la Edwarn. Dar bărbatul a împins câteva monede. Wayne a înjurat, tresărind în aer când a simţit monedele străpungându-i trupul. Marasi l-a privit îngrozită şi cineva a ţipat în apropiere.

Şoc. Nu. N-avea să se lase speriată. S-a aruncat asupra lui Suit, deşi el a împins-o uşor într-o parte. S-a prins, pentru o clipă, de cămaşa lui, dar apoi i-au alunecat degetele. În cădere, s-a lovit cu capul de pietrele podelei.

Ameţită, a putut să-l vadă pe Waxillium ridicându-se în picioare. Se împleticea, sângerând, şi Telsin a tras din nou. Apoi a atacat... sau nu, nu s-a dus spre uşă sau spre Suit. S-a dus într-o altă parte a camerei, departe de toţi. Singurul lucru în direcţia aia era un ungher... avea să fie prins.

Podeaua a căzut, aruncându-l pe Waxillium într-o groapă.

În apropiere, Wayne s-a ridicat şi el în picioare.

— Ţine-l jos! a ţipat Suit, Împingând monede în Wayne.

Telsin, de pe podium, a tras în Wayne. Nu ţintea foarte bine, dar a reuşit, împreună cu Edwarn, să-l lovească de câteva ori.

Asta nu l-a culcat la pământ, n-ar fi putut, atât timp cât purta metalmintea aia de aur. Le-a adresat un gest vulgar şi-a fugit pe uşă, vindecându-se chiar în timp ce-l loveau.

Suit a mârâit, şi arma lui Telsin a rămas fără gloanţe. Marasi a încercat să-l prindă pe Suit de picioare şi, poate, să-l împiedice, dar el a lovit-o cu piciorul în piept. Ea a gemut, rămânând fără aer. Suit şi-a pus piciorul pe gâtul ei.

— Wayne! a ţipat Suit. Vino încoace, sau o să-i omor pe ceilalţi!

Nu s-a auzit niciun răspuns. Wayne încercase să scape pe hol. Bine. Nu-i abandona; şi-a dat seama că ar fi avut şanse mai mari dacă ar fi scăpat.

— O s-o fac! a spus Suit. O s-o omor!

— Crezi că-i pasă de asta? a întrebat Telsin.

— Sincer, nu pot să-mi dau seama în cazul lui, a răspuns Suit.

A aşteptat câteva clipe să vadă dacă Wayne răspunde, apoi a oftat, luându-şi piciorul de pe gâtul lui Marasi.

Ameţită, încă neputând să respire, Marasi a analizat situaţia. MeLaan se zbătea pe podea. Când se întâmplase chestia asta? Allik şi Steris priveau totul înmărmuriţi. Toate astea se petrecuseră în câteva secunde. Cu câţiva ani în

urmă, Marasi ar fi fost şi ea ca ei, uluită, confuză. Acum era impresionată că reuşise totuşi să reacționeze pe cât de repede o făcuse.

Dar nu învățase destule. Edwarn a ridicat puşca, îndreptând-o spre ea.

— Ridică-te, a zis, făcându-i semn cu arma să se ducă lângă Steris şi Allik, ca să poată sta cu ochii pe toți deodată.

S-a gândit dacă să încerce ceva, dar ce? Rezervele de metal îi dispăruseră şi abia atunci îşi dădea seama de importanța a ce se întâmplase. Waxillium poate sângera de moarte în fundul gropii. Wayne scăpase, dar nu mai avea aliaj fuzibil. MeLaan era doborâtă.

Trebuia să facă ea, însăşi ceva.

— Te rog, a spus Allik agitat şi prinzând-o de braț când a venit lângă ei. Te rog.

Se simțea îngrozit, dar nu era vina lui. Îl văzuse pe Waxillium, bărbatul pe care-l adora, fiind doborât şi acum era iarăşi pe mâinile lui Suit. Steris a privit-o pe Telsin.

Waxillium înțelesese, dar prea greu. Nu o percheziționase şi a ezitat înainte să tragă. Cu toată inteligența lui, Waxillium nu gândea bine în preajma lui Suit şi Telsin. Mereu fusese orb în privința lor.

„Nu că tu te-ai descurcat mai bine”, s-a gândit Marasi.

Telsin a coborât calmă treptele, ținând arma îndreptată în față.

— Am cam făcut-o de mântuială.

— De mântuială? a întrebat Suit. Am crezut c-a mers bine.

— L-am lăsat pe Waxillium să scape.

— L-ai împuşcat de trei ori, a spus Edwarn. E ca şi mort.

— Şi o să crezi fără să te convingi? a întrebat Telsin.

Edwarn a oftat.

— Nu.

Telsin a încuviințat, cu o expresie calmă, apoi a scos un cuțit din buzunar şi l-a înfipt în MeLaan; Steris a țipat, făcând un pas în față.

— Ce i-ai făcut? a întrebat Marasi.

Nu i-au răspuns, dar Marasi bănuia ce se întâmplase. Erau lichide care, când le injectai într-o kandra, o imobilizau şi o făceau să-şi piardă forma. Era o chestiune temporară, dar Marasi şi-a dat seama că Telsin folosise un lichid din acela pe MeLaan cât fusese ea ocupată cu Suit. Cu brațele sucite, cu picioarele rupte, scheletul kandrei nu-i permisese să se opună.

Telsin a pipăit prin corpul ei vreme de câteva clipe şi a scos o țepuşă. A băgat-o în buzunar şi a continuat să caute. Suit s-a dus la Marasi şi, prin cămaşa lui sfâşiată, Marasi a putut săvadă o bucată de metal ieşindu-i dintre două coaste. Nu era o țepuşă mare, ca cea a lui Ochi-de-fier. Era ceva mai subtil.

Nu doar că experimentaseră cu Hemalurgie, dar folosiseră țepuşele ca să-şi dea lor înşişi puteri.

Telsin a scos şi a doua țepuşă din biata MeLaan şi-a băgat-o tot în buzunar. Kandra s-a topit, o grămadă de carne verde-maronie şi muşchi care nu se mai putea susține de nimic, i se scurgea prin haine, lăsându-i oasele şi craniul din cristal verde să privească cu ochi goi spre tavan.

Telsin a arătat înspre groapa unde căzuse Waxillium.

— Du-te după el, a zis.

— Eu? a întrebat Suit. Putem să aşteptăm pe...

— Nu mai aşteptăm, a spus Telsin. Tu-l ştii cel mai bine. Vânează-l. E încă viu. Am văzut roci care sunt mai puțin rezistente decât frate-miu.

Suit a oftat din nou, dar de data asta a încuviințat, făcând schimb de arme cu ea şi luând de la Telsin pistolul de aluminiu, pe care l-a încărcat. S-a dus spre groapă.

Marasi s-a uitat la Telsin, care supraveghea rămăşiţele lui MeLaan cu puşca în mână.

S-o atace? Suit o asculta. Nu era doar un membru al Set; avea un grad mai înalt decât unchiul lui Wax. Şi era, evident, Allomantă. Felul în care folosise grenada o dovedea.

Suit a coborât în groapă, folosind o funie. La câteva secunde, Marasi a auzit paşi venind de-afară şi, în curând, un şir întreg de soldaţi în uniformă au dat buzna în cameră.

— Ăla scund, a exclamat Telsin pe un ton imperios. Wayne. Aţi trecut de el?

— Doamnă? au întrebat soldaţii. Nu, nu l-am văzut.

— La dracu'! a exclamat Telsin. Unde s-a dus şobolanul ăla? Am nevoie de toţi oamenii disponibili să caute pe holuri şi pe platforma de-afară. E extrem de periculos, mai ales dacă mai are o fiolă de aliaj fuzibil.

Marasi s-a întors spre Steris, care era încă buimacă; se uita cu ochi mari la gaura din podea în care căzuse Waxillium. Allik o ţinea pe Marasi de braţ; ochii abia dacă i se mai vedeau în spatele măştii.

— O să evadăm, le-a şoptit ea.

Cumva.

27

O să ne pârască, ştii că o s-o facă.

Wax s-a aşezat pe spate, privind în sus. Întuneric. Tunelul cotise în timpul căderii – ţinea minte că se lovise de o curbă – şi-l lăsase acolo.

Rugină... cum de avea ochii împăienjeniţi când nu putea să vadă nimic? Şi-a dus mâna la curea şi a luat o fiolă, pe care a dat-o peste cap, recuperându-şi rezervele de metal.

Vii? Fireşte că nu vii. Tu nu vrei să rişti niciodată nimic.

Nu. Putea să vadă ceva. O lumânare izolată într-o cameră. A clipit şi a dispărut. Era o imagine din trecut. O amintire...

Lumina o cameră întunecată. Pusă acolo ca să-i distragă atenția...

Asta fusese şi podiumul de sus. Şi piedestalul, la fel – un şiretlic. Brățările nu se aflaseră niciodată acolo. Oamenii care construiseră locul acela lăsaseră sticla spartă, vitrina goală, podiumul şi piedestalul – totul era o înşelătorie. Dar făcuseră o greşeală.

Cutia de sticlă pe care o spărseseră era prea mare ca să încapă pe piedestal.

Lumânare într-o cameră întunecată... s-a gândit Wax.

Asta însemna că Brățările se aflau în altă parte. A clipit şi s-a gândit că vede, într-adevăr, o lumină. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul.

Nu se afla într-o groapă îngustă. Gaura aia îl dusese undeva. S-a ridicat, răsucindu-se, aşezându-se în genunchi. Şi-a dus mâna la burtă. Simțea sângele gâlgâindu-i acolo. Îl lovise rău, glonțul trecuse de partea cealaltă, judecând după şuvoiul pe care îl simțea scurgându-i-se pe spatele coapselor. Fusese împuşcat şi-n picior, dar nu mai conta. Oricum îşi rupsese piciorul în cădere.

Împuşcătura de la gât era cea mai teribilă. Ştia asta şi fără s-o atingă, după cum îşi simțea corpul, după cum zone întregi din corp amorțeau, după cum muşchii încetaseră să mai răspundă.

Lumina. Un albastru uşor. Nu o lumânare, ci una dintre luminile acelea din pereții clădirii: S-a dus spre lumină, trăgându-şi piciorul rupt, frecându-se de piatră, cu sudoarea şiroindu-i pe obraji şi amestecându-se cu sângele care-i curgea din stomac.

— Armonie, a şoptit el. Armonie.

Acum se ruga? Şi cu ura lui cum rămânea?

O vreme, lumina aia a fost totul pentru el. Poate că s-a târât vreme de-o oră sau vreme de-un minut. Când s-a apropiat, a văzut nişte santinele în întuneric. Oameni care stăteau în faţa luminii, aruncându-şi umbrele în adâncimea încăperii. Tavanul era jos, abia dacă puteai sta în picioare. De-asta... de-asta trebuiau oamenii să se aşeze.

Concentrează-te! s-a gândit, arzând metal. Santinelele aveau şi ele metale. Şi... da, se vedea o altă linie uşoară, ducând spre un loc din podea. O altă capcană.

Metalul ars l-a ajutat să vadă mai clar, să reziste învălmăşelii de senzaţii. Pierdea sânge. Simţea cum începe să-şi piardă cunoştinţa. Totuşi, fiind puţin mai alert, a văzut santinelele aşa cum erau cu adevărat: cadavre. Stăteau aşezate, îmbrăcate în haine călduroase. A trecut de primul şir şi s-a uitat la feţele îngheţate, zbârcite de trecerea timpului şi remarcabil de bine păstrate. Fiecare ţinea o mască în poală. Stăteau în patru cercuri concentrice, privind lumina din faţa lor. Aici muriseră cei care construiseră locul acela. Atunci cum... cum ajunsese parola în afara zidurilor?

Wax s-a târât spre morţii îngrămădiţi, îngheţaţi în ciuda hainelor călduroase. Îi şi vedea aşezaţi acolo, aşteptându-şi ultimele clipe, ştiind că metalminţile urmau să li se sfârşească. Frigul, coborând peste ei ca noaptea după apus, întunericul final, atotputernic.

În faţa lor, un alt piedestal. Era mai mic, sculptat în rocă albă. O lumină simplă venea de sus, lăsând la vedere un set de brăţări metalice. Piedestalul nu avea decoraţiuni elegante, era înconjurat doar de reverenţa tăcută a morţilor.

S-a auzit ceva din spate, un sunet de cizme pe piatră. Apoi o lumină a umplut încăperea.

— Waxillium? a strigat Edwarn.

Wax s-a ghemuit la podea.

— Ştiu că eşti aici, fiule, a spus Edwarn. Laşi urme de sânge după tine. S-a terminat, cred că ți-ai dat seama.

Acum e Allomant, s-a gândit Wax, amintindu-şi ce putuse să facă cu arma lui Marasi. Avea un pistol cu el, pistolul de aluminiu folosit de Telsin.

Telsin... De câtă vreme lucra pentru ei? Urâse să-şi dea seama de asta, urâse când primul său reflex fusese să îndrepte arma spre singura lui soră, chiar dacă avusese dreptate în privința acesteia. Totul avea sens. Ea îl făcuse pe Wayne să trântească ghiozdanul ăla din navă. Ea îl omorâse pe uriaş în depozit, când ar fi putut să vorbească şi să i se adreseze, dând-o de gol ca membru al Set.

Suit n-ar fi... n-ar fi venit la ei în templu decât dacă ar fi avut un avantaj...

Trebuia să rămână concentrat. Edwarn se apropia. Wax era tentat să împingă un glonț spre el, dar s-a abținut. Edwarn a ridicat lampa, iluminând întunericul acela gol şi privind uşor în jur. Nu părea să-l fi văzut pe Wax, iar corpurile purtau şi ele metal, aşa că Wax n-ar fi ieşit în evidență. Dar urmele de sânge aveau să-l trădeze curând.

Totuşi, Wax a aşteptat. S-a aplecat, înghesuindu-se printre morți, imitându-i.

Trebuie să iau brățările alea...

L-ar fi împuşcat înainte să ajungă la ele. Dacă ar fi putut să ajungă să le ia fără să leşine.

— Am încercat să te apăr, a spus Suit.

— Ce i-ai făcut soră-mii? a întrebat Wax, iar ecoul vocii lui umplu încăperea.

Suit a zâmbit, înaintând, privind corpurile. Dacă putea să-l atragă mai aproape...

— Nu i-am făcut nimic, a răspuns Suit. Ea m-a recrutat pe mine.

— Minciuni, a spus Wax.

— Lumea veche e pe moarte, Waxillium, a replicat Edwarn. Ți-am zis că una nouă e pe cale să se nască, o lume unde n-o să mai fie loc pentru oameni ca tine.

— O să-mi găsesc locul şi-ntr-o lume cu maşini zburătoare.

— Nu la asta mă refer, a zis Suit. Vorbesc despre secrete, Waxillium. O lume unde poliția există doar ca să facă oamenii să se simtă în siguranță. O să fie o lume de umbre, a guvernelor ascunse. Lucrurile astea deja se întâmplă. Cei care conduc în zilele noastre nu sunt cei care zâmbesc mulțimilor şi țin discursuri.

Edwarn a ocolit un cadavru, apoi s-a uitat după urmele de sânge lăsate de Wax. Doar câțiva paşi şi...

— Zilele regilor au trecut, a spus Edwarn. Zilele în care adoram oameni mari şi puternici nu mai există; cu ele au decăzut din drepturi şi Allomanții. Darurile lor nu vor mai depinde de nazurile sorții. În schimb, puterea o să revină acum celor care-o merită. Celor care pot s-o folosească.

Şi-a pus piciorul pe o treaptă, apoi a ezitat, privind în jos. A rânjit, dându-şi piciorul înapoi şi făcându-l pe Wax să piardă speranța.

— Încerci să mă faci să calc în capcană?

S-a uitat în sus.

— Se pare că e gândită să facă să se prăbuşească toată secțiunea asta de tavan. Ai fi şi tu prins sub ea.

Edwarn s-a întors şi s-a uitat drept în locul unde stătea Wax, ascuns printre cadavre.

Wax şi-a ridicat capul.

— Ar fi meritat.

Avea încă puşca, dar se îndoia că mai avea forță s-o folosească. În schimb, îngenunchind, a întins mâna însângerată, în care ținea un glonț.

— Să vedem cât de bun eşti, unchiule?

Un duel. Poate că avea să poată câştiga un duel.

Edwarn l-a privit şi apoi a scuturat din cap.

— Nu cred.

A călcat pe placa de presiune, activând capcana.

Telsin i-a dus pe Marasi şi pe ceilalți afară din templu. Odată ajunşi afară, Telsin a rupt medalionul de pe brațul lui Marasi.

Marasi a exclamat, strângând în mâini poşeta când frigul s-a năpustit asupra ei ca un roi de insecte, ciupind-o de pielea dezgolită. Rochia ei părea dintr-o dată complet inutilă. Ar fi putut la fel de bine să fie dezbrăcată. Telsin a făcut acelaşi lucru şi pentru Steris, apoi a întins mâna spre brațul lui Allik.

— Te rog, a spus Marasi. El...

Telsin a dat să smulgă medalionul. Allik a încercat să se tragă înapoi, dar unul dintre paznici l-a plesnit peste față, spărgându-i masca şi trimițându-l în zăpadă. Paznicul s-a aplecat şi i l-a luat.

Allik a exclamat puternic, ghemuit pe piatra rece. Dincolo de ei, soldații erau într-o continuă activitate. Corturile fluturau în vânt şi oamenii se învârteau în jurul navei căzute a Vânătorilor. Un grup de oameni cu măşti erau conduşi spre un cort mai mare – colegii lui Allik se aflau, aşadar, încă în viață.

Un bărbat care purta o uniformă roşie sub haina groasă a venit până la trepte.

— Lady Sequence, azis el. Am găsit lucrul acela despre care credem că e arma.

— Brățările? a întrebatMarasi.

Telsin a privit-o amuzată.

— Brățările erau o posibilitate. Una interesantă, da, şi nu-mi ascund dezamăgirea că nu mai sunt. Irich o să fie şi mai dezamăgit decât mine. Dar n-am venit aici pentru ele.

Nava zburătoare, şi-a dat seama Marasi, privind spre ea. *Cea care poartă o bombă menită să distrugă templul.*

O bombă care n-a fost folosită niciodată. Oamenii se tot învârteau în jurul navei, investigând-o. Pentru asta veniseră Suit şi ceilalți.

Marasi a făcut un pas în față, dar unul dintre paznici a prins-o şi un altul îi umbla prin haină să vadă dacă ascunde ceva periculos. Al treilea soldat i-a luat lui Steris caietul din mâini, apoi a început s-o percheziționeze în mod violent.

— Nava se află în condiții bune, în ciuda intemperiilor, Sequence, i-a spus un soldat lui Telsin, în timp ce Marasi o privea neajutorată. Nu s-a prăbuşit precum cealaltă.

— Excelent, a comentat Telsin. Hai să vedem dacă mai are metalul de alimentare.

Telsin a coborât treptele; medalionul îi permitea să ignore frigul teribil. Arăta ca o fantomă în rochia ei elegantă, largă, mergând pe lângă soldații în echipament de iarnă. A ezitat, întorcându-se spre Marasi şi ceilalți.

— Percheziționați-i bine, le-a spus ea bărbaților. Am simțit urme mici de metal la aia mai bătrână, dar acum nu le mai simt. Carnețelul ei avea legături metalice, probabil. Nu cred că au arme de aluminiu – în afară de cea a lui Waxillium. În orice caz, stați cu ochii pe ei. Sunt asigurarea noastră împotriva ăluia scund, care trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Tavanul s-a prăbuşit peste ei. Wax a țipat, repezindu-se la piedestal şi la cele două brățări simple. Suit a ales altă strategie; s-a Împins departe de brățări, ca să se ferească din calea pietrelor.

Stâncile l-au lovit pe Wax ca un pumn, izbindu-l de pământ. A auzit cum i se frâng oasele în corp. A urlat, înghițind un pumn de praf.

A ştiut cât de rău era atunci când i-a trecut primul val al durerii. Când praful s-a lăsat, a văzut că nu mai poate mişca nicio parte din corp. Simțea pe spate o greutate; era blocat, cu capul într-o parte. Putea să-şi vadă una dintre mâini, cu degetele rupte. Nu le putea simți. Nimic. Doar fața. Suficient cât să-şi simtă lacrimile de durere şi eşec curgându-i pe obraji.

Oțel. A încercat să-l ardă.

A mai simțit câțiva aburi de metal în stomac, o căldură – acesta era singurul lucru pe care-l mai simțea.

Pietrişul se mişca în apropiere şi stâncile zornăiau. O secundă mai târziu, Suit a apărut. Tocmai i se vindeca o tăietură la braț. S-a scuturat de praf şi s-a uitat la Wax.

— Problema cu Hemalurgia vine din faptul că e limitată, a spus. Dacă omori un om şi-i furi abilitățile metalice, abilitățile tale vor fi slăbite. Ştiai asta? În plus, dacă te încarci cu prea multe, atunci suferi de interferența lui Armonie. De fapt, se spune că orice idiot de Domolitor sau Aţâţător ar putea să te încurce, dacă are suficient talent.

A scuturat din cap.

— În plus, sunt limitat la doar trei abilități, chiar dacă am descoperit cum să luăm puterile altcuiva în beneficiul nostru.

S-a uitat la Brățări.

— Dar, dacă ar exista vreo metodă de a obține mai multe puteri fără să te supui lui Armonie... asta ar fi ceva. Înțeleg de ce Telsin era aşa dornică să le găsească.

L-a părăsit pe Wax, trecând de cadavrele înghețate ale mascaților, care erau striviți acum sub stâncile căzute. Unii păreau chiar să se fi spart în bucăți.

Suit a călcat pe piedestal.

— Priveşte-mă, Waxillium. Azi devin un zeu.

Wax a încercat să strige, dar nu mai putea să tragă suficient aer în plămâni. A încercat să se elibereze, dar

trupul nu-l mai asculta. Murea. Deşi simţea oţelul arzând intermitent în el, pur şi simplu murea.

Nu. Era deja mort. Doar că trupul încă nu-şi dăduse seama.

Suit ţinea Brăţările. Wax şi-a întors capul cât a putut, tocmai ca să-l vadă. Bărbatul cu barbă a zâmbit larg, aşteptând.

Nu s-a întâmplat nimic.

Suit s-a încordat, faţa i se înnegurase. Apoi a întors brăţările şi şi le-a pus pe braţ.

Nu s-a întâmplat nimic nici acum.

— Sunt irosite, a spus el dezgustat. După atâta efort, le găsim golite de atribute. Ce păcat.

A oftat, apoi s-a dus la Wax, scoţând pistolul de aluminiu din buzunar.

— N-am nicio îndoială că oamenii de ştiinţă ai lui Irich vor reuşi să înţeleagă cum au fost făcute. la gândul ăsta cu tine în eternitate, Waxillium. Ai grijă să dai mâna cu Ochi-de-fier şi pentru mine. Am de gând să nu-l mai întâlnesc niciodată.

A lipit pistolul de capul lui Wax.

Şi apoi ceva l-a izbit pe Suit. Bărbatul a ţipat şi a urmat o încăierare; s-a auzit un foc de armă. Suit a înjurat. Zgomot de picioare pe piatră.

Câteva secunde mai târziu, Wayne s-a ivit în faţa lui Wax. A îngenuncheat lângă el şi l-a privit, oripilat.

— Wayne... a exclamat Wax. Cum...?

— N-a fost mare lucru, a-spus partenerul său. M-am strecurat afară şi-am căzut într-o groapă din podea. Asta era cu ţepuşe, din păcate. Dar am reuşit să mă vindec şi să mă caţăr afară, de îndată ce-au trecut soldaţii, apoi să mă bag în groapa asta. Tu ai ales o gaură mai bună în care să cazi decât mine.

— Suit...

— A fugit, a spus Wayne. N-a vrut să mă înfrunte, ştiind că pot să mă vindec. E un laş...

S-a întrerupt, privind corpul strivit de stânci al lui Wax.

— Găseşte-le pe Steris şi Marasi, a spus Wax. Ajută-le să scape.

— Wax, a spus el, scuturând din cap. Nu. Nu pot să fac asta fără tine.

— Ba da, poţi. Luptă.

— Nu asta, ci restul. Viaţa. O să... o să te scoatem din asta.

Şi-a frecat ochii cu podul palmelor, apoi s-a uitat la piatra care-l strivise şi la sângele de dedesubt.

După care s-a dat înapoi, trecându-şi mâinile prin păr, cu ochii mari, de parcă ar fi fost în stare de şoc. Wax a încercat să-l facă să plece, dar nu i se mai mişcau buzele.

Nu mai avea putere.

Marasi stătea ghemuită pe solul rece lângă Steris şi Allik, înconjurată de bărbaţi înarmaţi care le scotoceau printre lucruri. Afară era încă noapte, dar răsăritul nu putea să mai întârzie mult.

Waxillium ar fi găsit o cale de scăpare.

Nu te mai compara cu el, s-a gândit ea. *Mai e de mirare că stai în umbra lui, când numai asta te vezi făcând?*

Trebuia să rezolve situaţia. S-a gândit la zeci de planuri, toate idioate. Poşeta era încă la un paznic din apropiere.

Ţepuşa lui ReLuur ar fi putut să fie încă acolo. Din moment ce era învestită Hemalurgic, poate că nu fusese văzută de Allomantul care o căuta de metale. Paznicul a golit conţinutul poşetei, vărsând totul pe podeaua de piatră.

Nicio ţepuşă. În schimb, printre carnete şi batiste, a văzut o bucată de metal cât palma. Era vârfal de aluminiu al suliţei de la statuie?

Wayne, o să te... A strâns din dinți. Când o pusese în locul țepuşei? Tipul ăsta...

—Am căutat deja prin poşetă, a spus alt paznic. Nu-s arme.

— Atunci asta ce e? a întrebat primul paznic, ridicând bucata de aluminiu în formă de pană.

Al doilea paznic a pufnit.

— Poți să încerci să omori pe cineva cu aia dacă vrei. Dar e boantă.

Marasi a pălit, se simțea ca o proastă. Chiar dacă ar fi avut țepuşa, ce-ar fi făcut cu ea? Nu era mai puternică decât paznicii.

Atunci ce-ar fi putut să facă?

Cineva a coborât prin aer, aterizând undeva în apropiere. S-a înviorat, crezând că e Waxillium. În schimb, era Suit, cu hainele rupte şi prăfuite şi cu o armă în mână. Paznicii l-au salutat; cel cu poşeta a lăsat să-i cadă vârful de suliță din mână şi a aruncat pe jos şi poşeta. Unul dintre recipientele ei de sticlă pentru farduri s-a rostogolit înspre ea.

Bietul Allik se ghemuia lângă Steris. Nu mai tremura, iar pielea îi devenise albastră. Steris i-a întors privirea. Părea resemnată.

Suit a trecut pe lângă ei. Părea să fie mai intimidant după ce zburase folosindu-şi abilitățile Allomante decât când îl văzuse pe treptele templului, încotoşmănat în haine de iarnă.

— A murit frati-meu? a întrebat Telsin un grup de ingineri din apropiere.

— Da, a răspuns Suit. Deşi l-am întâlnit şi pe ăla scund.

— L-ai omorât?

— L-am lăsat în mod sigur aiurit, a spus Suit. Credeam că e mai important să vezi ce-am găsit.

A ridicat un obiect care strălucea în lumina puternică pe care o aprinseseră soldații. Două brățări argintii, fiecare lungă cât un antebraț.

— Era o cameră ascunsă acolo jos, Sequence. Şi iată ce secret ascundea.

Telsin şi-a făcut drum printre oamenii de ştiință şi a venit lângă Suit. A luat brățările, privindu-le uimită.

— Nu merg, a zis Suit.

— Ce vrei să spui?

— Au rămas fără atribute, cred. Nu mai au rezerve.

— Dar ele conferă şi Allomanție, a comentat Telsin, punându-şi-le în timp ce îi făcea semn unui paznic să-i arunce o fiolă de metale.

A băut-o imediat.

— Ei? a întrebat Suit.

— Nimic.

O diversiune, s-a gândit Marasi. Aşa fusese şi cutia de sticlă de pe piedestal... Acum înțelegea de ce măsura Waxillium cioburile în templu.

Waxillium... Nu putea să fi murit...

Nu. Ce-ar fi putut să facă? Nu să lupte. Să gândească. Brățările erau o diversiune. Un alt strat de minciuni care să încurce intruşii.

Şi unde erau cele adevărate?

Lumânări într-o cameră întunecată.

Sunt o altă diversiune, s-a gândit Wax, cu mintea tulbure. *Brățările erau perfecte, exact ca cele din poveşti. Au fost lăsate acolo ca să ne încurce.*

Ca simbolurile vechiului adversar al lui Wax, pictate pe uşa conacului din Noul Seran. Erau menite să distragă atenția. Să-i întârzie.

Locul ăsta a fost făcut pentru Lordul Legiuitor, s-a gândit Wax. *Capcanele alea sunt o prostie. Dacă-l lovea una dintre ele? Toată chestia asta e* o *înşelătorie.*

Şi ce dacă? Mai era vreun templu pe undeva? Poate că le ascunseseră într-o peşteră?

Abia dacă mai putea să vadă. Wayne i-a întins mâna, avea obrajii plini de lacrimi. Totul pălea în jur. Frigul... venea... ca întunericul...

Nu, s-a gândit Wax. *N-au cum să fie în altă parte. Trebuia să le poată găsi. Le-ar fi recunoscut...*

Erau.

Erau aici!

Wax a tras aer în piept şi a încercat să spună ceva, cu ochii mari. Wayne l-a prins de mână, avea încheieturile albe.

Nu putea să-l mai simtă.

A căzut întunericul şi Wax a murit.

28

Wax a amuţit.

Wayne i-a lăsat mâna să cadă pe podea. Nu voia decât să stea acolo. Să se uite în depărtare cu ochii pierduţi, ca toţi cei morţi de pe margini, cei care nu fuseseră striviţi. Să stea şi să se transforme în nimic.

Un singur bărbat crezuse în el în toată viaţa lui. Unul singur îl iertase şi-l încurajase. Restul rasei ăleia blestemate putea să ardă şi să devină cenuşă, lui nu-i păsa. Îi ura pe toţi.

Dar... ce-ar fi spus Wax?

M-a părăsit, nemernicul, s-a gândit, ştergându-şi lacrimile. În momentul acela, îl ura şi pe Wax. Dar, apoi, Wayne l-a iubit din nou mai mult decât îl ura. A mârâit şi s-

a ridicat în picioare. N-avea arme, fiindcă-şi lăsase bastoanele sus.

S-a uitat la corpul lui Wax, apoi a îngenuncheat şi i-a pipăit piciorul. A apucat obiectul de-acolo şi l-a smuls. Era puşca.

Au început să-i tremure mâinile imediat.

— Încetați! le-a strigat el. Gata cu asta.

A încărcat puşca şi a pornit să caute altă cale de ieşire.

Tot templul e o diversiune, s-a gândit Marasi, tremurând. *Unde sunt Brățările, atunci?*

Locul fusese construit pentru Lordul Legiuitor, despre care se presupunea că s-ar fi întors să-şi recupereze armele. Unde ar fi pus armele alea?

Ar fi ştiut cum arată, s-a gândit Marasi. *El l-a construit. Noi credem că metalminţile trebuiau să aibă formă de brățară, dar nu era neapărată nevoie. Ar fi putut să fie orice.*

De fapt, ar fi cât se poate de inteligent să faci asta cu o armă. Trebuia să ştii ce pot face metalminţile înainte de a funcționa. În felul ăsta, te puteai proteja, şi numai cineva care ştia ce să caute le putea folosi.

Atunci, oamenii care au construit templul ar fi putut lăsa arma unde Lordul Legiuitor ar fi putut-o vedea, dar oricine altcineva, nu. Ceilalți s-ar fi dus la templu, la capcane, gropi şi momeli – toate menite ori să-i ucidă, ori să-i convingă că locul fusese deja jefuit.

Unde ai pus arma? Chiar în prag, sub semnul Suveranului, chiar în mâna lui. Marasi s-a întors, frenetică, uitându-se după vârful mare de suliță.

Era chiar lângă ea, unde-l lăsase paznicul. Waxillium spusese că e din aluminiu fiindcă nu-l putea simți, dar nu-l privise atent.

Dacă ar fi fost atent, ar fi văzut că era făcut din diferite metale împletite, vălurite, ca pliurile de metal bătute în

tăişul sabiei. Nu putea să împingă în el, dar nu fiindcă ar fi fost din aluminiu.

Ci pentru că era o metalminte, plină de mai multă putere decât văzuse cineva vreodată.

În jurul lui totul s-a înceţoşat. Caverna, rocile, pământul însuşi – totul devenise acum doar ceaţă. Dar totuşi putea să calce pe ea.

Armonie a venit lângă Wax în întunericul înceţoşat. Mergeau unul lângă altul firesc, cum fac de obicei oamenii. Dumnezeu arăta aşa cum şi-l imaginase Wax mereu. Era înalt, calm, cu mâinile împreunate în faţă. Avea chipul oval-prelung, seren şi uman, deşi purta în spate mantia atemporalităţii. Wax putea s-o vadă cum îi flutură în urmă. Furtuni şi vânturi, nori şi ploaie, deşerturi şi păduri, toate se reflectau în trena acestei creaturi. Roba lui era un model terrisian în V, unde fiecare V era nu o culoare, ci o epocă.

Straturi peste straturi de timp, precum cele pe care le vezi în scoarţa pământului.

— Se spune că vii la toţi oamenii în clipa morţii lor, a spus Wax.

— E una dintre cele mai sacre datorii ale mele, a spus Armonie. Chiar şi cu alte chestiuni presante, tot îmi fac timp pentru această scurtă plimbare.

Avea o voce paşnică, pe care Wax o cunoştea. Ca vocea unui prieten uitat.

— Înseamnă că sunt mort.

— Da, a spus Armonie. Trupul, mintea şi sufletul tău s-au separat. Unul se va întoarce în pământ, altul, în cosmere şi al treilea... Nici măcar eu nu ştiu.

Wax mergea. Caverna umbroasă a devenit nevăzută şi Wax a simţit iarăşi înceţoşarea. Ceţurile deveneau întuneric şi nu putea să vadă decât o lumină îndepărtată, ca soarele sub orizont.

— Dacă-ți faci timp să mergi cu noi, a spus Wax amar, atunci de ce nu vii şi puțin mai devreme? De ce nu pui capăt plimbării înainte de-a începe?

— Ar trebui să previn orice vitregie, Waxillium?

— Ştiu unde duce conversația asta, a zis Wax. Ştiu ce o să spui. Pui preț pe alegere. Toată lumea vorbeşte despre asta. Dar poți să ajuți. Ai mai făcut-o, atunci când m-ai dus unde trebuia să ajung. Intervii. De ce să nu intervii mai des? De ce să nu aperi copiii de moarte? De ce nu te asiguri că oamenii legii ajung la timp să oprească crimele? Nu trebuie să le iei altora puterea alegerii, dar ai putea să faci mai mult. Ştiu c-ai putea.

Ultima parte a rămas nepronunțată:

Ai fi putut s-o salvezi. Sau măcar să-mi spui ce urmează să fac.

Armonie a încuviințat. Părea cam ciudat să-i ceară lucruri, dar, rugină... dacă ăsta era sfârşitul, Wax avea nevoie de câteva răspunsuri.

— Ce înseamnă să fii zeu, Waxillium? a întrebat Armonie.

— Asta nu e o întrebare la care pot să răspund.

— Nu e nici întrebarea la care credeam că o să fiu nevoit eu să răspund, a spus Armonie. Dar sunt obligat să-i dau un răspuns, evident. Tu ai vrea să intervin şi să opresc uciderea celor inocenți. Aş putea s-o fac. M-am gândit la asta. Şi, dacă i-aş opri pe toți, atunci ce s-ar întâmpla? O să opresc şi mutilările?

— Fireşte, a zis Wax.

— Şi unde mă opresc, Waxillium? Previn toate rănile sau le previn doar pe cele provocate de oameni malefici? Opresc un om să nu adoarmă şi să răstoarne din greşeală lumânarea care-i va arde casa? Opresc toate relele care i s-ar putea întâmpla cuiva?

— Poate.

— Şi de îndată ce nimeni n-o să mai fie rănit, a zis Armonie, oamenii vor fi fericiți? Nu o să se mai roage de mine şi să ceară mai mult? Nu vor mai înjura şi scuipa unii, auzindu-mi numele, doar pentru că sunt săraci şi alții bogați? Ar trebui să rezolv şi asta, să-i fac pe toți să fie la fel, Waxillium?

— N-o să mă prinzi pe mine în capcana asta, a spus Wax. Tu eşti Dumnezeul, nu eu. Poți să găseşti o metodă prin care să previi ce e mai rău. Poți să găseşti o linie începând de la care să opreşti doar răul nerezonabil, dându-ne totuşi libertatea să ne trăim viețile.

Lumina din față s-a răspândit brusc, iar Wax şi-a dat seama că dădeau ocol unei planete. Stăteau deasupra ei şi intraseră din întuneric în lumină; Wax a putut să vadă lumea de jos, scăldată într-o strălucire rece şi calmă.

Mai departe, se vedea o ceață roşiatică. De jur împrejur, strângându-se în jurul lumii, cu un miros de spaimă şi distrugere.

— Poate că am făcut deja ce sugerezi tu, a zis Armonie. Nu le vezi fiindcă lucrurile cele mai rele n-ajung niciodată până la tine.

— Ce e? a întrebat Wax, încercând să vadă până la pata roşiatică. Se răsfrângea asupra ei înseşi, dar putea să vadă ceva, o rază subțire de lumină – ca o bulă în jurul lumii – care o oprea.

— O reprezentație, a spus Armonie. Una cam primitivă.

S-a uitat la Wax şi i-a zâmbit, aşa cum zâmbeşte un tată unui copil uimit.

— N-am terminat conversația, a adăugat Wax. Ai lăsat-o să moară. M-ai lăsat s-o omor.

— Şi cât timp o să te mai urăşti pentru asta?

Wax a strâns din dinți, dar nu-şi putea alunga tremurul ce-l cuprinsese. A retrăit momentul acela, în care o ținuse în brațe. Ştiind c-o omorâse.

Ura aia fierbea în el. Ura pentru Armonie. Ura pentru toată lumea.

Şi da. Ură pentru sine.

— De ce? a întrebat Wax.

— Fiindcă tu mi-ai cerut-o.

— N-am cerut-o!

— Ba da. O parte din tine a cerut-o. O eventualitate pe care eu pot s-o văd, unul dintre mulţii Waxillium posibili – toţi cei care eşti, dar încă netrăiţi. Priveşte-te mai bine, Waxillium. Ai fi preferat să o fi ucis altcineva? Un necunoscut?

— Nu, a şoptit el.

— Ai fi preferat să trăiască în continuare aşa, prizonieră a propriei minţi? Coruptă de ţepuşa aia blestemată care avea să o rănească pentru totdeauna, chiar şi dacă ar fi înlocuit-o?

— Nu.

Plângea.

— Şi dacă ai fi ştiut că nu puteai să apeşi trăgaciul decât dacă ţi-ar fi ascuns cineva adevărul? a întrebat Armonie, privindu-l în ochi. Dacă ţi-ai fi dat seama ce ţi-ar fi făcut adevărul – cum te-ar fi oprit şi ai fi lăsat-o să rămână captivă propriei nebunii –, atunci ce mi-ai fi cerut?

— Nu-mi spune, a exclamat Wax, strângând din ochi.

Tăcerea părea să se întindă cât eternitatea în jur.

— Îmi pare rău pentru durerea ta, a adăugat Armonie, cu o voce blândă. Îmi pare rău că ai făcut-o, pentru tot ce-a trebuit să facem. Dar nu-mi pare rău că te-am făcut să faci ce trebuia făcut.

Wax şi-a deschis ochii.

— Când mă abţin să intervin şi nu-i protejez pe cei de jos, o fac punându-mi încrederea în lucrurile pe care le pot face oamenii pe cont propriu.

S-a uitat la ceaţa roşie.

— Şi pentru că am alte probleme care să mă ocupe.
— Nu mi-ai spus ce era, a zis Wax.
— Pentru că nu ştiu.
— Asta... mă sperie.
Armonie l-a privit.
— Ar trebui să te sperie.
Jos de tot, o scânteie a strălucit pe unul dintre continente. Wax a privit-o. O văzuse, deşi erau la mare depărtare.
— Ce e? a întrebat.
Armonie a zâmbit.
— Încredere.

Marasi a luat vârful de suliță în mână.
A tras din el tot ce putea trage.
S-a simțit invadată de putere, aprinsă ca un infern. Zăpada rămăsese nemişcată în aer. S-a ridicat şi s-a întins spre cureaua unuia dintre paznici, luându-i fiolele de metal. Le-a luat pe toate, câteva de la fiecare paznic, şi le-a băut. Trăgea putere dintr-o metalminte care-i permitea să se mişte cu o viteză atât de mare, încât, atunci când îşi ridica mâna, putea să vadă vidul rămas în urmă. A zâmbit. Apoi a ars metalele. Pe toate.
În acel moment de transcendență, s-a simțit schimbată; devenea mai mare. A simțit puterea Lordului Legiuitor, stocată în Brățările Doliului – vârful de suliță din mâna ei – străpungând-o. Credea că o să explodeze. Era de parcă un ocean de lumină i se vărsase brusc în artere şi vene.
Liniile albastre porneau dinspre ea ca într-o explozie, arătând întâi metalele, apoi multiplicându-se, schimbându-se, transformându-se. A văzut prin toate – totul era albastru. Nu mai erau oameni sau obiecte, ci doar energie. Metalele străluceau orbitoare, de parcă ar fi fost găuri în alt

univers. Esență concentrată, care-i arăta drumul spre putere.

Folosea rezervele cu o rapiditate înfricoşătoare. A încetinit şi, din cine ştie ce motiv, oamenii din jurul ei au sărit în lături, acoperindu-şi urechile cu mâinile. Şi-a lăsat capul într-o parte şi a început să Împingă.

Împingerea a aruncat paznicii la vreo douăzeci de metri distanță. A rămas astfel lângă Suit şi Telsin, care o priveau oripilați. Pentru ea erau doar energie strălucitoare, dar i-a recunoscut. Aveau țepuşe înăuntrul lor.

Ce convenabil. Țepuşele alea rezistau Împingerilor, dar nu suficient cât s-o încurce pe ea. A ridicat mâna şi i-a aruncat pe amândoi în aer, folosindu-se chiar de metalele pe care le utilizaseră ei.

De jur împrejur, paznicii se întorceau cu armele spre ea. I-a dat în spate, apoi s-a ridicat de la sol, Împingându-se în mineralele din piatra de sub picioare.

A rămas acolo şi a fost surprinsă să vadă ceva învârtindu-se în jurul ei. Ceață? De unde venea?

De la mine, şi-a dat seama.

A plutit, plină de putere. În momentul acela, chiar era Războinicul în Ascensiune. A simțit deplinătatea lucrurilor pe care Waxillium abia dacă le cunoscuse de-a lungul întregii sale vieți. Putea să fie ca el, să-l depăşească. Putea să facă dreptate unor popoare întregi. Ținea toată puterea în ea, era a ei şi o măsura – iar atunci a recunoscut față de sine adevărul.

Nu asta vreau.

N-avea să-şi mai lase visurile din copilărie să-i conducă viața. A zâmbit, apoi s-a aruncat prin aer, Împingându-se spre templu.

Steris şi-a privit sora luându-şi zborul.

— Neaşteptat, a zis ea.

Şi însemna că era pregătită pentru orice eventualitate. Marasi începu să strălucească, aruncând oameni în stânga şi-n dreapta de parcă ar fi fost păpuşi. Apoi s-a îndepărtat şi a lăsat în urmă numai ceață... Asta chiar nu apărea pe nicio listă din carnetul ei. Nici măcar în notele de *subsol.*

S-a uitat la bietul Allik, care părea atât de înfrigurat, că nici nu mai tremura.

— Cred că va trebui să-mi lărgesc câmpul de posibilități ca să pot prezice mai bine cum vor decurge asemenea excursii, nu?

El a spus ceva pe limba lui.

— Foralate men!

A făcut un gest din mâini.

— Forsalvin.

— Îmi spui să fug fără tine? a întrebat Steris, ducându-se să-şi recupereze carnetul. Da, ar fi înțelept să fugim când sunt ei confuzi, dar n-am de gând să plec.

Şi-a deschis carnetul, în care crease o gaură cu cuțitul lui Wax pe plutac, în timp ce Marasi vorbea cu Allik în față, iar ceilalți dormeau.

— Ştiai că atunci când am calculat utilitatea fiecăruia pentru expediția asta, mi-am dat şapte puncte dintr-o sută? Nu era un scor foarte înalt, da, dar nici nu puteam să-mi dau zero puncte. Sunt şi eu bună la ceva.

A întors caietul, arătându-i un medalion din stocul de rezervă al plutacului; îl băgase cu atenție în gaura pe care o sculptase în interiorul paginilor.

I-a zâmbit lui Allik, a scos medalionul şi i l-a pus în mână. El a oftat adânc, a uşurare, iar zăpada care i se lipise de față s-a topit pe loc.

În apropiere, soldații se ridicau iarăşi în picioare, strigând unii la alții.

— Cred că sugestia ta de mai devreme trebuie urmată acum, a spus Steris.

— Şi-acum ce-o să se întâmple? l-a întrebat Wax pe Armonie. Mă pierd în nimic?

— Nu cred că e nimic, a spus Dumnezeu. E ceva dincolo. Dar poate că a mea credință este doar o reflexie a dorințelor mele.

— Nu mă încurajezi. Nu eşti omnipotent?

— Deloc, a spus Armonie zâmbind. Dar cred că părți din mine ar putea să fie.

— Nu are sens ce spui.

— N-o să aibă sens până n-o să-l fac eu să aibă, a spus Armonie, întinzându-şi mâinile de-o parte şi de alta. Ca să răspund întrebării tale, însă: tu n-ai să dispari încă. Deşi o vei face în curând. Acum, ai o alegere de făcut.

Wax s-a uitat de la o mână a zeității la cealaltă.

— Toată lumea are de făcut alegerea asta?

— Alegerile lor sunt diferite.

Şi-a întins mâinile spre Wax, de parcă i le-ar fi oferit.

— Nu văd alegerea.

— Mâna mea dreaptă este libertatea. Cred că o poți simți.

Şi chiar putea s-o simtă. Se ridica, se elibera din toate legăturile, plutea pe linii de lumină albastră. Era aventura în necunoscut, unde putea să caute doar împlinirea curiozității sale. Era glorios. Asta dorise întotdeauna şi parcă era îmbătat de atracția acestei posibilități.

Libertate.

Wax a exclamat.

— Şi... cealaltă ce e?

Armonie a întins mâna stângă, iar Wax a auzit ceva. O voce?

Wax? spunea.

Într-adevăr, o voce agitată. O voce de femeie.

Wax, tu trebuie să ştii ce poate să facă. O să te vindece, Wax. Waxillium, te rog...

— Mâna aia, a zis Wax, privind-o. Mâna aia e datoria, nu-i aşa?

— Nu, Waxillium, a răspuns Armonie. Deşi tu aşa ai înţeles-o mereu. Datorie sau libertate. Povară sau aventură. Tu erai mereu cel care făcea alegerea corectă, în timp ce restul doar se jucau. Aşa că o urăşti acum.

— Ba n-o urăsc, a zis Wax.

Armonie a zâmbit. Înţelegerea din ochii lui îl umplea de furie.

— Mâna asta, a spus Armonie, nu e datoria. Ci e o altă aventură.

Wax..., se auzea vocea de jos, plină de emoţie.

Era vocea lui Marasi.

Trebuie să tragi putere din metalminte.

Wax a întins mâna spre stânga lui Armonie, care – în mod ciudat – şi-a retras-o.

— Eşti sigur?

— Trebuie.

— Crezi?

— Trebuie. Aşa sunt eu.

— Atunci, poate că ar trebui să nu te mai urăşti atâta, fiule.

I-a întins mâna.

Wax a ezitat.

— Mai spune-mi un lucru.

— Dacă pot.

— A venit aici? Când a murit?

Armonie a zâmbit.

— Mi-a cerut să am grijă de tine.

Wax a apucat mâna stângă. A fost imediat tras spre ceva, ca aerul printr-o gaură din perete. S-a simţit înconjurat de căldură, iar căldura s-a transformat în foc. Îi trăgea aer în plămâni, a ţipat, s-a ridicat, a aruncat bolovanul din spate.

Bolovanul s-a sfărâmat şi s-a pomenit în camera scundă de sub templu.

Câtă putere! Nu aruncase piatra cu forța corpului, ci cu oțelul din el. Corpul său se vindeca, în timp ce el se ridica în picioare, Împingându-se în urme mici de metal din podea. A aterizat şi şi-a privit mâna stângă. Cea care fusese ruptă înainte să moară.

Acum avea în mână o bucată de metal făcută din şaisprezece elemente împletite. Îşi muta privirea de la aceasta la Marasi, care-l ațintea cu ochii înlăcrimați, dar zâmbind.

— Ai găsit-o, a spus Wax.

Ea a încuviințat entuziasmată.

— N-a fost nevoie decât de puțină muncă de detectiv.

— M-ai salvat, a exclamat Wax.

Rugină şi Ruină, câtă putere! Se simțea de parcă ar fi putut să culce oraşe la pământ şi să le construiască la loc.

— Suit şi soră-ta sunt afară, a spus Marasi. I-am lăsat pe ceilalți acolo. Nu... Nu mai gândeam normal. Sau poate gândeam prea mult. Uite.

I-a dat o fiolă cu metale.

Wax a luat-o, apoi a ridicat Brățările.

— Ai fi putut s-o faci şi singură.

— Nu, a spus Marasi. N-aş fi putut.

— Dar...

— N-aş fi putut, a spus Marasi. Nu e... cine sunt.

A ridicat din umeri.

— Are sens ce spun?

— Da, în mod surprinzător.

Şi-a strâns palma în jurul Brățărilor.

— Du-te, a spus Marasi. Fă ce faci tu mai bine, Waxillium Ladrian.

— Ce anume? Să sparg lucruri?

— Să spargi lucruri cu stil, a spus Marasi.

El a rânjit, apoi a băut metalele.

29

— Tovarăşii lui Waxillium au Brăţările! şi-a şoptit Suit în timp ce traversa platforma stâncoasă şi cufundată în întuneric.

Începuse să ningă – o zăpadă cu ace de gheaţă, amară, nu se compara cu ninsorile moi pe care le văzuse în Bazinul de est.

— E o criză, vor veni după noi, trebuie să accelerăm totul.

A repetat cuvintele astea, gândindu-se la ele în timp ce-şi înfăşura haina mai bine în jurul trupului. Vântul ăla era enervant chiar şi cu medalionul.

Aveau să-l creadă? Nu, nu era suficient de urgent.

— Waxillium şi-ai lui au Brăţările! şi-a şoptit. Asta le va da kandrelor posibilitatea să creeze metalminţi pe care toată lumea să le poată folosi. Trebuie să ne accelerăm planurile şi să ocupăm Elendel acum, sau o să fim depăşiţi tehnologic!

Da. Da, asta era ideea. Chiar şi cei mai atenţi din Serie aveau să fie neliniştiţi de ideea depăşirii tehnologice. Asta i-ar fi convins să-i dea libertatea de acţiune de care avea nevoie.

Totul putea să fie un avantaj. El îşi dorise Brăţările pentru sine, dar avea să găsească altceva.

Suit găsea mereu un avantaj.

A trecut pe lângă soldaţii care se grăbeau să descarce arme pe platforma de piatră. Plănuiseră să-şi stabilească frontul acolo, fiindcă se temeau să nu dea peste alţi sălbatici mascaţi.

— Domnule! a strigat unul. Care sunt ordinele?

A făcut semn spre cer.

— Dacă oricine altcineva în afară de Sequence vine de sus sau se apropie de poziția voastră, împuşcați-i. Apoi continuați să trageți, chiar dacă sunt la pământ.

— Da, domnule! a spus soldatul, făcând semn oamenilor săi.

Soldatul s-a întors spre un raft gol, apoi s-a oprit.

— Puşca! Cine mi-a luat puşca?

Suit şi-a văzut de drum, aruncând Brățările false în zăpadă şi lăsând trupele să încetinească ritmul slugilor lui Waxillium. S-a urcat la bordul noii nave. Aparatul ăsta, în schimb, chiar era un avantaj. Brățările puteau să ajute un singur om, puteau să-l transforme în zeu. O flotă de nave puteau să zeifice o întreagă armată.

Coridorul de lemn dinăuntru avea lumini pe gaz aşezate în lămpi metalice austere. Era un aparat mult mai simplu decât nava care se prăbuşise în Dulsing. Lemnul de-aici era lipsit de ornamente, nelustruit. Cealaltă navă fusese decorată ca o casă. Asta arăta ca un depozit.

Probabil sunt mai uşor de construit aşa, s-a gândit, încuviințând.

Se auzeau paşi de sus; soldații umblau pe unul dintre coridoarele superioare. Suit şi-a scuturat zăpada de pe brațe, când unul dintre tehnicieni s-a apropiat de el, purtând uniforma roşie a Paznicilor Secreți ai Set.

— Milord, a spus bărbatul, care-i adusese unul dintre medalioane. Veți avea nevoie de ăsta.

Suit l-a luat şi şi-a suflecat mâneca ca să şi-l prindă de braț.

— Nava e operațională?

Ochii bărbatului s-au aprins.

— Da, domnule. Maşinăria e operațională, fiindcă a fost ferită de intemperii. Domnule... este uimitoare. Poți să simți

energia cum pulsează în metal. A trebuit să trimitem câțiva oameni să destupe ventilatoarele – au ajutat şi câțiva Monedăîmpingători, şi acum le putem mişca. Fed e jos de tot, lucrează la maşinărie pentru schimbarea greutății cu Feruchimia proprie, ca nava să devină mai uşoară. Ăsta e ultimul pas.

— Atunci porniți! a exclamat Suit, îndreptându-se înspre locul unde credea c-o să găsească puntea.

— Lord Suit? a strigat bărbatul după el. Nu o aşteptăm pe Sequence?

A ezitat doar o secundă. Unde se dusese?

Un alt avantaj? s-a gândit el. Nu i-ar fi displăcut să fie el Sequence.

— O să ni se alăture în aer dacă poate, a spus el. Prioritatea noastră este să ducem nava asta şi secretele ei într-un loc neştiut de nimeni.

Tehnicianul l-a salutat şi s-a dus să-i urmeze ordinele; Suit şi-a pus medalionul şi s-a simțit instantaneu mai uşor. Toată acțiunea asta fusese mult mai uşoară decât să facă rost de țepuşe. Acum i se părea că experimentele lor cu Hemalurgia fuseseră o pierdere de timp, o fundătură.

Nava a tremurat şi ventilatoarele au început să se învârtă cu un zgomot mult mai puternic decât se aşteptase. Înainte să ajungă el pe punte, s-a cutremurat toată şi a putut auzi, pe lângă sunetul ventilatoarelor, şi pe cel al gheții care se spărgea sub ei.

S-a ițit printr-un hublou, privind cum pământul rămânea în urmă.

Funcționa. Imediat, mintea lui a înțeles implicațiile. Călătorii. Transporturi. Război. Noi regiuni puteau fi colonizate. Era nevoie de clădiri şi docuri cu totul noi.

Şi toate aveau să depindă de el.

A încercat să nu zâmbească – mai bine să sărbătorească de la o distanță sigură. Dar imaginea acelui viitor tot i s-a

urcat la cap. Set anticipaseră evenimente care păreau la distanță de secole, şi activaseră comploturi atente la sugestia lui. Era mândru de ele, dar adevărul era că ar fi preferat ca Set să conducă lumea în timpul vieții sale, totuşi.

Şi, folosindu-se de nava asta, chiar ar fi putut-o face.

Jordis stătea ghemuită în cort, privindu-şi echipajul cum moare.

Se aşteptau de mult la moartea asta. Ultima bucată de jăratic, refuzând să se stingă cu totul. În timpul marşului teribil prin ploaia morții, oamenii ei primiseră câte puțină căldură dintr-o singură metalminte. Era suficient cât să-i țină în viață, ca nişte plante ținute într-un şopron întunecat toată ziua. Dar acolo frigul era prea puternic şi marşul fusese prea greu. S-a dus printre ai ei să-i încurajeze, deşi nu-şi mai putea simți degetele de la mâini şi picioare. Majoritatea femeilor şi bărbaților de pe navă nici măcar nu mai puteau mişca capul. Câțiva dintre ei au început să-şi scoată hainele, plângându-se că le e cald. Erau loviți de febra înghețului.

Nu mai aveau mult timp. Diavolii fără mască păreau să ştie asta, fiindcă lăsaseră doar un paznic la corturi. Poate că oamenii ei s-ar fi putut strecura prin spate. Dar spre ce? Să moară afară, în vânt?

Cum supraviețuiesc cei fără mască? s-a întrebat ea.

Chiar trebuie să fie diavoli, să fi fost născuți din frig ca să-i poată rezista.

Jordis a îngenuncheat lângă Petrine, maşinista şi cea mai bătrână dintre membrii echipajului. Cum supraviețuise femeia până acum? Nu era firavă, dar trecuse deja de şaizeci de ani. Petrine şi-a ridicat mâna şi-a luat-o pe Jordis de braț. Deşi ochii ei ridați erau ascunşi de mască, Jordis n-

avea nevoie de gesturi sau de expresii ca să înțeleagă ce simte.

— Atacăm? a întrebat Petrine.

— Cu ce scop?

— Am putea să murim de armele lor, şi nu de frig.

Erau cuvinte înțelepte. Poate c-ar fi putut...

S-a auzit o bufuitură puternică de-afară. Jordis s-a ridicat în picioare – era surprinsă că poate încă să meargă –, deşi ceilalți rămăseseră în continuare ghemuiți. Partea din față a cortului s-a dat la o parte şi un bărbat cu o mască cunoscută – dar spartă – a apărut în uşă.

Imposibil. Oare febra frigului o lovise şi pe ea?

Bărbatul şi-a ridicat masca şi şi-a descoperit fața tânără, cu barbă.

— Îmi pare rău că vin neanunțat, a spus Allik. Dar vin cu daruri, aşa cum se face când dai buzna în casa cuiva fără să te anunți, da?

A întins un pumn înmănuşat, în care ținea o legătură de medalioane.

Jordis s-a uitat de la medalioane la tânărul Allik şi înapoi. Nici măcar nu i-a mai păsat că-şi ridicase masca de pe față. S-a împleticit până la el, nevenindu-i să creadă.

Căldura aceea minunată a străbătut-o, ca un soare interior. A oftat de uşurare, avea mintea mai limpede acum. Era el.

— Cum? a şoptit ea.

— M-am împrietenit cu o parte dintre diavoli, a spus Allik.

A făcut semn într-o parte şi o femeie fără mască a intrat în cort, împiedicându-se, purtând una dintre rochiile lungi, la modă în lumea aceea. Purta pe brațe mai multe arme.

A spus ceva pe limba ei, lăsând armele jos şi scuturându-şi palmele.

— Cred că vrea să-i împuşcăm pe ceilalți, a comentat Allik când Jordis a luat celelalte medalioane şi-a început să le dea oamenilor cel mai grav afectați.

— Eu, una, sunt foarte bucuroasă să accept.

Petrine a continuat să distribuie medalioane şi Jordis s-a înarmat. Deşi căldura era minunată, încă se simțea slăbită şi nu voia să se uite în cizme ca să vadă dacă-i degeraseră picioarele.

— Nu ştiu cât de mult o să fim în stare să luptăm.

— E mai bine decât să nu luptăm deloc, da, Căpitane? a întrebat Allik.

— Aşa-i, a recunoscut Jordis şi a făcut un semn de respect, atingându-şi umărul drept cu mâna stângă, apoi coborându-şi mâna să-şi atingă încheietura. Te-ai descurcat bine. Aproape că te iert pentru faptul că nu ştii să dansezi.

S-a întors spre Petrine.

— Înarmează bărbații şi femeile. Hai să omorâm cât mai mulți diavoli din ăştia.

Wax a ieşit din templu într-o furtună de putere şi Allomanție. S-a învârtit deasupra clădirii, aruncând stânci în stânga şi-n dreapta în urma ieşirii lui explozive şi lăsând în urmă o învolburare de ceață. Jos de tot, au izbucnit împuşcături pe muntele tăcut. Dar nu trăgeau spre el.

Deasupra, o navă plutea încet prin aer; ventilatoarele se învârteau cu putere pe cele două pontoane. Era grozavă la vedere, deşi nu foarte rapidă. Se mişca lent, ca toate lucrurile mari şi grele – chiar şi după ce-şi redusese greutatea cu ajutorul medalioanelor.

Wax a fost tentat să prăbuşească nava la pământ. Să împingă cuiele din lemn, să o facă praf şi să-i trântească pe Suit şi pe soră-sa cea trădătoare pe pământul înghețat. Era cât pe-aci s-o facă. Dar... rugină. Nu era un călău. Era un

om al legii. Prefera mai degrabă să moară decât să-şi trădeze principiile.

Bine, să moară din nou.

S-a lăsat în jos, apoi a folosit urmele de metal din pietrele templului pentru a se lansa în aer. Câțiva soldați au tras de câteva ori spre el, dar majoritatea păreau prinşi într-un schimb de focuri cu un grup de oameni cu măşti, care se poziționaseră în spatele unui promontoriu stâncos.

Steris, Allik, s-a gândit el, identificându-i. *Bine.*

A aterizat printre soldați şi i-a aruncat într-o parte. A luat un pistol de aluminiu de pe unul dintre rafturile lor, l-a încărcat, apoi le-a făcut semn mascaților înainte să se repeadă spre avionul de deasupra.

Era puternic. Incredibil de puternic. Brățările, pe care le ținea în mâna stângă, nu-i ofereau doar Allomanție, ci Allomanție antică. Puterea celor care trăiseră demult, în timpul Lordului Legiuitor. Poate-i dădeau şi ceva mai mult de-atât. Era posibil.

Ce-ai creat? s-a întrebat el. *Şi cât o să dureze?*

Resursele i se micşorau. Nu doar metalele dinăuntrul lui, ci şi rezervele metalminții. Rezervele îşi schimbau nivelul de Învestitură.

Ar fi trebuit să se abțină, ştia asta – să le păstreze pentru studiu ca să le folosească pe viitor –, dar, rugină, puterea era amețitoare. A ajuns uşor la navă, deşi nu se putea împinge decât în câteva cartuşe. A izbit cu pumnul într-una dintre ferestrele de pe punte, iar tăieturile i s-au vindecat imediat.

Suit era singur înăuntru. Nu se vedeau piloți, tehnicieni sau servitori. Ci doar o punte întinsă, semiovală, care nici măcar nu era acoperită cu covoare. Suit stătea pe un scaun.

Wax a urcat şi şi-a ridicat pistolul de aluminiu. Cizmele lui au bocănit pe podeaua de lemn. A scanat repede camera. *Oameni în holul de afară,* şi-a zis. *Şi ceva metal în gura lui*

Suit. Era tertipul cu moneda în gură – aşa se ascunde metalul de un Allomant. Tot ce se găsea înăuntrul corpului era foarte greu de simţit.

Bine, asta dacă nu purtai cu tine însăşi puterea creaţiei.

— Şi iată, a zis Suit, că a venit în sfârşit şi confruntarea noastră.

— Nu e cine ştie ce confruntare, a spus Wax, încă în putere. Aş putea să te distrug într-o sută de feluri acum, unchiule.

— Nu mă îndoiesc de asta, a zis Suit, aprinzând un chibrit pentru pipă.

Încerca să-şi ascundă moneda. Credea că, dacă vorbeşte cu pipa în gură, Wax avea să creadă că pronunţă ciudat din cauza ei.

— Şi eu care te pot distruge doar într-un singur fel, a mai zis.

Wax şi-a ridicat pistolul.

Suit s-a uitat la el şi a zâmbit.

— Ştii de ce te-am bătut întotdeauna, nepoate?

— Nu m-ai bătut, a spus Wax. Ai refuzat să lupţi. E cu totul altceva.

— Dar câteodată singurul fel de a câştiga e să refuzi să lupţi.

Wax a făcut un pas în faţă, conştient de capcane. Se mişca mai repede, gândea mai repede decât în mod normal. Liniile albastre se răspândeau din jurul lui ca o reţea strălucitoare, căutând surse de metal mai mici şi mai îndepărtate decât ar fi putut să simtă în mod normal. Din când în când, păreau să licărească şi, pentru câteva clipe, vedea strălucirea dinăuntrul fiecărui obiect şi persoane. I se părea atunci c-ar putea să le mişte şi pe-acelea.

O voce uluită din mintea lui îi şoptea: *Sunt toate la fel. Metalele, minţile, oamenii, totul e făcut din aceeaşi substanţă...*

— Ce-ai făcut, unchiule? a întrebat Wax uşor.

— Şi acum sunt nevoit să răspund propriei mele întrebări, a răspuns Edwarn, scuturând din cap şi ridicându-se. Te-am bătut, Waxillium, nu din cauză că m-am pregătit – deşi m-am pregătit mult. Te-am bătut nu din cauza inteligenței sau puterii, ci pentru că am o abilitate unică. Creativitatea.

— O să mă baţi cu tablouri?

— Mereu ai câte-o glumă isteață pregătită! a comentat Suit. Bravo!

— Ce-ai făcut?

— Am armat bomba asta, a spus Suit. E pusă să explodeze în câteva momente. Doar eu o pot opri.

— Atunci las-o să explodeze, a zis Wax, ridicând Brățările – cu straturile de metal vălurind în bucata triunghiulară de metal. Sunt sigur că o să supraviețuiesc.

— Şi cei de jos? a întrebat Suit. Prietenii tăi? Prizonierii mei? Din cum se aude, se luptă cu convingere pentru libertatea lor. Cât de trist ar fi să-i vezi vaporizați într-o explozie despre care am auzit că ar putea să distrugă un oraş întreg...

Wax şi-a mărit viteza gândurilor, folosind rezervele din zinc. S-a gândit la vreo zece scenarii. Să găsească explozibilii şi să-i Împingă? Cât de departe i-ar fi putut arunca? Ar fi detonat Suit bomba înainte să ajungă la ei?

Viteza lui de mişcare aproape că fusese consumată – Marasi o folosise ca să ajungă la el, probabil, aşa că da, Suit ar fi avut timp. Dar oare chiar ar fi făcut-o? S-ar fi aruncat în aer, cu tot cu navă, ca să-l învingă pe Wax?

Dacă ar fi fost un criminal ordinar, Wax n-ar fi crezut-o, dar, din păcate, Suit – şi cei din Set în general – demonstraseră un nivel de fanatism la care nu se aşteptase. Şi-a amintit cum se comportase Miles când fusese executat.

Oamenii ăştia nu erau doar tâlhari şi hoţi. Erau revoluționari, erau sclavii unui ideal.

Ce altceva? Ce-ar mai fi putut să facă? A respins scenariu după scenariu. Să-i ducă pe ceilalți într-un loc sigur – era prea lent. Să-l împuşte pe Suit acum: bărbatul putea să se vindece, şi poate că Wax n-ar mai fi avut timp să găsească bomba şi s-o îndepărteze, oricum. Să împingă nava în sus? N-ar fi putut-o face suficient de rapid, căci trebuia să Împingă uşor, ca să nu destrame nava cu totul.

—... de una singură, a spus Suit.

— Ce vrei? a întrebat Wax. N-o să te las să pleci.

— Nici nu trebuie s-o faci, a răspuns Suit. Nu mă îndoiesc că tu m-ai putea urmări până la capătul lumii, Waxillium. Am crezut că pot să fiu creativ, dar tu... eşti tenace.

— Şi-atunci?

— Tu arunci Brățările pe fereastră, a zis Suit. Eu ordon dezamorsarea bombei. Şi apoi ne confruntăm ca bărbații, fără avantaje nenaturale.

— Crezi că aş avea încredere în tine?

— Nu trebuie să ai, a răspuns Suit. Dă-mi cuvântul tău de onoare c-o s-o faci.

— Îl ai, a spus Wax.

— Dezarmați dispozitivul! a strigat Suit spre uşă.

Wax putea să vadă soldații îndepărtându-se – nu după metalele lor, ci după semnele lăsate de sufletul lor. În câteva clipe, n-a mai putut să vadă pe nimeni; şi nici nu se ascundea cineva pe punte.

O voce s-a auzit pe coridoare. Tinicheaua pe care o ardea Wax îi permitea s-o audă[2].

---

[2] *The tin Wax burned let him hear,* în textul original. O scăpare a traducătorului. Substantivul *tin* se traduce *tinichea* dar înseamnă şi

— Am dezarmat-o, milord!

O pauză.

— Slavă lui Trell! a mai auzit Wax o voce uşurată.

Suit s-a întors spre Wax.

— Există tradiția aia din Ţinuturile Necruțătoare... Doi bărbați, un drum prăfuit, cu armele la centură. Bărbat contra bărbat. Unul trăieşte, celălalt moare. Şi aşa îşi rezolvă disputele.

A bătut în arma de la coapsă.

— Nu pot să-ți ofer un drum prăfos, dar poate că putem să ne prefacem că zăpada de-afară e praf.

Wax a strâns din buze. Edwarn părea complet sincer.

— Nu mă obliga să fac asta, unchiule.

— De ce? a întrebat Suit. Ştiu că asta e ocazia pe o care o aşteptai. Ai un pistol de aluminiu, la fel ca mine. Nu putem să Împingem metalele. Doar doi oameni şi armele lor.

— Unchiule...

— Ai visat la asta, fiule. Ai şansa să mă împuşti fără întrebări şi să nu încalci legea. În plus, eu sunt deja mort pentru lege. Conştiința ta să nu-şi facă probleme. N-o să mă predau şi sunt înarmat. Singurul fel în care mă poți opri e să mă împuşti. Hai s-o facem!

Wax a pipăit Brățările Doliului şi a zâmbit.

— Nu înțelegi, aşa-i?

— O, ba da. Am văzut-o în tine. Foamea ascunsă a omului legii, vrând să fie eliberat ca să poată omorî după voie. Ea vă defineşte, pe tine şi pe cei ca tine.

— Nu, a spus Wax.

Şi-a desfăcut tocul în care-şi ținea pistolul şi a băgat Brățările într-o pungă de piele. Gloanțele şi celelalte fiole de

---

cositor. Or la allomanți simțurile le ascute cositorul, nu tinichelele (n.red.).

metal le-a pus tot acolo; a rămas fără metale şi singurul lucru care-i mai rămăsese era arma.

— Poate c-am simțit o ură ascunsă, a spus Wax. Dar nu asta mă defineşte.

— Atunci ce-o face?

Wax a aruncat punga de piele pe fereastra spartă şi şi-a băgat pistolul în toc.

— O să-ți arăt.

Telsin s-a împleticit prin zăpadă, agitată, încercând să urce peste troiene.

Suit era un idiot. O ştiuse dintotdeauna, dar azi fusese şi mai evident. Să plece cu nava? Ăla era primul loc în care s-ar fi dus să-l caute. Era ca şi mort.

Ce zi dezastruoasă. Un dezastru fără seamăn. Waxillium ştia despre subterfugiul ei. Set fusese expus. Planurile lor se prăbuşeau.

Trebuia să poată salva ceva. A ajuns la un mic loc fără zăpadă, aproape de intrarea templului, unde oamenii ei lăsaseră plutacul pe care venise cu Waxillium. Spera să meargă încă. Ştia cum funcționează – urmărise manevrele cu atenție în timpul călătoriei. N-avea nevoie decât de...

S-a auzit un bufuet în spatele ei.

A privit uluită la roşul care s-a întins brusc pe zăpada din fața sa. Erau stropi de roşu.

Sângele ei.

— Mi-ai omorât unul dintre prieteni azi, s-a auzit o voce răguşită din spate. N-o să te las să omori şi alții.

A căzut în genunchi în fața navei, apoi şi-a întors capul. Wayne stătea în fața ei în zăpadă, mohorât, ținând o puşcă în mână.

— Tu..., a şoptit Telsin. Nu poți... arme...

— Da, a spus el, încărcând puşca din nou. Că tot veni vorba.

I-a îndreptat puşca spre faţă şi a mai tras o dată.

Marasi a coborât pe nişte trepte ascunse până la camera cu piedestalul decorat şi cu sticla spartă pe podea. Nu ştia ce anume declanşase deschiderea uşilor secrete, dar era bucuroasă. Direct, ca întotdeauna, Waxillium făcuse o gaură prin pereţi când trecuse prin catacombe, ieşind direct prin piatră. Jumătate din cameră se prăbuşise; i-ar fi fost greu să coboare prin spaţiile create de el.

Puterea se dusese. I-o dăduse lui Waxillium, dar, în loc să se simtă consumată, se simţea... împăcată. Simţea calmul celor care stau întinşi la plajă într-o zi perfectă de vară şi simt soarele cum se scufundă la orizont. Da, nu mai avea lumina aceea, dar ce bucurie fusese.

Biata MeLaan se afla încă acolo şi ce mai rămăsese din ea începuse deja să înghită oasele, strângându-le într-o formă ciudată. Fără ţepuşe, devenise o Nălucă-de-Ceaţă. Marasi a îngenuncheat lângă ea, neştiind cum s-o ajute. În orice caz, MeLaan părea să fie încă vie.

Marasi s-a ridicat, apoi s-a grăbit pe coridorul cu capcane, până a ajuns la picturile murale de la intrare. Afară avea loc un război în toată regula, cu sute de împuşcături răsunând în noaptea rece şi plină de ninsoare. Era surprinsă să vadă că oamenii mascaţi păreau să câştige. Soldaţii, care fuseseră împinşi înapoi, spre marginea platformei de stâncă, stăteau acum cu spatele la prăpăstii şi stânci. Nu se puteau retrage nicăieri, mulţi erau morţi şi răniţi.

I s-a părut că vede influenţa lui Waxillium în felul în care unele cadavre zăceau pe jos; de parcă le-ar fi azvârlit cineva prin aer. Marasi a încuviinţat, satisfăcută. Se bucura că Wax făcea treaba pe care venise s-o împlinească.

Avea şi ea o misiune de terminat. A ieşit din templu, dincolo de scări şi de statuia Lordului Legiuitor, care acum –

că Wayne îi scosese vârful suliței – părea să țină în mână doar un toiag.

Unde ar fi putut găsi...

S-a auzit o împuşcătură puternică în apropiere. Şi-a întors privirea, căutând locul de unde venea. A mai auzit una.

Ceva mai târziu, Wayne a venit prin furtună, cu capul aplecat şi fața tristă. Purta o armă pe umăr şi ținea nu una, ci trei țepuşe metalice în mână.

Wax stătea calm pe marginea navei, aşteptând ca unchiul său să facă o mişcare.

De obicei, lucrurile astea nu se întâmplă ca-n poveşti. Nu puteai să tragi pistolul mai repede decât altcineva – nu reuşeai aşa ceva decât dacă aveai viteză Feruchimică. Dacă-l aşteptai să se mişte el primul, erai deja prea lent. Odată, încercase asta cu gloanțe oarbe pe cel mai rapid om pe care-l cunoscuse.

Cel care scotea pistolul primul trăgea primul foc. Aşa era regula.

Suit a scos pistolul.

Wax s-a Împins în fereastra de metal din spatele lui. A traversat distanța dintre el şi celălalt bărbat ca prin ceață şi Suit a tras. Glonțul l-a lovit pe Wax în umăr, dar Wax s-a izbit de Suit, şi-au căzut amândoi pe podeaua punții.

Suit l-a apucat de braț. Rezervele de metal ale lui Wax au dispărut.

— Aha! a exclamat Suit. M-am făcut Parazit! Pot să extrag metalele din oricine mă atinge, Waxillium. Eşti mort. Nu mai ai Brățările. Nu mai ai Allomanție. Am câştigat.

Wax a gemut, ținându-se de Suit în timp ce se rostogoleau pe jos.

— Uiți, a spus el. Nu sunt surprins. Întotdeauna ai urât chestia asta la mine. Sunt un terrisian, unchiule.

Şi-a crescut greutatea de multe ori. A extras tot ce avea în brăţările de pe braţ, sutele de ore petrecute fiind mai uşor decât ar fi trebuit să fie.

Nava s-a cutremurat, iar podeaua s-a spart.

Wax s-a ţinut de Suit în timp ce cădeau; îl prinsese bine, deşi avea o mână slăbită de pe urma împuşcăturii. S-au prăbuşit prin două niveluri ale navei – corpul lui Suit, care mereu se izbea de podele se vindeca în cădere – înainte să treacă şi prin cea mai de jos podea. Erau loviţi, sângerau şi erau plini de tăieturi de la lemnul spart.

Suit părea oripilat.

— Idiotule! Ai...

Wax i-a învârtit iarăşi, împingându-l pe Suit în jos, în timp ce se prăbuşeau prin aer. Vântul dospind de nea sufla în jurul lor, cu fulgi învolburându-se în toate părţile.

Suit ţipa.

Şi-apoi a Împins.

Suit şi-a lăsat moneda din gură şi şi-a folosit Allomanţia ca să o împingă în jos, spre pământ. Moneda s-a lovit de pământ şi le-a încetinit căderea.

Wax şi-a scăzut greutatea suficient cât să se asigure că Împingerea lui Suit îi va ţine în viaţă. S-au prăbuşit în zăpadă, ceva mai departe de platoul templului.

Wax şi-a revenit primul. S-a ridicat şi l-a luat pe sus pe Suit cu o mână. Stăteau amândoi în nemărginirea aceea de alb. Suit l-a privit, ameţit în urma căderii şi-a impactului.

— Definiţia unui om al legii este simplă, unchiule, a zis Wax, simţind cum sângele i se scurge pe faţă, din cele câteva zeci de tăieturi.

L-a ridicat pe Suit de haine, trăgându-l aproape.

— El este cel care se aruncă în faţa glonţului, pentru ca nimeni altcineva să nu fie nevoit s-o facă.

Wax i-a pocnit una în faţă şi l-a lăsat la pământ, inconştient.

MeLaan înota parcă într-o mare de spaimă. Era spaima din propria ei minte care ştia că ce se întâmplă nu e în regulă. Să fie condusă de instinct în halul ăla, să simtă impulsurile acelea.

Dar asta făcea. Mâncare. Avea nevoie de mâncare.

Nu, mai întâi, avea nevoie de un loc în care să se ascundă. De sunete. Să se ascundă, să găsească un ungher. A continuat să construiască un corp care să-i permită să meargă. Să fugă.

Atât de frig. Nu înțelegea frigul. N-ar fi trebuit să existe. Şi nu simțea gustul prafului, ci doar piatra. Piatră peste tot.

Piatră înghețată.

Simțea nevoia să țipe. Ceva lipsea. Nu era mâncare. Nu era un loc de ascuns, ci altceva. Ceva era oribil de greşit. Oribil, oribil.

Un obiect a căzut asupra ei. Era rece, dar nu era piatră. Nu era nici mâncare. L-a luat şi-a vrut să-l scuipe, dar apoi s-a întâmplat altceva.

Ceva minunat. L-a înghițit şi pe-al doilea care a căzut şi-a început să se unduiască, să se agite. S-au întors. Memoriile. Cunoaşterea. Rațiunea.

Sinele.

A exultat, ignorând micile găuri din memoria ei. Ținea minte majoritatea excursiei până acolo, dar se întâmplase ceva în camera Brățărilor... Nu, Brățările nu fuseseră acolo şi...

Mai întâi şi-a făcut ochii; ştia ce-avea să vadă dacă i-ar fi deschis. Îl gustase deja în aer şi ştia ce miros are.

— Bine ai revenit, a spus Wayne, rânjind. Cred că am câştigat.

30

Marasi a acceptat gamela de la Allik. Scotea aburi, deşi la atingere era doar caldă. A stat pe treptele din afara templului, învelită în vreo patruzeci de pături. Îi lăsase medalionul unuia dintre Malwish până ce aveau să mai facă rost de altele de la navă.

Recuperarea navei oferea o privelişte impresionantă. Waxillium stătea pe secţiunea stâncoasă de dincolo de platou, folosindu-şi cele două mâini ca să tragă de un lucru ce încă nu se putea vedea. Sus de tot, nava se lăsa uşor la pământ, trasă de Waxillium ca de o lesă invizibilă.

— O să se rupă? a întrebat Allik.

L-a privit cu surprindere, apoi a văzut că purta medalionul de comunicare.

— Ciocolata caldă şi o pătură o să-mi ajungă o vreme, a spus el, aşezându-se şi trăgându-şi pătura mai bine în jurul corpului. Alţii au nevoi mai mari, da? Nava. O să se rupă?

Marasi s-a uitat la maşina zburătoare. Îşi şi imagina oamenii lui Suit la bord încercând să-şi dea seama cum să facă motoarele să meargă mai repede şi ventilatoarele să se învârtă. Nava continua să coboare. Waxillium Ladrian, purtând Brăţările Doliului şi fiind foarte nervos, era ca o forţă a naturii.

A zâmbit şi a sorbit din ciocolată.

— Rugină! a exclamat ea, privind-o. Ce-ai pus aici?

Era dulce, groasă, caldă, ciocolatie şi *minunată*.

— Cioco, a spus el. Câteodată e singurul ajutor în lumea asta îngheţată şi singuratică, da?

— Beţi ciocolată?

— Sigur. Voi nu?

Nu băuse niciodată ciocolată. În plus, era mult mai dulce decât ciocolata cu care se obişnuise ea. A luat o sorbitură mai mare şi a simţit că se calmează.

— Allik, ăsta e cel mai minunat lucru pe care l-am trăit vreodată. Şi tocmai ce-am deţinut însele puterile creaţiei.

El a zâmbit.

— Nu cred că nava ta e în pericol, i-a spus. Wax trage de ea uşor şi din toate părţile. Waxillium e atent, chiar e.

— Atent? Pare să fie foarte bun la spart lucruri. Nu prea sună a om atent, da?

— Ei, o face cu o precizie uimitoare, a spus ea, luând altă gură de ciocolată.

N-a mai durat mult până când nava a coborât pe stânci. Era întreagă. Waxillium a ţinut-o pe loc, apoi şi-a ridicat Brăţările Doliului într-o mână, cu vânturile, zăpada şi chiar şi ceaţa învârtindu-se în jurul lui.

Ventilatoarele s-au oprit încet. Ceva mai târziu, soldaţii au ieşit cu mâinile sus. Wayne şi MeLaan s-au îndreptat spre ei, luându-le armele, în vreme ce colegii lui Allik s-au urcat în navă ca să se asigure că nu se mai afla nimeni acolo.

Marasi a privit toată scena, sorbindu-şi ciocolata topită şi gândindu-se. Ţepuşa lui ReLuur stătea înfăşurată într-o batistă în buzunarul ei.

Cu ochii minţii, îl vedea iarăşi pe Wayne cum venise la ea prin zăpadă, cu arma la umăr şi o pată de sânge îngheţat lipită de piele. Lângă imaginea aceasta o vedea pe cea a lui Waxillium – şi bucuria cu care se lansase după navă ca să-l prindă pe unchiul său.

Era un soi de întuneric în cei doi bărbaţi despre care poveştile nu spuneau nimic. Marasi era bucuroasă; se dusese până la platformă, apoi se întorsese. Deşi era mândră că-şi împlinise misiunea pentru kandra, se hotărâse

că avea să facă altceva pe viitor. Acum se împăcase cu ideea asta.

Alesese.

— Gheață! a spus Allik după o vreme. Ar fi bine să mergem să facem ceva, da?

Marasi a ridicat privirea din gamela goală ca să se uite unde-i arătase bărbatul. Echipajul Malwish se întorsese din inspecție şi soldații taberei opuse erau duşi să fie închişi în bricul navei.

Suit rămăsese încă în locul unde-l aşezase Waxillium – fusese legat de vârful suliței Lordului Legiuitor, cu picioarele atârnându-i în aer. Cineva-i astupase gura, i se scoseseră metalminţile şi Waxillium se folosise de Allomanție ca să-i ia toate metalele. Şi parcă tot nu păreau să-şi fi luat suficiente măsuri de siguranță.

Încă avea țepuşele, fiindcă nu ştiau cum să i le scoată fără să-l omoare. N-ar fi putut să facă nimic fără metale, dar ea încă era îngrijorată.

Steris se alăturase lui Waxillium pe câmp, iar el îi cuprinsese umerii cu brațul. Marasi zâmbi. Asta era o imagine care niciodată înainte nu i s-ar fi părut reconfortantă. Dar aveau să se potrivească.

Din păcate, Steris şi Waxillium aveau probleme cu căpitanul lui Allik şi câțiva din echipaj. Cele două grupuri se aflau acum față în față, cu Wayne şi MeLaan lângă Waxillium; Wayne îşi ținea puşca în mâini, MeLaan era cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât toți ceilalți, cu brațele încrucişate, având o atitudine de om greu de clintit.

Da.

— Hai să mergem, i-a spus Marasi lui Allik.

Căpitanul Jordis purta unul dintre medalioanele de traduceri şi n-a tresărit când a fost lovită de rafala de vânt care a început să sufle chiar când a venit Marasi lângă ea.

— Vă mulțumim pentru ajutor, a spus Jordis, cu o voce accentuată care semăna cu a lui Allik. Dar aprecierea noastră nu ne permite să ignorăm tâlhăria. Ne aşteptăm ca proprietatea să ne fie returnată.

— Nu văd nicio proprietate a voastră aici, a răspuns Waxillium cu răceală. Văd doar artefactul pe care noi l-am recuperat. Bine artefactul şi nava mea.

— Nava! s-a răstit Jordis, făcând un pas în față. De când ne-am prăbuşit în teritoriile voastre, echipajul meu a fost încarcerat, torturat şi *omorât.* Pari să cauți pricină de război, Allomante.

La naiba. Marasi spera ca ea să-i arate la fel de multă reverență lui Waxillium ca Allik. Într-adevăr, mare parte din echipaj părea să-l respecte pe Wax, dar căpitanul n-avea de gând să renunțe.

— Dacă o să aibă loc un război, dându-vă o armă puternică nu pare să fie cea mai sigură metodă de a-mi salva poporul. Nu pot să schimb ce v-au făcut Suit şi-ai lui, dar ei sunt criminali, şi ce-au făcut e deplorabil. O să mă asigur că sunt aduşi în fața justiției.

— Şi, totuşi, furi de la noi.

— Negi că templul ăsta a fost gol înainte să ajung eu aici? a întrebat Waxillium. Negi că nava aia a aparținut unei națiuni care nu ea ta? Nu pot să fur ce n-ai deținut niciodată, Căpitane. E dreptul meu să pretind relicva asta şi nava. Poți...

Marasi se pregătea să intervină, dar, în schimb, s-a băgat Steris, care l-a întrerupt pe Wax.

— Lord Waxillium, a spus ea. Cred că e prudent să-i lăsăm pe ei să ia nava.

— Ce? Pe dracu'...

— Waxillium, a zis Steris în şoaptă. Sunt obosiți, mohorâți şi departe de casă. Cum te aştepți să se poată întoarce la ai lor? Ți se pare că e drept?

A strâns din buze.

— Cei din Set au una dintre navele astea şi-o studiază, Steris.

— Atunci, o să-i rugăm pe Malwish să înceapă legături comerciale cu noi, în schimbul acestui dar generos, a comentat Steris, privind-o pe Jordis. Presupun că vom putea cumpăra nave de la ei mai repede decât va putea Set s-o construiască pe-a lor.

Marasi a încuviințat. *Nu e rău, Steris.*

— Asta dacă le vând, a zis Waxillium.

— Cred că o să le vândă, a spus Steris, privind-o pe Jordis. Fiindcă bunul căpitan îi va convinge că, pentru accesul la Allomanții noştri, merită să renunțe la un monopol tehnologic.

— Aşa-i, a spus Marasi, ducându-se lângă restul celorlalți, cu Allik după ea. Noi suntem rari printre voi, aşa-i?

— Noi? a întrebat Allik.

— Şi eu sunt Allomant. Nu m-ai văzut când am încărcat cubul în depozit?

— Eram... un pic ocupat..., a spus el, puțin amețit. O, vai. Mare Allomant.

— Nu vă pot promite nimic, a zis Jordis neîncrezătoare. Malwish sunt doar o națiune. Alte națiuni ar putea să creadă că sunteți slabi şi să hotărască să vă atace.

— Atunci, ați putea să-i informați că Brățările Doliului sunt aici, gata să pedepsească pe oricine ne va ataca.

Jordis a şuierat. Marasi nu putea să-i vadă trăsăturile feței, dar gestul pe care l-a făcut nu era unul de satisfacție.

— Imposibil. Îmi dai premiul mai mic ca să-mi distragi atenția de la cel mare, nu-i aşa? N-o să vă dăm vouă arma Suveranului.

— Nu ne-o dați, a exclamat Steris.

S-a uitat spre MeLaan, care privea totul cu brațele încrucişate.

— Allik, oamenii voştri au poveşti despre creaturi ca ea, nu?

— Spune-le celorlalți, i-a zis Marasi. Te rog.

El şi-a scos medalionul şi s-a lansat într-o explicație agitată pe limba lui, dând din mâini şi arătând spre MeLaan. Kandra a ridicat din sprâncene, apoi şi-a făcut pielea transparentă, arătând un schelet atât de crăpat şi de spart, că Marasi a rămas fără cuvinte. Cum de mai putea să stea în picioare?

Căpitanul s-a gândit.

— Noi, a spus Steris, vom da Brățările kandrelor nemuritoare. Sunt înțelepte şi imparțiale, slujba lor e să servească poporul nostru. Vor promite să nu ne lase să folosim Brățările decât dacă vom fi atacați de voi.

N-aveau de unde să ştie la ce se gândea căpitanul Jordis. Când a vorbit din nou, femeia a făcut câteva gesturi scurte, dar Marasi s-a gândit că gesturile puteau să fie chiar şi mai nesincere decât expresiile feței. Ce făceai în societățile în care toată lumea îşi ascunde sentimentele adevărate în spatele unei măşti şi le afişa doar pe cele calculate?

— Este un compromis neplăcut, a spus Jordis. Înseamnă că o să mă întorc şchiopătând la poporul meu, cu jumătate de echipaj mort şi cu nava nouă schimbată pe una veche de câteva decenii.

— E adevărat, a conchis Steris.

Ea stătea lângă Waxillium, care, în continuare, nu zicea nimic, dar făcea pe amenințătorul, ca de obicei.

— Dar, Căpitane, te vei întoarce cu ceva mult mai valoros decât o veche relicvă sau nava ta prăbuşită. Vei vea parteneri de afaceri într-un ținut care e plin de Născuți-din-Metal. Vi s-a spus că Lordul Waxllium ocupă o poziție importantă în guvern? Că are o influență dramatică asupra

negoțului, impozitelor şi taxelor? Dacă oamenii voştri ar obține tratate favorabile de la noi, s-ar putea îmbogăți peste măsură.

Jordis i-a privit, apoi şi-a încrucişat brațele, uitându-se direct la Waxillium.

— Tot neplăcut e.

Jordis era mult mai scundă, dar reuşea să pară puțin amenințătoare ea însăşi. De fapt, Marasi avea impresia că femeia voia să țipe la ei, să-i atace, să obțină răzbunare pentru ce le făcuseră cei din Set. Orice, numai afaceri nu.

Poate că unele emoții erau prea puternice ca să fie ascunse de-o mască.

Jordis a încuviințat, în cele din urmă.

— Foarte bine. Aşa să fie. Dar n-o să plec fără o înțelegere scrisă, fie şi măcar o declarație de intenție.

Marasi a răsuflat uşurată, făcându-i lui Steris un semn de apreciere. Totuşi, a văzut rigiditatea lui Jordis când s-a apropiat să dea mâna cu Wax. Bazinul nu-şi făcuse prieteni noi în ziua aia; spera ca măcar străduințele lor din ultimele minute să fi însemnat că nu-şi făcuse nici un duşman.

— Mai am o cerință, a spus Waxillium.

— Ce? a întrebat Jordis, suspicioasă.

— Nu e nimic costisitor, a răspuns Waxillium. Serios, vreau doar să mă duceți până undeva.

Malwish au fost de acord, din fericire. N-ar fi vrut să care o navă plină de soldați inamici până-n sud. Wax a trebuit să le explice că nu pot să-l păstreze pe Suit, şi Căpitanul a cedat, fără să se mai certe. Părea să-şi dea seama că cea mai bună şansă de a-i pedepsi pe cei care-i torturaseră era Wax, aşa că i-au dat ocazia să facă nişte interogatorii temeinice.

El şi-a ascuns însă relația pe care o avea cu Suit.

Echipajul Malwish îşi pregătea nava pentru călătorie, în timp ce Wax stătea în fața statuii Lordului Legiuitor,

privindu-i țepuşa din ochi. Verificase cureaua, care era din aluminiu. Nu avea niciun fel de încărcătură. Dacă existaseră vreodată două brățări, a presupus că amândouă fuseseră contopite în vârful acela de suliță.

Marasi a trecut pe lângă el.

— O să verific plutacul, ca să mă asigur că nu lăsăm în urmă provizii.

Wax a încuviințat.

Am avut puterea ta, s-a gândit el, privind statuia, *chiar şi numai* o *mică parte din* ea... *Cred că înțeleg.*

Îi dăduse Brățările lui MeLaan şi ea la ascunsese pe undeva în carnea ei. Era bucuros să ştie că nu le mai poate atinge. Prea multă putere.

Şi-a ridicat mâna ca să-şi ia rămas-bun de la Lordul Legiuitor, apoi a pornit după Marasi.

— Lui Aradel şi Senatului n-o să-i placă înțelegerea asta, a zis Wax când a ajuns lângă ea. Mai ales partea în care cedăm Brățările.

— Ştiu, a răspuns Marasi.

— Trebuie să le spun că n-a fost ideea mea.

Ea l-a privit.

— Nu pari să fii foarte afectat că le-ai pierdut.

— Nu sunt, a recunoscut el. Eram îngrijorat, ca să fiu sincer. Brățările sunt consumate, în mare parte, dar probabil că le-am putea încărca. Puterea pe care ți-o dau e ceva...

— Sublim şi devastator în acelaşi timp? a întrebat Marasi. Sunt periculoase pentru ce s-ar putea întâmpla dacă ar ajunge în mâini greşite, dar, cumva, şi mai periculoase în mâinile tale?

— Da.

Au împărtăşit o înțelegere în acel moment, cu vântul suflând în jur. Ceva ce atinseseră, ceva ce – sperau – numai ei aveau să ştie.

S-au întors împreună fără să mai spună nimic, căutând plutacul. Jordis avea să vrea să-l urce pe navă, dar, mai întâi, trebuia să-i arate lui Wax cadavrul. Nu-l învinuia pe Wayne pentru ce-i făcuse lui Telsin. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut s-o ducă în Elendel pentru proces şi interogatorii. Şi, da, ar fi vrut ca el însuşi să fi apăsat pe trăgaci. Armonie avea dreptate în privința asta.

Dar, oricum, problema Telsin era rezolvată. Asta însemna...

Sânge pe zăpadă.

Plutacul nu mai era.

Şi nici cadavrul, de fapt.

Marasi a rămas pe loc când s-au apropiat, dar Wax s-a dus mai aproape de bucata goală de pământ. Din nou, scăpase. Nu era surprins, şi-a dat seama, era însă impresionat. Reuşise să decoleze cu plutacul şi să fugă în timpul luptei, scăpând în tot haosul acela.

Wayne ar fi trebuit să ştie că se poate vindeca, s-a gândit Wax, îngenunchind lângă petele stranii de sânge, care păreau să schițeze silueta unui corp.

— Înseamnă că nu s-a terminat, a spus Marasi.

Wax a dat la o parte petele de sânge, înghețate peste zăpadă. Îşi petrecuse ultimele optsprezece luni încercând s-o salveze pe femeia aia. Şi, când reuşise s-o facă, ea îl omorâse.

— Nu s-a terminat, a spus el. Dar e mai bine aşa.

— Fiindcă soră-ta nu e moartă?

S-a întors spre Marasi. Părea că, deşi petrecuse ore întregi în locul acela înghețat, frigul se strecurase doar în inima lui.

— Nu, a spus el. Ci pentru că acum am din nou pe cine să vânez.

31

— Wax, *trebuie* să vezi chestia asta!

Wax şi-a dat jos pălăria, cu privirea încețoşată.

Paturile nu erau din cale-afară de confortabile, dar măcar nava zbura liniştit, fără turbulențe. Era frumos, căci pe plutac se simțise mereu ca şi cum ar fi fost pe cale să se prăbuşească într-o culme de deal.

Wayne stătea aplecat afară pe fereastra mare din cameră.

— Se deschide fereastra aia? a întrebat Wax, surprins.

— Orice fereastră se deschide, a spus Wayne, dacă împingi în ea suficient de tare. Vino, trebuie să vezi asta.

Wax a oftat, urcându-se lângă el şi aplecându-se pe fereastră. Sub ei, Elendel se întindea ca o mare de lumini.

— Sunt ca nişte râuri de foc, a zis Wayne. Uite ce modele formează. Zonele bogate mai luminate, toate drumurile drepte. Frumos.

Wax a mormăit.

— Asta e tot ce poți spune, amice?

— Wayne, eu văd asta în aproape fiecare seară.

— Vezi, nu e corect. Ar trebui să te simți vinovat.

— Că sunt Monedăîmpingător?

— Că trişezi în viață, Wax.

— Şi dacă mă prefac că sunt recunoscător?

— Presupun că merge şi-aşa.

Wax s-a aşezat iarăşi pe pat, apoi a tras de cizme, desfăcându-le şireturile. Îl durea tot corpul, de parcă ar fi fost bătut şi lăsat inconştient. Ar fi vrut să dea vina pe efortul din ultimele zile, dar ținuse Brățările Doliului în mână şi fusese complet vindecat.

Asta însemna că durerile se datorau faptului că dormise câteva ore pe patul ăla. Rugină. Chiar îmbătrânea. Gândindu-se la asta, şi-a dat însă seama că mortalitatea nu-l mai înspăimânta ca pe vremuri.

—Ar trebui să mergem pe punte, a sugerat el, ridicându-se.

Avusese o zi plină de când plecaseră din munte. Opriseră într-un oraş ca să telegrafieze înainte, apoi aşteptaseră să se lase noaptea înainte să-şi vadă de drum. N-avea de gând să aducă o imensă navă zburătoare lângă oraş fără să-i avertizeze mai întâi.

Jordis fusese de acord, după ce-i promisese să o reaprovizioneze pentru drumul de întoarcere. Marasi îşi făcea griji în legătură cu căpitanul, dar el se uitase în ochii femeii din spatele măştii. Era un soldat, omorâse oameni, deşi pretindea că nu conduce decât o navă comercială.

Ştia. Wax avusese Brăţările. Ar fi putut să-i omoare pe Malwish şi să le ia nava fără să se gândească de două ori. În schimb, el alesese compromisul oferit de Steris. Dincolo de cuvintele ei dure, Jordis ştia că obținuse mai multe din situația asta decât ar fi avut motive să spere.

Wayne i s-a alăturat în uşa camerei şi s-au dat amândoi la o parte ca să le facă loc unor membri ai echipajului. Nu le putea vedea fețele, dar îşi dădea seama cum se simt din faptul că vorbeau puțin şi înaintau mohorâți.

— Au fost frânți, i-a şoptit Wayne, uitându-se peste umeri la ei. Nu e drept ce li s-a întâmplat oamenilor ăstora, Wax.

— Când e viața vreodată dreaptă?

— Cu mine a fost, a spus Wayne. Mai mult decât dreaptă. Având în vedere ce merit.

— Vrei să vorbeşti despre asta? a întrebat Wax.

— Despre ce?

— Ai folosit o armă, Wayne.

— E, a fost o puşcă. Nu se pune.

Wax şi-a aşezat mâna pe umărul prietenului său.

Wayne a ridicat din umeri.

— Cred că al meu corp şi-o fi zis: *Ce mai contează?*

— Credeam că înseamnă că te-ai iertat pe tine însuți.

— Nu, a spus Wayne. Eram doar foarte supărat pe soră-ta.

— Ştiai, nu-i aşa? a întrebat Wax, încruntându-se. Că o să se vindece?

— Nu voiam să omor pe cineva cu sânge rece...

— E bine, bănuiesc.

— ...dar nici n-aveam de unde să iau o brichetă ca să-i dau foc.

— Wayne...

Bărbatul mai scund a oftat.

—Am văzut metalmințile ieşindu-i de sub mânecă. M-am gândit că dacă vrei să iei o putere de la un Feruchimist, atunci iei vindecarea. N-aveam de gând s-o omor pe soră-ta, amice. Dar m-am distrat băgând puțin spaima în ea, şi oricum aveam nevoie de țepuşele lui MeLaan.

Wayne s-a uitat în depărtare.

— Ar fi trebuit să rămân acolo, presupun. Să o țin, ca să nu fugă, nu? Dar nu gândeam limpede, ca să zic aşa. Credeam că eşti mort, prietene. Chiar asta credeam. Şi-mi tot ziceam: *Oare Wax ar putea să o omoare de-a binelea? Sau i-ar mai da o şansă, aşa cum mi-a dat şi mie?* Aşa că am lăsat-o să trăiască. N-am apăsat pe trăgaci încă o dată, era ultimul lucru pe care-l puteam face pentru tine. Are sens ce zic?

Wax l-a strâns pe Wayne de umăr.

— Mulțumesc. Mă bucur că înveți.

S-a simțit ipocrit s-o spună când, de fapt, ar fi vrut ca Wayne să-i fi luat metalmințile şi să o lase să înghețe.

Wayne a rânjit. Wax a arătat în direcția în care se duseseră şi membrii echipajului.

— Ne vedem acolo sus.

— Te duci să-ți iei femeia? a întrebat Wayne. O să-i fie greu să se împace cu viața la oraş, departe de habitatul ei natural al deşerturilor înghețate şi pustii din...

— Wayne, l-a întrerupt Wax cu fermitate.

— Hă?

— Ajunge.

— Dar nu...

— *Ajunge.*

Wayne a rămas cu gura deschisă, apoi şi-a lins buzele şi a dat din cap.

— Bine. Ne vedem sus, amice?

— Ajungem şi noi curând.

Wayne s-a îndreptat spre punte. Wax a pornit pe coridor, spre camera pe care o împărțeau Marasi şi Steris. Şi-a ridicat mâna să bată la uşă, dar aceasta era întredeschisă, aşa că s-a uitat înăuntru. Steris era culcată pe pat, învelită într-o pătură. Dormea. Marasi nu se vedea. Spusese ceva cum că ar fi vrut să vadă oraşul de pe punte.

A rămas în uşă, privind-o cum doarme. Era cât pe-aci să plece; trecuse prin atâtea lucruri în ultimele zile. Sigur se simțea epuizată. De îndată ce ajungeau în Elendel, trebuiau să descarce prizonierii şi să aducă provizii la bord – aveau să treacă ore întregi până ce nava urma să pornească din nou la drum. Putea să mai doarmă puțin.

Uşa a scârțâit când s-a împins în ea şi Steris s-a trezit, tresărind. L-a văzut imediat. Apoi a zâmbit, s-a relaxat şi şi-a îmbrățişat perna. Purta o rochie de călătorie pe sub pătură.

Wax a intrat în cameră şi s-a aşezat pe patul de vizavi. Era atât de puțin spațiu acolo, că atingea patul ei cu

genunchii. Şi astea erau cuşetele mari ale navei. S-a aplecat, luându-i mâna într-a lui.

Ea l-a strâns de mână, cu ochii închişi, şi n-au făcut decât să stea acolo. În tăcere. Ceilalți puteau să mai aştepte câteva minute.

— Mulțumesc, a spus Wax, uşor.

— Pentru ce? a întrebat ea.

— C-ai venit cu mine.

— N-am făcut mare lucru.

— Ai fost de mare ajutor la petrecere, a zis Wax. Şi negocierile tale cu Malwish... Steris, a fost incredibil.

— Poate, a spus ea, dar tot m-am simțit ca un cufăr ce face parte din călătorie.

El a ridicat din umeri.

— Steris, cred că toți suntem aşa. Duşi dintr-o parte în alta de datorie, de societate sau chiar de Dumnezeu. Chiar şi-n viețile noastre pare că suntem doar parte a unei călătorii mai mari. Dar, din când în când, avem o alegere de făcut. Una reală. Poate că n-o să putem alege ce ni se întâmplă sau unde ne vom opri, dar ne putem îndrepta spre ceva.

El i-a strâns mâna.

— Şi tu ai ales să te îndrepți spre mine.

— Dar lângă tine e cel mai sigur loc..., a spus ea.

El i-a pus peste gură mâna plină de bătături. *Altă aventură.*

În cele din urmă, un membru al echipajului a venit să-i caute şi Wax s-a ridicat fără tragere de inimă, ajutând-o şi pe Steris să se ridice. Au mers apoi braț la braț prin coridoarele navei, sus pe punte, unde-i aşteptau ceilalți.

Aici Wax a putut să aprecieze mai bine ce văzuse Wayne. Oraşul chiar arăta superb în priveliştea panoramică de pe punte. *Oare asta o să fie o privelişte pe care toată lumea o s-o poată vedea?* s-a gândit Wax, în timp ce Steris îl strângea de

mână, privind oraşul cu zâmbetul pe buze. Tehnologia aceasta a zborului era nouă, dar nu trecuseră mulți ani de când văzuse prima maşină pe drum şi acum se găseau peste tot.

Marasi îl condusese pe căpitanul Jordis pe deasupra oraşului. Wax nu putea să citească limbajul corporal al căpitanului şi nici pe cel al echipajului. Erau impresionați de mărimea oraşului şi de înălțimea zgârie-norilor? Sau chestiile astea erau cât se poate de răspândite în Sud?

S-au apropiat de turnul Ahlstrom, iar Wax încerca să-şi închipuie ce poveşti avea să citească în ziarele de-a doua zi. Ce bine! Ura orice subterfugiu, voia ca oamenii din Elendel să ştie că lumea tocmai devenise un loc mult mai mare.

Turnul Alustrom, unde Wax deținea acțiuni de proprietate, avea un vârf plat. Căpitanul îl asigurase că va putea să-şi aterizeze nava şi pe un cui, atâta vreme cât nu era ascuțit. Şi chiar au reuşit s-o conducă pe vârful turnului.

— Sunteți sigură că nu vreți să rămâneți? a întrebat-o Marasi. Să vizitați oraşul, să aflați cine suntem cu adevărat?

— Nu, mulțumesc.

Lui Wax cuvintele i se păreau forțate. Dar era greu să-ți dai seama cu medalioanele de traducere.

— Vom accepta oferta voastră de provizii şi vom pleca în seara asta.

Era vremea să debarce. Wax şi Steris au pornit iarăşi pe coridoare, urmați de ceilalți.

— Mi se pare că toată excursia a fost un vis, a comentat Steris. Trebuie să scriu chestiile astea de îndată ce ajung acasă, ca să nu le uit.

Wax a încuviințat, dar se gândea la întâlnirea lui cu Armonie.

Coridorul ducea la o joncțiune, în dreptul căreia peretele navei se deschisese şi fusese lăsat în jos un pod de

andocare, ce cobora pe acoperişul turnului. Jos de tot, Wax a recunoscut câteva figuri care-şi suceau gâturile ca să poată vedea nava. Guvernatorul Aradel venise şi el.

Allik stătea în uşă şi şi-a ridicat masca atunci când s-a apropiat Waxillium. N-a dat din cap, n-a făcut o plecăciune, doar şi-a ridicat masca. Printre oamenii lui, poate că toate lucrurile acestea se exprimau prin unul şi acelaşi gest, căci şi ceilalţi au făcut la fel.

— Măreţe, i-a spus Allik lui Wax. Focul care vine să-ţi fie cunoscut.

— Şi ţie, Allik.

— O, îmi este, a spus bărbatul rânjind. Fiindcă focul meu e acasă, da?

S-a uitat la Marasi şi şi-a dat masca jos cu totul – cea spartă, pe care o reparase cu lipici. I-a întins-o cu două mâini, lucru care i-a făcut pe câţiva din spatele lui să exclame.

— Te rog, a zis Allik.

Cuvântul era mai accentuat acum decât înainte.

Căpitanul, care nu-şi ridicase masca pentru Wax, a înlemnit când a văzut gestul. Marasi a ezitat, apoi a acceptat masca.

— Mulţumesc.

— Mulţumesc eu, domnişoară Marasi, a răspuns Allik. Pentru viaţă.

A luat o mască plată, nedecorată, de la brâu şi a tras de curelele de piele. Era doar o bucată curbată de lemn, cu două găuri în dreptul ochilor.

— Abia aştept să ajung acasă, dar următorul meu loc după aceea va fi probabil tot aici. Am de gând să accept invitaţia ta de a vizita oraşul.

— Atât timp cât mai aduci nişte ciocolată, poţi să-l vizitezi de câte ori vrei, a zis Marasi.

Wax a zâmbit. Au renunțat toți cinci la medalioanele de greutate, o formalitate necesară – aşa li se spusese. Jordis deja îi dăduse lui Wax câte unul în dar: şi pentru traduceri, şi pentru depozitat căldură; şi pe-acelea putea să le păstreze. Wayne probabil că mai furase încă un set, deşi Wax intenționa să debarce înainte să-l întrebe.

Wax i-a condus pe pasarelă, cu Steris la braț.

— Serios, Waxillium, a spus Marasi, ducându-se lângă ei. Trebuie neapărat să imporți ciocolata aia a lor. Nu ştiu ce pun în ea, dar e uimitoare. Crezi că navele o să fie importante? Stai să guşti ciocolata.

— Hei, a exclamat Wayne, oprindu-se de partea cealaltă, dar întorcându-se să se mai uite o dată la navă. Marasi, cred că pilotul ăla te cam place.

— Îți mulțumesc pentru că ne ajuți cu genialele tale puteri de observație, Wayne.

— Ar putea să fie util politic, a spus Steris.

— Te rog! a exclamat Marasi. La vârsta mea, e un copil. Şi să nu te aud chicotind.

— N-aş îndrăzni, a spus Wax, privind în față.

Dar a văzut cu câtă reverență purta Marasi masca.

În fața lor, ajutoarele guvernatorului şi paznicii s-au strâns într-un grup, de parcă ar fi putut respinge ciudățenia pe care o văzuseră şi ce reprezenta ea, apărându-se de aceasta cu trupurile lor. Aradel stătea deoparte, de parcă s-ar fi împins singur afară din grup.

Wax s-a dus către el, cu Steris la braț, şi-a aşteptat.

— Drace, a spus Aradel în cele din urmă.

— Te-am avertizat, a răspuns Wax.

Aradel şi-a scuturat capul, uluit, cu ochii mari.

— Poate că asta o să distragă atenția tuturor de la dezastrul pe care l-ai creat în Noul Seran.

— A fost rău? a întrebat Steris.

Aradel a mormăit.

— Senatul mi-a aprins focul sub şezut de vreo două zile încoace, tot urlă despre război şi despre iresponsabilitatea conducerii. De parcă eu chiar aş fi avut vreodată o cât de mică influenţă asupra voastră.

A tresărit uşor, luându-şi ochii de la navă şi tuşind – îşi dăduse seama ce spusese şi cui i-o spusese.

Wax a zâmbit. Aradel era direct, dar, de obicei, dădea dovadă de mai mult tact. Nu puteai să faci carieră în comisariat dacă nu ştiai cum să menajezi orgolii.

— Îmi cer scuze, Lady Harms, a spus. Ladrian, vreau să aud ce s-a întâmplat în Noul Seran. Adevărul adevărat, din gura ta.

— O să ţi-l spun, a promis Wax. Mâine.

— Dar...

— Guvernatorule, a zis Wax, îmi dau seama în ce poziţie te afli, dar n-ai habar prin ce-am trecut în ultimele zile. Oamenii mei au nevoie de odihnă. Mâine, te rog.

Aradel a mormăit.

— Bine.

— Ai pregătit chestia pe care-am cerut-o? a întrebat Wax.

— E jos, a spus Aradel, întorcându-se spre navă. În apartamentul prezidenţial.

Guvernatorul a respirat adânc, privind iarăşi nava enormă. Comisarul general Reddi conducea un grup de poliţişti la navă, ca să facă transferul de prizonieri.

Wax putea să vadă acum că doar jumătate de navă aterizase pe clădire. Un ventilator se învârtea în continuare leneş, ţinând-o pe loc. *Probabil că au făcut-o aşa în mod voit,* s-a gândit el. *Să ne transmită un mesaj. Vor să ne aducă aminte că, deşi o să obţinem tehnologia asta în curând, vor trece ani de zile până o să ştim s-o folosim.*

— Cred că o să fim în regulă, i-a spus Wax lui Aradel. Dacă oraşele exterioare s-au gândit să ne atace, asta o să le descurajeze. Răspândiţi informaţia că nava zburătoare a

traversat centrul Elendel şi m-a lăsat aici, după care a plecat în pace.

— Avem tratatele iniţiale semnate, Excelenţă, a adăugat şi Steris. Ne sunt favorabile comercial. Asta ar trebui să liniştească radicalii şi să ne obţină timp în plus ca să rezolvăm lucrurile.

— Da, poate că da, a spus Aradel. Dar Senatului o să-i fie greu să înghită aşa ceva, Ladrian. Nu nava însăşi, ci faptul că tocmai am lăsat-o să plece.

A ezitat.

— Nu le-am spus ce-ai zis despre celălalt obiect.

— Despre Brăţările Doliului? a întrebat Wax.

Aradel a încuviinţat, prea politicos să comenteze la ceea ce sigur se gândea. Ce mi-ai mai făcut de data asta, Ladrian?

— MeLaan? a întrebat Wax. Vrei să te ocupi tu de asta?

— Sigur, a răspuns ea, păşind spre ei.

Purta un costum împrumutat de la oamenii din sud; pantaloni de bărbat şi cizme înalte. Şi-a pus braţul pe umărul guvernatorului.

— Sfântule, a spus Aradel, cu o voce încordată, dar cuviincioasă. Îţi dai seama cât de nedrept e să fiu pus să vorbesc cu tine, când poţi recurge mereu la mesageri divini care să te scoată din belele?

— Asta nu e nimic, a spus Wax, făcându-i semn lui Steris spre nişte scări. Poate o să-ţi povestesc odată despre conversaţia pe care am avut-o cu Dumnezeu ultima oară când am murit.

— Ai fost crud, a zis Steris când au ajuns la trepte.

— Prostii, a conchis Wax. Acum e politician. Are nevoie de antrenament pentru alte ocazii când o să fie luat prin surprindere într-o conversaţie. Îl ajută la dezbateri şi chestii din astea.

Ea l-a privit.

— O să fiu mai bun, a promis el, ținând ușa deschisă pentru ea.

Marasi s-a dus spre ei, dar Wayne a prins-o de braț și i-a făcut semn să-i lase.

— Mai bun? a întrebat Steris de pe scară. Înseamnă că n-o să te mai plângi când te iau la petreceri.

— Fireşte c-o să mă plâng, a răspuns Wax, urmând-o pe scări şi lăsându-i pe ceilalți în urmă. Este o trăsătură definitorie de-ale mele. Dar o să încerc să mă plâng de-acum încolo mai ales față de tine şi de Wayne.

— Iar eu promit că o să fiu uimită de fiecare dată când o să salvezi lumea de toate pericolele, a spus Steris.

I-a zâmbit.

— Şi să am mereu câteva fiole de metal cu mine, pentru orice eventualitate. Apropo, unde mergem?

El a rânjit, ducând-o la ultimul etaj al blocului; era un apartament prezidențial neocupat. Proprietarii se duseseră în Elmsdel pentru o vacanță prelungită. Pe holul din fața apartamentului au găsit, aşezat pe un scaun, un bărbat obosit purtând hainele unui preot de-ai Supraviețuitorului. Îşi purta mantia de ceață formală mai degrabă ca pe un şal, peste sutane ale căror mâneci erau decorate cu cusături care reprezentau cicatricile Supraviețuitorului.

Steris l-a privit pe Wax.

— Mă întrebam dacă vrei să fii soția mea, a zis Wax.

— Dar deja am fost de-acord...

— Da, dar ultima oară am întrebat cu un contract în minte, a zis Wax. Eram şeful unei case care urmărea o uniune cu o doamnă cu avere. Cererea aia e încă valabilă, mulțumesc. Dar acum te cer din nou. E important pentru mine. Vrei să fii soția mea? Vreau să ne căsătorim. Chiar acum, în fața preotului şi-a Supraviețuitorului. Nu pentru că aşa spun nişte cuvinte pe-o hârtie, ci pentru că aşa vrem.

A luat-o de mână şi i-a spus în şoaptă:

— Mi s-a urât de singurătate, Steris. E vremea să recunosc asta. Şi tu... tu eşti incredibilă. Chiar eşti.

Steris a început să plângă încetişor. Şi-a luat mâna dintr-a lui şi s-a şters la ochi.

— Plângi de bine sau de rău? a întrebat Wax.

După atâția ani în care fusese cu femei, tot nu ştia să facă deosebirea.

— Chestia asta nu era pe niciuna dintre liste, vezi tu.

— A!

El şi-a simțit inima cum tresare.

— Şi nu mai țin minte o singură dată când să nu fi avut ceva pe liste şi să fie aşa minunat.

Ea a încuviințat, cu nasul roşu şi ochii umezi.

— Şi chiar este. Mulțumesc, Lord Waxillium. Dar în seara asta?! Aşa de repede? Nu merită şi ceilalți să vadă nunta?

— Au fost deja la una, a zis Wax. Nu e vina noastră că n-a avut loc şi-o ceremonie la sfârşit. Deci... ce spui? Dacă eşti obosită, nu vreau să te oblig. Mă gândeam că...

Drept răspuns, l-a sărutat.

EPILOG

Marasi se simțea bine să lucreze la lumina lumânării. Poate pentru că simțea în asta un pericol primordial. Lumina electrică e sigură, e bine stăpânită, domesticită. Dar o flacără deschisă, ei bine, asta e cu totul altceva. E vie. O mică scânteie de furie căreia, dacă i-ar da drumul, ar putea s-o distrugă şi pe ea, şi toate lucrurile din jur.

Lucra cu multe asemenea scântei.

Avea răspândite pe birou, în sediul central de la comisariat, note, dosare, interviuri. Fusese de față la multe

din ele în ultimele săptămâni, sfătuindu-l pe comisarul general Reddi. Lucrau atât de des împreună, că îi era greu să-şi aducă aminte cât de dificile i se păruseră primele zile în comisariat.

Deşi Suit însuşi nu cedase, mulți dintre oamenii lui începuseră să vorbească. Ştiau suficient cât să spună nişte poveşti exasperante. Fuseseră recrutați dintre disidenții tineri ai oraşelor exterioare şi li se împuiaseră capetele cu poveşti despre Supraviețuitor şi despre cum ar fi luptat el împotriva conducerii imperiale. Fuseseră antrenați în oraşe ca Rashekin şi Bilming, departe de conducerea centrală. În tabere izolate, care erau mult mai complexe decât ar fi putut bănui cineva.

Aradel şi ceilalți se concentraseră asupra acestor detalii. Trupe, orare, tehnologie – ca dispozitivul acela pentru comunicat la distanță pe care-l furase Wax din conacul Kelesinei. Se pregăteau pentru război, vorbind în continuare despre pace.

Erau speriați, şi pe bună dreptate. Încurcătura asta fusese creată de decenii de neglijență din partea lor. Ea spera să poată fi încă descurcată paşnic. A privit dincolo de cuvintele belicoase, de retorică şi s-a concentrat la altceva. Bărbații povesteau despre ceva neobişnuit, ceva chiar mai important decât navele zburătoare şi metalele Allomante.

A ridicat o foaie de hârtie acoperită de note. Aluzii, confidențe făcute cu priviri vinovate, mereu spuse în şoaptă. A adăugat poveştile în dosarele sale referitoare la Trell, vechiul zeu pe care oamenii îl adorau din nou. Un zeu care crease țepuşe ca să-l corupă pe kandra Paalm şi al cărui nume era rostit de mulți dintre prizonieri.

Îşi petrecuse luni întregi cercetându-l şi i se părea că nu ştie încă mare lucru. Dar, într-un fel sau altul, tot avea să găsească răspunsurile.

Cei care-l închiseseră pe Suit se gândiseră, poate, să-l şocheze cu austeritatea celulei. Era o celulă obişnuită de închisoare, cu o găleată în care să-şi facă nevoile şi o pătură pe pat. O tactică obosită, fără rost. De parcă el ar fi dormit doar pe petale de trandafir toată viața, de parcă nu s-ar fi culcat niciodată pe piatră.

Aveau să vadă. Totul putea să fie un avantaj. În cazul ăsta, putea măcar să le dovedească ceva. N-avea să cedeze, aveau să vadă.

Aşa că n-a fost surprins deloc când, după două săptămâni de captivitate, într-o noapte, uşa de la coridorul din afara celulei s-a deschis şi înăuntru a pătruns un străin. De data asta, era bărbat; avea o barbă neîngrijită şi păr ciufulit. Un cerşetor luat de pe stradă, s-a gândit Suit.

Îi recunoşteai după mers. Nu se plimbau, nu se mişcau relaxat. Erau mereu rapizi, hotărâți. Motivați.

Ochii roşii, care străluceau uşor, erau un alt semn. Din câte-şi dădea seama, Waxillium şi proştii lui nu cunoşteau creaturile astea. Nu înțelegeau, nu puteau să înțeleagă.

Set aveau, la rândul lor, Nemuritori-fără-Chip.

Suit s-a ridicat, trăgându-şi în jos mânecile de la uniforma de prizonier şi aranjându-şi-o pe umeri.

— Două săptămâni e mai mult decât mă aşteptam.

— Timpul nostru nu se conduce după al tău.

— Nu mă plângeam, a spus Suit. Observam. Sunt dispus să aştept după voia lui Trell.

— Eşti? a întrebat Nemuritorul. Noi am înțeles că ai vrea să accelerezi planul.

— Eu doar am spus ce vreau, a zis Suit. Ca să creez dialogul potrivit.

Creatura l-a studiat printre gratii.

— N-ai cedat şi n-ai deconspirat nimic.

— N-am făcut-o.

— Suntem impresionați.

— Mulțumesc.

Un avantaj. Chiar şi două săptămâni în închisoare pot fi folositoare.

— Planul va fi accelerat, aşa cum ai cerut, a spus Nemuritorul.

— Excelent.

Creatura a băgat mâna în buzunar şi a scos de-acolo un dispozitiv – ca un pachet mic învelit în fire. Una dintre încercările timpurii ale lui Irich de a crea un dispozitiv explozibil din metalul care alimenta navele. Fusese ineficient, fiindcă nu deținea o putere mai mare decât dinamita, iar ei aveau nevoie de ceva care poate să distrugă oraşe.

— Aia ce e? a întrebat Suit, devenind mai agitat.

— Planul nostru accelerat nu mai are nevoie de întreaga ierarhie a Set.

— Dar aveți nevoie de noi! a spus Suit. Să conducem, să supraveghem civilizația...

— Nu mai e cazul. Schimbările recente au făcut această civilizație prea periculoasă. Dacă-i permitem să existe în continuare, asta va duce la alte schimbări pe care nu le vom putea controla, aşa că am decis să eliminăm toată viața de pe această sferă. Îți mulțumim pentru serviciu, a fost acceptat. Ți se va permite să serveşti în alt Târâm.

— Dar...

Creatura a declanşat explozibilul şi s-a aruncat în aer cu tot cu Suit.

Wax a tresărit în somn. Aia fusese o explozie?

S-a uitat prin apartamentul liniştit. Steris dormea ghemuită lângă el pe pat, stând complet nemişcată, deşi îl ținea uşor de braț. Făcea des asta, de parcă s-ar fi temut să se desprindă de el.

A privit-o la lumina lunii şi era surprins de cât de mult o iubeşte. Dar asta nu l-a îngrijorat. Îşi aducea aminte de multe dimineți în care se trezise lângă Lessie simțindu-se surprins în acelaşi fel. Era uimit de cât noroc avea, uluit de adâncimea propriilor sentimente.

I-a dat uşor mâna la o parte, apoi a învelit-o mai bine în cearşaf, înainte să se ridice din pat şi să traverseze, cu pieptul gol, încăperea până la balcon.

Îşi petrecuseră luna de miere în apartamentul din zgârie-nori şi nu se întorseseră la casă. Părea o decizie potrivită pentru un nou început şi Wax începuse să se gândească că ar putea să se mute acolo permanent. Era o persoană nouă pentru a suta oară în viața lui, iar epoca părea să fie nouă ea însăşi. Nu mai era vremea caselor nobiliare tăcute şi a conversațiilor din fumoare; era o epocă de zgârie-nori îndrăzneți şi politică făcută de la centru.

Cețurile apăruseră iar, curbându-se în jurul clădirilor, deşi blocul era suficient de înalt să poată vedea stelele şi Ruptura Roşie. A vrut să deschidă uşile şi să iasă pe balcon, dar s-a oprit, privind o măsuță de toaletă pe care Drewton aşezase un şir de obiecte. Valetul îi umblase prin lucruri – erau lucrurile pe care i le găsise prin buzunare şi prin celelalte bagaje lăsate în hotelul din Noul Seran. Probabil că voia să ştie ce să păstreze şi ce să arunce.

Wax a zâmbit, trecându-şi degetele peste cravata şifonată pe care o purtase la petrecerea unde fusese cu Steris. Şi-a adus aminte cum a aruncat-o pe jos când se schimbase în cameră, înainte să evadeze din oraş. Drewton o întinsese acolo, împreună cu un şervețel de la petrecere şi chiar şi cu un dop de sticlă, pe care-l ținuse gândindu-se că o să aibă nevoie de ceva în care să se împingă. Dar Drewton îl pusese pe o bucată de stofă, de parcă ar fi fost cel mai important lucru din lume.

Wax a scuturat din cap, cu mâna pe clanța uşii care dădea în balcon. Apoi s-a blocat din nou şi s-a uitat iarăşi la măsuță.

Era chiar acolo. Moneda pe care o primise de la cerşetor, strălucind în lumina slabă. Drewton probabil că i-o găsise în buzunar. Wax a întins mâna, ezitând, şi a luat-o de pe masă înainte să iasă în cețurile de-afară.

Era posibil? s-a gândit el, ridicând moneda în dreptul ochilor. Două metale diferite. Unul era argintiu. Să fi fost nicrosil? Celălalt era cupru. Un metal feruchimic. Deşi modelul de pe față nu era acelaşi şi moneda era mai mică, nu părea să fie foarte diferită de medalioanele celor din sud.

De îndată ce s-a gândit la asta – imediat ce-a priceput ce-ar fi putut să fie –, metalmintea a început să funcționeze şi Wax a descoperit în ea o rezervă pe care o putea folosi. A exclamat.

Li se spunea minți-de-cupru. Un fel foarte special de depozitare Feruchimică. Una care depozita amintiri.

Wax le-a accesat.

Imediat s-a pomenit în cu totul alt loc. Un loc pustiu, fără urmă de om, în care doar vântul mai sufla praful dintr-o parte în alta. Era o perspectivă dificilă, fiindcă deținătorul amintirilor nu putea să vadă decât cu un singur ochi.

Celălalt ochi vedea albastru – liniile se întindeau peste tot. Viziunea unui om cu o țepuşă într-un ochi.

Silueta traversa deşertul acela pustiu, trecând de recoltele lăsate în paragină, cu plante care fluturau în vânt. În față se afla un oraş – sau ce mai rămăsese din el.

Şi-a auzit propriile cizme pe roca murdară; vântul sufla, rece. A continuat să meargă spre oraş, trecând de temelii arse de focuri vechi, acum stinse. Ştia cumva că locuitorii de-acolo îşi dărâmaseră propriile case ca să facă rost de lemn de foc – ca în toate celelalte oraşe şi sate prin care trecuse. Erau disperați să supraviețuiască.

Cadavre dezgolite se vedeau pe străzi. Li se luaseră hainele pentru foc după ce înghețaseră în vremea aceea, care multora li s-ar fi părut călduță.

Drept în față, se vedea o clădire de piatră, ca un buncăr. Era lungă şi îngustă, îi aducea aminte de ceva. Nu ceva ce Wax ar fi ştiut, ci o amintire a celui căruia îi aparțineau gândurile acelea. Era amintirea unui lucru îndepărtat, care i-a licărit în minte, apoi a dispărut într-o clipă.

Călătorul a înaintat până la uşa deschisă. Arseseră până şi uşile.

Înăuntru, oamenii se înghesuiau unii în alții ca să-şi țină de cald, înveliți în pături, dar degeaba. Nu mai aveau foc.

Îşi arseseră până şi măştile.

Călătorul se mişca printre ei; unii erau îngrijorați, dar cei mai mulți îl priveau indiferenți. Îşi aşteptau moartea. Şefii lor se aflau chiar în centru – erau bătrâni, purtau măşti de cârpă peste fețe, căci doar asta le mai rămăsese. O bătrână l-a privit şi şi-a ridicat masca.

A văzut normal într-o lume şi albastru, în cealaltă. Călătorul s-a aplecat şi-a luat-o pe femeie de umeri, îngenunchind lângă ea şi şoptindu-i un singur cuvânt.

Wax a ieşit din amintirea aceea şocat; a lăsat să-i cadă moneda şi a făcut câțiva paşi înapoi.

Moneda s-a lovit de podeaua balconului şi s-a oprit la picioarele lui.

Brațul ăla... Brațul ăla. Era plin de cicatrici care se întretăiau, de parcă ar fi fost lăsate în urmă de o unghie care răzuise pielea în mod repetat. Cuvântul tulburător pe care-l şoptise lăsase un ecou în mintea lui:

Supraviețuiți.

POST SCRIPTUM

Marasi, Wax şi Wayne se vor întoarce în *Metalul pierdut,* finalul tetralogiei *Născuți din ceață: a doua epocă.* Pe acesta am de gând să-l public după *Oathbringer,* al treilea volum din *Stormlight Archive,* la care scriu din greu acum.

Ca să aveți ce face până când iese *Oathbringer,* am publicat o nuvelă specială, doar în variantă digitală, care e gândită să fie citită după *Brățările Doliului,* deşi acțiunea ei se petrece în timpul evenimentelor din prima trilogie. Am lucrat la ea zece ani, iar *Mistborn: Secret History* ar putea răspunde multor întrebări pe care le aveți.

Întotdeauna există încă un secret de descoperit.

Brandon Sanderson
Ianuarie 2016

ARS ARCANUM

Scurt tabel de referinţă privind metalele

	Metal	Putere Allomantică	Putere Feruchimică
	Fier	Trage de sursele de metal din apropiere	Depozitează greutate fizică
	Oțel	Împinge în sursele de metal din apropiere	Depozitează viteză fizică

	Cositor	Intensifică simțurile	Depozitează simțuri
	Fludor	Intensifică abilitățile fizice	Depozitează forță fizică
	Zinc	Provoacă (Atâță) emoțiile	Depozitează viteză mentală
	Alamă	Calmează (Domolește) emoțiile	Depozitează căldură
	Cupru	Ascunde pulsațiile Allomantice	Depozitează amintiri
	Bronz	Permite auzirea pulsațiilor Allomantice	Depozitează conştientizare
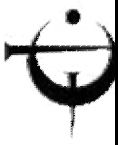	Cadmiu	Încetineşte timpul	Depozitează respirație
	Aliaj fuzibil	Accelerează timpul	Depozitează energie

	Aur	Dezvăluie sinele trecut	Depozitează sănătate
	Electrum	Dezvăluie viitorul	Depozitează hotărâre
	Crom	Şterge rezervele Allomantice ale ţintei	Depozitează noroc
	Nicrosil	Creşte arderea Allomantică a ţintei	Depozitează învestitură
	Aluminiu	Şterge rezervele Allomantice interne	Depozitează identitate
	Duraluminiu	Creşte următorul metal ars	Depozitează conexiune

Listă de Metale

ALAMĂ: Ceţurienii Domolitori ard alamă pentru a domoli (reduce) emoţiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcţionat peste o zonă întreagă, iar Domolitorul se poate concentra asupra emoţiilor specifice. Arzătorii Suflet-de-Foc pot depozita căldură într-o metalminte de alamă, răcindu-se pe ei înşişi în timp ce depozitează în mod activ. Ulterior, pot să deschidă metalmintea, pentru a se încălzi.

ALIAJ FUZIBIL: Ceţurienii Alunecători ard aliaj fuzibil pentru a comprima timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai rapid în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se mişte într-un ritm glacial din punctul de vedere al Alunecătorului. Arzătorii Asimilatori pot depozita hrana şi caloriile într-o metalminte din aliaj fuzibil; pot să mănânce cantităţi mari de alimente în timpul depozitării active, fără să se simtă plini sau să ia în greutate, şi apoi pot merge fără a simţi nevoia de a mânca, atât timp cât îşi deschid metalmintea. O altă metalminte, din aliaj fuzibil, poate fi utilizată pentru a regla în mod similar aportul de fluide.

ALUMINIU: Un Ceţurian care arde aluminiu metabolizează instantaneu toate metalele fără a mai produce un alt efect, ştergând toate rezervele Allomantice. Ceţurienii care pot arde aluminiu sunt numiţi Zbârnâitori de aluminiu din cauza ineficienţei acestei abilităţi de una singură. Arzătorii Sine Adevărat îşi pot depozita simţul spiritual al identităţii într-o metalminte de aluminiu. Aceasta este o artă despre care rar se vorbeşte în afara comunităţilor Terris şi, chiar şi în rândul lor, nu este încă bine înţeleasă. Aluminiul în sine şi câteva din aliajele sale sunt inerte din punct de vedere Allomant; ele nu pot fi Împinse sau Trase şi pot fi folosite pentru a proteja un individ de Allomanţie emoţională.

AUR: Ceţurienii Augur ard aur pentru a avea o viziune a unui sine trecut sau cum ar fi devenit dacă ar fi făcut alegeri diferite în trecut. Arzătorii Creatori-de-Sânge pot depozita sănătatea într-o metalminte de aur, reducându-şi sănătatea în timp ce depozitează în mod activ, şi o pot accesa ulterior pentru a se vindeca rapid sau pentru a se vindeca dincolo de abilităţile obişnuite ale corpului.

BRONZ: Ceţurieriii Căutători ard alamă pentru a „auzi” pulsaţiile emanate de alţi Allomanţi care ard metale. Diferite

metale produc diferite impulsuri. Arzătorii Santinelă pot depozita starea de conştientizare într-o metalminte de bronz, creându-şi o stare de somnolenţă în timp ce depozitează în mod activ. Ei pot să deschidă metalmintea mai târziu, pentru a-şi reduce somnolenţa sau pentru a-şi intensifica gradul de conştientizare.

CADMIU: Ceţurienii Pulsatori ard cadmiu pentru a întinde timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai încet în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se mişte cu o viteză neclară din punct de vedere al Pulsatorului. Arzătorii Suflători pot stoca respiraţia în interiorul unei metal-minţi de cadmiu; în timpul depozitării active trebuie să se hiperventileze, astfel încât corpurile lor să primească suficient aer. Respiraţia poate fi recuperată ulterior, eliminând sau reducând nevoia de a respira folosind plămânii, în timp ce îşi deschid metalmintea. De asemenea, ei pot să îşi oxigeneze foarte mult sângele.

COSITOR: Ceţurienii Cositorieni care ard cositor îşi cresc sensibilitatea celor cinci simţuri. Toate sunt crescute în acelaşi timp. Arzătorii Îmblânzitori-de-Vânt pot stoca sensibilitatea unuia dintre cele cinci simţuri într-o metalminte de cositor; o metalminte de cositor diferită trebuie folosită pentru fiecare simţ. În timpul depozitării, sensibilitatea lor în acest sens este redusă, iar atunci când metalmintea este deschisă, acest simţ este intensificat.

CROM: Ceţurienii Paraziţi care ard crom în timp ce ating un alt Allomant vor şterge rezervele metalice ale Allomantului. Arzătorii Rotitori pot depozita noroc într-o metalminte de crom, făcându-se ghinionişti în timpul depozitării active şi pot să o deschidă mai târziu pentru a-şi creşte norocul.

CUPRU: Ceţurienii Nor-de-Cupru (cum ar fi Fumegătorii) ard cupru pentru a crea un nor invizibil în jurul lor, care

ascunde Allomanții din apropiere de a fi detectați de către un Căutător şi care protejează indivizii din apropiere de efectele Allomanției emoționale. Arzătorii Arhivişti pot depozita amintiri într-o metalminte de cupru (cupruminte); amintirea dispare din capul lor cât timp este depozitată şi poate fi recuperată ulterior cu o aducere aminte perfectă.

DURALUMINIU: Un Cețurian care arde duraluminiu distruge instantaneu prin ardere orice alte metale arse în acelaşi timp, eliberând o explozie enormă a puterii acelor metale. Cețurienii care pot arde duraluminiu sunt numiți Zbârnâitori de duraluminiu din cauza ineficienței acestei capacități de una singură. Arzătorii Conectori pot depozita conexiune spirituală într-o metalminte de duraluminiu, reducând conştientizarea şi prietenia lor cu alții în timpul depozitării active şi o pot deschide ulterior pentru a forma rapid relații de încredere cu ceilalți.

ELECTRUM: Cețurienii Oracol ard electrum pentru a vedea o viziune a posibilelor căi pe care le-ar putea lua viitorul lor. Acest lucru este de obicei limitat la câteva secunde. Arzătorii Apogeului pot stoca hotărârea într-o metalminte de electrum, intrând într-o stare deprimată în timpul depozitării active şi pot să o acceseze ulterior pentru a intra într-o etapă frenetică.

FIER: Cețurienii Deviatori care ard fier pot Trage de sursele de metal din apropiere. Tragerile trebuie să fie îndreptate direct spre centrul de greutate al Deviatorului. Arzătorii separatori pot depozita greutatea fizică într-o metalminte de fier, reducându-şi greutatea lor propriu-zisă în timp ce depozitează şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte greutatea propriu-zisă.

FLUDOR: Cețurienii Braț-de-Fludor (numiți şi Brutali) ard fludor pentru a-şi creşte puterea fizică, viteza şi durabilitatea, consolidându-şi, în acelaşi timp, capacitatea corpului de a se vindeca. Cețurienii Brutali pot stoca

puterea fizică într-o metalminte de cositor, reducându-şi puterea în timp ce depozitează în mod activ şi o pot deschide ulterior pentru a-şi creşte puterea.

NICROSIL: Ceţurienii Nicrodetonatori care ard nicrosil în timp ce ating un alt Allomant vor epuiza instantaneu prin ardere orice metale arse de acel Allomant, eliberând o explozie enormă (şi poate neaşteptată) a puterii acelor metale în interiorul acelui Allomant. Arzătorii Călăuzitori-de-Suflet pot stoca Învestitură într-o metalminte de nicrosil. Aceasta este o putere despre care ştiu foarte puţini; într-adevăr, sunt sigur că oamenii din Terris nu ştiu cu adevărat ce fac atunci când folosesc aceste puteri.

OŢEL: Arzătorii Monedăzvârlitori care ard oţel pot Împinge în surse de metal din apropiere. Împingerile trebuie direcţionate departe de centrul de greutate al Monedăzvârlitorului. Ceţurienii Alergători-de-Oţel pot depozita viteză fizică într-o metalminte de oţel, încetinind-o în timp ce depozitează în mod activ şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte viteza.

ZINC: Ceţurienii Aţâţători ard zinc pentru a revolta (aţâţa) emoţiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcţionat peste o zonă largă, iar Aţâţătorul se poate concentra pe emoţii specifice. Arzătorii Incandescenţi pot depozita viteza mentală într-o metalminte de zinc, slăbindu-şi capacitatea de a gândi şi raţiona în timp ce depozitează în mod activ, şi pot să o deschidă ulterior pentru a gândi şi a raţiona mai rapid.

Despre cele Trei Arte Metalice

Pe Scadrial, există trei manifestări principale ale Învestiturii. La nivel local, acestea sunt denumite „Arte Metalice”, dar mai există şi alte denumiri pentru ele.

Allomanţia este cea mai comună dintre cele trei. Este o artă „încărcată pozitiv”, conform terminologiei mele – ceea ce

înseamnă că practicantul atrage putere dintr-o sursă externă. Corpul o filtrează apoi în diverse forme. (Descătuşarea efectivă a puterii nu este aleasă de practicant, ci este scrisă de mână în ADN-ul Spiritual.) Cheia pentru a atrage această putere vine sub forma unor tipuri diferite de metale, fiind necesare nişte compoziţii specifice. Deşi în acest proces se consumă metal, puterea în sine nu vine, de fapt, din metal. S-ar putea spune că metalul este un catalizator, că începe o Învestitură şi o ține în mişcare.

În realitate, acest lucru nu este cu mult diferit de Învestiturile bazate pe formă pe care le găsim pe Sel[3], unde forma specifică este cheia – cu toate acestea, aici, interacțiunile sunt mai limitate. Totuşi, nu se poate nega forța brută a Allomanției. Este instinctivă şi intuitivă pentru practicant, spre deosebire de necesitatea de foarte mult studiu şi exactitate, aşa cum se găsesc în Învestiturile bazate pe formă de pe Sel.

Allomanția este brutală, nefinisată şi puternică. Există şaisprezece metale de bază care funcționează, deşi alte două – numite, pe plan local, „metalele lui Dumnezeu”[4] – pot fi folosite în aliaj pentru a realiza un set complet diferit de şaisprezece derivate de la fiecare. Cu toate că aceste „metale ale lui Dumnezeu” nu mai sunt disponibile în mod uzual, celelalte metale nu sunt utilizate pe scară largă.

---

[3] Sel este planeta din Cosmere pe care au loc evenimentele din cărțile „Elantris”, „The Hope of Elantris” şi „Sufletul împăratului”. N.B.: Pământul (vezi seria „Reckoners”/ „Răzbunătorii”) nu este parte a Cosmerei. (n.red.).

[4] Mai multe detalii despre „metalele lui Dumnezeu” în fandomul „Coppermind Wiki” (lb.eng.): https://bit.ly/3RvlYc7 (activ la 02.10.2022) (n.red.).

Femchimia este şi în acest moment cunoscută şi folosită pe Scadrial. Într-adevăr, aţi putea spune că este mai prezentă astăzi decât a fost în multe epoci trecute, când a fost limitată la Terrisul îndepărtat sau ascunsă vederii de către Păstrători.

Feruchimia este o artă neutră, ceea ce înseamnă că puterea nu este nici câştigată, nici pierdută. De asemenea, această artă necesită metal ca un punct central, dar, în loc să fie consumat, metalul acţionează ca un mijlocitor prin care abilităţile pe care practicantul le deţine în interior sunt pendulate prin timp. Învestiţi metalul acela într-o singură zi, retrageţi puterea în altă zi. Este o artă completă, cu unele prelungiri în lumea Fizică, unele în cea Cognitivă şi unele chiar şi în cea Spirituală. Ultimele puteri sunt experimentate din plin de către comunitatea Terris şi nu se vorbeşte despre ele cu cei din afară.

Ar trebui remarcat faptul că încrucişarea Feruchimiştilor cu populaţia generală a diluat puterea din anumite puncte de vedere. Acum este un lucru obişnuit ca oamenii să se nască având acces doar la una dintre cele şaisprezece abilităţi Feruchimice. Se presupune că, dacă ar putea fi făcute metal-minţi din aliaje cu metalele lui Dumnezeu, ar putea fi descoperite şi alte abilităţi.

Hemalurgia este foarte cunoscută în lumea modernă de pe Scadrial. Secretele sale au fost ţinute aproape de către cei care au supravieţuit renaşterii lumii lor, iar acum singurii practicanţi cunoscuţi ai acesteia sunt kandra, care (în cea mai mare parte) îl servesc pe Armonie.

Hemalurgia este o artă „încărcată negativ”. O parte din putere este pierdută pe parcursul practicării ei. Deşi, de-a lungul istoriei, mulţi au ponegrit-o ca pe o artă „diabolică”, niciuna dintre Învestituri nu este, de fapt, diabolică. În esenţă, Hemalurgia se ocupă cu îndepărtarea abilităţilor – sau a atributelor – de la o persoană şi acordarea lor unei

alte persoane. Această artă se preocupă, în principal, de lucruri din tărâmul Spiritual şi este de cel mai mare interes pentru mine. Dacă una dintre aceste trei arte este de mare interes pentru Cosmere, Hemalurgia este acea artă. Cred că există posibilități extraordinare pentru utilizarea ei.

Combinaţii

Pe Scandrial, este posibil să te naşti cu abilități de a folosi deopotrivă Allomanția şi Feruchimia. Este un aspect care mă interesează în mod deosebit de la o vreme încoace, deoarece din combinarea diferitelor tipuri de Învestituri rezultă efecte ciudate. Este suficient să ne uităm la ce s-a întâmplat pe Roshar, unde au apărut asemenea fenomene – două puteri combinate dau ceva echivalent unei reacții chimice. În loc să obții ceea ce ai introdus, rezultă ceva nou.

Pe Scadrial, cei înzestrați din naştere cu o putere Allomantică şi una Feruchimică se numesc Născuți-Binar. Efectele sunt, în această situație, mai subtile decât în cazul combinațiilor care se produc pe Roshar, dar sunt convins că din fiecare combinație iese ceva unic. Nu numai două puteri, să spunem, ci două puteri... plus un efect. Sunt necesare studii suplimentare în această direcție.

MULŢUMIRI

Romanul acesta apare după zece ani de la ieşirea de sub tipar a primului volum al seriei *Născuți din ceață*. Ținând cont de toate celelalte lucruri pe care le-am făcut, totuşi şase cărți în zece ani reprezintă o mare realizare! Mai țin minte încă primele luni, când scriam cu înflăcărare la trilogie, încercând să meşteresc ceva care să arate de ce sunt în stare ca scriitor. *Născuți din ceață* a devenit una

dintre seriile mele cele mai cunoscute şi sper ca şi această carte să merite să se supună aceluiaşi canon.

Ca de fiecare dată, şi volumul de faţă presupune efortul multora. Mărturie stau ilustraţiile excelente ale lui Ben McSweeney şi Isaac Stewart – hărţile şi desenele lui Isaac şi paginile de ziar semnate de Ben. Amândoi m-au ajutat cu textele de presă şi Isaac însuşi a scris partea cu Nicki Savage; din moment ce ideea era să-l facem pe Jak să se pună la bătaie, ne trebuia o nouă voce. Cred că a ieşit grozav!

Coperta a fost realizată de Chris McGrath în SUA şi de Sam Green pentru ediţia din Marea Britanie. Amândoi lucrează de multă vreme la această serie, iar ilustraţiile le ies tot mai reuşite. De presă s-a ocupat Moshe Feder de la Tor şi Simon Spanton a vegheat procesul în Marea Britanie, la Gollancz. Agenţii proiectului au fost Eddie Schneider, Sam Morgan, Krystyna Lopez, Christa Atkinson şi Tae Keller de la Jabberwocky în SUA, sub conducerea minunatului Joshua Bilmes. Din UK, îi puteţi mulţumi lui John Berlyne de la Agenţia Zeno, un tip minunat, care a lucrat insistent de-a lungul multor ani ca să-mi promoveze cărţile în Marea Britanie.

De la Tor Books, aş vrea să le mulţumesc lui Tom Doherty, Lindei Quinton, lui Marco Palmieri, lui Karl Gold, Dianei Pho, lui Nathan Weaver şi lui Rafal Gibek. Redactarea a fost realizată de Terry McGarry. Naratorul versiunii audio este Michael Kramer, povestitorul meu preferat; ştiu sigur că acum l-am făcut să roşească, fiindcă trebuie să vă citească rândurile astea. Vreau să le mulţumesc lui Robert Allen, Samantha Edelson şi Mitali Dave, de la MacMillan Audio.

De curgerea naraţiunii, de procesul muncii de editare şi de o sumedenie de alte amănunte s-a ocupat impecabilul Peter Ahlstrom. Tot din echipa mea au făcut parte Kara

Stewart, Karen Ahlstrom şi Adam Home. Şi, fireşte, minunata mea soție, Emily.

Pentru volumul ăsta ne-am folosit foarte mult de cititori beta, din moment ce cartea n-a putut să treacă prin filtrul unui grup de scriitori. Echipa aceea e formată din: Peter Ahlstrom, Alice Arneson, Gary Singer, Eric James Stone, Brian T. Hill, Kristina Kugler, Kim Garrett, Bob Kluttz, Jakob Remick, Karen Ahlstrom, Kalyani Poluri, Ben „Uau, cartea asta mi-a fost dedicată, ca să vezi ce important sunt!" Olsen, Lyndsey Luther, Samuel Lund, Bao Pham, Aubree Pham, Megan Kanne, Jory Phillips, Trae Cooper, Christi Jacobsen, Eric Lake şi Isaac Stewart. (Pentru cine doreşte să afle, Ben a fost unul dintre fondatorii grupului meu de scriere inițial, împreună cu Dan Wells şi Peter Ahlstrom. Lucrează ca informatician şi era singurul din grupul acela care nu aspira să muncească în lumea editorială; e un cititor valoros şi un prieten important pentru mine. E de subliniat şi faptul că el e cel ce mi-a vorbit despre seria Fallout.) Corectori sunt toți cei de mai sus, plus: Kerry Wilcox, David Behrens, Ian McNatt, Sarah Fletcher, Matt Wiens şi Joe Dowswell.

Ei bine, iată ditamai lista! Toți oamenii ăştia sunt minunați şi, dacă-mi comparați primele cărți cu ultimele, o să descoperiți că ajutorul lor a fost extrem de prețios nu doar pentru că au contribuit la eliminarea greşelilor de tehnoredactare, dar şi pentru că au ajutat la finisarea poveştilor. În final, aş vrea să vă mulțumesc vouă, cititorilor, că ați rămas alături de mine vreme de zece ani şi că ați acceptat toate ideile trăsnite pe care vi le-am propus. *Născuți din ceață* nu a ajuns nici măcar la jumătatea poveştii pe care am imaginat-o pentru serie. Sunt nerăbdător să vedeți şi celelalte lucruri pregătite pentru voi şi abia în cartea de față încep să se dezvăluie o parte din acestea.

Sper să vă bucurați de ea!